STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 10561

TANAKH

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

כתובים

תהלים
משלי
איוב

אידיש פון

יהואָש

פאַרלאַג
„תּנך"
ניו־יאָרק
1936

Copyright 1936
by
E. BLOOMGARDEN
אַלע רעכט פֿאָרבאַהאַלטן

ווצערײ פון דער
„היברו פּאבלישינג קאָמפּאַני"
ווצער: י. אונגער

PRINTED IN U. S. A.

תהלים

תְּהִלִּים

ערשטער ספר

ווייל צו דעם מענטשן וואָס איז ניט געגאַנגען אין דער
עצה פון די רשעים. א 1
פאַרוואָס רודערן די פעלקער? ב 1
אַ מזמור פון דודן, ווען ער איז אַנטלאָפן פון זיין זון
אַבשלומען. ג 1
פאַר דעם געזאַנגמייסטער, מיט סטרונעשפיל; אַ מזמור
פון דודן. אַז איך רוף, ענטפער מיר, גאָט מיין גע־
רעכטער. ד 1
פאַר דעם געזאַנגמייסטער אויף נחילות; אַ מזמור פון
דודן. פאַרנעם מיינע ווערטער, גאָט. ה 1
פאַר דעם געזאַנגמייסטער, מיט סטרונעשפיל, אויף
שמינית; אַ מזמור פון דודן. ניט אין דיין כעס זאָלסטו
מיך מוסרן, גאָט. ו 1
אַ שגיון פון דודן, וואָס ער האָט געזונגען צו גאָט פון
וועגן כוש דעם בנימינער. ז 1
פאַר דעם געזאַנגמייסטער אויף גִתִית; אַ מזמור פון
דודן. גאָט אונדזער האַר, ווי פראַכטיק איז דיין נאָמען
אויף דעם גאַנצער ערד. ח 1
פאַר דעם געזאַנגמייסטער אויף מות־לַבֵּן; אַ מזמור פון
דודן. איך וועל לויבן גאָט מיט מיין גאַנצן האַרצן. ט 1
פאַרוואָס, גאָט, שטייסטו פון דערווייטן? י 1
פאַר דעם געזאַנגמייסטער, פון דודן. אין גאָט טו איך
מיך שיצן. יא 1

פאַר דעם געזאַנגמײַסטער, אויף שמינית; אַ מזמור פון
דודן. העלף, גאָט, וואָרום געענדיקט האָבן זיך די
פרומע. יב 1
פאַר דעם געזאַנגמײַסטער; אַ מזמור פון דודן. ביז וואַנען
גאָט, וועסטו מיך תּמיד פאַרגעסן? יג 1
פאַר דעם געזאַנגמײַסטער; פון דודן. דער נידער־
טרעכטיקער זאָגט אין זײַן האַרצן. יד 1
אַ מזמור פון דודן. גאָט, ווער קען וווינען אין דײַן גע־
צעלט? טו 1
אַ מִכתּם פון דודן. באַהיט מיך, גאָט, וואָרום איך האָב
מיך באַשיצט אין דיר. טז 1
אַ תּפילה פון דודן. הער צו, גאָט, גערעכטיקייט. יז 1
פאַר דעם געזאַנגמײַסטער; פון דעם קנעכט פון גאָט,
פון דודן, וואָס האָט גערעדט צו גאָט די ווערטער
פון דעמדאָזיקן געזאַנג אין דעם טאָג וואָס גאָט האָט
אים מציל געווען פון דער האַנט פון אַלע זײַנע פײַנט,
און פון דער מאַכט פון שָאולן. יח 1
פאַר דעם געזאַנגמײַסטער; אַ מזמור פון דודן. די הימ־
לען דערציילן דעם כּבוד פון גאָט. יט 1
פאַר דעם געזאַנגמײַסטער; אַ מזמור פון דודן. גאָט
וועט דיר ענטפערן אין טאָג פון נויט. כ 1
פאַר דעם געזאַנגמײַסטער; אַ מזמור פון דודן. גאָט, מיט
דײַן שטאַרקייט פרייט זיך דער מלך. כא 1
פאַר דעם געזאַנגמײַסטער; אויף אַיֶלֶת־הַשַּחַר. אַ מזמור
פון דודן. מײַן גאָט, מײַן גאָט, פאַרוואָס האָסטו מיך
פאַרלאָזן? כב 1
אַ מזמור פון דודן. גאָט איז מײַן פּאַסטוך. כג 1
פון דודן אַ מזמור. גאָטס איז די ערד און איר פולקייט. כד 1
פון דודן. צו דיר, גאָט, הייב איך אויף מײַן זעל. כה 1

פון דודן. טו מיר רעכט, גאָט, וואָרום איך בין געגאַנגען
אין מיין ערלאַכקייט. כו 1
פון דודן. גאָט איז מיין ליכט און מיין הילף. כז 1
פון דודן. צו דיר, גאָט, טו איך רופן. כח 1
אַ מזמור פון דודן. גיט צו יהוה, איר מאַכטיקע, גיט צו
יהוה כבוד און שטאַרקייט. כט 1
אַ מזמור; אַ געזאַנג צו דער באַנייאונג פון טעמפּל פון
דודן. ל 1
פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ מזמור פון דודן. אין דיר
גאָט, טו איך מיך שיצן. לא 1
פון דודן אַ באַטראַכטונג. וויל צו דעם וואָס זיין פאַר־
ברעך איז פאַרגעבן. לב 1
פרייט זיך, צדיקים, מיט גאָט. לג 1
פון דודן; ווען ער האָט געביטן זיין שׂכל פאַר אַבימֶלֶכן,
און ער האָט אים אַרויסגעטריבן, און ער איז אַוועק. לד 1
פון דודן. קריג, גאָט, מיט מיינע קריגער. לה 1
פאַר דעם געזאַנגמייסטער; פון דעם קנעכט פון גאָט,
פון דודן. די זינד רעדט צום רשע. לו 1
פון דודן. זאָלסט זיך ניט ערגערן וועגן די שלעכטס־
טוער. לז 1
אַ מזמור פון דודן, אויף אַ דערמאָנונג. ניט אין דיין כּעס,
גאָט, זאָלסטו מיך מוסרן. לח 1
פאַר דעם געזאַנגמייסטער, פאַר ידותון; אַ מזמור פון
דודן. איך האָב געזאָגט: איך וועל היטן מיינע וועגן. לט 1
פאַר דעם געזאַנגמייסטער; פון דודן אַ מזמור. האָפן
געהאָפט האָב איך אויף גאָט. מ 1
פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ מזמור פון דודן. וויל צו
דעם וואָס גיט אַכט אויפן אָרעמאַן! מא 1

צווייטער ספר

פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ באַטראַכטונג פון די קינ־
דער פון קֹרַח. ווי אַ הינד לעכצט נאָך בעכן וואַ־
סער, אַזוי לעכצט מיין זעל נאָך דיר, גאָט. מב 1

טו מיר רעכט, גאָט, און קריג מיין קריג. מג 1

פאַר דעם געזאַנגמייסטער; פון די קינדער פון קֹרַח
אַ באַטראַכטונג. גאָט, מיט אונדזערע אויערן האָבן
מיר געהערט. מד 1

פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אויף שֹׁושַׁנים, פון די קינדער
פון קֹרַח; אַ באַטראַכטונג, אַ געזאַנג פון ליבשאַפט. מה 1

פאַר דעם געזאַנגמייסטער; פון די קינדער פון קֹרַח;
אויף עֲלָמוֹת; אַ ליד. גאָט איז אונדז אַ באַשיצונג און
א שטאַרקייט. מו 1

פאַר דעם געזאַנגמייסטער; פון די קינדער פון קֹרַח אַ
מזמור. קלאַפּט די הענט, אַלע פעלקער. מז 1

אַ געזאַנג; אַ מזמור פון די קינדער פון קֹרַח. גרויס איז
גאָט און זייער געלויבט. מח 1

פאַר דעם געזאַנגמייסטער; פון די קינדער פון קֹרַח; אַ
מזמור. הערט דאָס צו, אַלע פעלקער. מט 1

אַ מזמור פון אָסָפן. דער גאָט פון געטער יהוה, האָט
גערעדט און גערופן די ערד. נ 1

פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ מזמור פון דודן, ווען נָתָן
דער נביא איז געקומען צו אים, נאָכדעם ווי ער איז
געקומען צו בַּת־שֶׁבַעַן. נא 1

פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ באַטראַכטונג פון דודן,
ווען דוֹאֵג דער אֲדוֹמי איז געקומען, און האָט דער־
ציילט שָׁאולן, און אים אָנגעזאָגט: דוד איז געקומען
אין אֲחימֶלֶכס הויז. נב 1

פאַר דעם געזאַנגמײסטער; אויף מַחלַת; אַ באַטראַכטונג
פון דודן. דער נידערטרעכטיקער זאָגט אין זײַן
האַרצן. נג 1

פאַר דעם געזאַנגמײסטער, מיט סטרונעשפּיל; אַ באַ־
טראַכטונג פון דודן, װען די זיפער זײַנען געקומען,
און האָבן געזאָגט צו שָאולן: פאַרװאָר, דוד באַהאַלט
זיך בײַ אונדז. נד 1

פאַר דעם געזאַנגמײסטער, מיט סטרונעשפּיל; אַ באַ־
טראַכטונג פון דודן. פאַרנעם, גאָט, מײַן תּפילה. נה 1

פאַר דעם געזאַנגמײסטער, אויף יוֹנַת אֵלֶם רחוֹקים;
פון דודן אַ מִכתּם, װען די פּלִשתּים האָבן אים גע־
כאַפּט אין גַת. נו 1

פאַר דעם געזאַנגמײסטער; אַל תַּשחֵת; פון דודן אַ
מִכתּם, װען ער איז אַנטלאָפן פון שָאולן אין דער
הײל. נז 1

פאַר דעם געזאַנגמײסטער; אַל תַּשחֵת; פון דודן, אַ
מִכתּם. רעדט איר אין דער אמת װי אַ גערעכטע
מאַכט? נח 1

פאַר דעם געזאַנגמײסטער; אַל תַּשחֵת; פון דודן אַ
מִכתּם, װען שָאול האָט געשיקט, און מע האָט געהיט
דאָס הויז, כּדי אים צו טײטן. נט 1

פאַר דעם געזאַנגמײסטער; אויף שוּשַן־עֵדוּת; אַ מִכתּם
פון דודן פאַר אַ לערנונג, װען ער האָט מלחמה גע־
האַלטן מיט אֲרַם־נַהֲרַיִם און אֲרַם־צוֹבָה, און יוֹאָב
האָט זי אומגעקערט, און האָט געשלאָגן פון אֶדוֹם
אין טאָל פון זאַלץ צװעלף טויזנט. ס 1

פאַר דעם געזאַנגמײסטער, אויף סטרונעשפּיל; פון
דודן. הער צו, גאָט, מײַן געשרײ. סא 1

פאַר דעם געזאַנגמייסטער, פאַר ידותון; אַ מזמור פון
דודן. נאָר צו גאָט טוט האַרן מיין זעל. סב 1
אַ מזמור פון דודן, ווען ער איז געווען אין דער מדבר
פון יהודה. סג 1
פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ מזמור פון דודן. הער צו,
גאָט, מיין קול אין מיין קלאָג. סד 1
פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ מזמור; פון דודן אַ געזאַנג.
אויף דיר, גאָט, האַרט לויב אין ציון. סה 1
פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ געזאַנג, אַ מזמור. שאַלט
צו גאָט, די גאַנצע ערד. סו 1
פאַר דעם געזאַנגמייסטער, מיט סטרונעשפּיל; אַ מזמור, אַ
געזאַנג. גאָט זאָל אונדז לייטזעליקן און אונדז בענטשן. סז 1
פאַר דעם געזאַנגמייסטער; פון דודן אַ מזמור, אַ געזאַנג.
גאָט וועט אויפשטיין, וועלן צעשפּרייט ווערן זיינע
פיינט. סח 1
פאַר דעם געזאַנגמייסטער, אויף שושנים; פון דודן.
העלף מיך, גאָט, וואָרום דאָס וואַסער איז געקומען
ביז דער זעל. סט 1
פאַר דעם געזאַנגמייסטער; פון דודן אויף אַ דערמאָנונג.
גאָט, מיך מציל צו זיין, יהוה, צו מיין הילף, טו איילן. ע 1
אין דיר, גאָט, טו איך מיך שיצן. עא 1
פון שלמהן. גאָט, גיב דיינע משפּטים צום מלך. עב 1

דריטער ספר

אַ מזמור פון אָסָפן. פאַרוואָר, גאָט איז גוט צו ישׂראל. עג 1
אַ באַטראַכטונג פון אָסָפן. פאַרוואָס, גאָט, האָסטו
אונדז פאַרלאָזן אויף אייביק? עד 1
פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַל־תַּשְׁחֵת; אַ מזמור פון
אָסָפן, אַ געזאַנג. מיר לויבן דיך, גאָט. עה 1

פאַר דעם געזאַנגמײסטער, מיט סטרונעשפּיל; אַ מזמור פון אָסָפן, אַ געזאַנג. באַקאַנט אין יהודה איז גאָט. עו 1

פאַר דעם געזאַנגמײסטער, פאַר ידותון; פון אָסָפן אַ מזמור. עז 1

אַ באַטראַכטונג פון אָסָפן. פאַרנעם, מײַן פאָלק, מײַן לערנונג. עח 1

אַ מזמור פון אָסָפן. גאָט, פעלקער זײַנען געקומען אין דײַן אַרבֿ. עט 1

פאַר דעם געזאַנגמײסטער, אויף שֹושַנים־עֵדות; פון אָסָפן אַ מזמור. פּ 1

פאַר דעם געזאַנגמײסטער, אויף גִתּית; פון אָסָפן. זינגט צו גאָט אונדזער שטאַרקײט. פּא 1

אַ מזמור פון אָסָפן. גאָט שטײט אין דער עדה פון גאָט. פּב 1

אַ געזאַנג, אַ מזמור פון אָסָפן. גאָט, ניט זײַ שטיל. פּג 1

פאַר דעם געזאַנגמײסטער, אויף גִתּית; פון די קינדער פון קֹרַח אַ מזמור. װי ליב זײַנען דײַנע װױנונגען. פּד 1

פאַר דעם געזאַנגמײסטער; פון די קינדער פון קֹרַח אַ מזמור. האָסט באַװיליקט, גאָט, דײַן לאַנד. פּה 1

אַ תּפילה פון דודן. נײג צו, גאָט, דײַן אויער, ענטפער מיר. פּו 1

פון די קינדער פון קֹרַח אַ מזמור; אַ ליד. פּז 1

אַ געזאַנג; אַ מזמור פון די קינדער פון קֹרַח; פאַר דעם געזאַנגמײסטער, אויף מַחלַת לעַנות; אַ באַטראַכטונג פון הֵימָן דעם אֶזרָחי. יהוה דו גאָט פון מײַן הילף. פּח 1

אַ באַטראַכטונג פון אֵיתָן דעם אֶזרָחי. די חסדים פון גאָט װעל איך אײביק זינגען. פּט 1

פירטער ספר

אַ תּפילה פון משה דעם געטלאַכן מאַן. גאָט, דו ביסט אונדז געװען אַ באַשיצונג אין אַלע דורות. צ 1

דו וואָס זיצסט אין דער פאַרבאָרגעניש פון אויבערשטן. צא 1
אַ מזמור, אַ געזאַנג פאַר דעם טאָג פון שבת. צב 1
גאָט טוט קיניגן; ער האָט זיך מיט גרויסקייט באַקליידט. צג 1
יהוה דו גאָט פון נקמות. צד 1
קומט, לאָמיר זינגען צו גאָט. צה 1
זינגט צו גאָט אַ נײַ געזאַנג, זינגט צו גאָט, די גאַנצע ערד. צו 1
גאָט טוט קיניגן, זאָל לוסטיק זיין די ערד. צז 1
אַ מזמור. זינגט צו גאָט אַ נײַ געזאַנג, וואָרום וווּנדער האָט ער געטאָן. צח 1
גאָט טוט קיניגן, זאָלן ציטערן די פעלקער. צט 1
אַ מזמור פון דאַנקגעבונג. שאַלט צו גאָט, די גאַנצע ערד. ק 1
אַ מזמור פון דודן. גענאָד און גערעכטיקייט וועל איך באַזינגען. קא 1
אַ תפילה פון דעם געדריקטן ווען ער פאַרגייט זיך, און ער גיסט אויס פאַר גאָט זיין קלאָג. קב 1
פון דודן. לויב מיין זעל, גאָט, און אַלע מיינע אינגעווייד, זיין הייליקן נאָמען. קג 1
לויב גאָט, מיין זעל; יהוה מיין גאָט, ביסט גרויס ביז גאָר. קד 1
גיט אַ דאַנק צו גאָט, רופט זיין נאָמען. קה 1
הללויה. גיט אַ דאַנק צו גאָט, וואָרום ער איז גוט, וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד. ווער קען אויסרעדן די גבורות פון גאָט? קו 1

פינפטער ספר

„גיט אַ דאַנק צו גאָט, וואָרום ער איז גוט, וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד“, זאָלן זאָגן די אויסגעלייזטע פון גאָט. קז 1

אַ געזאַנג, אַ מזמור פון דודן. פעסט איז מיין האַרץ,
גאָט. קח 1

פאַר דעם געזאַנגמײַסטער; פון דודן אַ מזמור. גאָט
פון מיין לויב, זאָלסט ניט שווייגן. קט 1

פון דודן אַ מזמור. גאָט זאָגט צו מיין האַר: זיי ביי מיין
רעכטער האַנט. קי 1

הללויה. איך וועל לויבן גאָט מיטן גאַנצן האַרצן. קיא 1

הללויה. ווֹיל צו דעם מאַן וואָס האָט מוֹרא פאַר גאָט. קיב 1

הללויה. לויבט איר קנעכט פון גאָט. קיג 1

אַז ישׂראל איז אַרויס פון מִצרַיִם. קיד 1

ניט אונדז, יהוה, ניט אונדז, נייערט דיין נאָמען גיב
כבוד. קטו 1

איך גאַר אַז גאָט זאָל צוהערן מיין קול, מיינע געבעטן. קטז 1

לויבט גאָט, אַלע פעלקער. קיז 1

גיט אַ דאַנק צו גאָט, וואָרום ער איז גוט, וואָרום אויף
אייביק איז זיין חסד. זאָל נון זאָגן ישׂראל: וואָרום
אויף אייביק איז זיין חסד. קיח 1

ווֹיל צו די וואָס זייער וועג איז ערלאַך. קיט 1

אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען. אין מיין נויט האָב איך
גערופן צו גאָט. קכ 1

אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען. איך הייב אויף מיינע
אויגן צו די בערג. קכא 1

אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען; פון דודן. איך פריי זיך
אַז מע זאָגט מיר: לאָמיר גיין אין גאָטס הויז. קכב 1

אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען. צו דיר הייב איך אויף
מיינע אויגן. קכג 1

אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען; פון דודן. ווען ניט גאָט
וואָס איז געווען מיט אונדז. קכד 1

אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען. די וואָס פאַרזיכערן זיך אויף גאָט זיינען אַזוי ווי באַרג צִיון. קכה 1
אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען. אַז גאָט האָט אומגעקערט די אומקערונג פון צִיון, זיינען מיר געווען ווי אין חלום. קכו 1
אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען; פון שלמהן. אַז גאָט בויט ניט אַ הויז, אומזיסט מיען זיך זיינע בויערס אויף אים. קכז 1
אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען. וויל צו איטלאַכן וואָס פאָרכט גאָט. קכח 1
אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען. פיל האָבן זיי מיך געדריקט פון מיין יוגנט. קכט 1
אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען. פון די טיפענישן רוף איך דיך, גאָט. קל 1
אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען; פון דודן. גאָט, ניט האָפערדיק איז מיין האַרץ. קלא 1
אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען. געדענק, גאָט, דודן אַל זיין פּלאָגן זיך. קלב 1
אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען; פון דודן, זע ווי גוט און ווי ליב איז דאָס זיצן פון ברידער באַנאַנד. קלג 1
אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען. פאַרוואָר, בענטשט גאָט, אַלע קנעכט פון גאָט. קלד 1
הללויה. לויבט דעם נאָמען פון גאָט. קלה 1
גיט אַ דאַנק צו גאָט, וואָרום ער איז גוט, וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד. גיט אַ דאַנק צו גאָט פון די געטער. קלו 1
ביי די טייכן פון בָבל, דאָרטן זיינען מיר געזעסן און געוויינט. קלז 1
פון דודן. איך וועל דיך לויבן מיט מיין גאַנצן האַרצן. קלח 1

פאַר דעם געזאַנגמייסטער; פון דודן אַ מזמור. גאָט,
דו האָסט מיך אויסגעפאָרשט, און קענסט מיך. קלט 1
פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ מזמור פון דודן. דער־
לייז מיך פון דעם שלעכטן מענטשן. קמ 1
אַ מזמור פון דודן. גאָט, איך רוף דיך, אייל צו מיר. קמא 1
אַ באַטראַכטונג פון דודן, ווען ער איז געווען אין דער
הייל; אַ תפילה. קמב 1
אַ מזמור פון דודן. גאָט, הער מיין תפילה, פאַרנעם
מיינע געבעטן. קמג 1
פון דודן. געלויבט איז גאָט מיין פעלז. קמד 1
אַ לויבונג פון דודן. איך וועל דיך דערהייבן, מיין גאָט
דער קיניג. קמה 1
הללויה. לויב גאָט, מיין זעל. קמו 1
הללויה. וואָרום גוט איז זינגען צו אונדזער גאָט. קמז 1
הללויה. לויבט גאָט, פון די הימלען. קמח 1
הללויה. זינגט צו גאָט אַ ניי געזאַנג. קמט 1
הללויה. לויבט גאָט אין זיין הייליקטום. קנ 1

תְּהִלִּים

א [1]ווויל צו דעם מענטשן וואָס איז ניט געגאַנגען
אין דער עצה פון די רשעים.
און אויף דעם וועג פון די זינדיקע,
איז ער ניט געשטאַנען,
און אין דער זיצונג פון די שפּעטער
איז ער ניט געזעסן.
[2]נייערט צו דער תּורה פון גאָט איז זיין באַגער,
און אָן זיין תּורה טראַכט ער טאָג און נאַכט.
[3]און ער וועט זיין ווי אַ בוים געפלאַנצט ביי בעכן
וואַסער,
וואס גיט זיין פּרוכט אין זיין צייט,
און זיין בלאַט ווערט ניט פאַרוועלקט;
און אין אַלץ וואָס ער טוט וועט ער באַגליקן.
[4]ניט אַזוי זיינען די רשעים;
נייערט ווי דער שפּריי וואָס אַ ווינט פאַריאָגט אים,
[5]דרום וועלן די רשעים ניט באַשטיין פאַרן משפּט,
און די זינדיקע אין דער עדה פון די צדיקים,
[6]וואָרום גאָט מערקט דעם וועג פון די צדיקים,
און דער וועג פון די רשעים וועט אונטערגיין.

ב [1]פאַרוואָס רודערן די פעלקער,
און די אומות טוען ברומען אומנישט?
[2]די מלכים פון דער ערד שטעלן זיך אויף,
און די פירשטן עצהן זיך אין איינעם

אויף גאָט און אויף זיין געזאַלבטן:
3 לאָמיר צערייסן זייערע בינד,
און אַראָפּוואַרפן פון אונדז זייערע שטריק.
4 דער וואָס זיצט אין הימל לאַכט,
גאָט טוט שפּעטן פון זיי.
5 דענסמאָל וועט ער רעדן צו זיי אין זיין כּעס,
און אין זיין גרימצאָרן וועט ער זיי דערשרעקן:
6 דאָס האָב איך דאָך אויפגעשטעלט מיין מלך
אויף ציון מיין הייליקן באַרג.

7 לאָמיר דערציילן פון דער באַשערונג:
גאָט האָט מיר געזאָגט: מיין זון ביסטו,
איך האָב היינט דיך געבאָרן.
8 בעט ביי מיר, און איך וועל געבן פעלקער פאַר דיין
אַרב,
און פאַר דיין אייגנטום די עקן פון דער ערד.
9 וועסט זיי צעברעכן מיט אַן אייזערנער רוט,
ווי אַ טעפּערגעפעס זיי צעפּיצלען.

10 און אַצונד, איר מלכים, באַטראַכט,
לאָזט אייך לערנען, איר ריכטער פון דער ערד.
11 דינט גאָט מיט מורא,
און שוידערט אין ציטערניש.
12 אַכפּערט מיט לויטערקייט, כּדי ער זאָל ניט צערענען,
און איר וועט פאַרלירן דעם וועג,
אַז זיין כּעס וועט זיך אָנצינדן באַלד;

ווויל איז צו אַלע וואָס שיצן זיך אין אים.

ג 1 אַ מִזמור פון דודן, ווען ער איז אַנטלאָפן פון זיין
זון אַבשלומען*.
2 גאָט, ווי פיל זיינען מיינע פיינט!
פיל די וואָס שטייען אָן אויף מיר!
3 פיל זאָגן אויף מיין זעל:
ניטאָ פאַר אים קיין הילף ביי גאָט. סֶלָה.
4 אָבער דו גאָט ביסט אַ שילד פאַר מיר,
מיין כּבוד און דער דערהייבער פון מיין קאָפּ.
5 מיט מיין קול טו איך רופן צו גאָט,
און ער ענטפערט מיר פון זיין הייליקן באַרג. סֶלָה.
6 איך לייג זיך און שלאָף איין,
איך וואַך אויף, ווייל גאָט לענט מיך אונטער.
7 איך האָב ניט מורא פאַר צענטויזנטן פאָלק,
וואָס האָבן רונד אַרום זיך אָנגעזעצט אויף מיר.

8 שטיי אויף, יהוה, העלף מיך מיין גאָט,
וואָרום האָסט געשלאָגן אַלע מיינע פיינט אויף דער
באַק,
די ציין פון די רשעים האָסטו צעבראָכן.

9 ביי גאָט איז די הילף;
זאָל קומען דיין ברכה אויף דיין פאָלק! סֶלָה.

ד 1 פאַר דעם געזאַנגמייסטער, מיט סטרונעשפּיל; אַ
מִזמור פון דודן.
2 אַז איך רוף, ענטפער מיר, גאָט מיין גערעכטער;
אין ענגעניש זאָלסטו מיר דערברייטערן;
לייטזעליק מיך, און הער צו מיין תּפילה.

* זע שמואל ב׳ טו

3 איר מענטשנקינדער, ביז וואַנען
ועט מיין כּבוד צו שאַנד זיין,
ועט איר ליב האָבן נישטיקייט,
ועט איר זוכן ליגן? סֶלָה.
4 אָבער זייט וויסן, אַז גאָט שיידט אָפּ זיין פֿרומען,
גאָט וועט הערן אַז איך וועל רופֿן צו אים.

5 ציטערט און איר זאָלט ניט זינדיקן,
באַקלערט אין אײַער האַרצן אויף אײַער געלעגער,
און ווערט אַנטשוויגן. סֶלָה.
6 שלאַכט שלאַכטאָפּפֿער פֿון גערעכטיקייט,
און פֿאַרזיכערט אײַך אויף גאָט.

7 פֿיל זאָגן: ווער וועט אונדז ווייזן גוטס?
גאָט, הייב דאָס ליכט פֿון דיין פּנים אויף אונדז.
8 האָסט מיר געגעבן מער שׂמחה אין האַרצן,
ווי בעת זייער תּבֿואה און זייער וויין זיינען פֿיל.
9 בשלום ווי איך לייג זיך אַזוי שלאָף איך אײַן,
וואָרום דו גאָט מאַכסט מיך וווינען באַזונדער אין זיכערקייט.

ה 1 פֿאַר דעם געזאַנגמייסטער אויף נחילות; אַ מִזמור פֿון דודן.
2 פֿאַרנעם מיינע ווערטער, גאָט.
מערק מיין זיפֿצעניש.
3 האָרך צום קָול פֿון מיין געשריי, מיין קיניג און מיין גאָט,
וואָרום צו דיר טו איך בעטן.
4 יהוה, פֿרימאָרגנס הער צו מיין קָול,

פרימאָרגנס טענה איך צו דיר, און קוק אויס.
5וואָרום ניט אַ גאָט וואָס וויל אומרעכט ביסטו,
ביי דיר קען ניט ווילן קיין שלעכטס.
6פראָלער קענען ניט שטיין פאַר דיינע אויגן,
האָסט פיינט אַלע טוער פון אומרעכט.
7ברענגסט אונטער די וואָס רעדן ליגן;
דעם מאַן פון בלוט און באַטרוג פאַראומווערדיקט גאָט.
8אָבער איך וועל קומען אין דיין הויז דורך דיין גרויס
גענאָד
איך וועל מיך בוקן אין דיין הייליקן טעמפּל
צווישן דיינע פאָרכטער.

9גאָט, פיר מיך אין דיין גערעכטיקייט
פון וועגן מיינע לויערער,
מאַך גלייך דיין וועג פאַר מיר.
10וואָרום ניטאָ אין זייער מויל קיין ריכטיקייט,
זייער אינגעווייד איז אַן אונטערגאַנג,
אַן אָפענער קבר איז זייער קעל;
זייער צונג מאַכן זיי גלאַט.
11פאַרמשפּט זיי גאָט,
זאָלן זיי פאַלן דורך זייערע באַראָטן;
פאַרשטויס זיי פאַר זייערע פיל פאַרברעכן,
ווייל זיי האָבן ווידערשפּעניקט אָן דיר.
12און אַלע וואָס שיצן זיך אין דיר, וועלן זיך פרייען,
אייביק וועלן זיי זינגען, וואָרום וועסט זיי באַשירעמען,
און די ליבהאָבער פון דיין נאָמען
וועלן זיין לוסטיק מיט דיר.
13וואָרום דו בענטשסט דעם צדיק, גאָט,

ווי אַ פּאַנצער מיט גוטווילִיקייט רינגלסטו אים ארום.

ו 1פאַר דעם געזאַנגמײסטער, מיט סטרונעשפּיל, אויף שמינית; אַ מִזמור פון דודן.

2ניט אין דײַן כּעס זאָלסטו מיך מוסרן, גאָט,
און ניט אין דײַן גרימצאָרן זאָלסטו מיך שטראָפן.
3לײַטזעליק מיך, גאָט, וואָרום איך ווער פאַרשניטן,
הײל מיך, גאָט, וואָרום מײַנע בײנער זײַנען דערשראָקן,
4און מײַן זעל איז דערשראָקן זײער,
און דו גאָט, ביז וואַנען?
5קער זיך אום, גאָט, דערלײז מײַן זעל,
העלף מיך פון וועגן דײַן גענאָד.
6וואָרום ניטאָ אין טויט דײַן דערמאָנונג,
אין אונטערערד ווער וועט דיך לויבן?
7איך בין מיד פון מײַן זיפצן,
איך באַוואַש אַלע נאַכט מײַן געלעגער,
איך מאַך צעגײן אין מײַנע טרערן מײַן בעט.
8מאַט געוואָרן פון קומער איז מײַן אויג,
אַלט געוואָרן פון וועגן אַלע מײַנע פײַנט.

9קערט אײַך אָפּ פון מיר, אַלע טוער פון אומרעכט,
וואָרום גאָט האָט געהערט דעם קָול פון מײַן געוויין.
10גאָט האָט געהערט מײַן געבעט,
גאָט נעמט אָן מײַן תּפילה.
11פאַרשעמט און דערשראָקן זײער
וועלן ווערן אַלע מײַנע פײַנט;
זײ וועלן אָפּטרעטן פאַרשעמט אין אַ רגע.

ז 1אַ שִׁגָיוֹן פון דודן, וואָס ער האָט געזונגען צו גאָט פון
וועגן כּוש דעם בנימינער.
2גאָט מײַן האַר, אין דיר האָב איך מיך געשיצט,
העלף מיך פון אַלע מײַנע נאָכיאָגער, און זײ מיך מציל,
3מע זאָל ניט פאַרצוקן ווי אַ לײב מײַן זעל,
צערײַסן, און קײנער זאָל ניט מציל זײַן.

4גאָט מײַן האַר, אויב איך האָב אַזויוואָס געטאָן,
אויב אומרעכט איז דאָ אין מײַנע הענט,
5אויב איך האָב געטאָן בײז מײַן גוטן פרײַנט,
אָדער באַרויבט צומאָל מײַן אומזיסטיקן פײַנט,
6זאָל דער שׂונא מיך נאָכיאָגן און דערגרײכן,
און טרעטן צו דער ערד מײַן לעבן,
און מײַן כּבוד אין שטויב לײגן. סֶלָה.

7שטײ אויף, גאָט, אין דײַן כּעס,
דערהײב דיך אין גרימצאָרן קעגן מײַנע פײַנט,
און דערוועק פאַר מיר דעם משפּט וואָס דו האָסט
אָנגעזאָגט.
8און ווי די עדה פון די פעלקער דיך רינגלט אַרום,
קער זיך אום איבער איר צו דער הײך.

9גאָט, וואָס משפּטסט די פעלקער, משפּט מיך, גאָט,
לויט מײַן גערעכטיקײט און לויט מײַן ערלאַכקײט
אין מיר.
10זאָל שוין זיך עקן דאָס בײז פון די רשעים,
און דו זאָלסט אויפריכטן דעם צדיק;
וואָרום דו פּרופסט די הערצער און נירן,
גאָט דו גערעכטער.

11מײַן באַשיץ איז אויף גאָט;
ער העלפֿט די רעכטפֿאַרטיקע הערצער.
12גאָט איז אַ גערעכטער ריכטער,
און אַ צערנדיקער גאָט אַלע טאָג.

13פֿאַרוואָר, ער שלײַפֿט נאָכאַנאַנד זײַן שווערד,
ער שפּאַנט זײַן בויגן און שטעלט אים אָן.
14און ער גרייט זיך אָן געצייג פֿון טויט,
ער מאַכט ברענעדיק שאַרף זײַנע פֿײַלן.
15זע, ער אַנטפֿאַנגט אומרעכט,
און ער טראָגט אומגליק, און געבערט ליגן.
16ער גראָבט אַ גרוב און הוילט זי אויס,
און פֿאַלט אין דעם אָפּגרונט וואָס ער מאַכט,
17זײַן אומרעכט וועט זיך אומקערן אויף זײַן קאָפּ,
און אויף זײַן שאַרבן וועט נידערן זײַן פֿאַרברעך.

18איך וועל לויבן גאָט לויט זײַן גערעכטיקייט,
און באַזינגען דעם נאָמען פֿון גאָט דעם אויבערשטן.

ח 1פֿאַר דעם געזאַנגמײַסטער, אויף גִתּית; אַ מִזמור פֿון
דודן.
2גאָט אונדזער האַר,
ווי פּראַכטיק איז דײַן נאָמען אויף דער גאַנצער ערד,
אַז דער לויב פֿון דײַן גלאַנץ איז איבער די הימלען!
3פֿון דעם מויל פֿון עופֿעלאַך און וויגעדיקע
האָסטו באַפֿעסטיקט [דײַן] מאַכט;
פֿון וועגן דײַנע פֿײַנט—
כּדי שטיל צו מאַכן דעם שׂונא און ראַכנעמער.

4אַז איך זע די הימלען, דאָס ווערק פֿון דײַנע פֿינגער,

די לבנה און שטערן וואָס דו האָסט אויפגעשטעלט–
5וואָס איז אַ מענטש, אַז דו זאָלסט אים געדענקען?
און אַ מענטשנקינד, אַז דו זאָלסט אים דערמאָנען?
6וואָרום האָסט אים געמאַכט שיר ניט מינער פון גאָט,
און מיט כבוד און שיינקייט באַקריינסטו אים.
7מאַכסט אים געוועלטיקן איבער די ווערק פון דיינע הענט,
אַלצדינג האָסטו געלייגט אונטער זיינע פיס;
8שאָף און רינדער אַלע,
און אפילו חיות פון פעלד;
9דעם פויגל פון הימל, און די פישן פון ים–
וואָס נאָר עס ציט דורך די שטעגן פון ימען.

10גאָט אונדזער האַר,
ווי פּראַכטיק איז דיין נאָמען אויף דער גאַנצער ערד!

ט 1פאַר דעם געזאַנגמייסטער, אויף מות־לַבֵּן; אַ מִזמור פון דודן.
2איך וועל לויבן גאָט מיט מיין גאַנצן האַרצן,
איך וועל דערציילן אַלע דיינע וווּנדער.
3איך וועל זיך פרייען און לוסטיק זיין מיט דיר,
איך וועל באַזינגען דיין נאָמען, דו העכסטער;
4ווען מיינע פיינט קערן זיך אַהינטער,
ווערן געשטרויכלט און גייען אונטער פאַר דיר,
5וואָרום האָסט געטאָן מיין משפּט און מיין רעכט,
האָסט זיך געזעצט אויפן טראָן, דו ריכטער גערעכטער.
6האָסט אָנגעשריען אויף די פעלקער,
האָסט אונטערגעבראַכט דעם רשע,
זייער נאָמען האָסטו אויסגעמעקט

אויף אייביק און שטענדיק.

7 דו פֿײַנט, פֿאַרלענדט זײַנען די חורבֿות אויף תּמיד;
און שטעדט האָסטו אויסגעריסן,
זייער זֵכֶר איז אונטערגעגאַנגען,

8 אָבער גאָט וועט אייביק בלייבן,
ער שטעלט אויף צום משפּט זײַן טראָן;

9 און ער וועט משפּטן די וועלט מיט גערעכטיקייט,
ער וועט דן זײַן די פֿעלקער מיט יושר.

10 און גאָט וועט זײַן אַ פֿעסטונג דעם געדריקטן,
אַ פֿעסטונג אין צײַטן פֿון נויט.

11 און פֿאַרזיכערן וועלן זיך אויף דיר די וואָס קענען דײַן נאָמען,
וואָרום דו פֿאַרלאָזט ניט די וואָס זוכן דיך, גאָט.

12 זינגט צו גאָט, באַוווינער פֿון ציון,
דערציילט צווישן די פֿעלקער זײַנע מעשׂים.

13 וואָרום דער אויפֿמאָנער פֿון בלוט געדענקט זיי,
ער פֿאַרגעסט ניט דאָס געשריי פֿון די פֿאַרליטענע.

14 לײַטזעליק מיך, גאָט,
זע מײַן פּײַן פֿון מײַנע פֿײַנט,
מײַן דערהייבער פֿון די טויערן פֿון טויט;

15 כּדי איך זאָל דערציילן אַל דײַן לויב,
אין די טויערן פֿון טאָכטער צִיוֹן מיך פֿרייען מיט דײַן הילף.

16 אײַנגעזונקען זײַנען די פֿעלקער,
אין דער גרוב וואָס זיי האָבן געמאַכט,
אין דער נעץ וואָס זיי האָבן באַהאַלטן
איז באַצוונגען זייער פֿוס.

17 גאָט איז באַוווּסט געוואָרן,
ער האָט אַ משפּט געטאָן—
אין דעם ווערק פון זיינע הענט
איז געשטרויכלט געוואָרן דער רשע. הִגָּיוֹן. סֶלָה.

18 די רשעים וועלן אָנקומען אין אונטערערד—
אַלע פעלקער וואָס פאַרגעסן אָן גאָט.
19 וואָרום ניט שטענדיק וועט פאַרגעסן זיין דער אביון,
די האָפענונג פון די אָרעמע וועט ניט פאַרלאָרן זיין
אויף אייביק.
20 שטיי אויף, גאָט, זאָל דער מענטש ניט פאַרשייט זיין,
זאָלן געמשפּט ווערן די פעלקער פאַר דיר.
21 טו, גאָט, אַ מורא אויף זיי;
זאָלן וויסן די פעלקער אַז זיי זיינען נאָר מענטשן. סֶלָה.

י 1 פאַרוואָס, גאָט, שטייסטו פון דער ווייטן,
פאַרהוילסטו זיך אין צייטן פון נויט?
2 מיט גאווה פון רשע יאָגט מען דעם אָרעמאַן;
זאָלן זיי געכאַפּט ווערן אין די פּלענער וואָס זיי האָבן
אויסגעקלערט!
3 וואָרום דער רשע פּראַלט אין דער תּאווה פון זיין זעל,
און דער גייציקער רימט זיך: ער שפּאָט פון גאָט.
4 דער רשע [זאָגט] אין דעם שטאָלץ פון זיין פּנים: מע
מאָנט ניט;
„ניטאָ קיין גאָט", זיינען אַלע זיינע טראַכטונגען.
5 זיינע וועגן באַגליקן צו יעטוועדער צייט,
ווייט איבער אים זיינען דיינע משפּטים;
אַלע זיינע פיינט — ער בלאָזט אויף זיי.
6 ער זאָגט אין זיין האַרצן: איך וועל ניט אומפאַלן,

אויף דור־דורות ניט זיין אין קיין בייז.
7 מיט קללות איז פול זיין מויל, און מיט באַטרוג און דריקונג;
אונטער זיין צונג איז אומרעכט און פאַרברעכן.
8 ער זיצט אין לויער פון די געהעפטן,
אין פאַרבאָרגענישן הרגעט ער דעם אומשולדיקן;
זיינע אויגן לאָקערן אויפן אומגליקלאַכן.
9 ער לויערט אין פאַרבאָרגעניש ווי אַ לייב אין זיין צודעק;
ער לויערט צו כאַפּן דעם אָרעמאַן;
ער כאַפּט דעם אָרעמאַן, אַז ער ציט אים אין זיין נעץ.
10 ער דריקט זיך, ער בייגט זיך,
ביז די אומגליקלאַכע פאַלן אין זיינע קלויען.
11 ער זאָגט אין זיין האַרצן: פאַרגעסן האָט גאָט;
ער האָט פאַרבאָרגן זיין פּנים, ער וועט אויף אייביק ניט
זען.

12 שטיי אויף יהוה, גאָט, הייב אויף דיין האַנט,
זאָלסט ניט פאַרגעסן די געדריקטע.
13 פאַרוואָס לעסטערט דער רשע גאָט,
זאָגט אין זיין האַרצן: דו מאָנסט ניט?
14 דו האָסט געזען; וואָרום דו קוקסט צו לייד און קומער,
כדי זיי צו פאַרגלעטן מיט דיין האַנט.
אויף דיר פאַרלאָזט זיך דער אומגליקלאַכער,
דעם עלנדן ביסט דו געווען אַ העלפער.
15 צעברעך דעם אָרעם פון דעם רשע,
און ביים שלעכטן זאָלסטו זוכן זיין בייז
ביז וועסט מער ניט געפינען.
16 גאָט איז אַ מלך אייביק און שטענדיק,

די פעלקער גייען אונטער פון זיין לאַנד.
17 דאָס קרעכצן פון די פאַרליטענע האָסטו צוגעהערט, גאָט;
פעסטיקסט זייער האַרץ, נייגסט צו דיין אויער;
18 צו טאָן רעכט דעם יתום און דעם געדריקטן;
אַז קיין מענטש פון דער ערד זאָל מער ניט שרעקן.

יא 1 פאַר דעם געזאַנגמייסטער, פון דודן.
אין גאָט טו איך מיך שיצן;
ווי קענט איר זאָגן צו מיין זעל:
„אַנטלויף! צו אייער באַרג, איר פֿויגלען?״
2 וואָרום זע, די רשעים שפּאַנען דעם בויגן,
זיי האָבן אָנגעשטעלט זייער פייל אויפן שטריקל,
צו שיסן אין דער פינצטער די רעכטפאַרטיקע הערצער
3 אַז די גרונטזיילן ווערן צעשטערט,
דער צדיק וואָס האָט אויפגעטאָן?

4 גאָט איז אין זיין הייליקן טעמפּל,
גאָט—זיין טראָן איז אין הימל;
זיינע אויגן זעען,
זיינע ברעמען פּרוּוון די מענטשנקינדער.
5 גאָט פּרוּווט דעם צדיק און דעם רשע,
און דעם וואָס האָט ליב רויב, האָט פיינט זיין זעל.
6 ער וועט מאַכן רעגענען אויף די רשעים
קוילן, פייער, און שוועבל;
און אַ ברענעדיקער ווינט
איז זייער צוגעטיילטער כּוס.
7 וואָרום גערעכט איז גאָט, גערעכטיקייט האָט ער ליב;
די רעכטפאַרטיקע וועלן זען זיין פּנים.

יב ¹פאַר דעם געזאַנגמײַסטער, אויף שמינית; אַ מִזמור
פון דודן.
²העלף, גאָט, וואָרום געענדיקט האָבן זיך די פרומע,
וואָרום אויסגעגאַנגען זײַנען די געטרײַע פון די
מענטשנקינדער.
³פאַלש רעדן זײ אײנער מיטן אַנדערן,
מיט אַ גלאַטער ליפּ, מיט אַ צווײאיקן האַרצן רעדן זײ.

⁴גאָט זאָל פאַרשנײדן אַלע גלאַטע ליפּן,
די צונג וואָס רעדט גרויס!
⁵די וואָס זאָגן: מיט אונדזער צונג זײַנען מיר שטאַרק,
אונדזערע ליפּן זײַנען מיט אונדז, ווער איז אונדז אַ האַר?

⁶פון וועגן דער באַרויבונג פון אָרעמע,
פון וועגן דעם קרעכצן פון די באַדערפטיקע,
אַצונד וועל איך אויפשטײן,
זאָגט גאָט;
איך וועל באַשערן מיט הילף
דעם וואָס מע בלאָזט אויף אים.

⁷די ווערטער פון גאָט זײַנען רײנע ווערטער,
זילבער געשמאָלצן אין אַ טיגל אויף דער ערד,
זיבן מאָל געלײטערט.

⁸דו גאָט וועסט זײ היטן,
וועסט זײ אײביק באַהיטן פון דאָזיקן דור.
⁹אומעטום גײען אום די רשעים,
ווען געמײנקײט ווערט דערהויבן בײַ די מענטשנקינדער.

יג [1]פֿאַר דעם גזאַנגמײַסטער; אַ מִזמור פֿון דודן.
[2]ביז וואַנען, גאָט, וועסטו מיך תּמיד פֿאַרגעסן?
ביז וואַנען וועסטו פֿאַרבאָרגן דײַן פּנים פֿון מיר?
[3]ביז וואַנען וועל איך האַלטן עצות בײַ זיך,
מיט קומער אין מײַן האַרצן דורכן טאָג?
ביז וואַנען וועט מײַן פֿײַנט זיך דערהייבן אויף מיר?
[4]קוק צו, ענטפֿער מיר, גאָט מײַן האַר,
דערלײַכט מײַנע אויגן, איך זאָל ניט אײַנשלאָפֿן צום
טויט;
[5]מײַן פֿײַנט זאָל ניט זאָגן:
איך בין אים בײַגעקומען;
מײַנע שׂונאים זאָלן זיך ניט פֿרייען,
אַז איך וועל אומפֿאַלן.

[6]אָבער איך פֿאַרזיכער מיך אויף דײַן חסד;
מײַן האַרץ וועט זיך פֿרייען מיט דײַן הילף;
איך וועל זינגען צו גאָט,
וואָס ער האָט מיר גוטס געטאָן.

יד [1]פֿאַר דעם גזאַנגמײַסטער; פֿון דודן.
דער נידערטרעכטיקער זאָגט אין זײַן האַרצן: ניטאָ
קײן גאָט!
פֿאַרדאָרבן זײַנען זיי, אומווערדיק באַגייען זיי זיך,
קיינער טוט ניט קיין גוטס.
[2]גאָט האָט פֿון הימל געלוגט אויף די מענטשנקינדער,
צו זען אויב פֿאַראַן אַ פֿאַרשטאַנדיקער וואָס זוכט גאָט.
[3]איטלאַכער איז אָפּגעקערט, אַלע זײַנען זיי פֿאַרדאָרבן,
קיינער טוט ניט קיין גוטס, ניט צומאָל איינער.
[4]פֿאַרוואָר, דערשפּירן וועלן אַלע טוער פֿון אומרעכט,

די וואָס עסן מײַן פֿאָלק ווי מע עסט ברויט,
די וואָס רופֿן ניט גאָט.

5 אָן אַנגסטן זײַ אין אַנגסט,
וואָרום גאָט איז מיט דעם גערעכטן דור.
6 די טראַכטונג פֿון אָרעמאַן מאַכט איר צו שאַנד,
אָבער גאָט איז זײַן באַשיצונג.

7 ווען קומט פֿון ציון די ישועה פֿון ישׂראל!
ווען גאָט קערט אום די געפֿאַנגענשאַפֿט פֿון זײַן פֿאָלק,
וועט לוסטיק זײַן יעקב, וועט זיך פֿרייען ישׂראל.

טו

1 אַ מִזמור פֿון דודן.
גאָט, ווער קען וווינען אין דײַן געצעלט?
ווער קען רוען אויף דײַן הייליקן באַרג?
2 דער וואָס גייט ערלאַך און טוט גערעכטיקייט,
און רעדט אמת אין זײַן האַרצן;
3 ניט געטראָגן קיין רכילות אויף זײַן צונג,
ניט געטאָן זײַן חבר קיין רעה,
און ניט פֿאַרליטן קיין שאַנד אויף זײַן נאָענטן;
4 דער נבֿזה איז פֿאַראַכט אין זײַנע אויגן,
און די גאָטספֿאָרכטיקע גיט ער כּבֿוד;
ער האָט געשוואָרן זיך צום בייזן און ענדערט ניט;
5 זײַן געלט האָט ער ניט געגעבן אויף ציִנזן,
און שוחד קעגן אַן אומשולדיקן ניט גענומען;
דער וואָס טוט דאָס וועט קיינמאָל ניט אומפֿאַלן.

טז

1 אַ מִכתָּם פֿון דודן.
באַהיט מיך, גאָט,
וואָרום איך האָב מיך באַשיצט אין דיר.

2 האָסט געזאָגט[א] צו גאָט: מיין האַר ביסטו,
מיין גוטס איז בלויז ביי דיר.
3 די הייליקע וואָס זיינען אויף דער ערד,
זיי זיינען די פירשטן וואָס אַל מיין באַגער איז צו זיי.
4 זאָלן מערן זייערע געצן די וואָס איילן צו אַן אַנדערן;
איך וועל ניט גיסן זייערע גיסאָפּפּער פון בלוט,
און ניט נעמען זייערע נעמען אויף מיינע ליפּן.
5 גאָט איז מיין באַשערטער טייל און מיין בעכער;
דו האַלטסט אויף מיין גורל.
6 חלקים זיינען מיר צוגעפאַלן ליבלאַכע,
יאָ, אַ שיינע נחלה איז מיר אָנגעקומען.
7 איך לויב גאָט וואָס ער האָט מיר געראָטן,
יאָ, אין די נעכט האָבן מיך מיינע נירן געלערנט.
8 איך האַלט גאָט פאַר מיר תמיד,
וואָרום אַז ער איז ביי מיין רעכטער האַנט, וועל איך ניט אומפאַלן.
9 דרום איז פריילאַך מיין האַרץ, און לוסטיק מיין זעל[ב],
אויך מיין לייב רוט אין זיכערקייט.
10 וואָרום דו וועסט ניט איבערלאָזן מיין זעל צו דער אונטערערד,
וועסט ניט לאָזן דיין פרומען זען די גרוב,
11 וועסט מיך מאַכן וויסן דעם וועג פון לעבן;
אַ זעטיקייט פון פריידן איז פאַר דיין פּנים,
תּענוגים אין דער רעכטער האַנט אייביק.

יז 1 אַ תּפילה פון דודן.
הער צו, גאָט, גערעכטיקייט,
האָרך צו מיין געשריי,

[א] א ווענדונג צו דער זעל. [ב] אין טעקסט: כּבֿודי, מיין כּבֿוד.

פאַרנעם מיין תפילה פון ליפּן אָן פאַלשקייט.
2 פון פאַר דיר זאָל מיין משפּט אַרויסגיין,
דיינע אויגן זאָלן זען די ריכטיקייט.
3 האָסט געפּרוווט מיין האַרץ,
האָסט נאָכגעזוכט ביי נאַכט,

האָסט מיך געלייטערט, און ניט געפונען
איך זאָל טראַכטן וואָס דאַרף ניט אַריבער מיין מויל.
4 אין מעשׂים פון מענטשן,
האָב איך, לויטן וואָרט פון דיינע ליפּן,
מיך געהיט פון די וועגן פון דעם פאַרשייטן.
5 מיינע טריט האָבן זיך געהאַלטן אָן דיינע שטעגן,
ניט אויסגעגליטשט האָבן זיך מיינע פיס.

6 איך האָב דיך גערופן, וואָרום דו וועסט מיר ענטפערן, גאָט;
נייג דיין אויער צו מיר, הער צו מיין וואָרט.
7 מאַך וווּנדערלאַך דיינע חסדים, דו וואָס העלפסט
די וואָס שיצן זיך פון אָנפאַלער אין דיין רעכטער האַנט.
8 היט מיך ווי אַ שוואַרצאַפּל פון אויג,
אין שאָטן פון דיינע פליגלען זאָלסטו מיך פאַרבאָרגן
9 פון די רשעים וואָס באַרויבן מיך,
מיינע שׂונאים אום לעבן וואָס רינגלען מיך אַרום.
10 זייער פעט האַרץ האָבן זיי פאַרשלאָסן,
מיט זייער מויל רעדן זיי האָפערדיק.
11 אויף אונדזער טריט האָבן זיי אַצונד אונדז אַרומגערינגלט,
זייערע אויגן שטעלן זיי אָן [אונדז] צו נייגן צו דער ערד.
12 ער איז געגליכן צו אַ לייב וואָס גלוסט צו פאַרצוקן,
און צו אַ יונגלייב וואָס זיצט אין פאַרבאָרגעניש.

13 שטיי אויף, גאָט, גיי אים אַקעגן, וואַרף אים אַנידער,
מאַך אַנטרינען מיין זעל פון דעם רשע מיט דיין שווערד,
14 פון מענטשן, גאָט, מיט דיין האַנט—
פון מענטשן פון דער וועלט, וואָס זייער חלק איז ביים לעבן,
און מיט דיין שאַץ פילסטו אָן זייער בויך;
זאַט זיינען זייערע קינדער,
און זיי לאָזן זייער שפע צו זייערע יונגע.
15 איך אָבער וועל זען דיין פנים אין גערעכטיקייט,
איך וועל מיך זעטן אויפן וואַר מיט דיין געשטאַלט.

יח 1 פאַר דעם געזאַנגמייסטער; פון דעם קנעכט פון גאָט,
פון דודן, וואָס האָט גערעדט צו גאָט די ווערטער פון
דעמדאָזיקן געזאַנג אין דעם טאָג וואָס גאָט האָט אים מציל
געווען פון דער האַנט פון אַלע זיינע פיינט, און פון דער
מאַכט פון שאולן.
2 און ער האָט געזאָגט:
איך האָב דיך ליב, יהוה מיין שטאַרקייט;
3 גאָט איז מיין פעלז און מיין פעסטונג,
און דער וואָס מאַכט מיך אַנטרינען.
מיין גאָט איז מיין פעלז וואָס איך שיץ זיך אין אים,
מיין שילד און דער האָרן פון מיין הילף, מיין טורעם.
4 איך רוף: געלויבט איז יהוה!
און פון מיינע פיינט ווער איך געהאָלפן.

5 אַרומגערינגלט האָבן מיך שטריק פון טויט,
און טייכן פון אונטערגאַנג האָבן מיך געשראָקן.
6 שטריק פון אונטערערד האָבן מיך אַרומגעקניפּט,

אַקעגנגעקומען זײַנען מיר נעצן פֿון טויט.
7 האָב איך אין מײַן נויט גערופֿן צו יהוה,
און צו מײַן גאָט האָב איך געשריִען;
האָט ער געהערט פֿון זײַן טעמפּל מײַן קָול,
און מײַן געשרײַ פֿאַר אים איז געקומען אין זײַנע אויערן.
8 און געשאָקלט און געוואַקלט האָט זיך די ערד,
און די גרונטפֿעסטן פֿון די בערג האָבן געציטערט;
זיך געשאָקלט, ווײַל ער האָט געצערנט.
9 אַ רויך איז אויפֿגעגאַנגען אין זײַן נאָז,
און פֿון זײַן מויל האָט אַ פֿײַער פֿאַרצערט;
קוילן האָבן געברענט פֿון אים.
10 און ער האָט געבייגט דעם הימל און גענידערט,
מיט אַ נעבל אונטער זײַנע פֿיס.
11 און ער איז געריטן אויף אַ כּרוב און געפֿלויגן,
און געשוועבט אויף פֿליגלען פֿון ווינט.
12 ער האָט געמאַכט פֿינצטערניש זײַן באַהעלטעניש,
זײַן בײַדל אַרום אים—
אַ חושך פֿון וואַסערן, וואָלקנס געדיכטע.
13 פֿון דעם שימער פֿאַר אים זײַנען זײַנע וואָלקנס צעגאַנגען*
אין האָגל און פֿײַערקוילן.
14 און געדונערט אין הימל האָט גאָט,
און דער העכסטער האָט אַרויסגעלאָזט זײַן קָול,
מיט האָגל און פֿײַערקוילן.
15 און ער האָט אַרויסגעשיקט זײַנע פֿײַלן און זיי צעשפּרייט,
און בליצן געשאָסן, און זיי פֿאַרטומלט.
16 און די גראָבנס פֿון וואַסערן האָבן זיך באַוויזן,
און די גרונטפֿעסטן פֿון דער וועלט זײַנען אַנטפּלעקט
געוואָרן,

* וואָרטשפּיל: מִנֹּגַהּ נֶגְדּוֹ עָבָיו עָבְרוּ.

פון דײַן אָנגעשרײ, גאָט,
פון דעם אָטעמבלאָז פון דײַן נאָז.

17 ער האָט אויסגעשטרעקט פון דער הייך און מיך גענומען,
מיך אַרויסגעצויגן פון וואַסערן גרויסע.
18 ער האָט מיך מציל געווען פון מײַן מאַכטיקן פֿײַנט,
און פון מײַנע שׂונאים, ווען זיי זײַנען געווען שטאַרקער פון מיר.
19 זיי זײַנען מיר אַקעגנגעקומען אין טאָג פון מײַן בראָך,
אָבער גאָט איז מיר צום אָנלען געווען.
20 און ער האָט מיך אַרויסגעפירט אין דערברײטערניש,
מיך אַרויסגעצויגן, ווײַל ער האָט מיך באַגערט.
21 גאָט האָט מיר פאַרגאָלטן לויט מײַן גערעכטיקייט,
לויט דער ריינקייט פון מײַנע הענט האָט ער מיר אומגעקערט.
22 וואָרום איך האָב געהיט די וועגן פון יהוה,
און ניט פאַרבראָכן אַקעגן מײַן גאָט.
23 וואָרום אַלע זײַנע געזעצן זײַנען פאַר מיר,
און זײַנע חוקים טו איך ניט אָפּ פון מיר.
24 און איך בין געווען צו אים גאַנץ,
און איך האָב מיך געהיט פון מײַן זינדיקייט.
25 דרום האָט מיר גאָט אומגעקערט לויט מײַן גערעכטיקייט,
לויט דער ריינקייט פון מײַנע הענט פאַר זײַנע אויגן.

26 מיט דעם גענאָדיקן ווײַזסטו זיך גענאָדיק,
מיט דעם ערלאַכן מאַן ווײַזסטו זיך ערלאַך.
27 מיט דעם ריינעם ווײַזסטו זיך ריין,
און מיט דעם קרומען ווײַזסטו זיך פאַרדרייט.
28 וואָרום דאָס אָרעמע פאָלק טוסטו העלפן,
און הויכע אויגן דערנידערסטו.

29 וואָרום דו מאַכסט לײַכטן מײַן ליכט;
יהוה מײַן גאָט באַשײַנט מײַן פינצטערניש.
30 וואָרום מיט דיר לויף איך קעגן אַ מחנה,
און מיט מײַן גאָט שפּרינג איך אַ מויער אַריבער.
31 גאָט–זײַן וועג איז גאַנץ;
דאָס וואָרט פון יהוה איז געלײַטערט;
ער איז אַ שילד פאַר אַלע וואָס שיצן זיך אין אים.

32 וואָרום ווער איז גאָט אויסער יהוה?
און ווער אַ פעלז אַחוץ אונדזער גאָט?
33 דער גאָט וואָס באַגורט מיך מיט שטאַרקייט,
און מאַכט גלײַך מײַן וועג.
34 ער מאַכט מײַנע פיס גלײַך ווי די הינדן,
און אויף מײַנע הייכן טוט ער מיך שטעלן.
35 ער לערנט מײַנע הענט צו מלחמה,
און אַ קופּערנעם בויגן בייגן אַראָפּ מײַנע אָרעמס.
36 און האָסט מיר געגעבן דעם שילד פון דײַן הילף,
און דײַן רעכטע האַנט לענט מיך אונטער,
און דײַן מילדקייט טוט מיך גרייסן.
37 האָסט דערברייטערט מײַן טריט אונטער מיר,
און ניט אויסגעגליטשט האָבן זיך מײַנע קנעכלאַך.
38 איך האָב געיאָגט מײַנע פײַנט און זיי דערגרייכט,
און זיך ניט אומגעקערט ביז איך האָב זיי פאַרלענדט.
39 איך האָב זיי צעהאַקט, אַז זיי קענען ניט אויפשטיין;
זיי זײַנען געפאַלן אונטער מײַנע פיס.
40 און האָסט מיך באַגורט מיט שטאַרקייט פאַר מלחמה,
האָסט געבייגט מײַנע קעגנשטייער אונטער מיר.
41 און מײַנע פײַנט האָסטו געמאַכט מיטן נאַקן צו מיר,

אונ מײַנע שׂונאים, זײ האָב איך פֿאַרשניטן.
[43]זײ האָבן געשריִען, און קײן העלפֿער איז ניט געװען,
צו גאָט–און ער האָט זײ ניט געענטפֿערט.
[43]און איך האָב זײ צעריבן װי שטױב פֿאַרן װינט,
װי גאַסנקױט זײ אַרױסגעװאָרפֿן.
[44]האָסט מיך געמאַכט אַנטרינען פֿון די קריג פֿון פֿאָלק,
האָסט מיך געמאַכט פֿאַר דעם קאָפּ פֿון די אומות;
אַ פֿאָלק װאָס איך קען ניט טוט מיר דינען,
[45]פֿון הערן מיטן אױער געהאָרכן זײ מיך;
די קינדער פֿון פֿרעמדן גײען אײַן פֿאַר מיר.
[46]די קינדער פֿון דעם פֿרעמדן װערן ·פֿאַרװעלקט,
און זײ קומען ציטערנדיק אַרױס פֿון זײערע פֿעסטונגען.

[47]עס לעבט יהוה, און געלױבט איז מײַן פֿעלז,
און דערהױבן איז דער גאָט פֿון מײַן הילף;
[48]דער גאָט װאָס גיט מיר נקמות
און אונטערטעניקט די אומות אונטער מיר.
[49]ער מאַכט מיך אַנטרינען פֿון מײַנע פֿײַנט;
יאָ, איבער מײַנע קעגנשטײער דערהײבסטו מיך
פֿון דעם רױבמענטשן ביסטו מיך מציל.
[50]דרום לױב איך דיך, גאָט, צװישן די פֿעלקער,
און צו דײַן נאָמען טו איך זינגען.
[51]ער גרײסט די ישועות פֿון זײַן מלך,
און ער טוט חסד מיט זײַן געזאַלבטן,
מיט דודן און מיט זײַן זאָמען ביז אײביק.

יט [1]פֿאַר דעם געזאַנגמײַסטער; אַ מִזמור פֿון דודן.
[2]די הימלען דערצײלן דעם כּבֿוד פֿון גאָט,
און די װערק פֿון זײַנע הענט זאָגט דער הימלװעלב אָן.

3 אַ טאָג צו אַ טאָג רעדט אַ וואָרט,
און אַ נאַכט צו אַ נאַכט גיט צו וויסן,
4 ניטאָ אַ וואָרט און ניטאָ קיין געשעעניש,
וווּ זייער ווידערקול ווערט ניט געהערט;
5 איבער דער גאַנצער ערד גייט אַרויס זייער קלאַנג,
און ביז עק וועלט זייערע רייד.
פאַר דער זון האָט ער געמאַכט אַ געצעלט אין זיי;
6 און ער[א] גייט אַרויס ווי אַ חתן פון זיין קאַמער.
ער פרייט זיך ווי אַ גיבור צו לויפן דעם וועג.
7 פון עק פון די הימלען איז זיין אויסגאַנג,
און זיין אַרומדריי איז ביז זייערע עקן,
און ניטאָ קיין פאַרבאָרגנס פון זיין היץ.

8 די תּורה פון גאָט איז גאַנץ,
זי דערקוויקט די זעל;
דער אָנזאָג פון גאָט איז זיכער,
ער מאַכט קלוג דעם נאַרן.
9 די באַפעלן פון גאָט זיינען רעכטפאַרטיק,
זיי דערפרייען דאָס האַרץ;
דאָס געבאָט פון גאָט איז לויטער,
עס מאַכט ליכטיק די אויגן.
10 די מורא פאַר גאָט איז ריין,
זי באַשטייט אויף אייביק;
די משפּטים פון גאָט זיינען אמת,
זיי זיינען אלע גערעכט;
11 זיי זיינען גלוסטיקער פון גאָלד,
און פון גינגאָלד אַ סך,
און זיסער פון האָניק,

[א] די זון — שֶׁמֶשׁ, מענלאך אין העברעאיש.

און טריפּהאָניק.
12אויך דײַן קנעכט װערט געװאָרנט אין זײ;
אין היטן זײ איז גרױס שׂכר פֿאַראַן.
13פֿאַרזעען װער קען מערקן?
פֿון פֿאַרבאָרגענע טו מיך רײניקן.
14אויך פֿאַרמײַד דײַן קנעכט פֿון מוטװיליקע,
זײ זאָלן ניט געװעלטיקן איבער מיר;
דענסמאָל װעל איך גאַנץ זײַן,
און װעל רײן זײַן פֿון פֿאַרברעך אַ סך.
15זאָלן זײַן צו באַװיליקונג די װערטער פֿון מײַן מױל,
און די טראַכטונג פֿון מײַן האַרצן פֿאַר דיר,
גאָט מײַן פֿעלז, און מײַן דערלײזער.

כ 1פֿאַר דעם געזאַנגמײסטער; אַ מִזמור פֿון דודן.
2גאָט װעט דיר ענטפֿערן אין טאָג פֿון נױט,
דיך װעט שטאַרקן דער נאָמען פֿון דעם גאָט פֿון יעקבֿ.
3ער װעט שיקן דײַן הילף פֿון הײליקטום,
און פֿון צִיוֹן װעט ער דיך אונטערלענען.
4ער װעט אַכטן אויף אַלע דײַנע שפּײזאָפּפֿער,
און דאָס פֿעטס פֿון דײַן בראַנדאָפּפֿער װעט ער אָננעמען.
סֶלָה.
5ער װעט דיר געבן לױט דײַן האַרצן,
און דײַן יעטװעדער באַראָט װעט ער דערפֿילן.
6מיר װעלן זינגען אין דײַן ישועה,
און אין נאָמען פֿון אונדזער גאָט װעלן מיר אַ פֿאָן הײבן;
גאָט װעט דערפֿילן אַלע דײַנע פֿאַרלאַנגען.

7אַצונד װײס איך אַז גאָט העלפֿט זײַן געזאַלבטן,
ער װעט אים ענטפֿערן פֿון זײַן הײליקן הימל,

מיט די באַהילפיקע גבורות פון זיין רעכטער האַנט.
8די מיט רייטוועגן, און די מיט פערד,
אָבער מיר וועלן דערמאָנען דעם נאָמען פון יהוה
אונדזער גאָט.
9זיי בייגן זיך און פאַלן,
און מיר הייבן זיך און שטעלן זיך ווידער.
10העלף דו, גאָט!
זאָל דער קיניג אונדז ענטפערן אין טאָג וואָס מיר רופן.

כא

1פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ מִזמור פון דודן.
2גאָט, מיט דיין שטאַרקייט פרייט זיך דער מלך,
און מיט דיין הילף ווי זייער לוסטיק איז ער!
3דעם באַגער פון זיין האַרצן האָסטו אים געגעבן,
און דעם פאַרלאַנג פון זיינע ליפּן האָסטו ניט פאַרמיטן.
סֶלָה.
4וואָרום דו טראָגסט אים אַנטקעגן ברכות פון גוטס,
טוסט אָן אויף זיין קאָפּ פון גינגאָלד אַ קרוין.
5לעבן האָט ער געבעטן ביי דיר, האָסטו אים געגעבן;
אַריכת־יָמים אויף אייביק און שטענדיק.
6גרויס איז זיין כבוד דורך דיין הילף,
גלאַנץ און שיינקייט טוסטו אויף אים אַרויף.
7וואָרום דו מאַכסט אים פאַר אַ בענטשונג אויף אייביק,
דערפרייסט אים מיט שׂמחה פאַר דיין פּנים.
8וואָרום דער מלך פאַרזיכערט זיך אויף גאָט,
און דורך דעם חסד פון אויבערשטן וועט ער ניט
אומפאַלן.

9דיין האַנט וועט דערגרייכן אַלע דיינע פיינט,
דיין רעכטע וועט דערגרייכן דיינע שׂונאים.

10וועסט זיי מאַכן ווי אַ פֿייעראויוון אין צײַט פֿון דײַן צאָרן;
גאָט וועט זיי אומברענגען אין זײַן כּעס,
און אַ פֿײַער וועט זיי פֿאַרצערן.
11זייער פֿרוכט וועסטו אונטערברענגען פֿון דער ערד,
און זייער זאָמען פֿון מענטשנקינדער.
12וואָרום זיי האָבן אָנגעצויגן שלעכטס קעגן דיר;
זיי האָבן געטראַכט בייזע געדאַנקען, וועלן זיי ניט אויספֿירן.
13וואָרום וועסט זיי מאַכן אומקערן דעם רוקן,
מיט דײַנע בויגנשטריק וועסטו צילן אויף זייער פּנים.

14דערהייב דיך, גאָט, אין דײַן שטאַרקייט;
מיר וועלן זינגען און לויבן דײַן גבֿורה.

כב 1פֿאַר דעם געזאַנגמייסטער; אויף אַיֶלֶת־הַשַּׁחַר. אַ מִזמור פֿון דודן.
2מײַן גאָט, מײַן גאָט, פֿאַרוואָס האָסטו מיך פֿאַרלאָזן?
ווײַט פֿון מײַן הילף זײַנען די ווערטער פֿון מײַן געשריי.
3מײַן גאָט, איך רוף בײַ טאָג, און דו ענטפֿערסט ניט,
און בײַ נאַכט–און ניטאָ קיין שטילונג פֿאַר מיר.
4דו ביסט דאָך דער הייליקער,
וואָס טראָנט אויף די לויבגעזאַנגען פֿון ישׂראל.
5אויף דיר האָבן זיך פֿאַרזיכערט אונדזערע עלטערן,
זיך פֿאַרזיכערט, און דו האָסט זיי דערלייזט.
6צו דיר האָבן זיי געשריען, און אַנטרונען געוואָרן,
אויף דיר זיך פֿאַרזיכערט, און ניט פֿאַרשעמט געוואָרן.
7אָבער איך בין אַ וואָרעם און ניט קיין מענטש,
אַ חרפּה פֿאַר לײַט, און פֿאַראַכט פֿון פֿאָלק.
8אַלע וואָס זעען מיך, לאַכן פֿון מיר,

זיי ציען מיט דער ליפּ, זיי שאָקלען דעם קאָפּ:
9זאָל ער זיך אַרויפלייגן אויף גאָט, ער זאָל אים דערלייזן,
אים מציל זיין, אויב ער טוט אים באַגערן.

10פאַרוואָר, דו האָסט מיך אַרויסגעצויגן פון מוטערלייב,
מיך פאַרזיכערט אויף מיין מוטערס ברוסט.
11אויף דיר בין איך אַרויפגעוואָרפן פון געבערמוטער אָן,
פון מיין מוטערלייב אָן ביסט דו מיין גאָט.
12ניט דערווייטער זיך פון מיר, וואָרום די נויט איז נאָנט,
וואָרום ניטאָ ווער זאָל העלפן.
13אַרומגערינגלט האָבן מיך אָקסן פיל,
בולן פון בָשָן זיינען מיך באַפאַלן אַרום.
14זיי האָבן אויפגעשפּאַרט זייער מויל אויף מיר,
ווי אַ לֵייב וואָס פאַרצוקט און ברומט.
15ווי וואַסער בין איך צערונען געוואָרן,
און אַלע מיינע ביינער האָבן זיך צעשאָטן;
מיין האַרץ איז געוואָרן ווי וואַקס,
צעגאַנגען אין מיינע אינגעווייד.
16אויסגעטריקנט ווי אַ שאַרבן איז מיין כּוח;
און מיין צונג איז צוגעקלעפּט צו מיין גומען;
און אין דעם שטויב פון טויט טוסטו מיך לייגן.
17וואָרום אַרומגערינגלט האָבן מיך הינט,
אַ באַנדע שלעכטסטוער האָט מיך אַרומגענומען,
ווי אַ לֵייב—מיינע הענט און מיינע פיס.
18איך קען איבערציילן אַלע מיינע ביינער;
זיי גלאָצן, זיי קוקן אויף מיר.
19זיי צעטיילן מיינע בגדים צווישן זיך,
און אויף מיין מלבוש וואַרפן זיי גורל.

20 אָבער דו גאָט, זאָלסט זיך ניט דערווייטערן,
מײַן שטאַרקייט, אײַל מיר צו הילף.
21 זײַ מציל פון שווערד מײַן זעל,
פון דער מאַכט פון הונט מײַן אײנאײנציקעא.
22 העלף מיך פון דעם לײבס מויל,
און פון די הערנער פון ווילדע טירן זאָלסטו מיר ענטפערן.

23 איך וועל דערציילן דײַן נאָמען צו מײַנע ברידער,
אין געזעמל וועל איך דיך לויבן:
24 איר פאָרכטער פון גאָט, טוט אים לויבן,
אַלדער זאָמען פון יעקב, גיט אים כבוד,
און האָט מורא פאַר אים, אַלדער זאָמען פון ישׂראל.
25 וואָרום ער פאַראַכט ניט און פאַראומווערדיקט ניט די
פּײַן פון אָרעמאַן,
און ער פאַרבאָרגט ניט זײַן פּנים פון אים,
און אַז ער שרײַט צו אים, הערט ער צו.
26 פון דיר ווערט זײַן מײַן לויב אין אַ גרויס געזעמל;
איך וועל באַצאָלן מײַנע נדרים אַנטקעגן פאַר זײַנע
פאָרכטער.
27 עסן וועלן די געדריקטע און זאַט זײַן,
לויבן וועלן גאָט די וואָס זוכן אים;
זאָל אויפלעבן אײַער האַרץ אויף אײביק!
28 באַקלערן וועלן זיך, און זיך אומקערן צו גאָט,
אַלע עקן פון דער ערד;
און בוקן וועלן זיך פאַר דיר
אַלע משפּחות פון די פעלקער.
29 וואָרום די מלוכה איז גאָטס,
און ער געוועלטיקט איבער די פעלקער.

א ד. ה. מײַן זעל.

30 עסן אַלע פעטסן פון לאַנד,
און זיך בוקן, קניען פאַר אים,
וועלן אַלע וואָס האָבן אין שטויב גענידערט,
און זייער זעל ניט דערהאַלטן געקענט.
31 די קינדער וועלן אים דינען,
פון גאָט וועט דערציילט ווערן דעם [קומעדיקן] דור.
32 מע וועט קומען און אָנזאָגן זיין גערעכטיקייט,
דעם פאָלק וואָס וועט געבאָרן ווערן–אַז ער האָט עס געטאָן.

כג

1 אַ מִזמור פון דודן.
גאָט איז מיין פאַסטוך,
מיר וועט ניט פעלן.
2 אויף גראָזיקע פיטערפלעצער מאַכט ער מיך הויערן,
ביי רואיקע וואַסערן טוט ער מיך פירן.
3 ער דערקוויקט מיין זעל;
ער פירט מיך אין ריכטיקע שטעגן
פון וועגן זיין נאָמען.
4 אַפילו אַז איך גיי אין טאָל פון טויטשאָטן,
האָב איך ניט מורא פאַר בייז,
וואָרום דו ביסט מיט מיר;
דיין שטעקן און דיין אָנלען,
זיי טוען מיך טרייסטן.
5 דו גרייטסט פאַר מיר אַ טיש
אַנטקעגן מיינע פיינט;
האָסט באַזאַלבט מיט אייל מיין קאָפּ,
מיין כּוס לויפט אַריבער.
6 נאָר גוטס און גענאָד וועלן מיר נאָכגיין

אַלע טעג פֿון מײַן לעבן,
און איך װעל זיצן אין גאָטס הױז
אױף לאַנגע טעג.

כד

1 פֿון דודן אַ מִזמור.
גאָטס איז די ערד און איר פֿולקײט,
די װעלט און די װױנער אין איר.
2 װאָרום ער האָט זי אױף ימען געגרונטפֿעסט,
און האָט זי אױף טײַכן געשטעלט.
3 װער קען אַרױפֿגײן אױף דעם באַרג פֿון גאָט?
און װער קען שטײן אין זײַן הײליקן אָרט?
4 דער װאָס האָט רײנע הענט און אַ לױטער האַרץ,
װאָס האָט מיך ניט דערמאָנט צום פֿאַלשן,
און ניט געשװאָרן מיט באַטרוג.
5 ער װעט קריגן אַ ברכה פֿון יהוה,
און גענאָד פֿון דעם גאָט פֿון זײַן הילף.
6 דאָס איז דער דָור פֿון די װאָס פֿאָרשן אים;
װאָס זוכן דײַן פּנים אין יעקב. סֶלָה.

7 הײבט אױף, איר טױערן, אײַערע קעפּ,
און הײבט אײַך אױף, איר אײביקע טירן,
און זאָל אַרײַנגײן דער קיניג פֿון פּראַכט.
8 װער איז דער קיניג פֿון פּראַכט?
גאָט דער שטאַרקער און דער גיבור,
גאָט דער גיבור פֿון מלחמה.

9 הײבט אױף, איר טױערן, אײַערע קעפּ,
און הײבט אױף, איר אײביקע טירן,
און זאָל אַרײַנגײן דער קיניג פֿון פּראַכט.
10 װער איז דער קיניג פֿון פּראַכט?
גאָט פֿון צבָאות, ער איז דער קיניג פֿון פּראַכט. סֶלָה.

כה 1פון דודן.

א צו דיר, גאָט, הייב איך אויף מיין זעל.

ב 2מיין גאָט, אויף דיר פאַרזיכער איך מיך,
לאָמיך ניט פאַרשעמט ווערן.
זאָלן ניט קוועלן אויף מיר מיינע פיינט.

ג 3יאָ, אַלע וואָס האָפן אויף דיר זאָלן ניט פאַרשעמט ווערן;
פאַרשעמט ווערן זאָלן די וואָס פעלשן פאַר גאָרנישט.

ד 4דיינע וועגן, גאָט, מאַך מיך וויסן,
דיינע שטעגן לערן מיך.

הו 5פיר מיך אין דיין אמת, און לערן מיך,
וואָרום דו ביסט דער גאָט פון מיין הילף;
צו דיר האָב איך געהאָפט אַ גאַנצן טאָג.

ז 6דערמאָן, גאָט, דיין דערבאַרימונג און דיינע חסדים,
וואָרום זיי זיינען פון אייביק אָן.

ח 7די זינד פון מיין יוגנט און מיינע פאַרברעכן זאָלסטו ניט דערמאָנען;
לויט דיין חסד דערמאָן זיך דו אָן מיר,
פון וועגן דיין גוטסקייט, גאָט.

ט 8גוט און רעכטפאַרטיק איז גאָט,
דרום ווייזט ער די זינדיקע דעם וועג.

י 9ער פירט די שטילע אין גערעכטיקייט,
און לערנט די שטילע זיין וועג.

כ 10אַלע וועגן פון גאָט זיינען חסד און טריישאַפט
צו די וואָס היטן זיין בונד און זיינע אָנזאָגן.

ל 11פון וועגן דיין נאָמען, גאָט,
זאָלסטו פאַרגעבן מיין זינד, וואָרום זי איז גרויס.

מ 12ווער נאָר אַ מאַן וואָס פאָרכט גאָט,

ווער ער אים ווייזן דעם וועג וואָס ער זאָל ווײלן.
נ 13זיין זעל וועט רוען אין גוטס,
און זיין זאָמען וועט אַרבן דאָס לאַנד.
ס 14גאָטס פאַרטרויטקייט איז מיט די וואָס פאָרכטן אים,
און זיין בונד, כדי זיי צו לערנען.
ע 15מיינע אויגן זיינען תּמיד צו גאָט,
וואָרום ער ציט אַרויס פון נעץ מיינע פיס.
פ 16קער זיך צו מיר און לײַטזעליק מיך,
וואָרום עלנד און אָרעם בין איך.
צ 17די צרות פון מיין האַרצן האָבן זיך אויסגעברייט;
פון מיינע דריקענישן ציִ מיך אַרויס.
ר 18זע מיין פּיין און מיין מאַטערניש,
און פאַרגיב אַלע מיינע זינד.
19זע ווי מיינע שׂונאים זיינען פיל,
און די אומגערעכטע פיינטשאַפט וואָס זיי האָבן מיך פיינט.
ש 20היט מיין זעל און זיי מיך מציל,
לאָמיך ניט פאַרשעמט ווערן, ווייל איך שיץ מיך אין דיר.
ת 21זאָל ערלאַכקייט און רעכטפאַרטיקייט מיך באַהיטן,
וואָרום איך טו האָפן צו דיר.
22לייז אויס, גאָט, ישׂראל
פון אַלע זיינע צרות.

כו 1פון דודן.

טו מיר רעכט, גאָט, וואָרום איך בין געגאַנגען אין מיין ערלאַכקייט,
און איך האָב מיך פאַרזיכערט אויף גאָט, זיך ניט געוואַקלט.

2 פּרוּוו מיך, גאָט, און פּרוּביר מיך,
לײַטער מײַנע נירן און מײַן האַרץ.
3 וואָרום דײַן חסד איז פֿאַר מײַנע אויגן,
און איך גײ אין דײַן אמת.
4 איך בין ניט געזעסן מיט פֿאַלשע מענטשן,
און מיט פֿאַרשטעלטע קום איך ניט צונויף.
5 איך האָב פֿײַנט דאָס געזעמל פֿון שלעכטסטוער,
און מיט רשעים טו איך ניט זיצן.
6 איך וואַש אין רײנקײט מײַנע הענט,
און איך גײ אַרום דײַן מזבח, גאָט,
7 צו לאָזן הערן אַ קָול פֿון דאַנק,
און צו דערצײלן אַלע דײַנע וווּנדער.

8 גאָט, איך האָב ליב די וווינונג פֿון דײַן הויז,
און דעם אָרט פֿון דער רוּאונג פֿון דײַן כּבֿוד.
9 זאָלסט ניט אַײנטאָן מיט זינדיקע מײַן זעל,
און מיט בלוטיקע לײַט מײַן לעבן,
10 וואָס אין זײערע הענט איז ליסטיקײט,
און זײער רעכטע איז פֿול שוחד.
11 אָבער איך גײ אין מײַן ערלאַכקײט;
לײז מיך אויס, און לײַטזעליק מיך.
12 ווען מײַן פֿוס שטײט אויף גלײַכן,
וועל איך אין געזעמלען לויבן גאָט.

כז 1 פֿון דודן.
גאָט איז מײַן ליכט און מײַן הילף,
פֿאַר וועמען זאָל איך מורא האָבן?
גאָט איז די פֿעסטונג פֿון מײַן לעבן,
פֿאַר וועמען זאָל איך אַנגסטן?

2אַז די שלעכטסטוער גענענען צו מיר
צו עסן מיין פלייש–
מיינע דריקער און מיינע פיינט–
ווערן זיי געשטרויכלט און פאַלן.
3אַז אַ מחנה זאָל לאַגערן אויף מיר,
וועט ניט מורא האָבן מיין האַרץ;
אַז אַ מלחמה זאָל אָנשטיין אויף מיר,
בין איך פון דעסטוועגן זיכער.

4איינס האָב איך פאַרלאַנגט פון גאָט,
דאָס טו איך בעטן:
איך זאָל זיצן אין הויז פון גאָט
אַלע טעג פון מיין לעבן,
צו זען די ליבלאַכקייט פון גאָט,
און זיך צו פעדערן אין זיין טעמפּל.
5וואָרום ער באַהאַלט מיך אין זיין ביידל,
אין דעם טאָג פון בייז,
ער פאַרבאָרגט מיך אין דער פאַרבאָרגעניש פון זיין געצעלט,
אויף אַ פעלז טוט ער מיך דערהייבן.
6און אַצונד וועט זיך הייבן מיין קאָפּ
איבער מיינע פיינט רונד אַרום מיר,
און איך וועל שלאַכטן אין זיין געצעלט שלאַכט־אָפּפער מיט געשאַל,
איך וועל זינגען און שפּילן צו גאָט.

7הער, גאָט, מיין קול– טו איך רופן–
און לייטזעליק מיך, און ענטפער מיר.
8מיין האַרץ זאָגט פאַר דיר: זוכט מיין פּנים!

דיין פּנים, גאָט, טו איך זוכן.
9 זאָלסט ניט פאַרבאָרגן דיין פּנים פון מיר,
זאָלסט ניט אָפּנייגן אין צאָרן דיין קנעכט;
ביסט מיין הילף געווען, זאָלסט מיך ניט אַוועקוואַרפן,
און זאָלסט מיך ניט פאַרלאָזן, גאָט פון מיין ישועה.
10 אַפילו מיין פאָטער און מיין מוטער זאָלן מיך פאַרלאָזן,
וועט אָבער גאָט מיך אַריינגעמען.

11 ווייז מיר, גאָט, דיין וועג,
און פיר מיך אין גלייכן שטעג,
פון וועגן מיינע לויערער.
12 זאָלסט מיך ניט געבן אויף דעם באַראָט פון מיינע פיינט;
וואָרום פאַלשע עדות זיינען אויפגעשטאַנען קעגן מיר,
און דער וואָס אָטעמט מיט אומרעכט.
13 ווען איך וואָלט ניט געגלויבט צו זען דאָס גוטס פון גאָט,
אין לאַנד פון די לעבעדיקע!—
14 האָף צו גאָט, זיי שטאַרק,
און זאָל פעסט זיין דיין האַרץ;
יאָ, האָף צו גאָט.

כח

1 פון דודן.
צו דיר, גאָט, טו איך רופן;
מיין פעלז, זאָלסט ניט טויב זיין צו מיר,
וואָרום אַז דו וועסט שווייגן צו מיר,
וועל איך זיין געגליכן צו די געגידערטע אין גרוב.
2 הער דעם קול פון מיין געבעט, אַז איך שריי צו דיר,
אַז איך הייב אויף מיינע הענט צו דיין הייליקן טעמפּל.
3 זאָלסט מיך ניט אַוועקציען מיט די רשעים,
און מיט די טוער פון אומרעכט,

וואָס רעדן שלום מיט זייערע חברים,
און בייז איז אין זייער האַרצן.
4גיב זיי לויט זייער ווערק,
און לויט דער שלעכטסקייט פון זייערע מעשׂים;
לויט דער טואונג פון זייערע הענט גיב זיי,
קער זיי אום זייער פאַרגעלטונג.
5ווייל זיי אַכטן ניט אויף די ווערק פון גאָט,
און אויף דער טואונג פון זיינע הענט,
וועט ער זיי צעשטערן און זיי ניט אויפבויען.

6געלויבט איז גאָט,
וואָס ער האָט געהערט דעם קול פון מיינע געבעטן.
7גאָט איז מיין שטאַרקייט און מיין שילד,
אויף אים האָט זיך פאַרזיכערט מיין האַרץ,
און איך בין געהאָלפן געוואָרן.
דרום איז לוסטיק מיין האַרץ,
און מיט מיין געזאַנג טו איך אים דאַנקען.

8גאָט איז זיי אַ שטאַרקייט,
און אַ פעסטונג פון הילף איז ער זיין געזאַלבטן.
9העלף דיין פאָלק, און בענטש דיין אַרב,
און פיטער זיי, און טראָג זיי אויף אייביק.

כט

1אַ מִזמור פון דודן.
גיט צו יהוה, איר מאַכטיקע,
גיט צו יהוה כּבוד און שטאַרקייט,
2גיט צו יהוה דעם כּבוד פון זיין נאָמען,
בוקט זיך צו יהוה מיט הייליקן אָפּשיי.
3דער קול פון יהוה איז אויף די וואַסערן,

דער גאָט פון פּראַכט טוט דונערן,
יהוה–אויף וואַסערן גרויסע.
4 דער קָול פון יהוה איז מיט מאַכט,
דער קָול פון יהוה איז מיט שיינקייט,
5 דער קָול פון יהוה צעברעכט צעדערן,
און יהוה צעברעכט די צעדערן פון לבָנון.
6 און ער מאַכט זיי שפּרינגען ווי אַ קאַלב,
לבָנון און שׂריון, ווי אַ יונג ווילטיר.
7 דער קָול פון יהוה האַקט אויס פלאַמען פייער.
8 דער קָול פון יהוה מאַכט ציטערן דעם מדבר,
יהוה מאַכט ציטערן דעם מדבר פון קָדֵש.
9 דער קָול פון יהוה מאַכט הינדינס געבערן
און טוט וועלדער אַנטבלייזן;
און אין זיין טעמפּל זאָגט איטלאַכער: פּראַכטיק!
10 יהוה האָט ביים מבול געטראָנט,
און יהוה טראָנט ווי אַ מלך אויף אייביק.
11 יהוה וועט זיין פאָלק געבן שטאַרקייט,
יהוה וועט בענטשן זיין פאָלק מיט שלום.

ל 1 אַ מִזמור; אַ געזאַנג צו דער באַנייאונג פון טעמפּל
פון דודן.
2 איך דערהייב דיך, גאָט, וואָרום האָסט מיך
אויפגעריכט,
און ניט דערפרייט מיינע פיינט איבער מיר.
3 יהוה מיין גאָט,
איך האָב געשריען צו דיר, און האָסט מיך געהיילט.
4 גאָט, האָסט אַרויפגעבראַכט פון אונטערערד מיין זעל,
האָסט מיך אויפגעלעבט, איך זאָל ניט נידערן אין גרוב.

5זינגט צו גאָט, זײַנע פֿרומע,
אוּן דאַנקט זײַן הײליקער געדעכעניש.
6וואָרום אַ רגע איז זײַן צאָרן,
אַ לעבן זײַן גוטוויליקײט.
איבער נאַכט בלײַבט געוויין,
אוּן פֿרימאָרגנס איז געזאַנג.

7אוּן איך האָב געוועסט געזאָגט אין מײַן שלווה:
איך וועל ניט אומפֿאַלן קײנמאָל.
8אין דײַן גוטוויליקײט, גאָט,
האָסטו געהאַט אויפֿגעשטעלט פֿעסט מײַן באַרג–
האָסטו פֿאַרבאָרגן דײַן פּנים,
אוּן איך בין דערשראָקן געוואָרן.
9צו דיר, גאָט, פֿלעג איך רופֿן
אוּן צו גאָט פֿלעג איך בעטן:
10„וואָסער געווין איז אין מײַן בלוט,
אַז איך וועל נידערן אין גרוב?
קען דיך לויבן דער שטויב?
קען ער דערצײלן דײַן אמת?
11הער, גאָט, אוּן לײַטזעליק מיך,
גאָט, זײַ מיר אַ העלפֿער."
12האָסטו מיר פֿאַרקערט מײַן קלאָג אין טאַנץ,
האָסט אָפּגעבונדן מײַן זאַקקלײד,
אוּן מיך אָנגעגורט מיט פֿרײד;
13דרום וועט דיך באַזינגען די זעלא, אוּן ניט שווײַגן.
גאָט מײַן האַר, אײביק וועל איך דיר דאַנקען.

לא 1פֿאַר דעם געזאַנגמײַסטער; אַ מִזמור פֿון דודן.
2אין דיר, גאָט, טו איך מיך שיצן,

א אין טעקסט: כָּבוֹד.

לאָמיך ניט פאַרשעמט ווערן קיינמאָל;
אין דיין גערעכטיקייט מאַך מיך אַנטרינען.
3 נייג צו דיין אויער צו מיר,
זיי מיך מציל געשווינט;
זיי מיר פאַר אַ פעלז פון באַשיצונג,
פאַר אַ באַפעסטיקט הויז מיך צו העלפן.
4 וואָרום דו ביזט מיין פעלז און מיין פעסטונג,
און פון דיין נאָמען וועגן זאָלסטו מיך פירן און מיך באַלייטן.
5 זאָלסט מיך אַרויסציען פון דער נעץ וואָס זיי האָבן מיר אונטערגעלייגט,
וואָרום דו ביזט מיין באַשיצונג,
6 אין דיין האַנט גיב איך איבער מיין גייסט;
וועסט מיך אויסלייזן, יהוה, דו גאָט געטרייער.
7 איך האָב פיינט די וואָס האַלטן זיך אָן פאַלשע נישטיקייטן,
וואָרום איך האָב מיך אויף גאָט פאַרזיכערט.
8 איך פריי זיך און בין לוסטיק מיט דיין חסד,
וואָרום האָסט געזען מיין פיין,
האָסט געמערקט די צרות פון מיין זעל.
9 און האָסט מיך ניט איבערגעענטפערט אין דער האַנט פונעם פיינט;
האָסט געשטעלט מיינע פיס אין דערברייטערניש.

10 לייטזעליק מיך, גאָט, וואָרום מיר איז ענג,
מאַט געוואָרן פון ערגערניש איז מיין אויג,
מיין זעל און מיין לייב.
11 וואָרום פאַרגאַנגען איז אין קומער מיין לעבן,

און מײנע יאָרן אין זיפֿצעניש;
אָפּגעפֿאַלן פֿון װעגן מײנע זינד איז מײן כּוח,
און מײנע בײנער זײנען מאַט געװאָרן.
12פֿון װעגן אַלע מײנע פֿײנט בין איך געװאָרן צו חרפּה,
און בײ מײנע שכנים, ביז גאָר,
און אַ גרויל בײ מײנע באַקאַנטע;
די װאָס זעען מיך אין גאַס, װײַכן פֿון מיר.
13איך בין פֿאַרגעסן געװאָרן װי אַ טויטער אויסן האַרצן,
איך בין געװאָרן װי אַ פֿאַרדאָרבן געפֿעס.
14װאָרום איך האָב געהערט דאָס גערײד פֿון פֿיל–
אַ שרעק רונדאַרום;
אַז זײ עצהן זיך מיטאײנאַנדער אויף מיר,
טראַכטן זײ מײן לעבן צו נעמען.
15אָבער איך פֿאַרזיכער מיך אויף דיר יהוה,
איך זאָג: מײן גאָט ביסט דו.
16אין דײן האַנט זײנען מײנע צײטן,
זײ מיך מציל פֿון דער האַנט פֿון מײנע פֿײנט,
און פֿון מײנע נאָכיאָגער.
17דערלײַכט דײן פּנים אויף דײן קנעכט:
העלף מיך אין דײן גענאָד.
18גאָט, ניט לאָמיך פֿאַרשעמט װערן,
װאָרום איך האָב דיך גערופֿן;
זאָלן פֿאַרשעמט װערן די רשעים,
זאָלן זײ אַנטשװיגן װערן אין אונטערערד.
19זאָלן שטום װערן די ליפּן פֿון ליגן,
װאָס רעדן אויפֿן צדיק פֿאַרשײט,
מיט גאַװה און פֿאַראַכטעניש.

20 ווי גרויס איז דיין גוטס,
וואָס דו האָסט באַהאַלטן פאַר די וואָס פאָרכטן דיך,
געמאַכט פאַר די וואָס שיצן זיך אין דיר
אַקעגן די מענטשנקינדער!
21 פאַרבאָרגסט זיי אין דער פאַרבאָרגעניש פון דיין פנים,
פון די באַנדעס מענטשן;
באַהאַלטסט זיי אין אַ ביידל,
פון דעם קריג פון די צינגער.
22 געלויבט איז גאָט, וואָס האָט וווּנדערלאַך באַוויזן
זיין חסד צו מיר אין דער באַלעגערטער שטאָדט.
23 און איך האָב געוועסט געזאָגט אין מיין האַסט:
איך בין פאַרשניטן פון קעגן דיינע אויגן.
אָבער האָסט געהערט דעם קול פון מיינע געבעטן,
אַז איך האָב געשריען צו דיר.
24 האָט ליב גאָט, איר אַלע זיינע פרומע;
די געטרייע טוט אָפּהיטן גאָט,
און באַצאָלט מיט אַן איבערמאָס דעם וואָס טוט האָפערדיק.
25 זייט שטאַרק, און זאָל פעסט זיין אייער האַרץ,
איר אַלע וואָס האָפט צו גאָט.

לב 1 פון דודן אַ באַטראַכטונג.
ווויל צו דעם וואָס זיין פאַרברעך איז פאַרגעבן,
וואָס זיין חטא ווערט פאַרדעקט.
2 ווויל צו דעם מענטשן וואָס גאָט רעכנט אים ניט קיין זינד,
און אין זיין גייסט איז ניטאָ קיין באַטרוג.

3 אַז איך האָב געשוויגן, האָבן מיינע ביינער געפוילט,
פון מיין קרעכצן אַ גאַנצן טאָג.

4 וואָרום טאָג און נאַכט פּלעגט שווער זיין אויף מיר דיין האַנט,
מיין זאַפט איז פאַרביטן געוואָרן ווי אין פאַרטריקנטע זומעראויבס. סֶלָה.
5 האָב איך דיך געלאָזט וויסן מיין חטא,
און מיין זינד האָב איך ניט פאַרדעקט.
איך האָב געזאָגט: איך וועל זיך מודה זיין אויף מיינע פאַרברעכן צו גאָט;
און דו האָסט פאַרגעבן די שולד פון מיין זינד. סֶלָה.

6 אויף דעם זאָל איטלאַכער פרומער מתפּלל זיין צו דיר,
אין דער צייט וואָס מע קען דיך געפינען:
אַז די גרויסע וואַסערן פלייצן איבער,
זאָלן זיי צו אים אָבער ניט דערגרייכן.
7 דו ביסט מיין פאַרבאָרגעניש,
פון דעם פיינט באַהיטסטו מיך[א];
מיט געזאַנגען פון אַנטרינונג
רינגלסטו מיך אַרום. סֶלָה.

8 „איך וועל דיך קליגן און דיר ווייזן דעם וועג וואָס דו זאָלסט גיין,
איך וועל האַלטן מיין אויג אויף דיר."
9 איר זאָלט ניט זיין ווי אַ פערד, ווי אַ מויל־אייזל, אָן פאַרשטאַנד,
וואָס מיט צאַם און געביס מוז מען איינהאַלטן זיין אימפּעט;
אַז מע זאָל ניט קענען גענענען צו דיר.

10 פיל ווייטאָקן האָט דער רשע,
אָבער דער וואָס פאַרזיכערט זיך אויף גאָט,

[א] חאָרטשפּיל: מִצַּר תִּצְּרֵנִי.

אים וועט אַרומרינגלען גענאָד.
11 פרייט זיך מיט גאָט, און זייט לוסטיק, צדיקים,
און זינגט, אַלע רעכטפאַרטיקע הערצער.

לג 1 פרייט זיך, צדיקים, מיט גאָט,
שיין פאַר די רעכטפאַרטיקע איז לויבונג.
2 גיט אַ דאַנק צו גאָט אויף אַ האַרף,
אויף אַ גיטאַר פון צען סטרונעס שפּילט צו אים.
3 זינגט צו אים אַ ניי געזאַנג,
שפּילט ווויל מיט געשאַל.
4 וואָרום רעכטפאַרטיק איז דאָס וואָרט פון גאָט,
און זיין יעטוועדער טואונג איז מיט טריישאַפט.
5 ער האָט ליב רעכט און גערעכטיקייט,
מיט דעם חסד פון גאָט איז פול די ערד.
6 מיט אַ וואָרט פון גאָט זיינען די הימלען געמאַכט געוואָרן,
און מיט אַ הויך פון זיין מויל זייער גאַנצער חיל.
7 ער זאַמלט ווי אַ סטויג די וואַסערן פון ים,
ער טוט אַריין אין שפּייכלערס די תּהומען.
8 מורא פאַר גאָט האָט די גאַנצע ערד,
פאַר אים פאָרכטן אַלע באַוווינער פון דער וועלט.
9 וואָרום ער זאָגט, און עס געשעט,
ער באַפעלט, און עס באַשטייט.
10 גאָט פאַרשטערט דעם באַראָט פון די פעלקער,
ער ווערט די מחשבות פון די אומות.
11 דער באַראָט פון גאָט וועט אויף אייביק באַשטיין,
די טראַכטונגען פון זיין האַרצן אויף דור־דורות.

12 ווויל צו דעם פאָלק וואָס יהוה איז זיין גאָט,
צו דער אומה וואָס ער האָט געוויילט זיך צום אַרב.

13 פון הימל לוגט גאָט,
ער זעט אַלע מענטשנקינדער;
14 פון דעם אָרט פון זיין וווינונג באַטראַכט ער
אַלע באַוווינער פון דער ערד;
15 ער וואָס פורעמט זייער אַלעמענס האַרץ,
וואָס פאַרשטייט אַלע זייערע מעשׂים.
16 אַ מלך ווערט ניט געהאָלפן דורך פיל חיל,
אַ גיבור ווערט ניט ניצול דורך גרויס כּוח;
17 אַן אָפּנאַר איז דער פערד פאַר הילף,
און מיט זיין גרויס כּוח וועט ער ניט מאַכן אַנטרינען.
18 זע, דאָס אויג פון גאָט איז אויף די וואָס פאָרכטן אים,
אויף די וואָס האָפן צו זיין חסד,
19 מציל צו זיין פון טויט זייער זעל,
און זיי צו דערהאַלטן אין הונגער.

20 אונדזער זעל האָט געהאַרט אויף גאָט,
אונדזער הילף און אונדזער שילד איז ער.
21 וואָרום מיט אים פרייט זיך אונדזער האַרץ,
וואָרום אויף זיין הייליקן נאָמען האָבן מיר זיך פאַרזיכערט.
22 זאָל דיין חסד, גאָט זיין אויף אונדז,
אַזוי ווי מיר האָבן געהאָפט צו דיר.

לד 1 פון דודן; ווען ער האָט געביטן זיין שׂכל פאַר אַבימֶלֶכן, און ער האָט אים אַרויסגעטריבן, און ער איז אַוועקª.
א 2 איך בענטש גאָט אין יעטוועדער צייט,
תּמיד איז זיין לויב אין מיין מויל.

ª זע שמואל א׳ כא, 14.

ב [3]מיט גאָט רימט זיך מיין זעל;
די געדריקטע וועלן הערן און זיך פרייען.
ג [4]גרייסט גאָט מיט מיר,
און לאָמיר דערהייבן זיין נאָמען אין איינעם.
ד [5]איך האָב געזוכט גאָט, און ער האָט מיר געענטפערט,
און פון אַלע מיינע שרעקענישן האָט ער מיך מציל
געווען.
ה [6]זיי האָבן געקוקט צו אים, און האָבן אויפגעלויכטן,
ו און זייערע פּנימער וועלן ניט פאַרשעמט ווערן.
ז [7]אָט האָט אַן אָרעמאַן גערופן, און גאָט האָט צוגעהערט,
און פון אַלע זיינע צרות אים געהאָלפן.
ח [8]דער מלאך פון גאָט לאַגערט אַרום זיינע פאָרכטער,
און ער טוט זיי דערלייזן.
ט [9]באַטראַכט און זעט אַז גאָט איז גוט;
ווויל צו דעם מאַן וואָס שיצט זיך אין אים.
י [10]פאָרכט גאָט, איר זיינע הייליקע,
וואָרום זיינע פאָרכטער ווערט ניט פעלן.
כ [11]יונגלייבן דאַרן און הונגערן,
אָבער די וואָס זוכן גאָט פעלט ניט כָּל־טוב.
ל [12]קומט, קינדער, הערט מיר צו,
מוֹרא פאַר גאָט וועל איך אייך לערנען.
מ [13]ווער נאָר אַ מאַן וואָס וויל לעבן,
וואָס גאַרט טעג צו זען גוטס,
נ [14]היט דיין צונג פון שלעכטס,
און דיינע ליפּן פון רעדן באַטרוג.
ס [15]קער זיך אָפּ פון שלעכטס, און טו גוטס,
זוך שלום און יאָג זיך נאָך אים.
ע [16]די אויגן פון גאָט זיינען אויף די צדיקים,

און זײַנע אויערן אויף זייער געשריי.
פ [17]דער פּנים פון גאָט איז קעגן די שלעכטסטוער,
צו פֿאַרשניידן פון דער ערד זייער געדעכעניש.
צ [18]זיי[א] האָבן געשריען, און גאָט האָט זיי צוגעהערט,
און פון אַלע זייערע צרות זיי מציל געווען.
ק [19]גאָט איז נאָנט צו די צעבראָכענע הערצער,
און די דערשלאָגענע געמיטער טוט ער העלפן.
ר [20]פיל זײַנען די אומגליקן פון צדיק,
אָבער פון זיי אַלע וועט אים מציל זײַן גאָט.
ש [21]ער היט אָפּ אַלע זײַנע ביינער,
ניט אַן איינציקער פון זיי ווערט צעבראָכן.
ת [22]דעם רשע וועט טייטן דאָס בייז,
און די שׂונאים פון צדיק וועלן פֿאַרוויסט ווערן.
[23]גאָט לייזט אויס די זעל פון זײַנע קנעכט,
און ניט פֿאַרוויסט וועלן ווערן אַלע וואָס שיצן זיך אין אים.

לה [1]פון דודן.

קריג, גאָט, מיט מײַנע קריגער,
שטרײַט מיט מײַנע שטרײַטער.
[2]נעם אָן אַ שילד און אַ פּאַנצער,
און שטיי אויף מיר צו הילף.
[3]און ציִ אַרויס דעם שפּיז און די האַק
אַקעגן מײַנע נאָכיאָגער;
זאָג צו מײַן זעל:
דײַן ישועה בין איך
[4]זאָלן פֿאַרשעמט און צו שאַנד ווערן
די וואָס זוכן מײַן לעבן;

א פֿאַרבינדט זיך מיט פּסוק 16.

זאָלן אָפּטרעטן אַהינטער און זיך שעמען
די וואָס טראַכטן מיר בייז.
5 זאָלן זיי זיין ווי שפּריי פאַרן ווינט,
און דער מלאך פון גאָט זאָל זיי שטויסן.
6 זאָל זייער וועג זיין חושך און גליטשיק,
און דער מלאך פון גאָט זאָל זיי יאָגן.
7 וואָרום פאַר אומזיסט האָבן זיי מיר אונטערגעלייגט
זייער נעץ פון אונטערגאַנג,
פאַר אומזיסט האָבן זיי געגראָבן אויף מיין זעל.
8 זאָל קומען אויף אים אַ בראָך אומגעריכט,
און זיין נעץ וואָס ער האָט אונטערגעלייגט זאָל אים
באַצווינגען;
מיט שטורעם זאָל ער פאַלן דערין.
9 און מיין זעל וועט זיך פרייען מיט גאָט,
זי וועט לוסטיק זיין מיט זיין ישועה.
10 אַלע מיינע ביינער וועלן זאָגן:
ווער אַזוי ווי דו, גאָט,
איז מציל דעם אָרעמאַן פון דעם שטאַרקערן פון אים,
יאָ, דעם אָרעמאַן און דעם אביון פון דעם וואָס באַגזלט
אים.

11 פאַלשע עדות שטייען אויף,
וואָס איך ווייס ניט פרעגן זיי מיך.
12 זיי צאָלן מיר אַ רָעה פאַר אַ טובה,
פאַריַתומט איז מיין זעל.
13 און איך, אַז זיי זיינען קראַנק געווען,
איז מיין אָנקלייד געווען זאַק,
איך האָב געפּייניקט מיט פאַסטן מיין לייב;

און מײַן תּפֿילה—זאָל עס אָנקומען אין מײַן בוזעם!
14 ווי בײַ אַ חבֿר, ווי בײַ אַ ברודער מײַנעם,
בין איך אַרומגעגאַנגען,
ווי אין טרויער נאָך אַ מאַמען,
פֿינצטער געבויגן בין איך געווען.
15 אָבער אַז איך פֿאַל, פֿרייען זיי זיך, און קלײַבן זיך אויף;
עס קלײַבן זיך אַרום מיר שלעגער וואָס איך קען ניט;
זיי רײַסן און הערן ניט אויף.
16 מיט פֿאַלשע רכילות־געשפּעטן
קריצן זיי אויף מיר זייערע צײַן.

17 גאָט, ווי לאַנג וועסטו צוזען?
נעם אַוועק מײַן זעל פֿון זייערע פֿאַרוויסטונגען,
פֿון די יונגלײַבן מײַן אײנאײנציקע[א].
18 איך וועל דיר דאַנקען, אין אַ גרויס געזעמל,
אין פֿיל פֿאָלק וועל איך דיך לויבן.
19 זאָלן זיך ניט פֿרייען איבער מיר
די וואָס זײַנען מיר פֿײַנט פֿאַר גאָרנישט;
מײַנע אומזיסטיקע שׂונאים
וואָס ווינקען מיטן אויג.
20 וואָרום אומשָלום רעדן זיי,
און קעגן די שטילע פֿון דער ערד
טראַכטן זיי אויס פֿאַלשע שטיק.
21 זיי עפֿענען ברייט זייער מויל אויף מיר;
זיי זאָגן: אַהאַ! אַהאַ! אונדזער אויג האָט דערלעבט.
22 דו האָסט געזען, גאָט, זאָלסטו ניט פֿאַרשווייגן;
גאָט, זאָלסט זיך ניט דערווייטערן פֿון מיר.
23 דערוועק דיך און וואַך אויף צו מײַן משפּט,

[א] ד.ה. מײַן זעל.

צו מײַן קריג, מײַן גאָט און מײַן האַר.

24 משפּט מיך לויט דײַן גערעכטיקײט, גאָט מײַן האַר,
און זאָלן זײ זיך ניט פֿרײען איבער מיר.
25 זאָלן זײ ניט זאָגן אין זײער האַרצן:
אַהאַ! אונדזער באַגער!
זאָלן זײ ניט זאָגן:
מיר האָבן אים אײַנגעשלונגען!
26 זאָלן פֿאַרשעמט און צו שאַנד װערן אין אײנעם
די װאָס פֿרײען זיך אויף מײַן אומגליק;
זאָלן באַקלײדט װערן מיט בושה און שמאַך
די װאָס גרײסן זיך איבער מיר.
27 זאָלן זינגען און זיך פֿרײען
די װאָס באַגערן מײַן גערעכטיקײט;
און זאָלן זײ תּמיד זאָגן: געגרײסט זאָל זײַן גאָט,
װאָס באַגערט דעם פֿריד פֿון זײַן קנעכט.
28 און מײַן צונג װעט רעדן דײַן גערעכטיקײט,
אַ גאַנצן טאָג דײַן לויב.

לו 1 פֿאַר דעם געזאַנגמײסטער; פֿון דעם קנעכט פֿון גאָט,
פֿון דודן.
2 די זינד רעדט צום רשע–קלער איך אין האַרצן;
ניטאָ גאָטס מורא פֿאַר זײַנע אויגן.
3 װאָרום צופֿיל חנפֿעט זי אים אין זײַנע אויגן,
אַז ער זאָל קענען פֿײַנט האָבן זײַן פֿאַרברעך.
4 די װערטער פֿון זײַן מויל זײַנען אומרעכט און באַטרוג,
ער האָט אויפֿגעהערט פֿאַרשטײן צו טאָן גוטס.
5 אומרעכט טראַכט ער אויף זײַן געלעגער,
ער שטײט אויפֿן ניט גוטן װעג,

דאָס בייז ווערט אים ניט נמאס.

6 גאָט, ביז אין די הימלען איז דיין חסד,
דיין טריישאַפט ביז די וואָלקן.
7 דיין גערעכטיקייט איז ווי די מאַכטיקע בערג,
דיינע משפטים ווי דער גרויסער תּהום;
מענטשן און בהמות טוסטו העלפן, גאָט.
8 ווי טייער איז דיין חסד, גאָט,
און די מענטשנקינדער שיצן זיך
אין שאָטן פון דיינע פליגלען.
9 זיי זעטן זיך מיט דער פעטקייט פון דיין הויז,
און פון דעם טייך פון דיינע תּענוגים טרינקסטו זיי אָן.
10 וואָרום ביי דיר איז דער קוואַל פון לעבן,
אין דיין ליכט זעען מיר ליכטיקייט[א].
11 ציִ אויס דיין חסד צו די וואָס קענען דיך,
און דיין גערעכטיקייט צו די רעכטפאַרטיקע הערצער.
12 זאָל ניט צוקומען צו מיר דער פוס פון גאווה,
און די האַנט פון רשעים זאָל מיך ניט פאַרוואָגלען.

13 אָן זיינען געפאַלן די טוער פון אומרעכט,
זיי זיינען אַנידערגעשטויסן, און קענען ניט אויפשטיין.

לז 1 פון דודן.

א זאָלסט זיך ניט ערגערן וועגן די שלעכטסטוער,
זאָלסט ניט מקנא זיין די וואָס טוען אומרעכט.
2 וואָרום גיך ווי גראָז וועלן זיי פאַרשניטן ווערן,
און ווי גרינע קרייטאַכץ וועלן זיי פאַרוועלקט ווערן.

ב 3 פאַרזיכער זיך אויף גאָט, און טו גוטס,
זיץ רואיק אין לאַנד, און היט אָפּ וואַרהאַפטיקייט,

א וואָרטשפּיל: נְרְאֶה־אוֹר.

4אוּן קוויק זיך מיט גאָט,
אוּן ער וועט דיר געבן די פאַרלאַנגען פוּן דײַן האַרצן.

ג 5פאַרלאָז אויף גאָט דײַן וועג,
אוּן פאַרזיכער זיך אויף אים, אוּן ער וועט טאָן.
6אוּן ער וועט אַרויסברענגען ווי דאָס ליכט דײַן
גערעכטיקייט,
אוּן דײַן משפּט ווי דער מיטן טאָג.

ד 7האַר צו גאָט, אוּן האָף צו אים,
זאָלסט זיך ניט ערגערן וועגן דעם וואָס איז מצליח אויף
זײַן וועג,
וועגן דעם מאַן וואָס טוט ליסטיקייטן.

ה 8לאָז אָפּ פוּן כּעס, אוּן פאַרלאָז גרימצאָרן;
זאָלסט זיך ניט ערגערן; דאָס פירט בלויז צום בייזן.
9וואָרום די שלעכטסטוער וועלן פאַרשניטן ווערן,
אוּן די וואָס האָפן צו גאָט, זיי וועלן אַרבן דאָס לאַנד.

ו 10אוּן נאָך אַ קליין ווײַלע, אוּן דער רשע וועט ניט זײַן,
אוּן וועסט זיך אוּמקוקן אויף זײַן אָרט, אוּן ער איז ניטאָ.
11אָבער די געדריקטע וועלן אַרבן דאָס לאַנד,
אוּן וועלן זיך קוויקן מיט גרויס פרייד.

ז 12דער רשע טראַכט בייז קעגן צדיק,
אוּן ער קריצט אויף אים זײַנע ציין.
13גאָט לאַכט פוּן אים,
וואָרום ער זעט אַז זײַן טאָג וועט קומען.

ח 14די רשעים ציען אַרויס די שווערד,
אוּן שפּאַנען זייערע בויגן,

צו מאַכן פאַלן דעם אָרעמאַן און דעם אביון,
צו שעכטן די וואָס זייער וועג איז גלייך.
15 וועט זייער שווערד אַריין אין זייער האַרצן,
און זייערע בויגנס וועלן צעבראָכן ווערן.
ט 16 בעסער דאָס ביסל ביים צדיק,
איידער די שֶפע פון פיל רשעים.
17 וואָרום די אָרעמס פון די רשעים וועלן צעבראָכן ווערן,
אָבער די צדיקים לענט אונטער גאָט.

י 18 גאָט מערקט די טעג פון די אומשולדיקע,
און זייער אַרב וועט זיין אויף אייביק.
19 זיי וועלן ניט פאַרשעמט ווערן אין צייט פון בייז,
און אין טעג פון הונגער וועלן זיי זאַט זיין.

כ 20 וואָרום די רשעים וועלן אונטערגיין,
און די פיינט פון גאָט אַזוי ווי שווערע לעמער;
זיי פאַרגייען, אין רויך פאַרגייען זיי.

ל 21 דער רשע לייט און באַצאָלט ניט,
און דער צדיק לייטזעליקט און גיט.
22 וואָרום זיינע געבענטשטע אַרבן דאָס לאַנד,
און זיינע פאַרשאָלטענע ווערן פאַרשניטן.

מ 23 פון גאָט ווערן אָנגעשטעלט די טריט פון מענטשן,
און ער באַוויליקט זיין וועג.
24 אַז ער פאַלט, בלייבט ער ניט ליגן,
וואָרום גאָט לענט אונטער זיין האַנט.

נ 25 איך בין יונג געווען און בין אַלט געוואָרן,
און איך האָב ניט געזען אַ צדיק פאַרלאָזן,

און זיין זאָמען בעטלענדיק ברויט.
26 אַ גאַנצן טאָג איז ער לײַטזעליק און אַנטלײַט,
און זיין זאָמען איז אַ בענטשונג.

ס 27 קער זיך אָפּ פון שלעכטס, און טו גוטס,
און בלײַב רוען אויף אייביק.
28 וואָרום גאָט האָט ליב גערעכטיקייט,
און פאַרלאָזט ניט זיינע פרומע;
אייביק ווערן זיי אָפּגעהיט,
אָבער דער זאָמען פון די רשעים ווערט פאַרשניטן.
29 די צדיקים וועלן אַרבן דאָס לאַנד,
און וועלן וווינען דערויף שטענדיק.

פּ 30 דאָס מויל פון דעם צדיק לאָזט אַרויס חכמה,
און זיין צונג רעדט גערעכטיקייט.
31 די תּורה פון זיין גאָט איז אין זיין האַרצן,
זיינע טריט גליטשן זיך ניט אויס.

צ 32 דער רשע קוקט אויס אויפן צדיק,
און זוכט אים צו טייטן.
33 גאָט וועט אים ניט איבערלאָזן אין זיין האַנט,
און ניט לאָזן אים שולדיק מאַכן, אַז ער ווערט געמשפּט.

ק 34 האָף צו גאָט, און היט זיין וועג,
און ער וועט דיך דערהייבן צו אַרבן דאָס לאַנד;
וועסט צוזען ווי די רשעים ווערן פאַרשניטן.

ר 35 איך האָב געזען דעם רשע מאַכטיק,
און צעשפּרייט ווי אַ צווייגהאַפטיקער אַלטגעוואַקסענער
בוים;

36 אָבער מע איז פאַרבײַגעגאַנגען,
ערשט ער איז ניטאָ,
און איך האָב אים געזוכט,
און ער איז ניט געווען צו געפינען.

ש 37 באַטראַכט דעם אומשולדיקן, און זע דעם רעכט־
פאַרטיקן,
אַז דער סוף פון איטלאַכן איז אַ גליקלאַכער.
38 און די פאַרברעכער ווערן פאַרטיליגט אין אײנעם,
דער סוף פון די רשעים ווערט פאַרשניטן.

ת 39 אָבער די הילף פון די צדיקים איז פון גאָט,
זײער פעסטונג אין צײַט פון נויט.
40 און גאָט שטײט זײ בײַ, און מאַכט זײ אַנטרינען,
ער מאַכט זײ אַנטרינען פון די רשעים, און העלפט זײ,
ווײַל זײ האָבן זיך געשיצט אין אים.

לח 1 אַ מִזמור פון דודן, אויף אַ דערמאָנונג.
2 ניט אין דײַן כּעס, גאָט, זאָלסטו מיך מוסרן,
און אין דײַן גרימצאָרן זאָלסטו מיך שטראָפן.
3 וואָרום דײַנע פײַלן האָבן גענידערט אין מיר,
און אויף מיר האָט גענידערט דײַן האַנט.
4 ניטאָ קײן גאַנץ גליד אין מײַן לײַב פון וועגן דײַן צאָרן,
ניטאָ קײן פריד אין מײַנע בײנער פון וועגן מײַן חטא.
5 וואָרום מײַנע זינד גײען איבער מײַן קאָפּ,
ווי אַ שווערע משׂא זײַנען זײ צו שווער פאַר מיר.
6 עס פוילן, עס אײַטערן מײַנע ווונדן
פון וועגן מײַן נאַרישקײט;
7 איך בין צעקרימט, איך בין געבויגן ביז גאָר,

אַ גאַנצן טאָג גיי איך אום פינצטער.
8וואָרום מיינע לענדן זיינען פול מיט בראַנד,
און ניטאָ קיין גאַנץ גליד אין מיין לייב.
9איך בין באַנומען און דערשלאָגן ביז גאָר,
איך שריי פון דער ברומונג פון מיין האַרצן.

10גאָט, אַל מיין קרעכצן איז פאַר דיר,
און מיין זיפצן איז פון דיר ניט פאַרבאָרגן.
11מיין האַרץ שווינדלט,
מיין כּוח האָט מיך פאַרלאָזט;
און דאָס ליכט פון מיינע אויגן,
דאָס אויך איז ביי מיר מער ניטאָ.
12מיינע גוטע פריינט און מיינע חברים שטייען אַוועק פון מיין פּלאָג,
און מיינע נאָענטע שטייען פון דער ווייטן.
13און נעצן לייגן די וואָס זוכן מיין לעבן,
און די וואָס זיינען מיר אויסן בייז רעדן אומגליקן,
און באַטרוגן טראַכטן זיי אַ גאַנצן טאָג.
14און איך בין ווי אַ טויבער, איך הער ניט,
און ווי אַ שטומער וואָס עפנט ניט זיין מויל.
15יאָ, איך בין ווי אַ מענטש וואָס הערט ניט,
און אין זיין מויל זיינען קיין טענות ניטאָ.

16וואָרום צו דיר, יהוה, טו איך האָפן;
דו וועסט ענטפערן, האַר מיין גאָט.
17וואָרום איך זאָג:
זאָלן זיי ניט דערפרייט ווערן איבער מיר;
אַז מיין פוס גליטשט זיך אויס,
גרייסן זיי זיך איבער מיר.
18וואָרום איך בין אָנגעברייט צום פאַלן,

און מיין ווייטאָק איז אַנטקעגן מיר תּמיד.
19וואָרום איך גיב צו מיין זינד,
איך בין באַקומערט וועגן מיין חטא.
20און מיינע פיינט אום לעבן זיינען שטאַרק,
און פיל מיינע שׂונאים פאַר גאָרנישט.
21און די וואָס באַצאָלן אַ רָעה פאַר אַ טובה,
פיינטן מיך פאַר מיין נאָכיאָגן גוטס.
22ניט פאַרלאָזן זאָלסטו מיך, יהוה,
ניט דערווייטערן זאָלסטו זיך פון מיר, מיין גאָט.
23אַייל מיר צו הילף,
גאָט מיין ישועה.

לט 1פאַר דעם געזאַנגמייסטער, פאַר ידותון; אַ
מִזמור פון דודן.
2איך האָב געזאָגט: איך וועל היטן מיינע וועגן
פון צו זינדיקן מיט מיין צונג;
איך וועל האַלטן אַ שלאָס אויף מיין מויל,
בעת דער רשע איז פאַר מיר.
3איך בין שטיל אַנשטומט געווען,
איך האָב געשוויגן, אָן גוטס,
און מיין ווייטאָק איז געווען אַיינגעהאַלטן.
4איז מיין האַרץ אין מיר הייס געוואָרן,
האָט אין מיין געמיט זיך אַ פייער צעברענט;
האָב איך גערעדט מיט מיין צונג:
5לאָז מיך וויסן גאָט, מיין סָוף,
און די מאָס פון מיינע טעג, וואָס זי איז,
לאָמיך וויסן ווי פאַרגייִק איך בין.
6זע, ווי אַ שפּאַן האָסטו געמאַכט מיינע טעג,

און מײַן געדויער איז ווי גאָרנישט אַקעגן דיר;
פֿאַרוואָר, אַ בלויזער הויך וואָס באַשטייט איז איטלאַכער
מענטש. סֶלָה.
7בלויז ווי אַן אָפּדוכט גייט אום דער מענטש,
בלויז אומנישט טומלען זיי;
ער קלײַבט, און ער ווייס ניט ווער דאָס וועט
אײַנזאַמלען.

8און אַצונד, וואָס זאָל איך האָפֿן, גאָט?
מײַן אויסקוק, ער איז אויף דיר.
9זײַ מיך מציל פֿון אַלע מײַנע פֿאַרברעכן;
זאָלסט מיך ניט מאַכן צום שפּאָט פֿון דעם נידערט־
רעכטיקן.
10איך בין שטום, איך עפֿן ניט מײַן מויל,
וואָרום דו האָסט עס געטאָן.
11טו אָפּ פֿון מיר דײַן פּלאָג,
פֿון דעם שטרײַט פֿון דײַן האַנט ווער איך פֿאַרלענדט.
12וואָלסטו מיט שטראָפֿרייד געמוסרט דעם מענטשן פֿאַר
זינד!
אָבער מאַכסט צעקריכן ווי מאָיל זײַן שיינקייט.
בלויז אַ הויך איז איטלאַכער מענטש. סֶלָה.

13הער צו מײַן תּפֿילה, גאָט, און מײַן געשריי פֿאַרנעם;
אויף מײַן טרער זאָלסטו ניט שווײַגן;
וואָרום אַ פֿרעמדער בין איך בײַ דיר,
אַן אײַנגעוואַנדערטער ווי אַלע מײַנע עלטערן.
14קוק אַוועק פֿון מיר, און לאָמיך זיך אויפֿמונטערן,
אײדער איך וועל אַוועקגיין און מער ניט זײַן.

מ 1פֿאַר דעם געזאַנגמײַסטער; פֿון דודן אַ מִזמור.
2האָפֿן געהאָפֿט האָב איך אויף גאָט,
און ער האָט זיך גענייגט צו מיר, און צוגעהערט מײַן געשריי.
3און ער האָט מיך אַרויפֿגעבראַכט פֿון דער ווּיסטער גרוב,
פֿון דעם זומפּיקן ליים,
און ער האָט געשטעלט אויף אַ פֿעלז מײַנע פֿיס,
ער האָט באַפֿעסטיקט מײַנע טריט.
4און ער האָט געגעבן אין מײַן מויל אַ נײַ געזאַנג,
אַ לויב צו אונדזער גאָט.
פֿיל וועלן זען און וועלן פֿאָרכטן,
און וועלן זיך פֿאַרזיכערן אויף גאָט.

5ווויל צו דעם מאַן וואָס האָט געמאַכט גאָט זײַן פֿאַרזיכערונג,
און זיך ניט געווענדט צו די האָפֿערדיקע,
און צו די וואָס קערן זיך אָפּ צו פֿאַלשקייט.
6פֿיל האָסטו אויפֿגעטאָן, יהוה מײַן גאָט—
דײַנע וווּנדער און דײַנע טראַכטונגען פֿון אונדזערטוועגן;
ניטאָ קיין גלײַכן צו דיר.
זאָל איך דערציילן און זאָגן,
זײַנען זיי צו פֿיל אויסצורעכענען.
7שלאַכטאָפּפֿער און שפּייזאָפּפֿער באַגערסטו ניט—
האָסטו אין די אויערן מיר אײַנגעגראָבן—
בראַנדאָפּפֿער און זינדאָפּפֿער פֿאַרלאַנגסטו ניט.
8דרום האָב איך געזאָגט: איך וועל טאָן
וואָס אין געראָלטן ספֿר איז אָנגעשריבן פֿאַר מיר.
9צו טאָן דײַן רָצון, מײַן גאָט, האָב איך באַגערט,

און דײַן תּוֹרה איז אין מײַנע אינגעווייד.
10איך האָב אָנגעזאָגט גערעכטיקייט אין אַ גרויס געזעמל;
זע, מײַנע ליפּן טו איך ניט פֿאַרמיידן;
גאָט, דו ווייסט דאָך.
11דײַן גערעכטיקייט האָב איך ניט פֿאַרדעקט אין מײַן האַרצן,
דײַן טרײַשאַפֿט און דײַן הילף האָב איך דערציילט;
איך האָב ניט פֿאַרהוילן דײַן גענאָד און דײַן אמת
פֿאַרן גרויסן געזעמל.
12ניט פֿאַרמיידן זאָלסט דו, גאָט, דײַן דערבאַרימונג פֿון מיר,
דײַן גענאָד און דײַן אמת זאָלן מיך תּמיד באַהיטן.
13וואָרום אַרומגערינגלט האָבן מיך בייזן אַזש אָן צאָל,
דערגרייכט האָבן מיך מײַנע זינד,
אַז איך קען ניט זען;
זיי זײַנען מער ווי די האָר פֿון מײַן קאָפּ,
און מײַן האַרץ האָט מיך פֿאַרלאָזן.
14באַוויליק, גאָט, מיך מציל צו זײַן,
גאָט, אײַל מיר צו הילף.
15זאָל פֿאַרשעמט און צו שאַנד ווערן אין אײנעם
די וואָס זוכן מײַן לעבן, עס אומצוברענגען;
זאָלן אָפּטרעטן אַהינטער און זיך שעמען
די וואָס ווינטשן מיר בייז.
16זאָלן באַנומען ווערן פֿון וועגן זייער שאַנד
די וואָס זאָגן אויף מיר: אַהאַ! אַהאַ!
17זאָלן זײַן לוסטיק און זיך פֿרייען מיט דיר
אַלע וואָס זוכן דיך;
זאָלן תּמיד זאָגן: געגרייסט זאָל זײַן גאָט!
די וואָס האָבן ליב דײַן ישועה.

18 און איך אָרעמער און באַדערפטיקער–
זאָל גאָט דאָס מיר צורעכענען.
דו ביסט מיין הילף, און דער וואָס מאַכט מיך אַנטרינען;
מיין גאָט, זאָלסט זיך ניט זאַמען.

מא 1 פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ מִזמור פון דודן.
2 וואויל צו דעם וואָס גיט אַכט אויפן אָרעמאַן!
אין טאָג פון בייז וועט אים גאָט מאַכן אַנטרינען.
3 גאָט וועט אים באַהיטן און אים לאָזן לעבן,
און ער וועט זיין באַגליקט אין לאַנד;
און וועסט אים ניט איבערגעבן
אויף דעם באַראָט פון זיינע פיינט.
4 גאָט וועט אים אונטערלענען אויפן קראַנקן בעט;
די גאַנצע צייט פון זיין ליגן פאַרנעמסטו זיך מיט זיין קראַנקשאַפט.

5 איך זאָג: גאָט, לייטזעליק מיך,
הייל מיין זעל, וואָרום איך האָב געזינדיקט צו דיר.
6 מיינע פיינט רעדן שלעכטס וועגן מיר:
ווען וועט ער שטאַרבן, און זיין נאָמען זאָל אונטערגיין!
7 און אַז עמיצער קומט זען, רעדט ער פאַלש,
זיין האַרץ זאַמלט אָן אין זיך בייז;
גייט ער אַרויס אין גאַס, רעדט ער דערפון.
8 אין איינעם סודען זיך אויף מיר אַלע מיינע שׂונאים;
זיי טראַכטן וועגן מיר בייז קעגן מיר:
9 אַ בייזע זאַך איז אויסגעגאָסן אויף אים,
און ווי ער האָט זיך געלייגט, וועט ער מער ניט אויפשטיין.
10 אַפילו מיין גוטער פריינט וואָס איך האָב מיך פאַרזיכערט אויף אים,

דער וואָס עסט מיין ברויט, הייבט אויף אַ פוס אויף מיר.
11 אָבער דו גאָט לייטזעליק מיך, און ריכט מיך אויף,
און לאָמיך זיי אָפּצאָלן.
12 דערמיט וועל איך וויסן אַז דו באַגערסט מיך,
וואָס ניט שאַלן וועט מיין פיינט איבער מיר.
13 און איך—אין מיין ערלאַכקייט וועסטו מיך אויפהאַלטן[א],
און וועסט מיך לאָזן שטיין פאַר דיר אייביק.

14 געלויבט איז יהוה דער גאָט פון ישראל
פון אייביק און ביז אייביק
אָמן און אָמן!

צווייטער סֵפֶר

מב 1 פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ באַטראַכטונג פון די קינדער פון קֹרַח.
2 ווי אַ הינד לעכצט נאָך בעכן וואַסער,
אַזוי לעכצט מיין זעל נאָך דיר, גאָט.
3 מיין זעל טוט דאָרשטן נאָך גאָט,
נאָך דעם לעבעדיקן גאָט:
ווען וועל איך קומען,
און זיך ווייזן פאַר גאָט?
4 מיין טרער איז געוואָרן
מיין שפּייז טאָג און נאַכט,
אַז מע זאָגט מיר אַ גאַנצן טאָג:
אַוווּ איז דיין גאָט?
5 דאָס טו איך דערמאָנען,
און גיס אויס מיין זעל אין מיר:

[א] וואָרטשפּיל: בְּתֻמִּי תָּמַכְתָּ

וי איך פלעג דורכגיין מיט אַן עולם,
זיי פירן צום הויז פון גאָט,
מיט אַ קול פון געזאַנג און לויב,
אַ יום־טובדיקן געזעמל.

6וואָס ביסטו געבויגן מיין זעל,
און טוסט ברומען אין מיר?
האָף צו גאָט, וואָרום איך וועל אים נאָך לויבן
פאַר דער הילף פון זיין פּנים.

7מיין גאָט, מיין זעל איז געבויגן אין מיר,
וואָרום איך טו דיך דערמאָנען,
פון ירדן־לאַנד און די חרמונס,
פון דעם באַרג מִצְעָר.
8תהום צו תהום טוט רופן
אין דעם קול פון דיינע וואַסערפאַלן;
אַלע דיינע אינדן און דיינע וועלן
זיינען אַריבער אויף מיר.

9ביי טאָג באַפעלט גאָט זיין חסד,
און ביי נאַכט איז זיין געזאַנג מיט מיר,
אַ תפילה צו דעם גאָט פון מיין לעבן.

10איך וועל זאָגן צו גאָט מיין פעלז:
פאַרוואָס האָסטו מיך פאַרגעסן?
פאַרוואָס מוז איך פינצטער אומגיין
פון וועגן דער דריקונג פון שׂונא?
11מיט רציחה אַזש אין מיינע ביינער

לעסטערן מיך מיינע פיינט,
אַז זיי זאָגן צו מיר אַ גאַנצן טאָג:
אַווּ איז דיין גאָט?

12 וואָס ביסטו געבויגן מיין זעל,
און וואָס טוסטו ברומען אין מיר?
האָף צו גאָט וואָרום איך וועל אים נאָך לויבן–
די הילף פון מיין פּנים, און מיין גאָט.

מג 1 טו מיר רעכט, גאָט, און קריג מיין קריג
קעגן פאָלק אומדערבאַרימדיק;
פון דעם מאַן פון באַטרוג און אומרעכט
זאָלסטו מיך מאַכן אַנטרינען.
2 דו ביסט דאָך דער גאָט פון מיין שטאַרקייט,
פאַרוואָס האָסטו מיך פאַרלאָזן?
פאַרוואָס מוז איך פינצטער אומגיין
פון וועגן דער דריקונג פון שׂונא?
3 שיק דיין ליכט און דיין אמת,
זיי זאָלן מיך פירן;
זיי זאָלן מיך ברענגען צו דיין הייליקן באַרג,
און צו די וווינונגען דיינע.
4 און לאָמיך קומען צום מזבח פון גאָט,
צו גאָט, דער פרייד פון מיין לוסטיקייט;
און לאָמיך דיך לויבן אויף אַ האַרף,
גאָט מיין גאָט.

5 וואָס ביסטו געבויגן מיין זעל,
און וואָס טוסטו ברומען אין מיר?
האָף צו גאָט, וואָרום איך וועל אים נאָך לויבן–
די הילף פון מיין פּנים, און מיין גאָט.

מד 1 פֿאַר דעם גע׳זאַנגמײַסטער; פֿון די קינדער פֿון קֹרח
אַ באַטראַכטונג.
2 גאָט, מיט אונדזערע אויערן האָבן מיר געהערט,
אונדזערע עלטערן האָבן אונדז דערציילט,
די טואונג וואָס דו האָסט געטאָן אין זייערע טעג,
אין די טעג פֿון פֿאַרצײַטן.
3 דו מיט דײַן האַנט האָסט פֿעלקער פֿאַרטריבן,
און זיי האָסטו אײַנגעפֿלאַנצט,
האָסט צעבראָכן אומות,
און זיי האָסטו אויסגעשפּרייט.
4 וואָרום ניט מיט זייער שווערד האָבן זיי געאַרבט דאָס
לאַנד,
און ניט זייער אָרעם האָט זיי געהאָלפֿן,
נאָר דײַן רעכטע האַנט און דײַן אָרעם,
און דאָס ליכט פֿון דײַן פּנים, ווײַל דו האָסט זיי באַוויליקט.

5 דו ביסט מײַן קיניג, גאָט;
באַפֿעל די ישועה פֿון יעקב.
6 מיט דיר שטויסן מיר אונדזערע פֿײַנט,
מיט דײַן נאָמען צעטרעטן מיר אונדזערע קעגנשטייער.
7 וואָרום ניט אויף מײַן בויגן פֿאַרזיכער איך מיך,
און מײַן שווערד קען מיך ניט העלפֿן.
8 נײַערט דו האָסט אונדז געהאָלפֿן פֿון אונדזערע פֿײַנט,
און אונדזערע שׂונאים צו שאַנד געמאַכט.
9 מיט גאָט האָבן מיר זיך גערימט אַ גאַנצן טאָג,
און דײַן נאָמען לויבן מיר אייביק. סֶלָה.

10 אָבער האָסט פֿאַרלאָזן און פֿאַרשעמט אונדז,
און גייסט ניט אַרויס מיט אונדזערע מחנות.

11 מאַכסט אונדז צוריק גיין פאַרן פּיינט,
און אונדזערע שׂונאים רויבן זיך אָן.
12 האָסט אונדז אָפּגעגעבן ווי שאָף צום עסן,
און צווישן די פעלקער האָסטו אונדז צעשפּרייט.
13 האָסט פאַרקויפט דיין אומה פאַר שפּאָטגעלט,
און האָסט ניט הויך געשטעלט זייער מקח.
14 מאַכסט אונדז צו חרפּה ביי אונדזערע שכנים,
אַ געלעכטער און אַ שפּאָט ביי אונדזערע אַרומיקע.
15 מאַכסט אונדז פאַר אַ שפּריכוואָרט צווישן די פעלקער,
אַ קאָפּשאָקלעניש צווישן די אומות.
16 אַ גאַנצן טאָג איז מיין שאַנד אַנטקעגן מיר,
און די בושה פון מיין פּנים האָט מיך באַדעקט,
17 פון קול פון דעם לעסטערער און שענדער,
פון וועגן דעם פּיינט און דעם ראַכנעמער.

18 דאָס אַלץ איז געקומען אויף אונדז,
אָבער מיר האָבן ניט פאַרגעסן אָן דיר,
און ניט געלייקנט אָן דיין בונד.
19 ניט אָפּגעקערט אַהינטער האָט זיך אונדזער האַרץ,
אַז אונדזערע טריט זאָלן זיך אָפּנייגן פון דיין שטעג;
20 הגם דו האָסט אונדז פאַרשטויסן אין אַן אָרט פון שאַקאַלן,
און אונדז איבערגעדעקט מיט טויטשאָטן.
21 אויב מיר וואָלטן פאַרגעסן אָן דעם נאָמען פון אונדזער גאָט,
און אויסגעשפּרייט אונדזערע הענט צו אַ פרעמדן גאָט,
22 וואָלט דען גאָט דאָס ניט אויספאָרשן?
וואָרום ער ווייס די פאַרבאָרגענישן פון האַרצן.
23 יאָ, איבער דיר ווערן מיר געהרגעט אַ גאַנצן טאָג,
מיר ווערן גערעכנט ווי שאָף צו דער שחיטה.

24 דערוועק דיך, פֿאַרוואָס שלאָפֿסטו, גאָט?
וואַך אויף, זאָלסט אונדז ניט פֿאַרלאָזן אויף אייביק.
25 פֿאַרוואָס פֿאַרבאָרגסטו דיין פּנים,
פֿאַרגעסט אונדזער פּיין און אונדזער קלעם?
26 וואָרום געבויגן צום שטויב איז אונדזער זעל,
באַהעפֿט צו דער ערד איז אונדזער לייב.
27 שטיי אויף אונדז צו הילף,
און לייז אונדז אויס פֿון וועגן דיין גענאָד.

מה 1 פֿאַר דעם געזאַנגמייסטער; אויף שׂושנים, פֿון די
קינדער פֿון קֹרַח; אַ באַטראַכטונג, אַ געזאַנג פֿון
ליבשאַפֿט.
2 עס ייִרט מיין האַרץ מיטן שיינעם וואָרט,
איך וועל פֿירזאָגן מיינע לידער צום מלך;
מיין צונג איז די פּען פֿון אַ שרייבער אַ פֿלינקן.

3 ביסט שענער פֿון אַלע מענטשנקינדער,
חן איז אויסגעגאָסן אויף דיינע ליפּן,
ווייל גאָט האָט דיך געבענטשט אויף אייביק.
4 גורט אָן דיין שווערד אויפֿן לענד, דו גיבור,
דיין גלאַנץ און דיין פּראַכט.
5 און אין דיין פּראַכט באַגליק, רייט אַרויס,
פֿון וועגן אמת און מילדקייט און גערעכטיקייט,
און זאָל דיר דיין רעכטע האַנט פֿאָרכטיקס באַווייזן.
6 דיינע פֿיילן געשאַרפֿטע—
פֿעלקער זאָלן פֿאַלן אונטער דיר—
אין האַרצן פֿון מלכס פֿיינט!
7 דיין טראָן איז פֿון גאָט אויף אייביק און שטענדיק,
אַ צעפּטער פֿון יושר איז דער צעפּטער פֿון דיין מלוכה.

8 האָסט ליב געהאַט גערעכטיקייט, און פֿיינט געהאַט אומרעכט,
דרום האָט דיך געזאַלבט גאָט דיין גאָט
מיט אייל פֿון פֿרייד, איבער דיינע חברים.
9 מירע און אַלאָען, קאַניילן זיינען אַלע דיינע קליידער,
פֿון עלפֿנביינפּאַלאַצן דערפֿרייען דיך סטרונעס.
10 טעכטער פֿון מלכים זיינען צווישן דיינע געליבטע,
דיר צו רעכטס שטייט די מלכּה אין גינגאָלד פֿון אופֿיר.
11 הער, טאָכטער, און זע, און נייג צו דיין אויער,
און פֿאַרגעס דיין פֿאָלק, און דאָס הויז פֿון דיין פֿאָטער,
12 און דער מלך וועט גלוסטן דיין שיינקייט;
וואָרום ער איז דיין האַר, דרום בוק זיך צו אים.
13 און, טאָכטער פֿון צור, די רײַכסטע פֿון פֿאָלק
וועלן בעטן דיין לײַטזעליקייט מיט געשאַנק.

14 לויטער פּראַכט איז די בת־מלכּה אינעווייניק [אין פּאַלאַץ],
פֿון געקעסטלטן גאָלדוועב איר מלבוש.
15 אויף געשטיקטע געוואַנטן ווערט זי צום מלך געפֿירט;
הינטער איר יונגפֿרויען, חברטעס אירע, ווערן דיר געבראַכט.
16 זיי ווערן געפֿירט מיט פֿריידן און לוסטיקייט,
זיי קומען אין פּאַלאַץ פֿון מלך.

17 אָנשטאָט דיינע פֿאָטערס וועלן זיין דיינע זין;
וועסט זיי אויפֿזעצן פֿאַר הארן אין גאַנצן לאַנד.
18 איך וועל מאַכן דערמאָנען דיין נאָמען אויף אַלע דור־דורות;

דרום װעלן דיך פֿעלקער לויבן אויף אײביק און שטענדיק.

מו [1]פֿאַר דעם געזאַנגמײסטער; פֿון די קינדער פֿון קֹרח; אויף עֲלָמוֹת; אַ ליד.

[2]גאָט איז אונדז אַ באַשיצונג און אַ שטאַרקײט,
אַ הילף אין צרות, גרינג צו געפֿינען.
[3]דרום װעלן מיר ניט מורא האָבן,
װען די ערד זאָל זיך בײַטן,
און װען די בערג זאָלן אומפֿאַלן
אין האַרצן פֿון ים.
[4]מעגן ברומען, מעגן שױמען זײַנע װאַסערן[א],
מעגן ציטערן די בערג פֿאַר זײַן הױכקײט. סֶלָה.

[5]אַ טײַך איז דאָ, װאָס זײַנע שטראָמען דערפֿרײען די שטאָדט פֿון גאָט,
די הײליקסטע װױנונג פֿון העכסטן.
[6]גאָט איז אין איר מיט, זי װעט ניט אומפֿאַלן,
גאָט װעט זי העלפֿן אַקעגן פֿרימאָרגן.
[7]פֿעלקער האָבן געטומלט, קיניגרײַכן זײַנען אומגעפֿאַלן;
ער האָט אַרױסגעלאָזט זײַן קָול, טוט זיך װאַקלען די ערד.
[8]מיט אונדז איז יהוה פֿון צבָאות,
אַ פֿעסטונג איז אונדז דער גאָט פֿון יעקב. סֶלָה.

[9]גײט זעט די אױפֿטוען פֿון גאָט,
װאָס האָט געמאַכט פֿאַרװיסטונגען אין לאַנד.
[10]ער מאַכט אױפֿהערן מלחמות ביזן עק פֿון דער ערד,
דעם בױגן צעבּרעכט ער, און טוט צעהאַקן דעם שפּיז;
רײַטװעגן פֿאַרברענט ער אין פֿײַער:

א װאָרטשפּיל: יֶהֱמוּ יֶחְמְרוּ מֵימָיו.

11„לאָזט אָפּ, און זייט װיסן אַז איך בין גאָט,
איך בין דערהױבן צװישן די פֿעלקער
דערהױבן אויף דער ערד.״
12יהוה פֿון צבָאוֹת איז מיט אונדז,
אַ פֿעסטונג איז אונדז דער גאָט פֿון יעקב. סֶלָה.

מז 1פֿאַר דעם געזאַנגמײַסטער; פֿון די קינדער פֿון קֹרַח
אַ מִזמוֹר.
2קלאַפּט די הענט, אַלע פֿעלקער,
שאַלט צו גאָט מיט אַ קָול פֿון געזאַנג.
3װאָרום יהוה דער אױבערשטער איז פֿאָרכטיק,
אַ גרױסער מלך איבער דער גאַנצער ערד.
4ער אונטערטעניקט פֿעלקער אונטער אונדז,
און אומות אונטער אונדזערע פֿיס.
5ער װײלט אונדז אויס אונדזער נחלה,
דעם שטאָלץ פֿון יעקב װאָס ער האָט ליב. סֶלָה.

6גאָט איז אױפֿגעגאַנגען מיט שאַלונג,
יהוה מיט אַ קָול פֿון שוֹפֿר.
7זינגט צו גאָט, זינגט,
זינגט צו אונדזער מלך, זינגט.
8װאָרום גאָט איז דער מלך פֿון דער גאַנצער ערד;
זינגט מיט באַטראַכט.
9גאָט קיניגט איבער די פֿעלקער,
גאָט זיצט אויף זײַן הײליקן טראָן.
10די פֿירשטן פֿון די אומות האָבן זיך אײַנגעזאַמלט,
דאָס פֿאָלק פֿון גאָט פֿון אַברהם;
װאָרום צו גאָט זײַנען די שילדן פֿון דער ערד,
ער איז זײער דערהױבן.

מח 1 אַ געזאַנג; אַ מִזמור פֿון די קינדער פֿון קֹרַח.
2 גרויס איז גאָט, און זײַער געלויבט
אין דער שטאָט פֿון אונדזער גאָט, אויף זײַן הײליקן באַרג.
3 שײן דערהײכט, די פֿרײד פֿון דער גאַנצער ערד,
איז דער באַרג צִיון אין די עקן פֿון צפֿון,
די שטאָט פֿון דעם גרויסן מלך.
4 גאָט אין אירע פּאַלאַצן
איז באַקאַנט פֿאַר אַ פֿעסטונג.
5 וואָרום זע, מלכים האָבן זיך אײַנגעזאַמלט,
זײ זײַנען אַריבערגעקומען אין אײנעם.
6 ווי זײ האָבן געזען, אַזוי האָבן זײ געגאַפֿט,
דערשראָקענע האָבן זײ אַוועקגעאײַלט.
7 אַ ציטערניש האָט זײ אָנגענומען דאָרטן,
אַ ווײעניש ווי אַ געווינערן.
8 מיט אַ מזרח־ווינט האָסטו צעבראָכן
די שיפֿן פֿון תַּרשיש.
9 ווי מיר האָבן געהערט, אַזוי האָבן מיר געזען,
אין דער שטאָט פֿון יהוה פֿון צבָאוֹת,
אין דער שטאָט פֿון אונדזער גאָט;
גאָט זאָל זי אויפֿהאַלטן ביז אײביק. סֶלָה.

10 מיר האָבן געטראַכט, גאָט, אָן דײַן חסד,
אין דער מיט פֿון דײַן טעמפּל.
11 אַזוי ווי דײַן נאָמען, גאָט,
אַזוי איז דײַן לויב ביז די עקן פֿון דער ערד;
פֿול מיט גערעכטיקײט איז דײַן רעכטע האַנט.
12 זאָל זיך פֿרײען דער באַרג צִיון,
זאָלן לוסטיק זײַן די טעכטערשטעט פֿון יהודה,

פון וועגן דיינע משפּטים.
13גייט אַרום ציון, און רינגלט זי אַרום;
ציילט איבער אירע טורעמס.
14טוט אַכט אויף איר מויער,
גייט דורך אירע פּאַלאַצן;
כּדי איר זאָלט דערציילן דעם שפּעטערדיקן דור,
אַז דאָס איז גאָט, אונדזער גאָט, אייביק און שטענדיק;
ער וועט אונדז פירן ביז אייביקייט.

מט 1פאַר דעם געזאַנגמייסטער; פון די קינדער פון קרח; אַ מזמור.
2הערט דאָס צו, אַלע פעלקער,
פאַרנעמט, אַלע באַוווינער פון דער וועלט;
3סיי אַזוי מענטשן, סיי אָנגעזעענע לייט,
רייך און אָרעם אין איינעם.
4מיין מויל וועט רעדן חכמה,
און די טראַכטונג פון מיין האַרצן וועט זיין פאַרשטאַנדיקייט.
5איך וועל נייגן צו אַ משל מיין אויער,
איך וועל אָנהייבן מיט אַ האַרף מיין רעטעניש.
6פאַרוואָס זאָל איך מורא האָבן אין די טעג פון בייז,
ווען די זינד פון מיינע טרעטער רינגלט מיך אַרום?
7די וואָס פאַרזיכערן זיך אויף זייער פאַרמעג,
און מיט זייער גרויס עשירות רימען זיי זיך.
8ניט אויסקויפן אַ ברודער קען אַ מענטש אויסקויפן,
ניט געבן גאָט אַן אויסלייז פאַר זיך;
9און ווי ווערדיק עס זאָל זיין דער אויסקויף פאַר זייער זעל,
איז אויף אייביק פאַרמיטן,

10 מע זאָל שטענדיק אַלץ לעבן,
מע זאָל ניט אָנזען די גרוב.
11 וואָרום מע זעט אַז חכמים שטאַרבן,
אַזוי ווי דער נאַר און דער פאַרגרעבטער גייען אונטער,
און זיי לאָזן איבער צו אַנדערע זייער פאַרמעג.
12 זיי טראַכטן ביי זיך, זייערע הייזער זיינען אויף אייביק,
זייערע וווינונגען אויף דור־דורות;
זיי רופן לענדער אויף זייער נאָמען.
13 אָבער דער מענטש בלייבט ניט אין גדולה,
ער איז געגליכן צו בהמות וואָס ווערן פאַרשניטן.

14 דאָס איז דער וועג פון די וואָס זיינען בטוח ביי זיך,
און פון זייערע נאָכגייער וואָס קווועלן פון זייערע רייד.
סֶלָה.
15 מע לייגט זיי ווי שאָף אין דער אונטערערד,
דער טויט טוט זיי פיטערן;
און איין פרימאָרגן – טרעטן די רעכטפאַרטיקע איבער זיי;
און זייער געשטאַלט איז פאַר דער אונטערערד צום פאַרפוילן,
ניטאָ קיין וווינונג פאַר איר.
16 אָבער גאָט וועט אויסלייזן מיין זעל פון דער מאַכט פון אונטערערד,
ווארום ער וועט מיך אַרויסנעמען. סֶלָה.

17 זאָלסט ניט מורא האָבן אַז עמיצער ווערט אַן עושר,
אַז די רייכקייט פון זיין הויז ווערט געמערט,
18 ווארום ביי זיין טויט וועט ער גאָרנישט מיטנעמען,
זיין רייכקייט וועט ניט נידערן נאָך אים.

19 הגם ביי זיין לעבן פלעגט ער אײנרעדן זיין זעל:
מע װעט דיך נאָך לויבן אַז דו װעסט זיך װוילטאָן.
20 זי װעט אָנקומען צו דעם דור פון זײנע עלטערן,
װאָס װעלן אויף אײביק ניט אָנזען דעם שײן.
21 אַ מענטש אין גדולה װאָס פאַרשטײט ניט,
איז געגליכן צו בהמות װאָס װערן פאַרשניטן.

נ 1 אַ מִזמור פון אָסָפן.
דער גאָט פון געטער יהוה, האָט גערעדט און גערופן
די ערד,
פון אויפגאַנג פון דער זון ביז איר אונטערגאַנג.
2 פון צִיון דער קרוין פון שײנקײט
האָט אַרויסגעשײנט גאָט.
3 אונדזער גאָט קומט, און ער שװײגט ניט;
אים פאַרויס פאַרצערט אַ פײער,
און אַרום אים טוט שטורעמען געװאַלטיק.
4 ער רופט צו די הימלען פון אויבן,
און צו דער ערד, כּדי צו משפּטן זיין פאָלק:
5 זאַמלט מיר אײַן מײנע פרומע,
די װאָס שליסן מיין בונד איבער שלאַכטאָפּפער.
6 און די הימלען זאָגן אָן זיין גערעכטיקײט,
װאָרום גאָט, ער איז אַ ריכטער. סֶלָה.

7 הער מײן פאָלק, און איך װעל רעדן,
ישׂראל, און איך װעל דיך װאָרענען:
גאָט דײן גאָט בין איך.
8 ניט אום דײנע שלאַכטאָפּפער װעל איך דיר שטראָפן;
דײנע בראַנדאָפּפער זײנען דאָך תּמיד פאַר מיר.
9 איך װיל ניט נעמען פון דײן הויז קײן אָקס,

פון דיינע שטאַלן קיין בעק.
10וואָרום מיין איז יעטוועדער חיה פון וואַלד,
די בהמות אויף טויזנט בערג.
11איך קען יעטוועדער פויגל פון די בערג,
און די ווידמענונג פון פעלד איז ביי מיר.
12אַז איך זאָל הונגעריק זיין, וועל איך דיר ניט זאָגן,
וואָרום מיין איז די וועלט און איר פולקייט.
13צי עס איך דאָס פלייש פון אָקסן?
אָדער דאָס בלוט פון בעק טו איך טרינקען?
14שלאַכט צו גאָט אַ דאַנקאָפּפער,
און באַצאָל דעם אויבערשטן דיינע נדרים.
15און רוף מיך אין טאָג פון נויט,
וועל איך דיך דערלייזן, און דו וועסט מיך ערלאַכן.

16און צום רשע האָט גאָט געזאָגט:
ווי קומסטו צו דערציילן מיינע געזעצן,
און נעמען מיין בונד אויף דיין מויל?
17אַז דו האָסט פיינט מוסר,
און האָסט געוואָרפן מיינע ווערטער הינטער דיר.
18אַז דו האָסט געזען אַ גנב, האָסטו זיך געפריינטלט מיט אים,
און מיט נואפים איז געווען דיין טייל.
19דיין מויל האָסטו לויז געלאָזט צום בייזן,
און דיין צונג פלעכט באַטרוג.
20זיצסטו, באַרעדסטו דיין ברודער,
דעם זון פון דיין מוטער באַשוולסטו.
21דאָס האָסטו געטאָן, און איך האָב געזאָלט שווייגן?
האָסטו געדאַכט, זיין ווי דו וועל איך זיין;
וועל איך דיך שטראָפן, און דיר לייגן פאַר דיינע אויגן.

22 מערקט דאָס אָקאָרשט, איר וואָס פאַרגעסט אָן גאָט,
כדי איך זאָל ניט פאַרצוקן, און קיינער וועט ניט מציל זיין.
23 דער וואָס שלאַכט אַ דאַנקאָפּפער, ערלאַכט מיך,
אָבער דעם וואָס באַטראַכט דעם וועג,
אים וועל איך ווייזן די ישועה פון גאָט.

נא 1 פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ מִזמור פון דודן, 2 ווען
נָתָן דער נביא איז געקומען צו אים, נאָכדעם ווי ער
איז געקומען צו בַּת־שֶׁבַעןא.
3 לייטזעליק מיך, גאָט, לויט דיין חסד,
לויט דיין גרויס דערבאַרימונג מעק אָפּ מיינע פאַרברעכן.
4 וואַש מיך אָפּ אין גאַנצן פון מיין זינד,
און פון מיין חטא טו מיך רייניקן.
5 וואָרום איך ווייס מיינע פאַרברעכן,
און מיין חטא איז מיר תמיד אַנטקעגן.
6 צו דיר אַליין האָב איך געזינדיקט,
און וואָס איז שלעכט אין דיינע אויגן האָב איך געטאָן;
דרום ביסטו רעכטפאַרטיק אין דיין רעדן,
ביסטו גערעכט אין דיין משפטן.

7 זע, אין זינד בין איך געבאָרן געוואָרן,
און אין חֵטא האָט מיך מיין מוטער אַנטפאַנגען.
8 אמת באַגערסטו דאָך אין די נירן,
טאָ לערן מיך חכמה ווו עס איז פאַרהוילן.
9 זאָלסט מיך רייניקן מיט אֵזוב־גראָז, אַז איך זאָל ריין ווערן,
זאָלסט מיך וואַשן, ביז ווייסער פון שניי זאָל איך ווערן.
10 זאָלסט מיך מאַכן הערן פרייד און לוסטיקייט;
זאָלן דערפרייט ווערן די ביינער וואָס דו האָסט
צעדריקט.

א זע שמואל ב׳, יא־יב.

11 פֿאַרבאָרג דײַן פּנים פֿון מײַנע חטאים;
און אַלע מײַנע זינד פֿאַרמעק.
12 אַ רײַן האַרץ באַשאַף מיר גאָט,
און אַ פֿעסט געמיט באַנײַ אין מיר.
13 זאָלסט מיך ניט אַװעקװאַרפֿן פֿון דיר,
און דײַן הײליקן גײסט זאָלסטו ניט אַװעקנעמען פֿון מיר.
14 קער מיר אום די פֿרײד פֿון דײַן הילף,
און אַ פֿרײַ געמיט זאָלסטו מיר שענקען.
15 איך װעל לערנען פֿאַרברעכער דײַנע װעגן,
און זינדיקע װעלן זיך אומקערן צו דיר.
16 זײַ מיך מציל פֿון בלוטיקײט,
גאָט דו גאָט פֿון מײַן הילף;
זאָל מײַן צונג זינגען דײַן גערעכטיקײט.
17 גאָט, מײַנע ליפּן זאָלסטו עפֿענען,
און זאָל מײַן מױל דערצײלן דײַן לױב.
18 װאָרום באַגערסט ניט אַ שלאַכטאָפּפֿער אַז איך זאָל געבן,
אַ בראַנדאָפּפֿער װילסטו ניט.
19 די שלאַכטאָפּפֿער פֿון גאָט זײַנען אַ צעבראָכן געמיט,
אַ צעבראָכן און דערשלאָגן האַרץ, גאָט, פֿאַראַכטסטו ניט.

20 באַגיטיק אין דײַן באַװיליקונג ציון;
זאָלסט בױען די מױערן פֿון ירושָלַיִם.
21 דענסמאָל װעסטו באַגערן שלאַכטאָפּפֿער פֿון גערעכטיקײט,
בראַנדאָפּפֿער און גאַנצאָפּפֿער;
דענסמאָל װעט מען אױפֿברענגען אָקסן אױף דײַן מזבח.

נב 1 פֿאַר דעם געזאַנגמײַסטער; אַ באַטראַכטונג פֿון דודן,
2 װען דואֵג דער אַדומי איז געקומען, און האָט דערצײלט

שָׁאולן, און אים אָנגעזאָגט: דוד איז געקומען אין אַחימֶלֶכס הויז[א].

3 וואָס פּראָלסטו זיך מיט בייז, דו מאַכטיקער?
דער חסד פון גאָט איז אַלע טאָג.
4 אומגליקן טראַכט דיין צונג,
ווי אַ שאַרפער גאָלמעסער וואָס אַרבעט פאַלש.
5 האָסט ליב בייז מער ווי גוטס,
ליגן איידער רעדן גערעכטיקייט. סֶלָה.
6 האָסט ליב אַלע גערייד פון צעשטערונג,
דו צונג פון באַטרוג.
7 וועט אויך גאָט דיך צעברעכן אויף אייביק,
דיך אַרויסשאַרן און אַרויסרייסן פון געצעלט,
און דיך אויסוואָרצלען פון לאַנד פון די לעבעדיקע. סֶלָה.
8 און די צדיקים וועלן זען און וועלן פאָרכטן,
און זיי וועלן לאַכן איבער אים:
9 אָט איז דער מאַן וואָס האָט ניט געמאַכט גאָט פאַר זיין פעסטונג,
און האָט זיך פאַרזיכערט אויף זיין גרויס עשירות;
וואָס איז פאַרשייט געוועזן אין זיין גערירקייט.
10 אָבער איך בין ווי אַ צווייגהאַפטיקער איילבערטבוים אין גאָטס הויז,
איך פאַרזיכער מיך אויף גאָטס חסד אייביק און שטענדיק.
11 איך וועל אייביק דיר דאַנקען, וואָס דו האָסט זיך איינגעשטעלט,
און איך וועל האָפן צו דיין נאָמען ווייל ער איז גוט,
אַנטקעגן פאַר דיינע פרומע.

נג 1 פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אויף מַחלַת; אַ באַטראַכטונג פון דודן.

[א] זע שמואל א׳ כא־כב.

3דער נידערטרעכטיקער זאָגט אין זײַן האַרצן: ניטאָ קיין גאָט!
פֿאַרדאָרבן זײַנען זיי, און מיאוסע אומרעכט טוען זיי;
קיינער טוט ניט קיין גוטס.
3גאָט האָט פֿון הימל געלוגט אויף די מענטשנקינדער,
צו זען אויב פֿאַראַן אַ פֿאַרשטאַנדיקער וואָס זוכט גאָט.
4איטלאַכער איז אָפּגעפֿאַלן, אַלע זײַנען זיי פֿאַרדאָרבן,
קיינער טוט ניט קיין גוטס, ניט צומאָל איינער.

5פֿאַרוואָר, דערשפּירן וועלן די טוער פֿון אומרעכט,
די וואָס עסן מײַן פֿאָלק ווי מע עסט ברויט,
די וואָס רופֿן ניט גאָט.
6אָן אַנגסטן זיי אין אַנגסט, וווּ קיין אַנגסט איז ניט געווען,
וואָרום גאָט האָט צעשאָטן די ביינער פֿון דײַן באַלעגערער;
האָסט זיי געמאַכט צו שאַנד, ווײַל גאָט האָט זיי פֿאַראַכט.
7ווען קומט פֿון צִיּוֹן די ישועה פֿון ישׂראל?
ווען גאָט קערט אום די געפֿאַנגענשאַפֿט פֿון זײַן פֿאָלק,
וועט לוסטיק זײַן יעקבֿ, וועט זיך פֿרייען ישׂראל.

נד 1פֿאַר דעם געזאַנגמײַסטער, מיט סטרונעשפּיל; אַ באַטראַכטונג פֿון דודן, 2ווען די זיפֿער זײַנען געקומען,
און האָבן געזאָגט צו שָאולן: פֿאַרוואָר, דוד באַהאַלט זיך בײַ אונדז.
3גאָט, מיט דײַן נאָמען טו מיך העלפֿן,
און מיט דײַן גבֿורה זאָלסטו זיך אָננעמען פֿאַר מיר.
4גאָט, הער צו מײַן תּפֿילה,
פֿאַרנעם די ווערטער פֿון מײַן מויל.
5וואָרום פֿרעמדע זײַנען אָנגעשטאַנען אויף מיר,

און געוואַלטטוער זוכן מיין לעבן;
זיי האַלטן ניט גאָט אַנטקעגן זיך. סֶלָה.

6 זע, גאָט איז מיר אַ העלפער,
יהוה איז דער אונטערלענער פון מיין זעל.
7 זאָל ער אומקערן דאָס בייז אויף מיינע לויערער;
אין דיין טריישאַפט פאַרשנייד זיי.
8 מיט ווילִיקייט וועל איך שלאַכטן צו דיר,
איך וועל לויבן דיין נאָמען, גאָט, וואָרום ער איז גוט.
9 וואָרום פון יעטוועדער צרה האָט ער מיך מציל געווען,
און מיין אויג האָט זיך אָנגעזען אויף מיינע פיינט.

נה 1 פאַר דעם געזאַנגמייסטער, מיט סטרונעשפּיל;
אַ באַטראַכטונג פון דודן.
2 פאַרנעם, גאָט, מיין תּפילה,
און זאָלסט זיך ניט פאַרהוילן פון מיין געבעט.
3 האָרך צו מיר, און ענטפער מיר;
איך לויף אום אין מיין קלאָג, און איך ברום,
4 פון דעם קָול פון דעם פיינט,
פון וועגן דער דריקונג פון דעם רשע;
וואָרום זיי ברענגען אויף מיר אומגליק,
און מיט צאָרן טוען זיי מיך פיינטן.
5 מיין האַרץ צאַפּלט אין מיר,
און טויטשרעקן זיינען אָנגעפאַלן אויף מיר.
6 אַ מורא און אַ ציטערניש קומט אויף מיר,
און אַ שוידער האָט מיך באַדעקט.
7 און איך זאָג: ווער גיט מיר פליגלען ווי אַ טויב,
איך וואָלט אַוועק געפלויגן און גערוט.
8 אָט וואָלט איך אַוועקגעוואָגלט ווייט,

איך וואָלט געוווילט אין דער מדבר. סֶלָה.
9איך וואָלט מיר געאײַלט צו אַן אַנטרינונג
פון רײסיקן ווינט, פונעם שטורעם.
10צעמיש, גאָט, צעטײל זײער שפּראַך,
וואָרום איך האָב געזען רויב און קריג אין שטאָט.
11טאָג און נאַכט רינגלען זײ זי אַרום אויף אירע מויערן,
און אומרעכט און אומגליק איז אין איר מיט.
12פאַרברעכן זײנען אין איר מיט,
און פון איר מאַרק טוט זיך ניט אָפּ דריקונג און באַטרוג.
13וואָרום ניט אַ פײנט טוט מיך לעסטערן–
דאָס וואָלט איך פאַרטראָגן;
ניט מײן שׂונא האָט זיך געגרײסט איבער מיר–
פון אים וואָלט איך מיך פאַרבאָרגן;
14נאָר דו, אַ מענטש מײן גלײכן,
מײן חבר און מײן באַקענטער,
15וואָס באַנאַנד פלעגן מיר זיס זיך סודען,
גײן אין גאָטס הויז מיט געזעמל.
16זאָל ער אָנרײצן דעם טויט אויף זײ,
זאָלן זײ נידערן לעבעדיקערהײט אין אונטערערד!
וואָרום בײז איז אין זײער וווינונג, צווישן זײ.

17איך וועל רופן צו גאָט,
און יהוה וועט מיך העלפן.
18אָוונט און פרימאָרגן און מיטנטאָג
וועל איך קלאָגן און וועל ברומען,
און ער טוט הערן מײן קָול.
19ער טוט אויסלײזן בשלום מײן זעל,
מע זאָל ניט גענענען צו מיר,

הגם זיי זײַנען פיל קעגן מיר.
20 גאָט וועט הערן און וועט זיי אונטערטעניק מאַכן—
דער וואָס טראָנט פון אײביק אָן. סֶלָה;
וואָרום ניטאָ קיין אָפּבײַט בײַ זיי,
און זיי האָבן ניט מורא פאַר גאָט.
21 ער שטרעקט אויס זײַנע הענט
אויף די וואָס זײַנען אין שלום מיט אים;
ער פאַרשוועכט זײַן בונד.
22 גלאַט זײַנען די שמאַנטיקע רייד פון זײַן מויל,
און זײַן האַרץ איז מלחמה;
ווייכער פון בוימל זײַנען זײַנע ווערטער,
אָבער זיי זײַנען שווערדן בלויזע.

23 וואַרף אויף גאָט דײַן לאַסט,
און ער וועט דיך פאַרזאָרגן;
ער וועט קיינמאָל ניט לאָזן פאַלן דעם צדיק.
24 אָבער דו גאָט וועסט זיי נידערן אין קבר־גרוב;
די לײַט פון בלוט און באַטרוג
וועלן ניט אויסלעבן האַלב זייערע טעג;
און איך וועל מיך פאַרזיכערן אויף דיר.

נו 1 פאַר דעם געזאַנגמײַסטער, אויף יוֹנַת אֵלֶם רחוקים;
פון דודן אַ מִכתָּם, ווען די פּלִשתּים האָבן אים
געכאַפּט אין גַת.
2 לײַטזעליק מיך, גאָט, וואָרום אַײנשלינגען וויל מיך
אַ מענטש;
אַ גאַנצן טאָג דריקט ער מיך שטרײַטנדיק[a].
3 אַײנשלינגען ווילן מיך מײַנע לויערער אַ גאַנצן טאָג,
יאָ פיל, דו העכסטער, שטרײַטן אויף מיר.

[a] וואָרטשפּיל: לֹחֵם יִלְחָצֵנִי.

4 דעם טאָג וואָס איך האָב מורא
פאַרזיכער איך מיך אויף דיר.
5 אויף גאָט וואָס זיין וואָרט טו איך לויבן,
אויף גאָט האָב איך מיך פאַרזיכערט,
איך האָב ניט קיין מורא;
וואָס קען אַ בָּשָׂר־וָדָם מיר טאָן?

6 אַ גאַנצן טאָג קריוודען זיי מיינע טענות,
אַלע זייערע מחשבות זיינען צום בייזן אויף מיר.
7 זיי קלייבן זיך אויף, זיי באַהאַלטן זיך,
זיי היטן מיינע פוסטריט,
אַזוי ווי זיי קוקן אויס אויף מיין זעל.
8 פאַר דעם אומרעכט שליידער זיי אַרויס,
אין צאָרן די פעלקער וואַרף אַנידער, גאָט.
9 האָסט פאַרצייכנט מיין וואָגלענישא,
טו אַריין מיין טרער אין דיין לאָגלא;
פאַרוואָר, זיי זיינען אין דיין בוך.
10 דענסמאָל וועלן מיינע פיינט זיך אומקערן אַהינטער,
אין דעם טאָג וואָס איך וועל רופן;
דאָס וויים איך אַז גאָט איז פאַר מיר.
11 אויף גאָט וואָס [זיין] וואָרט טו איך לויבן,
אויף יהוה וואָס [זיין] וואָרט טו איך לויבן,
12 אויף גאָט האָב איך מיך פאַרזיכערט,
איך האָב ניט קיין מורא;
וואָס קען אַ מענטש מיר טאָן?

13 איך נעם אויף מיר, גאָט, נדרים צו דיר,
איך וועל אָפּצאָלן דאַנקאָפּפער צו דיר;
14 וואָרום האָסט מציל געווען מיין זעל פון טויט,

א וואָרטשפּיל: נד־נאָד.

פאַרוואָר מײַנע פּיס פֿון שטרויכלונג,
כּדי אַרומצוגײן פֿאַר גאָט
אין דעם ליכט פֿון לעבן.

נז ¹פֿאַר דעם געזאַנגמײַסטער; אַל־תַּשְׁחֵת; פֿון דודן, אַ מִכְתָּם, ווען ער איז אַנטלאָפֿן פֿון שָׁאולן אין דער הײלא.
²לײַטזעליק מיך, גאָט, לײַטזעליק מיך,
וואָרום אין דיר האָט זיך געשיצט מײַן זעל,
און אין שאָטן פֿון דײַנע פֿליגלען וועל איך מיך שיצן
ביז די אומגליקן וועלן אַריבער.
³איך וועל רופֿן צו גאָט דעם אויבערשטן,
צו גאָט וואָס פֿירט אויס פֿאַר מיר.
⁴ער וועט שיקן פֿון הימל, און מיך העלפֿן,
מעג לעסטערן דער וואָס וויל מיך אײַנשלינגען, סֶלָה;
גאָט וועט שיקן זײַן חסד און זײַן טרײַשאַפֿט.
⁵מײַן זעל איז צווישן לײַבן,
איך ליג צווישן מענטשנקינדער לֶהוטע;
זײערע צײן זײַנען שפּיזן און פֿײַלן,
און זײער צונג אַ שווערד אַ שאַרפֿע.
⁶דערהײב דיך איבער די הימלען, גאָט,
איבער דער גאַנצער ערד זאָל זײַן דײַן כּבוד.
⁷אַ נעץ האָבן זײ אָנגעגרײט פֿאַר מײַנע טריט,
מע האָט אַײַנגעבויגן מײַן זעל;
זײ האָבן געגראָבן פֿאַר מיר אַ גרוב,
זײַנען זײ אַלײן אַרײַנגעפֿאַלן אין איר. סֶלָה.
⁸פֿעסט איז מײַן האַרץ, גאָט, פֿעסט איז מײַן האַרץ,
איך וועל זינגען און שפּילן.
⁹דערוועק דיך, מײַן זעלב,

א זע שמואל א׳ כב, 1. ב אין טעקסט: כּבודי, מײַן כָּבוד.

דערוועק דיך, גיטאַר און האַרף;
לאָמיך אויפוועקן דעם באַגינען.
10 איך וועל דיך לויבן צווישן די פעלקער, גאָט,
איך וועל דיך באַזינגען צווישן די אומות.
11 וואָרום גרויס ביז די הימלען איז דיין חסד,
און ביז די וואָלקן דיין טרײַשאַפט.
12 דערהייב דיך איבער די הימלען, גאָט,
איבער דער גאַנצער ערד זאָל זיין דיין כבוד.

נח 1 פאַר דעם געזאַנגמײַסטער; אַל־תַּשְׁחֵת; פון דודן, אַ מִכְתָּם.
2 רעדט איר אין דער אמת ווי אַ גערעכטע מאַכט?
משפּט איר מיט יושר די מענטשנקינדער?
3 יאָ, אין האַרצן אַרבעט איר אויס פאַרברעכן,
אויף דער ערד פירט איר דורך דאָס אומרעכט פון אײַערע הענט.
4 די רשעים זיינען אָפּגעקערט פון טראַכט אָן,
פון מוטערלייב אָן בלאָנדזשען די ליגנזאָגערס.
5 אַ גיפט איז בײַ זיי גלייך ווי גיפט פון אַ שלאַנג;
ווי דער טויבער נאָטער וואָס פאַרשטאָפּט זיין אויער,
6 וואָס הערט ניט צו דעם קָול פון באַשווערער,
פון דעם קליגסטן שפּרעכער פון שפּרוכן.

7 גאָט, צעברעך זייערע ציין אין זייער מויל,
די באַקציין פון די יונגלייבן האַק אויס, יהוה.
8 זאָלן זיי צעגיין ווי וואַסער וואָס צעלויפט זיך;
שפּאַנט ער זיינע פיילן, זאָלן זיי ווי אָפּגעשניטן ווערן.
9 ווי אַ צעקראָכענע שנעק זאָל ער פאַרגיין,
ווי אַ מפּיל, ווי אַ קראָט, וואָס האָבן די זון ניט געזען.

10 אײדער אײַערע טעפּ װעלן דערשפּירן די דערנער,
זאָל ער עס אַװעקשטורעמען, דאָס רױע װי דאָס
צוגעברענטע.
11 דער צדיק װעט זיך פֿרײען, אַז ער זעט נקמה,
זײַנע טריט װעט ער װאַשן אין בלוט פֿון דעם רשע.
12 און מענטשן װעלן זאָגן: יאָ, עס איז דאָ אַ פּרוכט פֿאַרן
צדיק;
יאָ, פֿאַראַן אַ גאָט װאָס משפּט אויף דער ערד.

נט 1 פֿאַר דעם געזאַנגמײַסטער; אַל־תַּשְׁחֵת; פֿון דודן
אַ מִכְתָּם, װען שָׁאול האָט געשיקט, און מע האָט געהיט
דאָס הויז, כּדי אים צו טײטן[א].
2 זײַ מיך מציל פֿון מײַנע פֿײַנט, מײַן גאָט,
פֿון די װאָס שטײען אָן אויף מיר זאָלסטו מיך באַשיצן.
3 זײַ מיך מציל פֿון די װאָס טוען אומרעכט,
און פֿון בלוטיקע לײַט טו מיך העלפֿן.
4 װאָרום זע, זײ האָבן געלױערט אויף מײַן זעל;
עס קלײַבן זיך די פֿאַרשײַטע אויף מיר;
ניט פֿאַר מײַן פֿאַרברעך און ניט פֿאַר מײַן חטא, גאָט.
5 אָן אַ זינד פֿון מיר, לױפֿן זײ און ברײטן זיך אָן;
דערװעק זיך, מיר אַנטקעגן, און זע.
6 דו ביסט דאָך יהוה דער גאָט פֿון צבָאוֹת,
דער גאָט פֿון ישׂראל,
װאַך אויף זיך צו רעכענען מיט אַלע פֿעלקער;
ניט לײַטזעליקן זאָלסטו אַלע אומגערעכטע פֿעלשער.
סֶלָה.
7 אַלע אָװנט קומען זײ װידער,

[א] זע שמואל א׳ יט, 11–17

זיי וואָיען ווי אַ הונט,
און דרייען זיך אום אין שטאָט.
8זע, זיי גאַווערן מיט זייער מויל;
שווערדן זיינען אין זייערע ליפּן;
וואָרום: „ווער הערט דען?"
9אָבער דו גאָט טוסט לאַכן פון זיי,
טוסט שפּאָטן פון אַלע פעלקער.
10קעגן זיין שטאַרקייט האַר איך אויף דיר;
וואָרום גאָט איז מיין פעסטונג.
11דער גאָט פון מיין גענאָד וועט מיר אַנטקעגן קומען,
גאָט וועט מיך לאָזן זען אויף מיינע לויערער.
12ניט הרגען זאָלסטו זיי, כדי מיין פאָלק זאָל ניט פאַרגעסן;
צעטרייסל זיי מיט דיין מאַכט, און וואַרף זיי אַנידער,
גאָט אונדזער שילד.
13פאַר דער זינד פון זייער מויל, דעם גערייד פון זייערע ליפּן,
זאָלן זיי באַצוווּנגען ווערן אין זייער גאַווה,
און פאַר די קללות און פאַר די ליגנס וואָס זיי רעדן.
14פאַרלענד אין גרימצאָרן, פאַרלענד אַז זיי זאָלן מער ניט זיין,
און זאָל מען וויסן אַז גאָט געוועלטיקט אין יעקב,
ביז די עקן פון דער ערד. סֶלָה.

15יאָ אַלע אָוונט קומען זיי ווידער,
זיי וואָיען ווי אַ הונט,
און דרייען זיך אום אין שטאָט.
16זיי וואַנדערן אַרום צו פאַרצערן,
און בלייבן אַ גאַנצע נאַכט ביז זיי ווערן ניט זאַט.

17אָבער איך וועל באַזינגען דיין שטאַרקייט,
און וועל שאַלן פרימאָרגנס דיין חסד.
וואָרום דו ביסט מיר געווען אַ פעסטונג,
און אַן אַנטרינונג אין טאָג פון מיין נויט.
18מיין שטאַרקייט, צו דיר וועל איך זינגען,
וואָרום גאָט איז מיין פעסטונג, דער גאָט פון מיין גענאָד.

ס 1פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אויף שושן־עֵדות; אַ מִכתָּם
פון דודן פאַר אַ לערנונג, 2ווען ער האָט מלחמה
געהאַלטן מיט אֲרַם־נַהֲרַיִם און אֲרַם־צוֹבָה, און יוֹאָב האָט
זיך אומגעקערט, און האָט געשלאָגן פון אֶדום אין טאָל פון
זאַלץ צוועלף טויזנטא.
3גאָט, האָסט אונדז פאַרלאָזט, אונדז צעבראָכן;
האָסט געצערנט אויף אונדז, זאָלסטו אונדז ווידער
אויפריכטן.
4האָסט אויפגעשטורעמט די ערד, האָסט זי צעשפּאָלטן;
הייל אירע בראָכן, וואָרום זי וואַקלט זיך.
5האָסט געמאַכט זען דיין פאָלק שווערעליידן,
האָסט אונדז אָנגעטרונקען מיט וויין פון פאַרטומלעניש.
6גיב דיינע פאָרכטער אַ פאָן,
זיך איינצוזאַמלען פאַרן אמת. סֶלָה.
7כדי דיינע באַליבטע זאָלן דערלייזט ווערן,
העלף מיט דיין רעכטער האַנט, און ענטפער מיר.

8גאָט האָט גערעדט אין זיין הייליקייט,
אַז איך וועל דערפרייט ווערן;
איך וועל צעטיילן שכֶם,
און דעם טאָל סוכּות וועל איך אויסמעסטן.
9מיין איז גִלעָד, און מיין איז מנשה,

א זע שמואל ב׳ ח.

און אפרים איז דער קיווער פון מיין קאָפּ;
יהודה איז מיין צעפּטער.
10 מואָב איז מיין וואַשטאָפּ;
אויף אֱדום וואַרף איך מיין שוך;
איבער מיר, פּלֶשֶת, ווּעסטו שרייען.

11 ווער ברענגט מיך צו דער באַפעסטיקטער שטאָט?
ווער טוט מיך פירן קיין אֱדום?
12 פאַרוואָר, דו גאָט, האָסט אונדז פאַרלאָזט,
און גייסט ניט אַרויס, גאָט, מיט אונדזערע מחנות.
13 גיב אונדז הילף קעגן דעם פיינט,
וואָרום נישטיק איז די ישועה פון אַ מענטשן.
14 מיט גאָט וועלן מיר אויפטאָן גבורות,
און ער וועט צעטרעטן אונדזערע פיינט.

סא 1 פאַר דעם געזאַנגמייסטער, אויף סטרונעשפּיל;
פון דודן.
2 הער צו, גאָט, מיין געשריי,
פאַרנעם מיין תפילה.
3 פון עק פון דער ערד רוף איך צו דיר,
ווען מיין האַרץ פאַרגייט;
אויף דעם פעלז וואָס איז צו הויך פאַר מיר,
זאָלסטו מיך אַרויפפירן.
4 וואָרום דו ביסט מיר געווען אַ באַשיצונג,
אַ טורעם פון שטאַרקייט אַקעגן דעם פיינט.

5 איך וועל אייביק וווינען אין דיין געצעלט,
איך וועל מיך שיצן אין דער פאַרבאָרגעניש פון
דיינע פליגלען. סֶלָה.

6ווָארום דו, גאָט, האָסט צוגעהערט צו מײַנע נדרים;
האָסט געגעבן די אַרב פֿון די וואָס פֿאָרכטן דײַן נאָמען[א].

7טעג צו די טעג פֿון דעם מלך װאָלסטו צולייגן,
זײַנע יאָרן זאָלן זײַן ווי אַ דור אויף אַ דור.
8טראָנען זאָל ער אייביק פֿאַר גאָט;
גענאָד און טרײַשאַפֿט באַשער, זיי זאָלן אים היטן.

9אַזוי וועל איך באַזינגען דײַן נאָמען אויף אייביק,
ווען איך באַצאָל מײַנע נדרים טאָגטעגלאַך.

סב 1פֿאַר דעם געזאַנגמײַסטער, פֿאַר ידותון; אַ מִזמור
פֿון דודן.
2נאָר צו גאָט טוט האַרן מײַן זעל;
פֿון אים איז מײַן הילף.
3נאָר ער איז מײַן פֿעלז און מײַן הילף,
מײַן פֿעסטונג, איך זאָל זיך ניט אַרויסגליטשן שטאַרק.
4ביז וואַנען וועט איר אָנפֿאַלן אויף אַ מענטשן?
איר אַלע טוט הרגען
ווי אַ וואַנט אַן אײַנגעבויגענע,
ווי אַ מויער אַן אומגעפֿאַלענע.
5רק זיי עצהן זיך פֿון זײַן הויכקייט אים אַראָפּצושטויסן;
זיי האָבן הנאה פֿון ליגן;
מיט זייער מויל בענטשן זיי,
און אין זיך שילטן זיי. סֶלָה.

6נאָר צו גאָט, טו האַרן מײַן זעל;
ווָארום פֿון אים איז מײַן האָפֿונג.
7נאָר ער איז מײַן פֿעלז און מײַן הילף,
מײַן פֿעסטונג, איך זאָל זיך ניט אויסגליטשן.

[א] װאָרטשפּיל: יְרֻשַּׁת יִרְאֵי שְׁמֶךָ.

8 ביי גאָט איז מיין הילף און מיין כּבֿוד;
דער פעלז פון מיין שטאַרקייט, מיין באַשיצונג איז אין
גאָט.
9 פאַרזיכערט אייך אויף אים אין יעטוועדער צייט,
איר פאָלק,
גיסט אויס פאַר אים אײַער האַרץ;
גאָט איז אונדז אַ באַשיצונג. סֶלָה.

10 בלויז אַ הויך זיינען די מענטשנקינדער,
אַן אָפּנאַר די אָנגעזעענע לייט;
ווען מע זאָל אויף אַ וואָגשאָל אַרויפלייגן,
זיינען זיי אין איינעם אַ הויך.
11 איר זאָלט אייך ניט פאַרזיכערן אויף רויב,
און ניט נאַרן אויף גזלה זאָלט איר אייך.
אַז דער פאַרמעג וואַקסט,
זאָלט איר ניט לייגן קיין אַכט.
12 איין מאָל האָט גאָט גערעדט,
צוויי מאָל האָב איך דאָס געהערט,
אַז שטאַרקייט איז ביי גאָט.
13 און ביי דיר, גאָט, איז גענאָד,
וואָרום דו באַצאָלסט איטלאַכן לויט זיינע מעשׂים.

סג

1 אַ מִזמור פון דודן, ווען ער איז געווען אין דער
מדבּר פון יהודה[א].
2 גאָט, דו ביסט מיין גאָט,
דיך טו איך זוכן;
נאָך דיר דאָרשט מיין זעל,
צו דיר געלוסט מיין לייב,
אין אַ לאַנד פון טריקעניש,

[א] זע שמואל א׳ כב, 5.

און אַ פאַרשמאַכטער אָן וואַסער.
3אַזוי האָב איך אויסגעקוקט אויף דיר,
אין הייליקטום צו זען דיין שטאַרקייט און דיין כבוד.
4וואָרום דיין חסד איז בעסער פון לעבן;
מיינע ליפּן וועלן דיך לויבן.
5אַזוי וועל איך דיך בענטשן דורך מיין לעבן;
אין דיין נאָמען וועל איך אויפהייבן מיינע הענט.
6ווי מיט פעטס און מאַרך איז זאַט מיין זעל,
און מיט זינגעדיקע ליפּן טוט לויבן מיין מויל,
7אַז איך דערמאָן דיך אויף מיין געלעגער,
אַז איך טראַכט אָן דיר אין די וואַכן פון דער נאַכט.
8וואָרום ביסט מיר אַ הילף געווען,
און אין שאָטן פון דיינע פליגלען טו איך זינגען.
9מיין זעל איז באַהעפט נאָך דיר;
דיין רעכטע האַנט לענט מיך אונטער.
10און די וואָס זוכן מיין זעל אויף אומצוברענגען,
וועלן אַריין אין די טיפענישן פון דער ערד.
11מע וועט זיי שליידערן אין מאַכט פון דער שווערד;
דער חלק פון פיקס וועלן זיי זיין.
12אָבער דער מלך וועט זיך פרייען מיט גאָט;
רימען וועט זיך איטלעכער וואָס שווערט ביי אים;
וואָרום פאַרשטאָפּט ווערן וועט דאָס מויל פון די ליגנזאָגער.

סד 1פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ מִזמור פון דודן.
2הער צו, גאָט, מיין קָול אין מיין קלאָג;
פון דער אַנגסט פון פיינט זאָלסטו באַהיטן מיין לעבן.
3זאָלסט מיך פאַרבאָרגן פון דעם באַראָט פון די שלעכטס-טוער,

פון דעם טומל פון די וואָס ווערקן אומרעכט;
4וואָס האָבן געשאַרפט ווי אַ שווערד זייער צונג,
געשפּאַנט זייער פײַל–אַ גיפטיק וואָרט,
5צו שיסן אין פאַרבאָרגענישן דעם אומשולדיקן;
פּלוצלינג שיסן זיי אים[א], און האָבן ניט מורא[א].
6זיי שטאַרקן אײַנאַנדער אין דער בייזער זאַך;
זיי רעדן אָפּ אונטערצולייגן נעצן;
זיי זאָגן, ווער קען זיי זען.
7זיי זוכן אויס פאַרברעכן,
זיי האָבן דורכגעמאַכט אַ גרונטיקע זוכעניש;
און די אינעווייניקייט פון איטלאַכן און דאָס האַרץ
איז טיף.

8אָבער גאָט שיסט אויף זיי פּלוצלינג אַ פײַל;
עס געשעען זייערע שלעק.
9און מע מאַכט זייער צונג אַ שטרויכלונג פאַר זיי אַליין;
אויפגעטרייסלט ווערן אַלע וואָס קוקן אויף זיי.
10און אַלע מענטשן האָבן מורא,
און דערציילן דאָס ווערק פון גאָט,
און זיין טואונג פאַרשטייען זיי.
11דער צדיק פרייט זיך מיט גאָט, און טוט זיך שיצן אין אים,
און עס רימען זיך אַלע רעכטפאַרטיקע הערצער.

סה 1פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ מִזמור; פון דודן
אַ געזאַנג.
2אויף דיר, גאָט, האַרט לויב אין ציון,
און צו דיר ווערן נדרים געצאָלט.
3דו וואָס הערסט צו אַ תּפילה,
צו דיר קומען אַלע לײַבער.

א וואָרטשפּיל: יִרְהוּ־יִירָאוּ.

4 די זינדיקע מעשׂים זײנען צו שטאַרק פאַר מיר;
אונדזערע פאַרברעכן, זײ זאָלסט דו מכפּר זײן.
5 וואויל צו דעם וואָס דו ווײלסט און דערנענטסט,
ער זאָל רוען אין דײנע הויפן.
לאָמיר זיך זעטן מיט דעם גוטס פון דײן הויז,
מיט דער הײליקײט פון דײן טעמפּל.

6 מיט פּראַכטיקע וווּנדער ענטפערסטו אונדז אין
גערעכטיקײט,
דו גאָט פון אונדזער הילף,
דו פאַרזיכערונג פון אַלע עקן ערד,
און פון ימען ווײטע;
7 דער וואָס באַפעסטיקט די בערג מיט זײן כּוח,
דער וואָס איז באַגורט מיט גבֿורה;
8 דער וואָס שטילט אײַן די ברומונג פון די ימען,
די ברומונג פון זײערע אינדן, און דעם טומל פון די
פעלקער,
9 ביז די באַוווינער פון ווײטע עקן האָבן מורא פאַר דײנע
צײכנס;
די אַרויסגענג פון פרימאָרגן און אָוונט מאַכסטו
זינגען.
10 דערמאָנסט זיך אָן דער ערד און באַוועסערסט זי,
מאַכסט זי שׂפעדיק רײך
פון דעם טײך פון גאָט פול מיט וואַסער;
ברײטסט אָן זײער קאָרן, וואָרום ברײטסט זי צו ריכטיק;
11 טרינקסט אָן אירע בײטן, זעצסט אַראָפּ אירע גרודעס,
מאַכסט זי ווײך מיט שפּרײרעגן,
בענטשסט איר שפּראָצונג.

12 האָסט געקריינט דאָס יאָר מיט דיין גוטס,
און דיינע שטעגן טריפן מיט פעטקייט.
13 עס טריפן די פיטערפּלעצער פון מדבר,
און פרייד גורטן אָן די הייכן.
14 די לאָנקעס באַקליידן זיך מיט שאָף,
און די טאָלן וויקלען זיך אין תבואה;
זיי שאַלן און זיי זינגען.

סו 1 פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ געזאַנג, אַ מִזמור.
2 שאַלט צו גאָט, די גאַנצע ערד,
באַזינגט די פּראַכט פון זיין נאָמען,
מאַכט פּראַכטיק זיין לויב.
3 זאָגט צו גאָט: ווי פאָרכטיק איז דיין ווערק!
דורך דיין גרויס שטאַרקייט גייען אַיין פאַר דיר דיינע פיינט.
4 די גאַנצע ערד זאָל זיך בוקן צו דיר און זינגען צו דיר;
זיי זאָלן באַזינגען דיין נאָמען. סֶלָה.

5 קומט און זעט די מעשׂים פון גאָט;
ער איז פאָרכטיק אין טואונג פאַר די מענטשנקינדער.
6 ער האָט פאַרקערט דעם ים אין יבשה,
צו פוס זיינען זיי אַריבער דעם טייך;
דענסמאָל האָבן מיר זיך געפרייט מיט אים.
7 ער געוועלטיקט מיט זיין גבורה אייביק,
זיינע אויגן קוקן אויף די פעלקער;
זאָלן די אָפּקערער זיך ניט דערהייבן. סֶלָה.

8 לויבט, איר פעלקער, אונדזער גאָט,
און לאָזט הערן דעם קָול פון זיין לויב;

9 דער וואָס דערהאַלט אונדזער זעל ביים לעבן,
און האָט ניט געלאָזט זיך אויסגליטשן אונדזער פוס.
10 וואָרום האָסט אונדז געפּרוווט, גאָט;
האָסט אונדז געלייטערט ווי מע לייטערט זילבער.
11 האָסט אונדז געבראַכט אין אַ פעסטונג,
האָסט אַרויפגעטאָן אַ קלעם אויף אונדזערע לענדן.
12 האָסט געלאָזט רייטן אַ מענטשן אויף אונדזער קאָפּ,
מיר זיינען געקומען אין פייער און אין וואַסער,
אָבער דו האָסט אונדז אַרויסגעצויגן אין זעטיקייט.

13 איך וועל קומען אין דיין הויז מיט בראַנדאָפּפער,
איך וועל דיר באַצאָלן מיינע נדרים,
14 וואָס מיינע ליפּן האָבן אַרויסגעלאָזט,
און מיין מויל האָט צוגעזאָגט אין מיין נויט.
15 פעטע בראַנדאָפּפער וועל איך דיר אויפברענגען,
מיט דעמפונג פון ווידערס;
איך וועל מאַכן רינדער מיט בעק. סֶלָה.

16 קומט הערט, אַלע פאָרכטער פון גאָט,
און איך וועל דערציילן וואָס ער האָט געטאָן צו מיין זעל.
17 איך האָב גערופן צו אים מיט מיין מויל,
און ער איז געווען דערהויבן אויף מיין צונג.
18 אַז איך וואָלט אויסגעווילט אומרעכט אין מיין האַרצן,
וואָלט ניט צוגעהערט גאָט.
19 אָבער גאָט האָט צוגעהערט,
ער האָט פאַרנומען דעם קָול פון מיין תפילה.
20 געלויבט איז גאָט וואָס ער האָט ניט אָפּגעטאָן מיין תפילה,
און זיין חסד פון מיר.

סז 1 פאַר דעם געזאַנגמייסטער, מיט סטרונעשפּיל;
אַ מִזמור, אַ געזאַנג.
2 גאָט זאָל אונדז לייטזעליקן און אונדז בענטשן,
ער זאָל דערלייכטן זיין פּנים אויף אונדז, סֶלָה;
3 כּדי מע זאָל וויסן אויף דער ערד דיין וועג,
צווישן אַלע פעלקער דיין ישועה.

4 לויבן וועלן דיך די פעלקער, גאָט,
לויבן וועלן דיך די פעלקער אַלע.
5 זיך פרייען און זינגען וועלן די אומות,
וואָרום דו משפּטסט די פעלקער מיט יושר,
און די אומות, זיי פירסטו אויף דער ערד. סֶלָה.

6 לויבן וועלן דיך די פעלקער, גאָט,
לויבן וועלן דיך די פעלקער אַלע.
7 די ערד גיט איר פּרוכט,
בענטשן וועט אונדז גאָט אונדזער גאָט;
8 בענטשן וועט אונדז גאָט
און אים וועלן פאָרכטן אַלע עקן פון דער ערד.

סח 1 פאַר דעם געזאַנגמייסטער; פון דודן אַ מִזמור,
אַ געזאַנג.
2 גאָט וועט אויפשטיין, וועלן צעשפּרייט ווערן זיינע פיינט,
און זיינע שׂונאים וועלן אַנטלויפן פאַר אים.
3 ווי רויך ווערט צעטריבן, וועסטו זיי צעטרייבן;
ווי וואַקס צעגייט פאַרן פייער,
וועלן אונטערגיין די רשעים פאַר גאָט.
4 און די צדיקים וועלן זיך פרייען;
זיי וועלן זיין לוסטיק פאַר גאָט,
און קווועלן מיט שׂמחה.

5 זינגט צו גאָט, באַזינגט זײַן נאָמען,
דערהייבט דעם וואָס רײַט דורך די הימלען–
יָה איז זײַן נאָמען–
און פרייט זיך פאַר אים.
6 דער פאָטער פון יתומים, און דער ריכטער פון אַלמנות,
איז גאָט אין זײַן הייליקער וווינונג.
7 גאָט באַזעצט די עלנדע אין אַ היים,
ער ברענגט אַרויס די געפאַנגענע אין גליק;
נאָר די אָפּקערער בלײַבן אין טריקעניש.

8 גאָט, אַז דו ביסט אַרויסגעגאַנגען פאַרויס פאַר דײַן פאָלק,
אַז דו האָסט געשפּרייזט דורך דער וויסטעניש, סֶלָה,
9 האָט די ערד געציטערט, אויך די הימלען האָבן געטריפט
פאַר גאָט;
דערדאָזיקער סיני–פאַר גאָט, דעם גאָט פון ישׂראל.
10 אַ רעגן פון שֶפע האָסטו אַראָפּגעזיפּט, גאָט,
אַז דײַן נחלה איז פאַרשמאַכט געווען, האָסטו זי
אויפגעריכט.
11 דײַן סטאַדע האָט זיך באַזעצט דערין;
האָסטו אין דײַן גוטסקייט, גאָט, אָנגעברייט פאַר די
אָרעמע.

12 גאָט גיט אַרויס אַ וואָרט–
אָנזאָגערנס אַ גרויסע מחנה.
13 מלכים פון מחנות לויפן-אַנטלויפן,
און די שטובזיצערן טיילט רויב.
14 צי ווילט איר ליגן צווישן די שאָפּגעהעפטן?
די פליגלען פון דער טויב זײַנען מיט זילבער באַדעקט,
און אירע פלעדערן מיט גרינלאַכן גאָלד.
15 אַז דער אַלמאַכטיקער האָט צעשפּרייט די מלכים אין איר,

האָט עס געשנייט אויף צַלמון.

16אַ באַרג פון גאָט איז באַרג בָשָן,
אַ באַרג פון שפּיצן איז באַרג בָשָן.
17וואָס קוקט איר קרום, איר פילשפּיציקע בערג
אויף דעם באַרג וואָס גאָט האָט זיין וווינונג געגלוסט,
וווּ יהוה וועט אויך רוען אויף אייביק?
18די רייטוועגן פון גאָט זיינען צענטויזנטן,
טויזנטן אויף טויזנטן;
גאָט איז צווישן זיי ווי אויף סיני אין הייליקייט.
19ביסט אַרויפגעגאַנגען אין דער הייך,
האָסט געפאַנגען אַ געפאַנג,
האָסט גענומען מתנות אין מענטשן;
אַז אויך צווישן די אָפּקערער זאָל רוען יָה גאָט.
20געלויבט איז גאָט,
טאָג פאַר טאָג טוט ער אונדז טראָגן;
גאָט איז אונדזער ישועה. סֶלָה.
21גאָט איז אונדז אַ גאָט פון ישועות,
און ביי גאָט דעם האַר זיינען די אויסוועגן פון טויט.
22פאַרוואָר, גאָט וועט צעלעכערן דעם קאָפּ פון זיינע פיינט,
דעם האָריקן שאַרבן פון דעם וואָס גייט אין זיינע זינד.
23גאָט זאָגט: פון בָשָן וועל איך אומקערן,
איך וועל אומקערן פון די טיפענישן פון ים;
24כדי זאָלסט טונקען אין בלוט דיין פוס,
די צונג פון דיינע הינט זאָל האָבן איר חלק פון די פיינט.

25מע קוקט־צו דיינע גייונגען, גאָט,
די גייונגען צו מיין גאָט, מיין קיניג, אין הייליקטום.
26פאַרויס גייען די זינגער, נאָכדעם די שפּילער,

אין מיטן פון מיידלאַך וואָס פּייקלען.
27 „אין געזעמלען לויבט גאָט,
[לויבט] דעם האַר, איר פון קוואַל פון ישׂראל."
28 אָן איז בנימין דער אינגסטער, זייער געוועלטיקער,
די האַרן פון יהודה מיט זייער מחנה,
די האַרן פון זבולון, די האַרן פון נפתּלי.
29 דיין גאָט זאָל באַפעלן דיין שטאַרקייט;
שטאַרק זיך, גאָט, דו וואָס האָסט געטאָן פאַר אונדז.
30 פון דיין טעמפּל אין ירושָלַיִם;
זאָלן מלכים דיר ברענגען מתּנות.
31 שריי אָן אויף דער חיה פונעם וואַסערראָר,
אויפן געזעמל אָקסן מיט די קעלבער־פעלקער,
זיי זאָלן זיך צו די פיס וואַרפן מיט זילבערשטיקער;
ער זאָל צעשפּרייטן די אומות וואָס באַגערן מלחמות.
32 שׂרָרות זאָלן קומען פון מִצרַיִם,
כּוש זאָל אויסשטרעקן אירע הענט צו גאָט.

33 איר קיניגרייכן פון דער ערד, זינגט צו גאָט;
שפּילט צו דעם האַר, סֶלָה;
34 צו דעם וואָס רייט אויף די אוראַלטע הימלען פון די הימלען;
זע, ער לאָזט אַרויס זיין קָול, אַ מאַכטיקן קָול.
35 גיט שטאַרקייט צו גאָט;
איבער ישׂראל איז זיין גרויסקייט,
און זיין שטאַרקייט אין די וואָלקן.
36 גאָט איז פאָרכטיק פון דיינע הייליקטומען;
גאָט פון ישׂראל, ער גיט שטאַרקייט און מאַכט צום פאָלק;
געלויבט איז גאָט.

סט 1פֿאַר דעם געזאַנגמייסטער, אויף שוֹשַנים; פֿון דוִדן.
2העלף מיך, גאָט,
וואָרום דאָס וואַסער איז געקומען ביז דער זעל.
3איך בין אײַנגעזונקען אין אַ טיפֿן זומפּ,
און ניטאָ קיין באַשטאַנד;
איך בין געקומען אין טיפֿע וואַסערן,
און דער שטראָם האָט מיך פֿאַרפֿלייצט.
4איך בין מיד פֿון מײַן רופֿן,
מײַן קעל איז פֿאַרטריקנט,
די אויגן גייען מיר אויס
האַרנדיק אויף מײַן גאָט.
5מער ווי די האָר פֿון מײַן קאָפּ
זײַנען מײַנע אומזיסטיקע שׂוֹנאים;
שטאַרק זײַנען מײַנע פֿאַרטיליגער,
מײַנע פֿײַנט פֿאַר גאָרנישט;
וואָס איך האָב ניט געגזלט
מוז איך דרום אָפּגעבן.
6גאָט, דו ווייסט מײַן נאַרישקייט,
און מײַנע פֿאַרשולדיקונגען זײַנען פֿון דיר ניט פֿאַרהוילן.
7זאָלן ניט אין בּיוּש בלײַבן דורך מיר דײַנע האָפֿער,
דו האַר יהוה פֿון צבָאוֹת;
זאָלן ניט פֿאַרשעמט ווערן דורך מיר דײַנע זוכער,
גאָט פֿון ישׂראל.
8וואָרום פֿון דײַנעטוועגן האָב איך געליטן חרפּה,
אַ שאַנד האָט באַדעקט מײַן פּנים.
9פֿאַרפֿרעמדט בין איך געוואָרן צו מײַנע ברידער,
און ווילדפֿרעמד צו די זין פֿון מײַן מוטער.
10וואָרום דער צאָרן פֿאַר דײַן הויז האָט מיך געגעסן,

און די לעסטערונגען פון דײַנע לעסטערער זײַנען
געפֿאַלן אויף מיר.
11און האָב איך אויסגעװײנט אין פֿאַסטן מײַן זעל,
איז דאָס מיר צו לעסטערונג געװאָרן.
12און האָב איך געמאַכט זאַק מײַן קלײד,
בין איך בײַ זײ צום שפּריכװאָרט געװאָרן.
13עס רעדן פֿון מיר די טויערזיצער,
און [איך בין] דאָס געזאַנג פֿון די װײַנטרינקער.

14אָבער איך—מײַן תּפֿילה צו דיר, גאָט,
איז: אַ שעה פֿון באַװיליקונג;
גאָט, אין דײַן גרויס גענאָד
ענטפֿער מיר מיט דײַן אמתער ישועה.
15זײ מיך מציל פֿון דעם לײם,
אַז איך זאָל ניט אײַנגעזונקען װערן;
לאָמיך ניצול װערן פֿון מײַנע פֿײַנט,
און פֿון די טיפֿע װאַסערן.
16לאָז מיך ניט פֿאַרפֿלײצן דער שטראָם װאַסער,
און לאָז מיך ניט אײַנשלינגען די טיפֿעניש,
און לאָז ניט צומאַכן די גרוב איר מויל איבער מיר.
17ענטפֿער מיר, גאָט, װאָרום גוט איז דײַן חסד;
לויט דײַן גרויס דערבאַרימונג קער זיך צו מיר.
18און זאָלסט ניט פֿאַרבאָרגן דײַן פּנים פֿון דײַן קנעכט,
װאָרום מיר איז ענג; ענטפֿער מיר גיך.
19גענען צו מײַן זעל, לײז זי אויס,
קויף מיך אויס פֿון װעגן מײַנע פֿײַנט.

20דו װײסט מײַן חרפּה און מײַן בושה און מײַן שאַנד,
פֿאַר דיר זײַנען אַלע מײַנע דריקער.

21 אַ חרפּה צעבּרעכט מײַן האַרץ, און איך בּין חָרֵב;
און איך האָב געהאָפט אויף בּאַדויער, און ניטאָ,
און אויף טרײסטער און ניט געפונען.
22 און זײ האָבן אַרײַנגעטאָן גיפט אין מײַן שפּײַז,
און פאַר מײַן דאָרשט גיבּן זײ מיר טרינקען עסיק.

23 זאָל זײער טיש װאָס פאַר זײ, װערן פאַר אַ נעץ,
און אין מיטן פון פריד, פאַר אַ פאַסטקע.
24 זאָלן זײערע אויגן פינצטער װערן ניט צו זען,
און זײערע לענדן מאַך װאַקלען תּמיד.
25 גיס אויס אויף זײ דײַן כּעס,
און דײַן גרימצאָרן זאָל זײ דערגרײכן.
26 זאָל זײער יִשוב זײַן פאַרװיסט,
אין זײערע געצעלטן זאָל ניט זײַן קײן בּאַװױנער.
27 װאָרום דעם װאָס דו האָסט געשלאָגן רוֹדפן זײ,
און פון דעם װײטאָק פון דײַנע פאַרװוּנדטע דערצײלן זײ זיך.
28 לײג צו זינד אויף זײער זינד,
און זאָלן זײ ניט צוקומען צו דײַן גערעכטיקײט.
29 זאָלן זײ אויסגעמעקט װערן פון בּוך פון די לעבּעדיקע,
און מיט די גערעכטע זאָלן זײ ניט פאַרשריבּן װערן.
30 אָבער איך בּין אָרעם און צעװײטאָקט,
זאָל דײַן הילף, גאָט, מיך דערהײכן.
31 איך װעל רימען דעם נאָמען פון גאָט מיט געזאַנג,
און װעל אים גרײסן מיט לויבּ.
32 און דאָס װעט זײַן בּעסער בּײַ גאָט װי אַן אָקס,
װי אַ בּול בּאַהאָרנט, בּאַקלויט.
33 זאָלן זען די געדריקטע, און זיך פרײען;

איר וואָס זוכט גאָט, זאָל אויפלעבן אײַער האַרץ!
34וואָרום גאָט הערט צו די באַדערפטיקע,
און זײַנע געפאַנגענע טוט ער ניט פאַראַכטן.
35לויבן װעלן אים הימל און ערד,
די ימען און אַלץ װאָס װידמענט אין זײ.
36וואָרום גאָט װעט העלפן ציון,
און װעט בויען די שטעט פון יהודה,
און זײ װעלן זיך דאָרטן באַזעצן, און זי ירשען.
37און דער זאָמען פון זײַנע קנעכט װעט זי אַרבן,
און די ליבהאָבער פון זײַן נאָמען װעלן װוינען אין איר.

ע 1פאַר דעם געזאַנגמײַסטער; פון דודן, אויף אַ דערמאָנונג.
2גאָט, מיך מציל צו זײַן,
יהוה, צו מײַן הילף, טו אײַלן.
3זאָלן פאַרשעמט און צושאַנד װערן
די וואָס זוכן מײַן לעבן;
זאָלן אָפּטרעטן אַהינטער און זיך שעמען
די וואָס װינטשן מיר בײז.
4זאָלן זיך צוריקקערן פון װעגן זײער שאַנד
די וואָס זאָגן: אַהאַ! אַהאַ!
5זאָלן לוסטיק זײַן און זיך פרײען מיט דיר
אַלע וואָס זוכן דיך.
און זאָלן תּמיד זאָגן: געגרײסט זאָל זײַן גאָט!
די וואָס האָבן ליב דײַן ישועה.
6אָבער איך בין אָרעם און באַדערפטיק,
גאָט, טו אײַלן צו מיר;
דו ביסט מײַן הילף, און דער וואָס מאַכט מיך אַנטרינען;
יהוה, זאָלסט זיך ניט זאַמען.

עא ¹אין דיר, גאָט, טו איך מיך שיצן,
לאָמיך קיינמאָל ניט פאַרשעמט ווערן.
²אין דיין גערעכטיקייט זאָלסטו מיך מציל זיין, און מיך
מאַכן אַנטרינען;
נייג צו דיין אויער צו מיר, און העלף מיך.
³זיי מיר פאַר אַ פעלז פון באַשיצונג
וווּהין תמיד צו קומען;
באַשער מיר צו העלפן,
וואָרום דו ביסט מיין פעלז און מיין פעסטונג.

⁴מיין גאָט, מאַך מיך אַנטרינען פון דער האַנט פון רשע,
פון פויסט פון דעם פאַרברעכער און דריקער.
⁵וואָרום דו ביסט מיין האָפענונג, גאָט דער האַר,
מיין פאַרזיכערונג פון מיין יוגנט אָן.
⁶אויף דיר האָב איך זיך אָנגעלענט פון מוטערלייב,
פון מיין מוטערס אינגעווייד האָסט דו מיך אַרויסגעצויגן;
מיין לויב איז תמיד פון דיר.
⁷ווי אַ בייזוווּנדער בין איך געוואָרן ביי פיל,
אָבער דו ביסט מיין שטאַרקע באַשיצונג.
⁸מיין מויל איז אָנגעפילט מיט דיין לויב,
אַ גאַנצן טאָג מיט דיין רימונג.
⁹זאָלסט מיך ניט אַוועקוואַרפן אין צייט פון זקנה,
אַז מיינע כּוחות גייען אויס, זאָלסטו מיך ניט פאַרלאָזן.
¹⁰וואָרום מיינע פיינט רעדן וועגן מיר,
און די לויערער אויף מיין זעל עצהן זיך אין איינעם,
¹¹אַזוי צו זאָגן: גאָט האָט אים פאַרלאָזן;
יאָגט נאָך און כאַפּט אים, וואָרום ניטאָ ווער זאָל מציל זיין.
¹²גאָט, זאָלסט זיך ניט דערווייטערן פון מיר;
מיין גאָט, איל מיר צו הילף.

13 זאָלן פאַרשעמט ווערן, זאָלן אויסגיין
די שׂונאים פון מיין לעבן;
זאָלן באַדעקט ווערן מיט חרפּה און שאַנד
די וואָס זוכן מיר בייז.

14 אָבער איך וועל תּמיד האָפן,
און וועל נאָך צולייגן צו אַל דיין לויב.
15 מיין מויל וועט דערציילן דיין גערעכטיקייט,
אַ גאַנצן טאָג דיין הילף;
וואָרום איך קען ניט אויסדערציילן.
16 איך וועל קומען מיט די גבורות פון גאָט דעם האַר,
איך וועל דערמאָנען דיין גערעכטיקייט, דיינע אַליין.
17 גאָט, האָסט מיך געלערנט פון מיין יוגנט אָן,
און ביז אַהער דערצייל איך דיינע וווּנדער.
18 און אויך ביז זקנה און גראָער עלטער, גאָט,
זאָלסטו מיך ניט פאַרלאָזן,
ביז איך וועל דערציילן דיין מאַכט צום אַנדערן דור,
צו איטלאַכן וואָס וועט קומען, דיין גבורה.
19 יאָ, דיין גערעכטיקייט, גאָט, איז ביזן הימל,
דו וואָס האָסט אויפגעטאָן גרויס.
גאָט, ווער איז דיין גלייכן?
20 דו וואָס האָסט מיך געלאָזט זען פיל צרות און בייזן,
וועסט ווידער מיך אויפלעבן,
און פון די תּהומען פון דער ערד
וועסטו ווידער מיך אויפברענגען.
21 וועסט מערן מיין גדולה
און וועסט ווידער מיך טרייסטן.
22 דרומעך וועל איך דיך לויבן אויף אַ גיטאַר,—

דיין געטרײַשאַפט, מיין גאָט;
איך וועל שפּילן צו דיר אויף אַ האַרף,
דו הייליקער פון ישׂראל.
23 מיינע ליפּן וועלן זינגען,
אַז איך וועל שפּילן צו דיר,
און מיין זעל וואָס דו האָסט אויסגעלייזט.
24 אויך מיין צונג אַ גאַנצן טאָג
וועט רעדן דיין גערעכטיקייט,
וואָרום פאַרשעמט, וואָרום צו שאַנד ווערן
די וואָס זוכן מיר בייז.

עב 1 פון שלמהן.

גאָט, גיב דיינע משפּטים צום מלך,
און דיין גערעכטיקייט צום מלכס זון;
2 ער זאָל משפּטן דיין פאָלק מיט רעכטפאַרטיקייט,
און דיינע אָרעמע לויט רעכט.
3 די בערג זאָלן טראָגן שלום צום פאָלק,
און די הייכן—דורך גערעכטיקייט.
4 ער זאָל משפּטן די אָרעמע פון פאָלק,
ער זאָל העלפן די קינדער פון אביון,
און צעדריקן דעם רויבער.
5 מע זאָל דיך פאָרכטן ווי לאַנג די זון וועט זיין,
און אַזוי ווי די לבנה, אויף דור־דורות.
6 ער זאָל נידערן ווי רעגן אויף געשניטן גראָז,
ווי שפּריירעגן וואָס באַגיסט די ערד.
7 בליען אין זיינע טעג זאָל דער צדיק.
און אַ שֶפע פון פריד ביז די לבנה וועט מער ניט זיין.
8 און ער זאָל געוועלטיקן פון ים ביז ים,
און פון טייך[א] ביז די עקן פון דער ערד.

[א] טייך פרת.

9 פאַר אים זאָלן קניען די מדבר־לייט,
און זיינע פּיינט זאָלן לעקן דעם שטויב.
10 די מלכים פון תּרשיש און די אינזלען זאָלן אָפּגאָב צאָלן,
די מלכים פון שבאָ און סבאָ זאָלן מתּנות ברענגען.
11 און בוקן זאָלן זיך פאַר אים אַלע מלכים,
אַלע פעלקער זאָלן אים דינען.
12 וואָרום ער וועט מציל זיין דעם אביון וואָס שרייט,
און דעם אָרעמאַן וואָס האָט ניט קיין העלפער.
13 ער וועט זיך דערבאַרימען אויפן אָרעמאַן און אביון,
און די נפשות פון די אביונים וועט ער העלפן.
14 פון דריקונג און פון רויב וועט ער אויסלייזן זייער זעל,
און טייער וועט זיין זייער בלוט אין זיינע אויגן.
15 דרום זאָל ער לעבן,
און מע זאָל אים געבן פון דעם גאָלד פון שבאָ;
און מע זאָל מתפּלל זיין פאַר אים תּמיד,
אַ גאַנצן טאָג זאָל מען אים בענטשן.
16 ער זאָל זיין ווי אַ גערעטעניש פון תּבואה אין לאַנד,
אויף די שפּיץ בערג זאָל רוישן ווי דער לבֿנון זיין פרוכט;
און זיי זאָלן שפּראָצן פון דער שטאָט
אַזוי ווי גראָז פון דער ערד.
17 זיין נאָמען זאָל זיין אייביק,
אַזוי לאַנג ווי די זון זאָל בליען זיין נאָמען,
און מע זאָל זיך בענטשן מיט אים;
אַלע פעלקער זאָלן אים רימען.

18 געלויבט איז גאָט יהוה, דער גאָט פון ישׂראל,
וואָס ער אַליין טוט וווּנדער;
19 און געלויבט זיין פּראַכטיקער נאָמען אויף אייביק,

אונ די גאַנצע ערד זאָל אָנגעפילט ווערן מיט זײַן פּראַכט.
אָמן און אָמן!
20 געענדיקט די תּפילות פון דוד דעם זון פון ישַׁין.

דריטער סֵפֶר

עג 1 אַ מִזמור פון אָסָפן.
פאַרוואָר, גאָט איז גוט צו ישׂראל,
צו די וואָס האָבן אַ ריין האַרץ.
2 און איך – מײַנע פיס האָבן כּמעט זיך געבייגט,
שיר זיך ניט אויסגעגליטשט האָבן מײַנע טריט.
3 וואָרום איך האָב מקנא געווען די מוטוויליקע,
אַז דאָס גליק פון די רשעים פלעג איך זען.
4 וואָרום זיי האָבן ניט קיין יסורים,
און זייער לײַב איז געזונט.
5 די מאַטערניש פון לײַטן האָבן זיי ניט,
און זיי ווערן ניט געפּלאָגט אַזוי ווי מענטשן.
6 דרום איז גאווה זייער האַלדזבאַנד,
ווי אַן אָנטואַכץ וויקלט זיי אײַן אומרעכט.
7 פון פעטס קריכן אַרויס זייערע אויגן,
די פאַרוועלענישן פון האַרצן לויפן איבער.
8 זיי שפּעטן און רעדן מיט בייזקייט רויב,
פון אויבן אַראָפּ רעדן זיי.
9 זיי שטעלן אָן קעגן הימל זייער מויל,
און זייער צונג גייט אום אויף דער ערד.
10 דרום קערט זיך זײַן פאָלק אַהינצו,
וואָרום וואַסער פון שֶפע ווערט געזופּט בײַ זיי.

11 און זיי זאָגן: ווי קען גאָט וויסן?
און: איז דען דאָ וויסן ביים אויבערשטן?
12 זע, דאָס זיינען די רשעים,
און אייביק בשלווה, מערן זיי גוטס.
13 בלויז אומנישט האָב איך געלייטערט מיין האַרץ,
און געוואַשן אין ריינקייט מיינע הענט;
14 וואָרום איך בין געווען געפּלאָגט אַ גאַנצן טאָג,
און אַלע פרימאָרגן איז געווען מיין שטראָף.
15 אַז איך וואָלט געזאָגט: איך וועל רעדן אַזוי,
וואָלט איך דאָך אָן דעם דור פון דיינע קינדער געפעלשט.
16 אָבער אַז איך האָב זיך פאַרטראַכט דאָס צו פאַרשטיין,
איז דאָס געווען אומרעכט אין מיינע אויגן.
17 ביז איך בין געקומען אין די הייליקטומען פון גאָט:
האָב איך פאַרשטאַנען זייער סוף.
18 פאַרוואָר, אויף אַ גליטש שטעלסטו זיי,
וואַרפסט זיי אַראָפּ צום אונטערגאַנג.
19 ווי ווערן זיי צו וויסט אין אַ רגע!
זיי עקן זיך, זיי ווערן פאַרלענדט פון שרעקענישן.
20 ווי אַ חלום אַז מע כאַפּט זיך אויף,
אַזוי, גאָט, וואַכנדיק, פאַראַכטסטו זייער בילד.
21 יאָ, מיין האַרץ פלעגט זיין פאַרזויערט,
און אין די נירן פלעגט מיר שטעכן;
22 ווייל איך בין געווען פאַרגרעבט, און פלעג ניט וויסן;
ווי אַ בהמה בין איך געווען פאַר דיר.

23 אָבער איך בין תמיד ביי דיר,
דו האַלטסט מיך ביי דער רעכטער האַנט.
24 מיט דיין עצה וועסטו מיך פירן,

אוּן צוּ כּבוד װעסטוּ מיך ברענגען.
25 װעמען נאָך האָב איך אין הימל?
אוּן צוּ דיר באַגער איך ניט קײנעם אויף דער ערד.
26 מײַן לײַב אוּן מײַן האַרץ גײט אויס,
דער פעלז פוּן מײַן האַרצן אוּן מײַן חלק איז אײביק גאָט.
27 װאָרום, זע, די װײטע פוּן דיר װעלן אוּנטערגײן,
דוּ פאַרשנײדסט איטלאַכן װאָס קערט זיך אָפּ פוּן דיר.
28 אָבער איך – די נאָענטקײט פוּן גאָט איז מײַן גוּטס,
איך האָב געמאַכט אין גאָט דעם האַר מײַן באַשיצוּנג,
כּדי צוּ דערצײלן װעגן אַלע דײַנע װערק.

עד 1 אַ באַטראַכטוּנג פוּן אָסָפֿן.
פאַרװאָס, גאָט, האָסטוּ אוּנדז פאַרלאָזן אויף אײביק?
[פאַרװאָס] ברענט דײַן צאָרן אויף די שאָף פוּן דײַן
פּיטערוּנג?
2 דערמאָן זיך אָן דײַן עדה װאָס דוּ האָסט אויסגעקויפט
אַמאָל,
װאָס דוּ האָסט אויסגעלײזט צוּם שבט פוּן דײַן אַרב;
אָן דעם באַרג ציון װאָס דוּ האָסט אויף אים גערוּט.
3 הײב אויף דײַנע טריט צוּ די אײביקע חורבות;
אַלץ האָט צעבראָכן דער שׂונא אין הײליקטוּם.
4 דײַנע פײַנט האָבן געברילט אין מיטן פוּן דײַן
זאַמלאָרט,
זײערע צײכנס האָבן זײ אויפגעשטעלט פאַר צײכנס.
5 עס האָט זיך געדאַכט, װי מע װאָלט אויפהײבן אין דער
הײך
העק אויפן געצװײַג פוּן אַ בוים.
6 אוּן אַט האָבן זײ אירע געשניצן מיטאַנאַנדער,

מיט אַ ברעכאײַזן און האַמערס צעהאַקט.
[7] זיי האָבן אָנגעצונדן אין פֿייער דײַן הייליקטום,
צו דער ערד האָבן זיי פֿאַרשוועכט די וווינונג פֿון דײַן נאָמען.
[8] זיי האָבן געזאָגט אין זייער האַרצן:
לאָמיר זיי פֿאַרטיליקן אין איינעם;
זיי האָבן פֿאַרברענט אַלע זאַמלערטער פֿון גאָט אין לאַנד.
[9] אונדזערע צייכנס זעען מיר ניט,
ניטאָ מער קיין נביא,
און ניטאָ בײַ אונדז ווער זאָל וויסן ביז וואַנען.
[10] ביז וואַנען, גאָט, וועט לעסטערן דער פֿײַנט?
וועט שענדן דער שׂונא דײַן נאָמען נאָכאַנאַנד?
[11] פֿאַרוואָס האַלטסטו צוריק דײַן האַנט, דײַן רעכטע?
ציִ זי אַרויס פֿון דײַן בוזעם, פֿאַרלענד.
[12] גאָט איז דאָך מײַן קיניג פֿון אײביק אָן,
ער טוט ישועות אין לאַנד.
[13] דו האָסט צעברעקלט מיט דײַן שטאַרקייט דעם ים,
האָסט צעבראָכן די קעפּ פֿון די שלענג אויפֿן וואַסער.
[14] דו האָסט צעהאַקט די קעפּ פֿון לִוְיָתָן,
אים געגעבן פֿאַר שפּײַז צום פֿאָלק, צו מדבר־לייט.
[15] דו האָסט געשפּאָלטן קוואַלן און טײַכן,
דו האָסט אויסגעטריקנט מאַכטיקע שטראָמען.
[16] דײַן איז דער טאָג, דײַן אויך די נאַכט,
דו האָסט אָנגעברייט לבנה און זון.
[17] דו האָסט אויפֿגעשטעלט אַלע געמאַרקן פֿון דער ערד;
זומער און ווינטער, זיי האָסט דו באַשאַפֿן.

[18] דערמאָן זיך אָן דעם, ווי דער פֿײַנט האָט געלעסטערט גאָט,

און דאָס נידערטרעכטיקע פאָלק האָט געשענדט דײַן
נאָמען.
19זאָלסט ניט איבערגעבן צו אַ חיה די זעל פון דײַן
טורטלטויב,
זאָלסט ניט פֿאַרגעסן אויף אײביק דאָס לעבן פון דײַנע
אָרעמע.
20קוק זיך אום אויף דעם בונד,
וואָרום די פינצטערע ווינקלען פון דער ערד
זײַנען פול מיט וווינונגען פון רויב.
21זאָל דער געשלאָגענער זיך ניט אומקערן פֿאַרשעמט,
זאָל דער אָרעמאַן און דער אביון לויבן דײַן נאָמען.
22שטײ אויף, גאָט, קריג דײַן קריג,
געדענק דײַן לעסטערונג פון דעם נידערטרעכטיקן אַ
גאַנצן טאָג.
23זאָלסט ניט פֿאַרגעסן דעם ליאַרעם פון דײַנע פײַנט,
דעם טומל פון דײַנע קעגנשטײער וואָס גײט אויף
נאָכאַנאַנד.

עה 1פֿאַר דעם געזאַנגמײסטער; אַל־תַּשְׁחֵת; אַ מִזמור
פון אָסָפן, אַ געזאַנג.
2מיר לויבן דיך, גאָט,
מיר לויבן, און נאָנט איז דײַן נאָמען;
מע דערצײלט דײַנע וווּנדער.

3„אַז איך נעם אַ צײַט,
טו איך משפּטן מיט יושר.
4מעגן זיך וואַקלען די ערד און אַלע אירע באַוווינער,
איך טו באַפֿעסטיקן אירע זײַלן. סֶלָה.
5איך זאָג צו די מוטוויליקע: איר זאָלט ניט מוטוויליקן,

און צו די רשעים: איר זאָלט ניט אויפהייבן דעם האָרן.
6 איר זאָלט ניט אויפהייבן אין דער הייך אײַער האָרן,
ניט רעדן מיט אַ פֿאַרשייטן האַלדז.
7 וואָרום ניט פֿון מזרח אָדער פֿון מערב,
און ניט פֿון מדבר, קומט דערהייכונג.
8 נאָר גאָט איז דער ריכטער;
דעם דערנידערט ער, און דעם דערהייכט ער.
9 וואָרום אַ כּוס איז אין דער האַנט פֿון גאָט,
מיט ווײַן וואָס שוימט, מיט מישגעטראַנק פֿול,
און ער גיסט אָן דערפֿון;
בלויז די הייוון דערפֿון זופּן־טרינקען
אַלע רשעים פֿון דער ערד.

10 אָבער איך וועל אייביק דערציילן,
איך וועל זינגען צום גאָט פֿון יעקב.
11 און אַלע הערנער פֿון די רשעים וועל איך אָפּהאַקן;
דערהייכט וועלן ווערן די הערנער פֿון די צדיקים.

עו 1 פֿאַר דעם געזאַנגמייסטער, מיט סטרונעשפּיל; אַ מִזמור פֿון אָסָפֿן, אַ געזאַנג.
2 באַקאַנט אין יהודה איז גאָט,
גרויס איז זײַן נאָמען אין ישׂראל.
3 און אין שָלֵם איז זײַן ביידל,
און זײַן וווינונג אין צִיון.
4 דאָרטן האָט ער צעבראָכן די בליציקע פֿײַלן פֿון בויגן,
דעם שילד און די שווערד און מלחמה. סֶלָה.

5 ליכטיק ביסטו, מאַכטיקער,
פֿון די בערג פֿון פֿאַרצוקונג;

6 אויסן זינען זײַנען געוואָרן די שטאַרקהאַרציקע,
זיי זײַנען אײַנגעשלאָפן זייער שלאָף;
און אַלע קריגסלײַט האָבן ניט געפונען זייערע הענט.
7 פון דײַן אָנגעשריי, גאָט פון יעקב,
איז אַנטשלומערט געוואָרן אי רײַטער אי פערד.

8 דו ביסט פאָרכטיק, דו,
און ווער קען באַשטיין פאַר דיר,
ווי באַלד דו ביסט אין כעס?
9 פון הימל האָסטו געלאָזט הערן[א] אַ דין,
די ערד האָט מורא געקריגן און איז שטיל געוואָרן,
10 אַז גאָט איז אויפגעשטאַנען צום משפט,
צו העלפן אַלע געדריקטע פון דער ערד. סֶלָה.

11 פאַרוואָר, די גרימצאָרנדיקע וועלן דיך לויבן,
דעם איבערבלײַב פון גרימצאָרן וועסטו אײַנצאַמען.
12 טוט אַ נדר און באַצאָלט צו יהוה אײַער גאָט;
אַלע אַרום אים זאָלן ברענגען מתנות צום געפאָרכטן.
13 ער האַלט אײַן דאָס געמיט פון פירשטן,
ער איז פאָרכטיק פאַר אַלע מלכים פון דער ערד.

עז 1 פאַר דעם געזאַנגמײַסטער, פאַר ידותון; פון אָסָפן אַ מִזמור.
2 מײַן קָול איז צו גאָט, און איך שריי,
מײַן קָול איז צו גאָט, און פאַרנעם צו מיר.
3 אין טאָג פון מײַן נויט זוך איך גאָט,
מײַן האַנט איז אויסגעשטרעקט בײַ נאַכט אָן אויפהער,
מײַן זעל וויל זיך ניט טרייסטן.
4 אַז איך דערמאָן זיך, גאָט, טו איך ברומען,

א וואָרטשפּיל: מִשָּׁמַיִם הִשְׁמַעְתָּ.

איך קלאָג, און מײַן געמיט פֿאַרגײט זיך. סֶלָה.
5 דו האַלטסט צו די ברעמען פֿון מײַנע אויגן;
איך בין צערודערט און קען ניט רעדן.
6 איך טראַכט אָן די טעג פֿון אַמאָל,
אָן די יאָרן פֿון פֿאַרצײַטן.
7 איך דערמאָן זיך מײַן געזאַנג בײַ נאַכט,
איך רעד מיט מײַן האַרצן,
און עס פֿאָרשט מײַן גײַסט:
8 װעט אויף אײביק גאָט פֿאַרלאָזן,
און װעט מער ניט באַװיליקן װידער?
9 איז אויסגעגאַנגען אויף אײביק זײַן חסד?
איז דער צוזאָג געענדיקט אויף דור־דורות?
10 האָט פֿאַרגעסן צו לײַטזעליקן גאָט?
צי האָט ער אין צאָרן פֿאַרשלאָסן זײַן רחמנות? סֶלָה.
11 און איך זאָג: דאָס איז מײַן װײטאָק,
װאָס געביטן האָט זיך די רעכטע האַנט פֿון אויבערשטן.
12 איך דערמאָן די אויפֿטוען פֿון גאָט,
יאָ, איך דערמאָן דײַנע װוּנדער פֿון פֿאַרצײַטן.
13 און איך טראַכט אָן אַל דײַן װערק,
און אָן דײַנע טואונגען טו איך קלערן.
14 גאָט, אין הײליקײט איז דײַן װעג;
װער איז אַ גרויסער גאָט װי גאָט?
15 דו ביסט דער גאָט װאָס טוט װוּנדער,
האָסט געלאָזט װיסן צװישן די פֿעלקער דײַן שטאַרקײט.
16 האָסט אויסגעלײזט מיטן אָרעם דײַן פֿאָלק,
די קינדער פֿון יעקבֿ און יוסף. סֶלָה.

17 געזען האָבן דיך די װאַסערן, גאָט,

געזען האָבן דיך די וואַסערן, האָבן זיי ווייען געקריגן,
און געציטערט האָבן די תּהומען.
18 געפּלייצט וואַסער האָבן די וואָלקנס,
אַ קול האָבן אַרויסגעלאָזט די הימלען,
און דײַנע פֿײַלן זײַנען אומגעלאָפֿן.
19 דער קול פֿון דײַן דונער איז געווען אין דעם ווירבלווינט,
בליצן האָבן באַלויכטן די וועלט,
געציטערט און געשטורעמט האָט די ערד.
20 דורכן ים איז געווען דײַן וועג,
און דײַן שטעג דורך וואַסערן גרויסע,
און דײַנע טריט זײַנען ניט געמערקט געוואָרן.
21 האָסט געפֿירט אַזוי ווי שאָף דײַן פֿאָלק,
דורך דער האַנט פֿון משהן און אַהרנען.

עח 1 אַ באַטראַכטונג פֿון אָסָפֿן.
פֿאַרנעם, מײַן פֿאָלק, מײַן לערנונג,
נייגט אײַער אויער צו די ווערטער פֿון מײַן מויל.
2 איך וועל עפֿענען מיט אַ משל מײַן מויל,
איך וועל רעדן רעטענישן פֿון פֿאַרצײַטן.
3 וואָס מיר האָבן געהערט און מיר ווייסן,
און אונדזערע עלטערן האָבן אונדז דערציילט,
4 וועלן מיר ניט פֿאַרהוילן פֿון זייערע קינדער;
דערציילנדיק דעם שפּעטערדיקן דור
די לויבן פֿון גאָט און זײַן שטאַרקייט,
און זײַנע וווּנדער וואָס ער האָט געטאָן.
5 וואָרום ער האָט אויפֿגעשטעלט אַ געזעץ אין יעקבֿ,
און אַ תּורה געמאַכט אין ישׂראל,
וואָס ער האָט באַפֿוילן אונדזערע עלטערן,

זיי צו מאַכן וויסן זייערע קינדער;
6 כּדי וויסן זאָל דער שפּעטערדיקער דור,
די קינדער וואָס וועלן געבאָרן ווערן;
זיי זאָלן אויפשטיין און דערציילן זייערע קינדער.
7 און זיי זאָלן לייגן אויף גאָט זייער בטחון,
און ניט פאַרגעסן די אויפטוען פון גאָט,
און זיינע געבאָט זאָלן זיי היטן;
8 און זיי זאָלן ניט זיין ווי זייערע עלטערן,
אַ דור אָפּגעקערט און ווידערשפּעניק,
אַ דור וואָס האָט ניט געפעסטיקט זיין האַרץ,
און ניט געטריי געווען איז זיין געמיט צו גאָט.

9 די קינדער פון אפרים, באַוואָפנטע בויגנשיסער,
האָבן זיך אומגעקערט אין טאָג פון מלחמה.
10 זיי האָבן ניט געהיט דעם בונד פון גאָט,
און אין זיין תּורה ניט געוואָלט גיין.
11 און זיי האָבן פאַרגעסן זיינע טואונגען,
און זיינע וווּנדער וואָס ער האָט זיי באַוויזן.
12 אַנטקעגן פאַר זייערע עלטערן האָט ער געטאָן וווּנדער,
אין לאַנד מִצרַיִם, אין פעלד פון צוֹעַן.
13 ער האָט געשפּאָלטן דעם ים, און זיי אַריבערגעפירט,
און אויפגעשטעלט די וואַסערן ווי אַ סטויג.
14 און ער האָט זיי געפירט מיט אַ וואָלקן ביי טאָג,
און די גאַנצע נאַכט מיט אַ פייערדיקן ליכט.
15 ער האָט געשפּאָלטן פעלזן אין מדבר,
און זיי אָנגעטרונקען זאַט ווי פון תּהומען.
16 און ער האָט אַרויסגעצויגן פלוסן פון פעלז,
און געמאַכט נידערן וואַסער ווי שטראָמען.

17 אָבער זיי האָבן נאָך ווײַטער געזינדיקט צו אים,
צוווידערשפּעניקן דעם אויבערשטן אין דער וויסטע.
18 און זיי האָבן געפּרוווט גאָט אין זייער האַרצן,
צו פֿאַרלאַנגען עסן פֿאַר זייער געלוסט.
19 און זיי האָבן גערעדט קעגן גאָט,
געזאָגט: קען גאָט גרייטן אַ טיש אין דער מדבר?
20 יאָ, ער האָט געשלאָגן דעם פֿעלז, און וואַסער איז געפֿלאָסן,
און טייכן האָבן געפֿלייצט,
וועט ער אויך קענען ברויט געבן?
צי וועט ער אָנברייטן פֿלייש פֿאַר זיין פֿאָלק?
21 דרום האָט גאָט געהערט, און איז אין כּעס געוואָרן,
און אַ פֿייער האָט זיך אָנגעצונדן אין יעקבֿ,
און פֿאַרוואָר, אַ צאָרן איז אויפֿגעגאַנגען אין ישׂראל;
22 ווייל זיי האָבן ניט געגלויבט אין גאָט,
און זיך ניט פֿאַרזיכערט אויף זיין הילף.
23 און ער האָט באַפֿוילן די וואָלקנס פֿון אויבן,
און די טירן פֿון הימל געעפֿנט.
24 און ער האָט געמאַכט רעגענען אויף זיי מָן צום עסן,
און הימל־תּבֿואה זיי געגעבן.
25 ברויט פֿון מלאָכים האָט איטלאַכער געגעסן,
שפּייז צו זאַט האָט ער זיי אַראָפּגעשיקט.
26 ער האָט געמאַכט ציען דעם מזרח־ווינט אין הימל,
און געטריבן מיט זיין שטאַרקייט דעם דָרום־ווינט.
27 און ער האָט געמאַכט רעגענען אויף זיי פֿלייש ווי שטויב,
און ווי זאַמד פֿון די ימען פֿויגלען געפֿליגלטע.
28 און ער האָט עס געלאָזט פֿאַלן אין מיטן פֿון זייער לאַגער,
רונד אַרום זייערע וווינונגען.

29 און זיי האָבן געגעסן, און זיינען איבערזאַט געוואָרן,
און זייער תאוה האָט ער זיי געבראַכט.
30 נאָך האָבן זיי זיך ניט געהאַט אָפּגעעקעלט פון זייער תאוה,
זייער שפּייז איז נאָך געווען אין זייער מויל,
31 און דער צאָרן פון גאָט איז אויפגעגאַנגען קעגן זיי,
און ער האָט געהרגעט פון זייערע שטאַרקסטע,
און די יונגעלייט פון ישׂראל אַנידערגעלייגט.

32 ביי אַלעם דעם האָבן זיי ווידער געזינדיקט,
און ניט געגלויבט אין זיינע וואונדער.
33 און ער האָט פאַרלענדט ווי אַ הויך זייערע טעג,
און זייערע יאָרן אין אַ בֶּהָלה.
34 אַז ער האָט זיי געהרגעט, פלעגן זיי אים זוכן,
און פלעגן זיך אומקערן, און פאָרשן גאָט.
35 און זיי האָבן זיך דערמאָנט אַז גאָט איז זייער פעלז,
און גאָט דער אויבערשטער איז זייער אויסלייזער.
36 און זיי האָבן אים איבערגעבעטן מיט זייער מויל,
און מיט זייער צונג פלעגן זיי אים ליגן זאָגן.
37 אָבער זייער האַרץ איז ניט געווען פעסט מיט אים,
און זיי זיינען ניט געטריי געווען אין זיין בונד.
38 נאָר ער איז אַ דערבאַרימער,
ער איז מכפּר אויף זינד, און ברענגט ניט אום,
און ער האַלט אַ סך אָפּ זיין כּעס,
און דערוועקט ניט זיין גאַנצן גרימצאָרן.
39 און ער האָט זיך דערמאָנט אַז זיי זיינען פלייש,
אַ הויך וואָס פאַרגייט, און קערט ניט אום.

40 ווי פיל מאָל האָבן זיי אים ווידערשפּעניקט אין מדבר,

אים געקרענקט אין דער וויסטע?
41און ווידער האָבן זיי געפּרוווט גאָט,
און דעם הייליקן פון ישׂראל געערגערט.
42זיי האָבן ניט געדאַכט אָן זיין האַנט,
אָן דעם טאָג וואָס ער האָט זיי אויסגעלייזט פון פיינט.
43ווי ער האָט געמאַכט זיינע צייכנס אין מִצרַיִם,
און זיינע וווּנדער אין פעלד פון צוֹעַן;
44און פאַרקערט אין בלוט זייערע טייכן,
און זייערע פלוסן, זיי זאָלן ניט קענען טרינקען.
45ער האָט אָנגעשיקט אויף זיי אַ געמיש פליגן וואָס האָט זיי
אויפגעגעסן,
און די פראָש וואָס האָט זיי פאַרוויסט.
46און ער האָט איבערגעגעבן צום גריל זייער געוועקס,
און זייער מי צום היישעריק.
47ער האָט געטייט מיט האָגל זייער ווייַנשטאָק,
און זייערע ווילדע פייגנבוימער מיט פראָסט.
48און ער האָט איבערגעענטפערט צום האָגל זייער פי,
און זייערע סטאַדעס צו בליצן.
49ער האָט אָנגעשיקט אויף זיי דעם בראַנד פון זיין צאָרן,
כעס און גרימצאָרן און לֵייד,
אַן אָנשיקעניש פון בייזע שלוחים.
50ער האָט געמאַכט אַ וועג פאַר זיין צאָרן,
ער האָט ניט פאַרמיטן פון טויט זייער זעל,
און האָט איבערגעענטפערט זייער לעבן צו פּעסט.
51און ער האָט געשלאָגן יעטוועדער בכוֹר אין מִצרַיִם,
די ערשטלינגען פון קראַפט, אין די געצעלטן פון חָם.
52און ער האָט געמאַכט ציען ווי שאָף זיין פאָלק,
און זיי געפירט ווי אַ סטאַדע אין מדבר.

53 און ער האָט זיי באַלייט אין זיכערקייט, און זיי האָבן ניט געאַנגסט,
און זייערע פֿײַנט האָט צוגעדעקט דער ים.
54 און ער האָט זיי געבראַכט צו זײַן הייליקן געמאַרק,
צו דעם באַרג וואָס זײַן רעכטע האַנט האָט זיך געשאַפֿן.
55 און ער האָט פֿאַרטריבן פֿון פֿאַר זיי פֿעלקער,
און זיי אויסגעוואָרפֿן מיט אַ מעסטשנור פֿאַר אַ נחלה;
און געמאַכט רוען אין זייערע געצעלטן
די שבֿטים פֿון ישׂראל.

56 אָבער זיי האָבן געפּרוּווט און ווידערשפּעניקט גאָט דעם אייבערשטן,
און זײַנע אָנזאָגן האָבן זיי ניט געהיט.
57 און זיי האָבן זיך אָפּגעקערט און געפֿעלשט ווי זייערע עלטערן,
זיי זײַנען פֿאַרקערט געוואָרן ווי אַ פֿאַלשער בויגן.
58 זיי האָבן אים דערצערנט מיט זייערע בָּמות,
און מיט זייערע געצן אים דערבייזערט.
59 האָט גאָט געהערט און איז אין כּעס געוואָרן,
און ער האָט זייער פֿאַראַכט ישׂראל.
60 און ער האָט אַוועקגעוואָרפֿן דעם מִשכּן פֿון שילוֹ,
דאָס געצעלט וואָס ער האָט געמאַכט רוען צווישן מענטשן.
61 און ער האָט געגעבן אין געפֿאַנגענשאַפֿט זײַן שטאַרקייט,
און זײַן פּראַכט אין דער האַנט פֿון פֿײַנט.
62 און ער האָט איבערגעענטפֿערט צום שווערד זײַן פֿאָלק,
און האָט אויף זײַן נחלה געצערנט.
63 זייערע בחורים האָט פֿאַרצערט אַ פֿײַער,
און זייערע יונגפֿרויען זײַנען געבליבן אָן אַ חתונה־ליד.

64 זייערע כֹּהנים זיינען געפֿאַלן דורכן שווערד,
און זייערע אַלמנות פֿלעגן צומאָל ניט באַוויינען.

65 אָבער גאָט האָט אויפֿגעוואַכט ווי אַ שלאָפֿעדיקער,
אַזוי ווי אַ גיבור וואָס ניכטערט זיך אויס פֿון וויין.
66 און ער האָט צוריקגעשלאָגן זיינע פֿיינט;
אַן אייביקע שאַנד האָט ער זיי געגעבן.
67 אָבער ער האָט פֿאַראַכט דאָס געצעלט פֿון יוסף,
און דעם שבט אפֿרים ניט אויסדערוויילט;
68 נאָר אויסדערוויילט דעם שבט יהודה,
דעם באַרג צִיוֹן וואָס ער האָט ליב.
69 און ער האָט געבויט ווי די הימלען זיין הייליקטום,
ווי די ערד וואָס ער האָט געגרונטפֿעסט אויף אייביק.
70 און ער האָט אויסדערוויילט דוד זיין קנעכט,
און אים גענומען פֿון די שאָפֿגעהעפֿטן.
71 פֿון הינטער די מילכשעפֿסן האָט ער אים געבראַכט
צו פֿיטערן יעקבֿ זיין פֿאָלק,
און ישׂראל זיין אַרבֿ.
72 און ער האָט זיי געפֿיטערט לויט דער ערלאַכקייט פֿון
זיין האַרצן,
און מיט דער פֿאַרשטאַנדיקייט פֿון זיינע הענט זיי געפֿירט.

עט

1 אַ מִזמור פֿון אָסָפֿן.
גאָט, פֿעלקער זיינען געקומען אין דיין אַרבֿ;
זיי האָבן פֿאַראומריייניקט דיין הייליקן טעמפּל,
זיי האָבן געמאַכט ירושָלַיִם פֿאַר הויפֿנס.
2 זיי האָבן געגעבן די טויטע לייבער פֿון דיינע קנעכט
פֿאַר שפּייז צו דעם פֿויגל פֿון הימל.
דאָס פֿלייש פֿון דיינע פֿרומע צו דער חיה פֿון דער ערד.

3זיי האָבן פֿאַרגאָסן זייער בלוט אַזוי ווי וואַסער, אַרום
ירושלַיִם,
און ניט געווען קיין באַגרעבער.
4מיר זיינען געוואָרן אַ חרפּה ביי אונדזערע שכנים,
אַ געלעכטער און אַ שפּאָט ביי אונדזערע אַרומיקע.
5ביז וואַנען גאָט וועסטו צערענען נאָכאַנאַנד?
וועט ברענען ווי אַ פֿייער דיין צאָרן?
6גיס אויס דיין גרימצאָרן אויף די פֿעלקער
וואָס קענען דיך ניט,
און אויף די קיניגרייכן
וואָס רופֿן ניט דיין נאָמען.
7וואָרום מע האָט אויפֿגעגעסן יעקבֿ,
און זיין וווינונג האָבן זיי פֿאַרוויסט.
8זאָלסט אונדז ניט דערמאָנען די זינד פֿון די פֿריערדיקע,
גיך זאָל אונדז אַנטקעגנקומען דיין דערבאַרימונג,
וואָרום מיר זיינען געפֿאַלן זייער.
9שטיי אונדז ביי, גאָט פֿון אונדזער הילף,
צוליב דעם כּבֿוד פֿון דיין נאָמען,
און זיי אונדז מציל, און זיי מכפּר אויף אונדזערע זינד,
פֿון וועגן דיין נאָמען.
10נאָך וואָס זאָלן זאָגן די פֿעלקער:
אַוווּ איז זייער גאָט?
זאָל באַוווּסט ווערן צווישן די פֿעלקער פֿאַר אונדזערע
אויגן,
די נקמה פֿאַר דעם פֿאַרגאָסענעם בלוט פֿון דיינע קנעכט.
11זאָל קומען פֿאַר דיר דאָס קרעכצן פֿון געפֿאַנגענעם,
לויט דער גרויסקייט פֿון דיין אָרעם לאָז לעבן די
אָנגעברייטע צום טויט,

13 און קער אום אונדזערע שכנים זיבנפֿאַכיק אין זייער
בוזעם,
זייער לעסטערונג וואָס זיי האָבן דיך געלעסטערט, גאָט.
13 און מיר דײַן פֿאָלק, און די שאָף פֿון דײַן פּיטערונג,
וועלן דיר דאַנקען אויף אײביק,
אויף דור־דורות וועלן מיר דערציילן דײַן לויב.

פּ

1 פֿאַר דעם געזאַנגמײסטער, אויף שושנים־עֵדות; פֿון
אָסָפֿן אַ מִזמור.
2 דו פּאַסטוך פֿון ישׂראל, פֿאַרנעם;
דו וואָס פֿירסט אַזוי ווי שאָף יוסף,
דו וואָס זיצסט איבער די כּרובים, שײַן אַרויס.
3 פֿאַרויס פֿאַר אפרים און בנימין און מנשה דערוועק דײַן
גבורה,
און קום אונדז צו הילף.
4 גאָט, ריכט אונדז ווידער אויף,
און דערלײַכט דײַן פּנים, אַז מיר זאָלן געהאָלפֿן ווערן.

5 יהוה דו גאָט פֿון צבָאוֹת,
ביז וואַנען וועסטו צערענען אויף דער תּפֿילה פֿון דײַן
פֿאָלק?
6 האָסט זיי געשפּײַזט מיט ברויט פֿון טרערן,
און זיי געמאַכט טרינקען עמערסווײַז טרערן.
7 מאַכסט אונדז צום געריד בײַ אונדזערע שכנים,
און אונדזערע שׂונאים לאַכן זיך אָן.
8 גאָט פֿון צבָאוֹת, ריכט אונדז ווידער אויף,
און דערלײַכט דײַן פּנים, אַז מיר זאָלן געהאָלפֿן ווערן.

9 אַ ווײַנשטאָק האָסטו אַרויסגעצויגן פֿון מִצרַיִם,

האָסט פאַרטריבן פעלקער, און אים אַיינגעפלאַנצט.
10 האָסט אָפּגעראַמט פאַר אים[א],
און ער האָט אַיינגעוואָרצלט זיינע וואָרצלען,
און אָנגעפילט דאָס לאַנד.
11 די בערג זיינען פאַרדעקט געוואָרן פון זיין שאָטן,
און זיינע צווייגן זיינען געווען צעדערן פון גאָט.
12 ער האָט אַרויסגעלאָזט זיינע ריטער ביז צום ים,
און ביז צום טייך זיינע שפּראָצן.
13 פאַרוואָס האָסטו צעבראָכן זיינע צאַמען,
אַז אַלע וועגגייער זאָלן אים אַרומקלייבן?
14 דער חזיר פון וואַלד פרעסט אים אָפּ,
און די ווידמעגונג פון פעלד פיטערט זיך אויף אים.
15 גאָט פון צבָאות, קער זיך אום, איך בעט דיך,
לוג פון הימל און זע, און גיב אַכט אויפן דאָזיקן ווינשטאָק,
16 און באַפעסטיק דאָס שטענגל וואָס דיין רעכטע האָט
אַיינגעפלאַנצט,
און דערהייב דעם צווייג וואָס דו האָסט דיר
אויסדערוויילט.
17 ער איז פון פייער פאַרברענט, ער איז אָפּגעשניטן;
פון דעם בייזער פון דיין פנים גייען זיי אונטער.
18 זאָל דיין האַנט זיין אויף דעם מאַן פון דיין רעכטער האַנט,
אויף דעם מענטשנקינד וואָס דו האָסט דיר
אויסדערוויילט,
19 אַז מיר זאָלן זיך ניט אָפּקערן פון דיר;
זאָלסט אונדז אויפלעבן, אַז מיר רופן דיין נאָמען.
20 יהוה דו גאָט פון צבָאות, ריכט אונדז ווידער אויף,
דערלייכט דיין פנים, אַז מיר זאָלן געהאָלפן ווערן.

א וואָרטשפּיל: פִּנִּיתָ לְפָנֶיהָ.

פא [1]פאַר דעם געזאַנגמײַסטער, אויף גתּית; פון אָסָפן.
[2]זינגט צו גאָט אונדזער שטאַרקייט,
שאַלט צו דעם גאָט פון יעקב.
[3]הייבט אויף אַ געזאַנג, און שפּילט אויף אַ פּויק,
אויף אַ זיסער האַרף מיט אַ גיטאַר.
[4]בלאָזט אַ שופר אום ראש־חודש,
אין האַלב חודש צו אונדזער יום־טוב.
[5]וואָרום דאָס איז אַ חֹק פאַר ישׂראל,
אַ געזעץ פון דעם גאָט פון יעקב.
[6]אַן עדות אין יוסף האָט ער עס געמאַכט,
אַז ווען ער איז אַרויס אויף לאַנד מִצרַיִם.
האָב איך אַ שפּראַך מיר אומבאַקאַנט געהערט.
[7]„איך האָב אָפּגעטאָן זײַן רוקן פון לאַסט,
זײַנע הענט זאָלן אַוועק פון דעם טראָגקאָרב.
[8]האָסט גערופן אין נויט, און איך האָב דיך אַרויסגעצויגן,
איך האָב דיר געענטפערט פון דער פאַרבאָרגעניש פון דונער.
איך האָב דיך געפּרוווט בײַ די וואַסערן פון מריבָה. סֶלָה.
[9]הער, מײַן פאָלק, און איך וועל דיך וואָרענען,
ישׂראל, ווען דו זאָלסט מיר צוהערן!
[10]קיין אַנדער גאָט זאָל ניט זײַן בײַ דיר,
און זאָלסט זיך ניט בוקן צו קיין פרעמדן גאָט.
[11]איך בין יהוה דײַן גאָט
וואָס האָט דיך אויפגעבראַכט פון לאַנד מִצרַיִם;
מאַך אויף ברייט דײַן מויל
און איך וועל עס אָנפילן.‟

[12]אָבער מײַן פאָלק האָט ניט צוגעהערט צו מײַן קָול,

און ישׂראל האָט ניט אײַנגעוויליקט צו מיר.
13 און איך האָב אים פריי געלאָזט אין דער אײַנגעשפּאַרט־
קייט פון זיין האַרצן,
זיי זאָלן גיין לויט זייערע באַראָטן.
14 ווען מיין פאָלק וואָלט צוהערן צו מיר,
ווען ישׂראל וואָלט אין מיינע וועגן גיין!
15 איך וואָלט גיך אונטערטעניקט זייערע פיינט,
און אויף זייערע דריקער געקערט מיין האַנט.
16 די שׂונאים פון גאָט וואָלטן אײַנגעגאַנגען פאַר אים,
און זייער שטראָף וואָלט געווען אייביק.
17 און אים וואָלט מען געשפּייזט מיט דעם פעטס פון ווייץ;
און פון פעלז דיך וואָלט איך מיט האָניק געזעטיקט.

פב 1 אַ מִזמוֹר פון אָסָף.
גאָט שטייט אין דער עדה פון גאָט,
אין מיטן פון די ריכטער טוט ער משפּטן.
2 „ביז וואַנען וועט איר משפּטן אומגערעכט,
און שוינען דעם פּנים פון די רשעים? סֶלָה.
3 טוט רעכט דעם אָרעמאַן און דעם יתום,
דעם געדריקטן און דעם באַדערפטיקן מאַכט גערעכט.
4 מאַכט אַנטרינען דעם אָרעמאַן און דעם אביון,
פון דער האַנט פון די רשעים זייט מציל.
5 זיי ווייסן ניט, און זיי פאַרשטייען ניט,
אין פינצטערניש גייען זיי אום;
אַלע גרונטפעסטן פון דער ערד פאַלן אום.
6 איך וואָלט געזאָגט, געטער זייט איר,
און זין פון דעם אויבערשטן זייט איר אַלע.
7 אָבער אַזוי ווי אַ מענטש וועט איר שטאַרבן,

אוּן ווי איינער פון די האַרן וועט איר פאַלן".

8 שטיי אויף, גאָט, משפּט די ערד,
וואָרום אַלע פעלקער זיינען דיין אַרב.

פג 1 אַ געזאַנג, אַ מִזמור פון אָסָפֿן.
2 גאָט, ניט זיי שטיל,
זאָלסט ניט פאַרשווייגן און ניט רוען, גאָט.
3 וואָרום זע, דיינע פיינט טומלען,
און דיינע שׂוֹנאים הייבן אויף דעם קאָפּ.
4 אַקעגן דיין פאָלק סודען זיי זיך ליסטיק,
און זיי עצהן זיך אַקעגן דיינע באַשיצטע.
5 זיי האָבן געזאָגט: קומט,
און לאָמיר זיי פאַרטיליקן פון זיין אַ פאָלק,
אַז מער זאָל ניט געדאַכט ווערן דער נאָמען ישׂראל.
6 וואָרום זיי האָבן געהאַלטן אַן עצה מיט איין האַרצן,
קעגן דיר אַ בּונד טוען זיי שליסן.
7 די געצעלטן פון אֱדום, און די יִשמעאֵלים,
מוֹאָב, און די הַגרים;
8 גְבָל, און עַמון, און עֲמָלֵק,
פּלֶשֶׁת מיט די באַוווינער פון צוֹר.
9 אויך אַשור האָט זיך באַהעפט מיט זיי;
זיי זיינען אַן אָרעם צו די קינדער פון לוט. סֶלָה.

10 טו צו זיי אַזוי ווי צו מִדיָן,
ווי צו סיסראָן, ווי צו יָבינען ביים טייך קישון[א],
11 וואָס זיינען פאַרטיליגט געוואָרן אין עֵין־דאר,
געוואָרן ווי מיסט אויף דער ערד[ב].
12 מאַך זייערע אַדלליט ווי עוֹרֵב און ווי זאֵב,
און ווי זֶבח און ווי צַלמוּנָע[ג], אַלע זייערע פירשטן;

[א] זע שופטים ד–ה. [ב] וואָרטשפּיל: דמן לאֲדָמָה. [ג] זע שופטים ז–ח, 21.

13 די וואָס זאָגן: לאָמיר ירשען פֿאַר אונדז
די וווינונגען פֿון גאָט.
14 מײַן גאָט, מאַך זיי ווי ווירבלשטויב,
ווי שפּריי פֿאַרן ווינט.
15 ווי אַ פֿײַער וואָס פֿאַרברענט אַ וואַלד,
און ווי אַ פֿלאַם וואָס צעפֿלאַקערט די בערג,
16 אַזוי זאָלסטו זיי נאָכיאָגן מיט דײַן שטורעם,
און מיט דײַן געוויטער זיי דערשרעקן.
17 פֿיל זייער פּנים מיט שאַנד,
אַז זיי זאָלן זוכן דײַן נאָמען, גאָט.
18 זאָלן זיי פֿאַרשעמט און דערשראָקן ווערן אויף אײביק,
און זאָלן זיי צו שאַנד ווערן און אונטערגיין.
19 און זאָלן זיי וויסן אַז דו אַליין וואָס דײַן נאָמען איז יהוה,
ביסט דער העכסטער איבער דער גאַנצער ערד.

פּד

1 פֿאַר דעם געזאַנגמײַסטער, אויף גִתּית; פֿון די קינדער
פֿון קֹרַח אַ מִזמור.
2 ווי ליב זײַנען דײַנע וווינונגען,
גאָט פֿון צבָאוֹת!
3 מײַן זעל גאַרט און גייט אויס
נאָך די הויפֿן פֿון גאָט;
מײַן האַרץ און מײַן לײַב זינגען
צום לעבעדיקן גאָט.
4 אַפֿילו אַ שפּערל געפֿינט אַ היים,
און אַ שוואַלב אַ נעסט פֿאַר זיך,
וווּ זי טוט אַהין אירע יונגע,
בײַ דײַנע מזבחות, יהוה פֿון צבָאוֹת,
מײַן קיניג און מײַן גאָט.

5 ווויל צו די וואָס זיצן אין דיין הויז;
תּמיד וועלן זיי דיך לויבן. סֶלָה.

6 ווויל צו די מענטשן וואָס זייער שטאַרקייט איז אין דיר,
וואָס [דיינע] וועגן זיינען אין זייער האַרצן.
7 דורכגייענדיק דעם טאָל בָּכָא,
מאַכן זיי אים פֿאַר אַ קוואַל;
יאָ, אַ פֿרירעגן באַקליידט אים מיט ברכות.
8 זיי גייען פֿון שטאַרקייט צו שטאַרקייט,
זיי ווייזן זיך פֿאַר גאָט אין צִיוֹן.

9 יהוה דו גאָט פֿון צבָאוֹת, הער צו מיין תּפֿילה,
פֿאַרנעם, דו גאָט פֿון יעקב. סֶלָה.
10 גאָט אונדזער שילד, זע,
און קוק אויף דעם פּנים פֿון דיין געזאַלבטן.
11 וואָרום בעסער אַ טאָג אין דיינע הויפֿן
איידער טויזנט [אַנדערשוווּ];
איך וואָלט אויסגעוויילט שטיין ביים שוועל אין הויז פֿון מיין גאָט
איידער וווינען אין געצעלטן פֿון אומרעכט.
12 וואָרום אַ זון און אַ שילד איז גאָט יהוה,
חן און כּבוד גיט יהוה;
ער פֿאַרמיידט ניט קיין גוטס
פֿון די וואָס גייען אין ערלאַכקייט.
13 גאָט פֿון צבָאוֹת,
ווויל צו דעם מענטשן וואָס פֿאַרזיכערט זיך אויף דיר.

פה 1 פֿאַר דעם געזאַנגמייסטער; פֿון די קינדער פֿון קֹרַח
אַ מִזמור.

2האָסט באַוויליקט, גאָט, דײַן לאַנד[א],
האָסט אומגעקערט די געפֿאַנגענשאַפֿט פֿון יעקב.
3האָסט פֿאַרגעבן די זינד פֿון דײַן פֿאָלק,
האָסט פֿאַרדעקט זײערע אַלע חטאים. סֶלָה.
4האָסט אײַנגעטאָן אַל דײַן רוגֶז,
האָסט זיך אָפּגעקערט פֿון דײַן גרימצאָרן.
5ריכט אונדז װידער אויף, גאָט פֿון אונדזער הילף,
און פֿאַרשטער דײַן כּעס קעגן אונדז.
6צי אויף אײביק װעסטו צערענען אויף אונדז?
װעסטו ציִען דײַן כּעס אויף דור־דורות?
7צי װעסטו אונדז ניט אויפֿלעבן װידער,
אַז דײַן פֿאָלק זאָל זיך פֿרײען מיט דיר?
8װײַז אונדז, גאָט, דײַן חסד,
און דײַן הילף זאָלסטו אונדז געבן.

9איך הער װאָס גאָט יהוה רעדט;
פֿאַרװאָר, ער רעדט פֿריד פֿאַר זײַן פֿאָלק און פֿאַר
זײַנע פֿרומע;
נאָר זײ זאָלן זיך ניט אומקערן צו נאַרישקײט.
10גאָר נאָנט צו זײַנע פֿאָרכטער איז זײַן ישועה,
כּדי כּבוד זאָל רוען אין אונדזער לאַנד.
11גענאָד און אמת האָבן זיך באַגעגנט,
גערעכטיקײט און שלום האָבן זיך צעקושט.
12אמת שפּראָצט פֿון דער ערד,
און גערעכטיקײט לוגט פֿון הימל.
13יאָ, גאָט װעט געבן גוטס,
און אונדזער לאַנד װעט געבן איר פּרוכט.
14גערעכטיקײט װעט גײן אים פֿאַרויס,
און קירעװען אין װעג זײַנע טריט.

א װאָרטשפּיל: רָצִיתָ אַרְצֶךָ.

פו 1אַ תּפילה פון דודן.
נייג צו, גאָט, דיין אויער, ענטפער מיר,
וואָרום אָרעם און באַדערפטיק בין איך.
2באַהיט מיין זעל וואָרום איך בין פרום,
העלף, דו מיין גאָט, דיין קנעכט וואָס פאַרזיכערט זיך
אויף דיר.
3לייטזעליק מיך, גאָט,
וואָרום צו דיר רוף איך אַ גאַנצן טאָג.
4דערפריי די זעל פון דיין קנעכט,
וואָרום צו דיר, גאָט, הייב איך אויף מיין זעל.
5וואָרום דו, גאָט, ביסט גוט און פאַרגעביק,
און פילגענאָדיק צו אַלע וואָס רופן דיך.
6פאַרנעם, גאָט, מיין תּפילה,
און האָרך צו דעם קול פון מיינע געבעטן.
7אין טאָג פון נויט רוף איך דיך,
וואָרום דו וועסט מיר ענטפערן.
8ניטאָ אַזאַ ווי דו, יהוה, צווישן די געטער,
און ניטאָ אַזוי ווי דיינע מעשׂים.
9אַלע פעלקער וואָס דו האָסט געמאַכט,
וועלן קומען און זיך בוקן פאַר דיר, גאָט,
און געבן כּבוד צו דיין נאָמען.
10וואָרום גרויס ביסטו, און טוסט וווּנדער,
דו גאָט אַליין.

11לערן מיך, גאָט, דיין וועג, איך זאָל גיין אין דיין אמת,
אייניק מיין האַרץ צו פאָרכטן דיין נאָמען.
12איך וועל דיך לויבן, מיין גאָט, מיט מיין גאַנצן האַרצן,
און ערלאַכן דיין נאָמען אויף אייביק.

13 וואָרום גרויס איז דיין חסד צו מיר,
און האָסט מציל געווען מיין זעל פון דער טיפער
אונטערערד.
14 גאָט, מוטווילִיקע זיינען אָנגעשטאַנען אויף מיר,
און אַ באַנדע געוואַלטטוער זוכן מיין לעבן,
און זיי האַלטן דיך ניט אַנטקעגן זיך.
15 אָבער דו גאָט ביסט אַ דערבאַרימדיקער און
לייטזעליקער גאָט,
איינגעהאַלטן אין צאָרן און רייך אין גענאָד און טריישאַפט.
16 קער זיך צו מיר, און לייטזעליק מיך,
גיב דיין שטאַרקייט צו דיין קנעכט,
און העלף דעם זון פון דיין דינסט.
17 מאַך מיר אַ צייכן צום גוטן,
און זאָלן זען מיינע שׂונאים און פאַרשעמט ווערן,
אַז דו גאָט האָסט מיך געהאָלפן און מיך געטרייסט.

פז 1 פון די קינדער פון קֹרח אַ מִזמור; אַ ליד.
זיין גרונטפעסט איז אויף די הייליקע בערג.
2 גאָט האָט ליב די טויערן פון צִיוֹן
מער פון אַלע וווינונגען פון יעקב.
3 פּראַכטיקס ווערט גערעדט פון דיר,
דו שטאָט פון גאָט. סֶלָה.
4 איך דערמאָן רַהַב און בָבל פאַר מיינע באַקאַנטע;
אָט איז פּלֶשֶׁת, און צוֹר מיט כּוּש:
„דערדאָזיקער איז אין איר געבאָרן געוואָרן".
5 אָבער פון צִיוֹן ווערט געזאָגט:
„דער און יענער איז דאָרטן געבאָרן געוואָרן,
און דער אויבערשטער אַליין באַפעסטיקט זי".

6גאָט ציילט ביים פאַרשרייבן די פעלקער:
דערדאָזיקער איז דאָרטן געבאָרן געוואָרן. סֶלָה.
7יאָ, אַזוי ווי פליישנשפּילער זינגען
אַלע מיינע אינגעווייד פון דיר.

פח 1אַ געזאַנג; אַ מִזמור פון די קינדער פון קֹרַח; פאַר
דעם געזאַנגמייסטער, אויף מַחלַת לְעַנות; אַ
באַטראַכטונג פון הֵימָן דעם אֶזרָחי.
2יהוה דו גאָט פון מיין הילף,
בעת איך שריי ביי נאַכט פאַר דיר,
3זאָל קומען מיין תּפילה פאַר דיר;
נייג דיין אויער צו מיין רוף.
4וואָרום זאַט מיט אומגליקן איז מיין זעל,
און מיין לעבן האָט צו דער אונטערערד דערגרייכט.
5איך ווער גערעכנט מיט געניִדערטע אין גרוב,
איך בין געוואָרן ווי אַ מענטש אָן כּוח,
6אַן אָפּגעזונדערטער צווישן מתים;
ווי דערשלאָגענע וואָס ליגן אין קבר,
וואָס דו דערמאָנסט זיי ניט מער,
און זיי זיינען פון דיין האַנט פאַרשניטן.

7האָסט מיך אַריינגעטאָן אין דער אונטערשטער גרוב,
אין פינצטערנישן, אין טיפענישן.
8אויף מיר האָט זיך אָנגעלייגט דיין גרימצאָרן,
און אַלע דיינע אינדן דריקסטו אויף מיר. סֶלָה.
9האָסט דערווייטערט מיינע באַקאַנטע פון מיר,
האָסט מיך געמאַכט אַן אומווערדיקייט ביי זיי;
איך בין אַיינגעשפּאַרט און קען ניט אַרויסגיין.
10מיין אויג שמאַכט פון פּיין;

איך האָב דיך גערופֿן, גאָט, אַלע טאָג,
איך האָב אויסגעשפּרייט צו דיר מיינע הענט.
11וועסטו פֿאַר מתים טאָן וווּנדער?
צי די טויטע וועלן אויפֿשטיין דיך לויבן? סֶלָה.
12וועט דערציילט ווערן אין קבר דיין חסד?
דיין טרייִשאַפֿט אין אונטערגאַנג?
13וועלן באַקאַנט ווערן אין דער פֿינצטערניש דיינע וווּנדער?
און דיין גערעכטיקייט אין לאַנד פֿון פֿאַרגעסונג?

14אָבער איך, צו דיר, גאָט, שריי איך,
און אין פֿרימאָרגן קומט פֿאַר דיר מיין תּפֿילה.
15פֿאַרוואָס פֿאַרלאָזסטו, גאָט, מיין זעל?
פֿאַרבאָרגסטו דיין פּנים פֿון מיר?
16איך בין געדריקט און גיי אַיין פֿון יוגנט אָן;
איך טראָג דיין אֵימה, איך בין צעדולט.
17איבער מיר איז דיין גרימצאָרן אַריבער,
דיינע שרעקענישן האָבן מיך פֿאַרשניטן.
18זיי האָבן מיך אַרומגערינגלט ווי אַ וואַסער אַ גאַנצן טאָג,
זיי האָבן אין איינעם מיך אַרומגענומען.
19האָסט דערווייטערט פֿון מיר אַ גוטן פֿריינט און אַ חבֿר,
מיין באַקאַנטשאַפֿט איז די פֿינצטערניש.

פט 1אַ באַטראַכטונג פֿון אֵיתָן דעם אֶזרָחי.
2די חסדים פֿון גאָט וועל איך אייביק זינגען;
אויף דור־דורות וועל איך באַקאַנט מאַכן דיין טרייִשאַפֿט
מיט מיין מויל.
3וואָרום איך זאָג: אויף אייביק געבויט איז די גענאָד,
די הימלען, אין זיי האָסטו באַפֿעסטיקט דיין טרייִשאַפֿט:
4איך האָב געשלאָסן אַ בונד צו מיין אויסדערוויילטן,

איך האָב געשוואָרן צו דוד מיין קנעכט:
5אויף אייביק וועל איך אויפשטעלן דיין זאָמען,
און אויף דור־דורות וועל איך אויפבויען דיין טראָן. סֶלָה.

6און די הימלען לויבן דיינע וואונדער, גאָט,
אויך דיין טריישאַפט אין דער איינזאַמלונג פון די הייליקע.
7וואָרום ווער אין הימל קען זיך גלייכן צו יהוה?
ווער איז געגליכן צו יהוה צווישן די מאַכטיקע?
8גאָט איז פאָרכטיק זייער אין דעם באַראָט פון די הייליקע.
און מוֹראדיק פאַר אַלע זיינע אַרומיקע.
9יהוה דו גאָט פון צבָאוֹת,
ווער איז אַזוי שטאַרק ווי דו, יָה?
און דיינע געטרייע זיינען רונד אַרום דיר.
10דו געוועלטיקסט איבער דער שטאָלצקייט פון ים;
אַז זיינע וועלן הייבן זיך, טוסט דו זיי איינשטילן.
11דו האָסט צעדריקט ווי אַ דערשלאָגענעם, רַהַב,
מיט דיין שטאַרקן אָרעם האָסטו צעשפּרייט דיינע פיינט.
12דיין איז דער הימל, דיין אויך די ערד;
די וועלט און איר פולקייט זיי האָסט דו געגרונטפעסט.
13צפון און דָרום—זיי האָסט דו באַשאַפן,
תָּבוֹר און חֶרמוֹן זינגען פון דיין נאָמען.
14דו האָסט אַן אָרעם מיט גבורה,
דיין האַנט איז שטאַרק, דיין רעכטע איז דערהויבן.
15רעכט און גערעכטיקייט זיינען דאָס געשטעל פון דיין טראָן;
גענאָד און אמת זיינען פאַר דיין פּנים.
16וויל צו דעם פאָלק וואָס ווייס [דיין] לייטזעליקייט,
וואָס גייען, גאָט, אין ליכט פון דיין פּנים.

17 מיט דײַן נאָמען פרײען זײ זיך אַ גאַנצן טאָג,
און דורך דײַן גערעכטיקײט װערן זײ דערהויבן.
18 װאָרום דו ביסט די פּראַכט פון זײער שטאַרקײט,
און דורך דײַן גוטװיליקײט װערט דערהויבן אונדזער
האָרן.
19 װאָרום גאָט, ער איז אונדזער שילד,
און דער הײליקער פון ישׂראל, ער איז אונדזער קיניג.

20 האָסט אַמאָל אין אַ זעאונג גערעדט צו דײַנע פרומע,
און האָסט געזאָגט: איך האָב אַרויפגעטאָן הילף אויף
אַ גיבור,
איך האָב דערהויבן אַן אויסדערװײלטן פון פאָלק.
21 איך האָב געפונען דוד מײַן קנעכט,
איך האָב מיט מײַן הײליקן אײל אים געזאַלבט,
22 אַז מײַן האַנט זאָל זײַן פעסט מיט אים,
און מײַן אָרעם זאָל אים שטאַרקן.
23 קײן פײַנט זאָל ניט מאָנען פון אים,
און קײן באַװעלער זאָל אים ניט פּײַניקן.
24 און איך װעל צעשטויסן זײַנע דריקער פון פאַר אים,
און זײַנע שׂונאים װעל איך שלאָגן.
25 און מײַן טרײַשאַפט און מײַן חסד װעלן זײַן מיט אים,
און דורך מײַן נאָמען װעט דערהויבן װערן זײַן האָרן.
26 און איך װעל אַרויפטאָן אויפן ים זײַן האַנט,
און אויף די טײַכן זײַן רעכטע.
27 ער װעט מיך רופן: מײַן פאָטער ביסטו,
מײַן גאָט, און דער פעלז פון מײַן הילף;
28 אויך איך װעל אים מאַכן פאַרן בכור,
פאַרן העכסטן איבער די מלכים פון דער ערד.

29 אויף אײביק װעל איך אים היטן מײַן חסד,
און מײַן בונד װעט אים בלײַבן געטרײַ.
30 און איך װעל אָנהאַלטן שטענדיק זײַן זאָמען,
און זײַן טראָן װי די טעג פֿון די הימלען.
31 אַז זײַנע קינדער װעלן פֿאַרלאָזן מײַן תּורה,
און אין מײַנע געזעצן װעלן זײ ניט גײן;
32 אַז מײַנע חוקים װעלן זײ פֿאַרשװעכן,
און מײַנע געבאָט װעלן זײ ניט היטן;
33 װעל איך שטראָפֿן מיט אַ רוט זײער פֿאַרברעך,
און מיט פּלאָגן זײער זינד.
34 אָבער מײַן חסד װעל איך ניט פֿאַרשטערן פֿון אים,
און ניט פֿעלשן אָן מײַן טרײַשאַפֿט.
35 איך װעל ניט פֿאַרשװעכן מײַן בונד,
און דעם אַרױסלאָז פֿון מײַנע ליפּן װעל איך ניט בײַטן.
36 אײנמאָל האָב איך געשװאָרן אין מײַן הײליקײט:
אױב איך װעל פֿעלשן אָן דודן!
37 זײַן זאָמען זאָל זײַן אײביק,
און זײַן טראָן װי די זון פֿאַר מיר.
38 אַזױ װי די לבֿנה זאָל ער אײביק באַשטײן,
און װי דער געטרײַער עדות אין הימל. סֶלָה.

39 אָבער דו האָסט פֿאַרלאָזן און פֿאַראַכט,
האָסט זיך פֿאַרצאָרנט אויף דײַן געזאַלבטן.
40 האָסט אַװעקגעװאָרפֿן דעם בונד פֿון דײַן קנעכט
האָסט פֿאַרשװעכט צו דער ערד זײַן קרוין.
41 האָסט צעבראָכן אַלע זײַנע צאַמען,
האָסט געמאַכט פֿון זײַנע פֿעסטונגען אַ תּל.
42 צערױבט האָבן אים אַלע װעגגײער,

ער איז געוואָרן אַ חרפּה בײַ זײַנע שכנים.
43 האָסט דערהויבן די רעכטע האַנט פֿון זײַנע דריקער,
האָסט דערפֿרײט אַלע זײַנע פֿײַנט.
44 אויך האַלטסטו צוריק דעם שאַרף פֿון זײַן שווערד,
און האָסט אים ניט געלאָזט אויפֿשטיין אין מלחמה.
45 האָסט פֿאַרשטערט זײַן לויטערקייט,
און געשלײַדערט זײַן טראָן צו דער ערד.
46 האָסט געקירצט די טעג פֿון זײַן יוגנט,
האָסט אים מיט בושה באַדעקט. סֶלָה.

47 ביז וואַנען, גאָט, וועסטו זיך פֿאַרבאָרגן נאָכאַנאַנד?
וועט ברענען ווי אַ פֿײַער דײַן גרימצאָרן?
48 געדענק, וואָס איז מײַן געדויער;
צו וואָס פֿאַר נישטיקייט דו האָסט באַשאַפֿן אַלע מענטשנקינדער,
49 וואָסער מענטש קען לעבן און ניט זען דעם טויט?
מאַכן אַנטרינען זײַן זעל פֿון דער האַנט פֿון דער אונטערערד? סֶלָה.
50 ווּ זײַנען דײַנע פֿריערדיקע חסדים, גאָט,
וואָס דו האָסט געשוואָרן דודן אין דײַן טרײַשאַפֿט?
51 געדענק, גאָט, די לעסטערונג פֿון דײַנע קנעכט,
וואָס איך טראָג אין מײַן בוזעם פֿון אַלדי פֿיל פֿעלקער;
52 וואָס דײַנע פֿײַנט, גאָט, לעסטערן,
וואָס זיי לעסטערן די טריט פֿון דײַן געזאַלבטן.

53 געלויבט איז גאָט אייביק,
אָמן און אָמן!

פירטער סֵפֶר

צ ¹אַ תּפילה פון משה דעם געטלאַכן מאַן.
גאָט, דו ביסט אונדז געווען
אַ באַשיצונג אין אַלע דורות.
²איידער די בערג זיינען געבאָרן געוואָרן,
און דו האָסט באַשאַפן די ערד און די וועלט,
און פון אייביקייט ביז אייביקייט,
ביסט דו גאָט.
³ברענגסט דעם מענטשן ביז דערשלאָגנקייט,
און זאָגסט: טוט תּשובה, איר מענטשנקינדער.
⁴וואָרום טויזנט יאָר איז אין דיינע אויגן
ווי דער נעכטיקער טאָג, ווען ער איז פאַרגאַנגען,
און ווי אַ וואַך אין דער נאַכט.
⁵שטראָמסט זיי אַוועק, ווי אַ דרעמל ווערן זיי;
אין פרימאָרגן ווי גראָז געוואַקסן,
⁶אין פרימאָרגן געבליט און געוואַקסן—
צום אָוונט אָפּגעשניטן און פאַרדאַרט.

⁷וואָרום מיר ווערן פאַרלענדט אין דיין כּעס,
און אין דיין גרימצאָרן ווערן מיר פאַרכאַפּט.
⁸האַלטסט אונדזערע זינד אַנטקעגן דיר,
אונדזערע פאַרבאָרגענישן פאַרן ליכט פון דיין פּנים.
⁹וואָרום אַלע אונדזערע טעג פאַרגייען אין דיין גרימצאָרן,
מיר ענדיקן אונדזערע יאָרן אַזוי ווי אַ הויך.
¹⁰די טעג פון אונדזערע יאָרן, זיי זיינען זיבעציק יאָר,
און אַז אין גבורה, איז אַכציק יאָר;
און זייער שטאָלץ איז מאַטערניש און אומגליק;
וואָרום גיך פאַרגייט עס, און מיר פליען אַוועק.

11 ווער פאַרשטייט די מאַכט פון דיין כעס,
אַז ווי דיין מוראדיקייט אַזוי איז דיין גרימצאָרן?
12 לערן אונדז ריכטיק צו ציילן אונדזערע טעג,
כדי מיר זאָלן קריגן אַ האַרץ פון חכמה.

13 קער זיך אום, גאָט— ווי לאַנג נאָך?—
און דערבאַרים זיך אויף דיינע קנעכט.
14 זעטיק אונדז אין פרימאָרגן מיט דיין חסד,
כדי מיר זאָלן זינגען און זיין פריילאַך אין אַלע אונדזערע טעג.
15 דערפריי אונדז ווי די טעג וואָס דו האָסט אונדז געפּייניקט,
די יאָרן וואָס מיר האָבן געזען בייז.
16 זאָל באַוויזן ווערן דיין טוּאונג צו דיינע קנעכט,
און דיין פּראַכט אויף זייערע קינדער.
17 און זאָל די ליבלאַכקייט פון יהוה אונדזער גאָט זיין אויף אונדז;
און באַפעסטיק פאַר אונדז דאָס ווערק פון אונדזערע הענט,
יאָ, דאָס ווערק פון אונדזערע הענט, באַפעסטיק עס.

צא 1 דו וואָס זיצסט אין דער פאַרבאָרגעניש פון אויבערשטן,
וואָס אין שאָטן פון אַלמאַכטיקן ווײַלסטו,
2 איך זאָג אויף יהוה, מיין באַשיצונג און מיין פעסטונג,
מיין גאָט וואָס איך פאַרזיכער זיך אויף אים,
3 אַז ער וועט דיך מציל זיין פון פויגלפאַנגערס נעץ,
פון דער פּעסט פון פאַרטיליקונג.
4 מיט זיין פלעדער וועט ער דיך באַשירעמען,

און אונטער זיינע פליגלען וועסטו זיך שיצן;
אַ שילד און אַ פּאַנצער איז זיין טריישאַפט.

5 וועסט ניט מורא האָבן פאַר אַ שרעק פון דער נאַכט,
פאַר אַ פייל וואָס פליט ביי טאָג;
6 פאַר אַ פּעסט וואָס גייט אום אין דער פינצטער,
פאַר אַ מגפה וואָס פאַרוויסט אין מיטן טאָג.
7 דיר פון זייט וועלן פאַלן טויזנט,
און צען טויזנט פון דיין רעכטער האַנט,—
צו דיר וועט עס ניט גענענען.
8 בלויז מיט דיינע אויגן וועסטו אָנקוקן,
9 און די באַצאָלונג פון די רשעים וועסטו זען.
ווייל דו [האָסט געזאָגט]: גאָט איז מיין באַשיצונג,
געמאַכט דעם אויבערשטן פאַר דיין באַשירעמונג.
10 דיך וועט ניט טרעפן קיין בייז,
און קיין פּלאָג וועט ניט גענענען צו דיין געצעלט.
11 וואָרום זיינע מלאָכים וועט ער באַפעלן וועגן דיר,
דיך צו באַהיטן אין אַלע דיינע וועגן.
12 אויף די הענט וועלן זיי דיך טראָגן,
טאָמער וועסטו אָפּשלאָגן אָן אַ שטיין דיין פוס.
13 אויף לייבן און פּיפּערנאָטערס וועסטו שפּרייזן,
וועסט צעטרעטן יונגלייבן און שלענג.

14 ווייל ער האָט געגלוסט צו מיר, וועל איך אים מאַכן
אַנטרינען;
איך וועל אים דערהייכן, ווייל ער קען מיין נאָמען.
15 ער וועט מיך רופן, און איך וועל אים ענטפערן,
איך וועל זיין מיט אים אין אַ צרה,
איך וועל אים דערלייזן, און אים ברענגען צו כבוד.

16 מיט לאַנגע יאָרן װעל איך אים זעטן,
אוּן װעל אים װײַזן מײַן הילף.

צב 1 אַ מִזמור, אַ געזאַנג פֿאַר דעם טאָג פֿון שבת.
2 גוּט איז צוּ לויבן גאָט,
אוּן זינגען צוּ דײַן נאָמען, דוּ העכסטער;
3 צוּ דערצײלן אין פֿרימאָרגן דײַן חסד
אוּן דײַן טרײַשאַפֿט אין די נעכט,
4 אויף אַ צענסטרוּנע אוּן אויף אַ גיטאַר,
מיט פֿאַרטראַכטוּנג אויף דער האַרף.
5 װאָרוּם האָסט מיך דערפֿרײט, גאָט, מיט דײַן װערק,
איך זינג װעגן די מעשׂים פֿון דײַנע הענט.
6 װי גרויס זײַנען דײַנע מעשׂים, גאָט!
טיף ביז גאָר זײַנען דײַנע טראַכטוּנגען.
7 דער בהֵמישער מענטש װײס ניט,
אוּן דער נאַר פֿאַרשטײט דאָס ניט.
8 אַז די רשעים שפּראָצן װי גראָז,
אוּן עס בליִען אַלע טוּער פֿון אוּמרעכט,
איז דאָס כּדי זײ זאָלן פֿאַרטיליגט װערן אויף אײביק.
9 אָבער דוּ ביסט דערהויבן
אויף אײביק, גאָט.
10 װאָרוּם אָט דײַנע פֿײַנט, גאָט,
װאָרוּם אָט דײַנע פֿײַנט װעלן אוּנטערגײן,
צעשפּרײט װעלן װערן אַלע טוּער פֿון אוּמרעכט.
11 אוּן האָסט דערהײכט װי בײ אַ װיזלטיר[א] מײַן האָרן;
איך האָב מיך באַזאַלבט מיט פֿרישן אײל.
12 אוּן מײַן אויג האָט זיך אָנגעזען אויף מײַנע לויערער;
אויף די שלעכטסטוּער װאָס שטײען אָן אויף מיר,
הערן מײַנע אויערן זיך אָן.

[א] װאָרטשפּיל: וַתָּרֶם כִּרְאֵים.

13 דער צדיק וועט בליִען ווי אַ טייטלבוים,
ווי אַ צעדערבוים אין לבָנון וועט ער וואַקסן.
14 אַיינגעפלאַנצט אין הויז פון יהוה,
אין די הויפן פון אונדזער גאָט וועלן זיי בליִען.
15 זיי וועלן נאָך שפּראָצן אין גראָער עלטער,
פעט און זאַפטיק וועלן זיי זיין;
16 צו דערציילן אַז גאָט איז רעכטפאַרטיק,
מיין פעלז וואָס קיין אומרעכט איז אין אים ניטאָ.

צג 1 גאָט טוט קיניגן;
ער האָט זיך מיט גרויסקייט באַקליידט;
גאָט האָט זיך אָנגעקליידט,
מיט שטאַרקייט זיך אָנגעגורט;
אויך איז באַפעסטיקט די וועלט,
זי זאָל זיך ניט וואַקלען.
2 פעסט שטייט דיין טראָן פון אַמאָל,
פון אייביק אָן ביסטו.
3 די טייכן, גאָט, האָבן אויפגעהויבן,
די טייכן האָבן אויפגעהויבן זייער קָול;
די טייכן הייבן אויף זייער גערויש.
4 מער פון די קולות פון וואַסערן גרויסע,
פון מאַכטיקע אינדן פון ים,
איז מאַכטיק גאָט אין דער הייך.
5 דיינע אָנזאָגן זיינען זיכער ביז גאָר;
פאַר דיין הויז פּאַסט זיך הייליקייט, גאָט,
אויף אייביקע טעג.

צד 1 יהוה דו גאָט פון נקמות,
גאָט פון נקמות, שיין אַרויס!

2דערהייב זיך, דו ריכטער פון דער ערד,
קער אום פאַרגעלטונג צו די שטאָלצע.
3ביז וואַנען וועלן די רשעים, גאָט,
ביז וואַנען וועלן די רשעים זיך פרייען?
4זיי גאַווערן, זיי רעדן פאַרשייט,
זיי רימען זיך, אַלע טוער פון אומרעכט.
5דיין פאָלק, גאָט, צעדריקן זיי,
און זיי פּייניקן דיין אַרב.
6די אַלמנה און דעם פרעמדן הרגען זיי,
און יתומים טייטן זיי.
7און זיי זאָגן: יָה וועט ניט זען,
און דער גאָט פון יעקב וועט ניט מערקן.

8באַטראַכט, איר פאַרגרעבטע אין פאָלק[א],
און איר נאַרן, ווען וועט איר קלוג ווערן?
9דער וואָס פלאַנצט דאָס אויער, צי וועט ער ניט הערן?
דער וואָס פורעמט דאָס אויג, צי וועט ער ניט זען?
10דער וואָס וואָרנט די פעלקער, צי וועט ער ניט שטראָפן?
ער וואָס לערנט דעם מענטשן וויסן.
11גאָט ווייס די מחשבות פון דעם מענטשן,
אַז זיי זיינען נישטיק.

12וויל צו דעם מאַן וואָס דו מוסרסט אים, גאָט,
און פון דיין תּורה טוסטו אים לערנען;
13כּדי אים צו באַרוען אין טעג פון בייז,
ביז אַ גרוב וועט געגראָבן ווערן פאַרן רשע.
14וואָרום גאָט וועט ניט אַוועקוואַרפן זיין פאָלק,
און זיין אַרב ניט פאַרלאָזן.
15וואָרום צום גערעכטן וועט זיך אומקערן דאָס רעכט,

[א] וואָרטשפּיל: בִּינוּ בֹּעֲרִים בָּעָם.

און נאָך אים וועלן גיין אַלע רעכטפאַרטיקע הערצער.
16 ווער וועט אויפשטיין פאַר מיר אַקעגן די שלעכטסטוער?
ווער וועט זיך שטעלן פאַר מיר אַקעגן די טוער פון אומרעכט?
17 ווען ניט גאָט וואָלט מיר אַ הילף געווען,
וואָלט שיר גערוט אין שטילן קבר מיין זעל.
18 ווען איך זאָג: מיין פוס גליטשט זיך אויס,
לענט מיך אונטער, גאָט, דיין חסד.
19 ביי מיינע פיל זאָרגענישן אין מיר,
קוויקן דיינע טרייסטונגען מיין זעל.

20 קען זיך חברן צו דיר דער טראָן פון פאַרברעכן
וואָס פורעמט אומגליק דורך געזעץ?
21 זיי קלייבן זיך אויף דעם נפש פון צדיק,
און אומשולדיק בלוט פאַרמשפּטן זיי.
22 אָבער יהוה איז מיר געווען פאַר אַ פעסטונג,
און מיין גאָט צום פעלז פון מיין באַשיצונג.
23 און ער האָט אומגעקערט אויף זיי זייער אומרעכט,
און דורך זייער בייז טוט ער זיי פאַרשניידן;
פאַרשניידן טוט זיי יהוה אונדזער גאָט.

צה

1 קומט, לאָמיר זינגען צו גאָט,
לאָמיר שאַלן צום פעלז פון אונדזער הילף.
2 לאָמיר קומען פאַר זיין פּנים מיט דאַנק,
מיט געזאַנגען לאָמיר שאַלן צו אים.
3 וואָרום אַ גרויסער גאָט איז יהוה,
און אַ גרויסער מלך איבער אַלע געטער,
4 וואָס אין זיין האַנט זיינען די גרונטן פון דער ערד,
און די הייכן פון די בערג זיינען זיינע;

5 וואָס דער ים איז זײַנער, און ער האָט אים געמאַכט;
און די יבשה האָבן געפֿורעמט זײַנע הענט.
6 קומט, לאָמיר זיך בוקן און בייגן,
לאָמיר קניען פֿאַר יהוה אונדזער באַשעפֿער.
7 וואָרום ער איז אונדזער גאָט,
און מיר דאָס פֿאָלק פֿון זײַן פּיטערונג,
און די שאָף פֿון זײַן האַנט;
ווען איר וואָלט הײַנט צוהערן צו זײַן קול!
8 מאַכט ניט האַרט אײַער האַרץ ווי בײַ מריבָה,
ווי אין טאָג פֿון מַסָה אין דער מדבר,
9 בעת אײַערע עלטערן האָבן מיך געפּרוווט,
מיך פּראָבירט, הגם זיי האָבן געזען מײַן ווערק.
10 פֿערציק יאָר האָב איך מיך געעקלט מיטן דור,
און האָב געזאָגט: אַ פֿאָלק מיט פֿאַרפּירטע הערצער
זײַנען זיי,
און זיי ווייסן ניט מײַנע וועגן;
11 וואָס דרום האָב איך געשוואָרן אין מײַן צאָרן,
אויב זיי וועלן קומען אין מײַן רואונג!

צו 1 זינגט צו גאָט אַ נײַ געזאַנג,
זינגט צו גאָט, די גאַנצע ערד.
2 זינגט צו גאָט, בענטשט זײַן נאָמען,
זאָגט אָן פֿון טאָג צו טאָג זײַן ישועה.
3 דערציילט צווישן די פֿעלקער זײַן כּבוד,
צווישן אַלע אומות זײַנע וווּנדער.
4 וואָרום גרויס איז יהוה, און זייער געלויבט,
ער איז פֿאָרכטיק איבער אַלע געטער;
5 וואָרום די געטער פֿון אַלע פֿעלקער זײַנען נישטיק,

און יהוה האָט די הימלען געמאַכט.
6גלאַנץ און שיינקייט זיינען פאַר זיין פּנים,
שטאַרקייט און פּראַכט אין זיין הייליקטום.

7גיט צו גאָט, איר משפּחות פון די פעלקער,
גיט צו גאָט כּבוד און שטאַרקייט.
8גיט צו גאָט דעם כּבוד פון זיין נאָמען,
ברענגט אַ געשאַנק, און קומט אין זיינע הויפן.
9בוקט זיך צו גאָט מיט הייליקן אָפּשיי,
ציטערט פאַר אים, די גאַנצע ערד.

10זאָגט צווישן די פעלקער: גאָט טוט קיניגן;
אויך איז באַפעסטיקט די וועלט, זי זאָל זיך ניט וואַקלען,
ער וועט משפּטן די פעלקער מיט יושר.
11זאָלן זיך פרייען די הימלען, און זאָל לוסטיק זיין די ערד
זאָל דונערן דער ים מיט זיין פולקייט.
12זאָל פריילאַך זיין דאָס פעלד און אַלץ וואָס דערין;
דענסמאָל זאָלן זינגען אַלע בוימער פון וואַלד,
13פאַר גאָט, וואָרום ער קומט,
וואָרום ער קומט משפּטן די ערד;
ער וועט משפּטן די וועלט מיט גערעכטיקייט,
און די פעלקער מיט זיין וואַרהאַפטיקייט.

צז 1גאָט טוט קיניגן, זאָל לוסטיק זיין די ערד,
זאָלן זיך פרייען די פיל אינזלען.
2וואָלקן און נעבל זיינען אַרום אים,
רעכט און גערעכטיקייט דאָס געשטעל פון זיין טראָן.
3אַ פייער גייט אים פאַרויס,
און פאַרברענט רונד אַרום זיינע פיינט.

4זײַנע בליצן באַלײַכטן די װעלט;
עס זעט די ערד, און זי ציטערט.
5די בערג צעגײיען װי װאַקס פאַר גאָט,
פאַר דעם האַר פון דער גאַנצער ערד.
6די הימלען דערצײלן זײַן גערעכטיקײט,
און אַלע פעלקער זעען זײַן כבוד.

7צו שאַנד װערן אַלע געצנדינער,
װאָס רימען זיך מיט נישטיקײטן;
עס בוקן זיך צו אים אַלע געטער.
8ציון הערט און זי פרײט זיך,
און לוסטיק זײַנען די טעכטערשטעט פון יהודה,
פון װעגן דײַנע משפּטים, יהוה.
9װאָרום דו יהוה ביסט דער העכסטער איבער
דער גאַנצער ערד,
הױך דערהױבן איבער אַלע געטער.

10איר ליבהאָבער פון גאָט, האָט פײַנט שלעכטס!
ער היט די נפשות פון זײַנע פרומע,
פון דער האַנט פון רשעים איז ער זײ מציל.
11אַ ליכט איז פאַרזײט פאַרן צדיק,
און פאַר די רעכטפאַרטיקע הערצער אַ פרײד.
12פרײט זיך, איר צדיקים, מיט גאָט,
און דאַנקט זײַן הײליקער געדעכעניש.

צח 1אַ מִזמור.
זינגט צו גאָט אַ נײ געזאַנג,
װאָרום װוּנדער האָט ער געטאָן;
זײַן רעכטע האַנט האָט אים געהאָלפן,

און זיין הייליקער אָרעם.
2גאָט האָט געלאָזט וויסן זיין ישועה,
פֿאַר די אויגן פֿון אַלע פֿעלקער האָט ער
אַנטפּלעקט זיין גערעכטיקייט.
3ער האָט געדאַכט אָן זיין חסד און זיין טריישאַפֿט
צו דעם הויז פֿון ישׂראל;
אַלע עקן פֿון דער ערד האָבן געזען
די ישועה פֿון אונדזער גאָט.

4שאַלט צו גאָט, די גאַנצע ערד,
ברעכט אויס און זינגט און שפּילט.
5שפּילט צו גאָט אויף אַ האַרף,
אויף אַ האַרף מיט אַ קָול פֿון געזאַנג.
6מיט טרומייטן און אַ קָול פֿון שופֿר
שאַלט פֿאַר גאָט דעם מלך.

7זאָל דונערן דער ים מיט זיין פֿולקייט,
די וועלט און די וווינער אין איר.
8די טייכן זאָלן קלאַפּן די הענט,
די בערג זאָלן זינגען אין איינעם;
9פֿאַר גאָט, וואָרום ער קומט משפּטן די ערד;
ער וועט משפּטן די וועלט מיט גערעכטיקייט,
און די פֿעלקער מיט יושר.

צט 1גאָט טוט קיניגן,
זאָלן ציטערן די פֿעלקער;
ער טראָנט איבער די כּרובים,
זאָל זיך וואַקלען די ערד.
2גאָט איז גרויס אין ציון,

און ער איז דערהויבן איבער אַלע פעלקער.
3זאָלן זיי לויבן דיין גרויסן און פאָרכטיקן נאָמען–
הייליק איז ער!
4און די שטאַרקייט פון דעם מלך וואָס האָט ליב גערעכטיקייט.
דו האָסט אויפגעשטעלט יושר,
רעכט און גערעכטיקייט האָסטו אין יעקב געטאָן.
5דערהייבט יהוה אונדזער גאָט,
און בוקט זיך צו זיין פוסבענקל–
הייליק איז ער!

6משה און אַהרן זיינען געווען צווישן זיינע כּהנים,
און שמואל צווישן די וואָס רופן זיין נאָמען;
זיי פלעגן רופן צו גאָט,
און ער פלעגט זיי ענטפערן.
7אין אַ וואָלקנזייל פלעגט ער רעדן צו זיי;
זיי האָבן געהיט זיינע אָנזאָגן,
און דאָס געזעץ וואָס ער האָט זיי געגעבן.
8יהוה אונדזער גאָט, דו האָסט זיי געענטפערט;
אַ פאַרגעביקער גאָט ביסטו זיי געווען,
און האָסט זיך נוקם געווען פון זייערטווּען.
9דערהייבט יהוה אונדזער גאָט,
און בוקט זיך צו זיין הייליקן באַרג,
וואָרום הייליק איז יהוה אונדזער גאָט.

ק 1אַ מזמור פון דאַנקגעבונג.
שאַלט צו גאָט, די גאַנצע ערד.
2דינט גאָט מיט שמחה.
קומט פאַר אים מיט געזאַנג.

3וויסט אַז יהוה, ער איז גאָט;
ער האָט אונדז געשאַפֿן, און זײַנע זײַנען מיר,
זײַן פֿאָלק, און די שאָף פֿון זײַן פּיטערונג.
4קומט אין זײַנע טויערן מיט דאַנק,
אין זײַנע הויפֿן מיט לויב;
גיט אַ דאַנק צו אים, בענטשט זײַן נאָמען.
5וואָרום גוט איז גאָט,
אויף אײביק איז זײַן חסד,
און ביז דור־דורות זײַן טרײַשאַפֿט.

קא 1אַ מִזמור פֿון דודן.
גענאָד און גערעכטיקייט וועל איך באַזינגען,
צו דיר גאָט וועל איך זינגען.
2איך אַכט אויפֿן ערלאַכן וועג;
ווען וועסטו קומען צו מיר?
איך גײ אום אין מײַן הויז
אין דער ערלאַכקייט פֿון מײַן האַרצן.
3איך האַלט ניט פֿאַר מײַנע אויגן
אַ נידערטרעכטיקע זאַך;
דאָס טאָן פֿון די אָפּקערערס האָב איך פֿײַנט,
עס טוט זיך ניט באַהעפֿטן אָן מיר.
4אַ קרום האַרץ איז אָפּגעטאָן פֿון מיר,
פֿון שלעכטיקייט ווייס איך ניט.
5דער וואָס באַרעדט אין פֿאַרבאָרגעניש זײַן חבר,
אים האַק איך אָפּ;
דער וואָס האָט האָפֿערדיקע אויגן און אַ שטאָלץ האַרץ,
אים קען איך ניט לײַדן.
6מײַנע אויגן זײַנען אויף די געטרײַע פֿון לאַנד,

זיי זאָלן זיצן מיט מיר;
דער וואָס גייט אויפן וועג פון ערלאַכקייט,
ער איז אין מיין דינסט.
7 אין מיין הויז טאָר ניט זיצן
דער וואָס באַגייט באַטרוג;
דער וואָס רעדט ליגנס
קען ניט באַשטיין פאַר מיינע אויגן.
8 אַלע פרימאָרגן פאַרשנייד איך
אַלע רשעים פון לאַנד,
כדי צו פאַרשניידן פון גאָטס שטאָט
אַלע טוער פון אומרעכט.

קב 1 אַ תפילה פאַר דעם געדריקטן ווען ער פאַרגייט זיך,
און ער גיסט אויס פאַר גאָט זיין קלאָג.
2 גאָט, הער צו מיין תפילה,
און מיין געשריי זאָל קומען צו דיר.
3 זאָלסט ניט פאַרבאָרגן דיין פנים פון מיר,
אין טאָג פון מיין נויט נייג דיין אויער צו מיר,
אין טאָג וואָס איך רוף, ענטפער מיר גיך.
4 וואָרום אַזוי ווי רויך פאַרגייען מיינע טעג,
און מיינע ביינער זיינען ווי אַן אויוון צעברענט.
5 צעקלאַפּט ווי גראָז און פאַרטריקנט איז מיין האַרץ,
וואָרום איך פאַרגעס צו עסן מיין ברויט.
6 פון וועגן די קולות פון מיין קרעכצן
איז מיין געביין צוגעקלעפּט צו מיין הויט.
7 איך בין געגליכן צו אַ פּעליקאַן פון מדבר,
איך בין געוואָרן ווי אַן אַייל פון די חורבות.
8 איך בין וואַך נאָכאַנאַנד און בין געוואָרן

וי אַן עלנדער פויגל אויף אַ דאַך.
9 אַ גאַנצן טאָג לעסטערן מיך מיינע פֿיינט,
די וואָס ווילדעווען קעגן מיר, שילטן זיך מיט מיר.
10 וואָרום אַש האָב איך אַזוי ווי ברויט געגעסן,
און מיינע טראַנקען האָב איך מיט געוויין געמישט.
11 פֿון וועגן דיין כּעס און דיין צאָרן;
וואָרום האָסט מיך אויפֿגעהויבן און מיך
אַוועקגעשליידערט.
12 מיינע טעג זיינען ווי אַ שאָטן וואָס נייגט זיך,
און אַזוי ווי גראָז טריקן איך אַיין.

13 אָבער דו גאָט טראָנסט אויף אייביק,
און דיין געדעכעניש איז אויף דור־דורות.
14 דו וועסט אויפֿשטיין און זיך דערבאַרימען אויף ציון,
וואָרום עס איז צייט זי צו לייטזעליקן,
וואָרום געקומען איז די שעה.
15 וואָרום דיינע קנעכט גאַרן נאָך אירע שטיינער,
און איר שטויב האָבן זיי ליב.
16 און די פֿעלקער וועלן פֿאָרכטן דעם נאָמען פֿון גאָט,
און אַלע מלכים פֿון דער ערד דיין פּראַכט,
17 ווען גאָט האָט אויפֿגעבויט ציון,
זיך באַוויזן אין זיין פּראַכט;
18 זיך געקערט צו דער תּפֿילה פֿון דעם עלנדן,
און ניט פֿאַראַכט זייער תּפֿילה.

19 דאָס וועט פֿאַרשריבן ווערן פֿאַרן שפּעטערדיקן דור,
און דאָס פֿאָלק וואָס וועט באַשאַפֿן ווערן, וועט לויבן
גאָט.
20 וואָרום ער האָט אַראָפּגעקוקט פֿון זיין הייליקער הייך;

גאָט האָט פון הימל געלוגט אויף דער ערד,
21צו הערן דאָס קרעכצן פון געפאַנגענעם,
פריי צו מאַכן די אָנגעברייטע צום טויט.
22כּדי מע זאָל דערציילן אין ציון גאָטס נאָמען,
און זיין לויב אין ירושלַיִם,
23ווען די פעלקער זאַמלען זיך אַיין אין איינעם,
און די קיניגרייכן צו דינען גאָט.

24ער האָט אָפּגעשלאָפט אין וועג מיין כּוח,
ער האָט געקירצט מיינע טעג.
25איך זאָג: מיין גאָט, זאָלסט מיך ניט אַוועקנעמען אין העלפט פון מיינע טעג,
דו וואָס אויף דור־דורות זיינען דיינע יאָרן.
26לאַנג צוריק האָסטו די ערד געגרונטפעסט,
און דאָס ווערק פון דיינע הענט זיינען די הימלען.
27זיי וועלן אונטערגיין, און דו וועסט באַשטיין,
יאָ, זיי אַלע וועלן ווי אַ בגד צעקריכן,
ווי אַ מלבוש וועסטו זיי בייטן, און זיי וועלן פאַרגיין;א
28אָבער דו ביסט דער אייגענער,
און דיינע יאָרן וועלן זיך ניט ענדיקן.
29די קינדער פון דיינע קנעכט וועלן בלייבן,
און זייער זאָמען וועט שטיין פעסט פאַר דיר.

קג
1פון דודן.
לויב, מיין זעל, גאָט,
און אַלע מיינע אינגעווייד, זיין הייליקן נאָמען.
2לויב גאָט, מיין זעל,
און זאָלסט ניט פאַרגעסן אַלע זיינע טובֿות;
3דער וואָס פאַרגיט אַלדי זינד דיינע,

א תַּחֲלִיפֵם וְיַחֲלֹפוּ

וואָס היילט אַלע קראַנקשאַפטן דיינע;
4וואָס לייזט אויס פון גרוב דיין לעבן,
וואָס קריינט דיך מיט גענאָד און דערבאַרימונג;
5וואָס זעטיקט מיט גוטס דיין עלטער,
ווי אַן אָדלער באַנייט זיך די יוגנט דיינע.

6גאָט טוט גערעכטיקייטן,
און רעכט צו אַלע געדריקטע.
7ער האָט געלאָזט וויסן משהן זיינע וועגן,
די קינדער פון ישׂראל זיינע מעשׂים.
8גאָט איז דערבאַרימדיק און לייטזעליק,
איינגעהאַלטן אין צאָרן און רייך אין גענאָד.
9ניט שטענדיק וועט ער קריגן,
און ניט אייביק וועט ער האַלטן אַ כּעס.
10ניט לויט אונדזערע חטאים האָט ער אונדז געטאָן,
און ניט לויט אונדזערע זינד האָט ער אונדז פאַרגאָלטן.
11וואָרום ווי דער הימל איז הויך איבער דער ערד,
אַזוי איז שטאַרק זיין חסד צו די וואָס פאָרכטן אים.
12ווי מזרח איז ווייט פון מערב,
אַזוי האָט ער דערווייטערט פון אונדז אונדזערע פאַרברעכן.
13ווי אַ פאָטער דערבאַרימט זיך אויף זיינע קינדער,
אַזוי דערבאַרימט זיך גאָט אויף די וואָס פאָרכטן אים.
14וואָרום ער ווייס אונדזער באַשאַפונג,
ער געדענקט אַז מיר זיינען שטויב.
15דער מענטש—אַזוי ווי גראָז זיינען זיינע טעג,
ווי אַ שפּראָצונג פון פעלד, אַזוי שפּראָצט ער.
16וואָרום אַ ווינט גייט אַריבער אויף אים, און ער איז ניטאָ,

און זײַן אָרט קען אים ניט מער.
17 אָבער דער חסד פֿון גאָט איז פֿון אײביק ביז אײביק
אויף די װאָס פֿאָרכטן אים,
און זײַן גערעכטיקײט צו קינדסקינדער;
18 צו די װאָס היטן זײַן בונד,
און צו די װאָס געדענקען זײַנע באַפֿעלן זײ צו טאָן.

19 גאָט האָט אין הימל אױפֿגעשטעלט זײַן טראָן,
און זײַן מלוכה געװעלטיקט איבער אַלץ.
20 לױבט גאָט, זײַנע מלאָכים,
איר שטאַרקע גיבורים װאָס טוט זײַן װאָרט,
בײַם הערן דעם קָול פֿון זײַן װאָרט.
21 לױבט גאָט, אַלע זײַנע חַיָלות,
זײַנע משרתים װאָס טוט זײַן רָצון.
22 לױבט גאָט, אַלע זײַנע װערק,
אין אַלע ערטער פֿון זײַן געװעלטיקײט;
לױב גאָט, מײַן זעל.

קד 1 לױב גאָט, מײַן זעל:
יהוה מײַן גאָט, ביסט גרױס ביז גאָר,
אין גלאַנץ און שײנקײט ביסטו אָנגעקלײדט.
2 דער װאָס װיקלט זיך אין ליכט װי אין אַ מאַנטל,
װאָס שפּרײט אױס די הימלען װי אַ פֿאָרהאַנג.
3 װאָס באַלקנט מיט װאַסער זײַנע אױבערשטובן;
װאָס מאַכט װאָלקנס פֿאַר זײַן רײַטװאָגן,
װאָס גײט אױף די פֿליגלען פֿון װינט.
4 װאָס מאַכט זײַנע שלוחים די װינטן,
זײַנע משרתים—פֿלאַקעריק פֿײַער.

5ער האָט געגרונטפעסט די ערד אויף אירע געשטעלן,
זי זאָל זיך ניט וואַקלען אײביק און שטענדיק.
6דעם תּהום, אים האָסטו ווי אַ קלייד איבערגעדעקט;
איבער די בערג זײַנען געשטאַנען די וואַסערן.
7פון דײַן אָנגעשריי זײַנען זיי אַנטלאָפן,
פון קול פון דײַן דונער האָבן זיי אַוועקגעאײַלט—
8בערג האָבן זיך אויפגעהויבן, טאָלן האָבן געניִדערט—
צו דעם אָרט וואָס דו האָסט געגרונטפעסט פאַר זיי.
9האָסט געמאַכט אַ גבול וואָס זיי זאָלן ניט אַריבערגיין,
כּדי זיי זאָלן ניט ווידער באַדעקן די ערד.

10[ער איז] דער וואָס שיקט קוואַלן אין די טאָלן,
זיי זאָלן גיין צווישן די בערג.
11זיי טרינקען אָן אַלע חיות פון פעלד,
די וואַלדאייזלען שטילן זייער דאָרשט.
12לעבן זיי רוען די פויגלען פון הימל,
פון צווישן די צווײַגן גיבן זיי אַרויס אַ קול.
13ביסט דער וואָס טרינקט אָן די בערג פון זײַנע אויבער־
שטובן;
פון דער פרוכט פון דײַנע טואונגען ווערט געזעטיקט
די ערד.

14ער מאַכט שפּראָצן גראָז פאַר דער בהמה,
און הײ פאַר די אַרבעטפּי פון דעם מענטשן,
כּדי אַרויסצוציִען ברויט פון דער ערד;
15און ווײַן וואָס דערפרייט דעם מענטשנס האַרץ,
צו מאַכן גלאַנצן דעם פּנים מער ווי אייל;
און ברויט וואָס לענט אונטער דעם מענטשנס האַרץ.
16די בוימער פון גאָט זעטן זיך אָן,

די צעדערן פון לבָנוֹן וואָס ער האָט געפלאַנצט,
17 וואָס דאָרטן נעסטן די פויגלען;
דער שטאָרך, זיין הויז זיינען ציפּרעסן.
18 די הויכע בערג זיינען פאַר די שטיינבעק,
די פעלזן אַ באַשיצונג פאַר די קיניגלס.

19 ער האָט געמאַכט די לבנה פאַר די צייטן;
די זון ווייס איר אונטערגאַנג.
20 מאַכסט פינצטערניש, און עס ווערט נאַכט,
אין איר ווידמענען זיך אַלע חיות פון פעלד.
21 די יונגלייבן ברילן נאָך רויב,
און בעטן פון גאָט זייער שפּייז.
22 גייט אויף די זון ווערן זיי איינגעטאָן,
און זיי הויערן אין זייערע נאָרעס.
23 גייט אַרויס דער מענטש צו זיין ווערק,
און צו זיין אַרבעט ביז אָוונט.

24 ווי פיל זיינען דיינע ווערק, גאָט!
זיי אַלע האָסטו מיט חכמה געמאַכט;
די גאַנצע ערד איז פול מיט דיין באַשאַף.
25 אָן איז דער ים, גרויס און ברייט,
דאָרטן איז אַ ווידמענונג אָן אַ צאָל,
חיות גרויסע מיט קליינע.
26 דאָרטן גייען אום שיפן;
דער לִוְיָתָן וואָס דו האָסט באַשאַפן זיך צו שפּילן דערין.
27 זיי אַלע קוקן אויס צו דיר,
צו געבן זייער שפּייז אין איר צייט.
28 גיסטו זיי, קלייבן זיי אויף,
עפנסט דיין האַנט, זעטן זיי זיך מיט גוטס.

29 פֿאַרבאָרגסטו דײַן פּנים װערן זײ פֿאַרכאַפּט,
טוסט אַײַן זײער אָטעם, פֿאַרגײען זײ,
און קערן זיך אום צו זײער שטויב.
30 שיקסט אַרױס דײַן אָטעם, װערן זײ באַשאַפֿן,
און דו באַנײסט דעם פּנים פֿון דער ערד.

31 זאָל דער כּבֿוד פֿון גאָט זײַן אױף אײביק!
זאָל גאָט זיך פֿרײען מיט זײַנע װערק!
32 דער װאָס קוקט אָן די ערד, און זי ציטערט,
װאָס רירט אָן די בערג, און זײ רײכערן.
33 איך װעל זינגען צו יהוה כּל־זמן איך לעב,
איך װעל שפּילן צו מײַן גאָט װי לאַנג איך בין.
34 זאָל אים געזיסט זײַן מײַן רעדן;
איך פֿרײ זיך מיט גאָט.
35 זאָלן די זינדיקע פֿאַרלענדט װערן פֿון דער ערד,
און די רשעים זאָלן מער ניט זײַן.
לויב גאָט, מײַן זעל,
הַלְלוּיָהּ[א].

קה 1 גיט אַ דאַנק צו גאָט, רופֿט זײַן נאָמען,
לאָזט װיסן צװישן די פֿעלקער זײַנע טואונגען.
2 זינגט צו אים, שפּילט צו אים,
רעדט פֿון אַלע זײַנע װוּנדער.
3 רימט אײַך מיט זײַן הײליקן נאָמען;
זאָל זיך פֿרײען דאָס האַרץ פֿון די װאָס זוכן גאָט.
4 פֿאָרשט גאָט און זײַן שטאַרקײט,
זוכט זײַן פּנים תּמיד.
5 דערמאָנט זײַנע װוּנדער װאָס ער האָט געטאָן,
זײַנע צײכנס, און די משפּטים פֿון זײַן מױל,

[א] לויבט יָה.

6איר זאָמען פון אַברהם זיין קנעכט,
איר קינדער פון יעקב, זיינע אויסדערוויילטע.

7ער איז יהוה אונדזער גאָט,
איבער דער גאַנצער ערד זיינען זיינע משפּטים.
8ער געדענקט אייביק זיין בונד,
דאָס וואָרט וואָס ער האָט באַפוילן אויף טויזנט דורות;
9וואָס ער האָט געשלאָסן מיט אַברהמען,
און זיין שבועה צו יצחקן.
10און ער האָט עס אויפגעשטעלט פאַר אַ חָק צו יעקבֿ,
פאַר אַן אייביקן בונד צו ישׂראל,
11אַזוי צו זאָגן: דיר וועל איך געבן דאָס לאַנד כּנַעַן,
דער טייל פון אײַער נחלה.

12אַז איר זייט געווען מענטשן געציילטע,
ווינציק און פרעמדע דערין,
13און זיי זיינען אומגעגאַנגען פון פאָלק צו פאָלק,
און פון איין קיניגרייך צו אַן אַנדער אומה,
14האָט ער ניט געלאָזן אַ מענטשן זיי דריקן,
און האָט געשטראָפט מלכים וועגן זיי:
15איר זאָלט ניט אָנרירן מיינע געזאַלבטע,
און מיינע נביאים ניט זאָלט איר בייז טאָן.
16און ער האָט גערופן אַ הונגער אויפן לאַנד,
יעטוועדער אונטערלען פון ברויט האָט ער צעבראָכן.
17ער האָט זיי פאַרויס געשיקט אַ מאַן:
פאַר אַ קנעכט איז פאַרקויפט געוואָרן יוסף.
18מע האָט געפּייניקט אין קייטן זיין פוס,
אין אײַזן איז אַריינגעטאָן געוואָרן זיין לייב;
19ביז דער צייט וואָס זיין וואָרט איז געשען,

האָט דער באַפעל פון גאָט אים געפּרוווט.
20דער מלך האָט געשיקט און אים לויז געלאָזט,
דער געוועלטיקער פון פעלקער—און אים פריי געמאַכט.
21ער האָט אים געמאַכט פאַר אַ האַר איבער זיין הויז,
און פאַר אַ געוועלטיקער איבער זיין גאַנצן אייגנס,
22צו בינדן זיינע האַרן לויט זיין באַראָט,
און זיינע עלטסטע זאָל ער קליגן.

23און ישׂראל איז געקומען קיין מִצרַיִם.
און יעקב האָט זיך אויפגעהאַלטן אין לאַנד חָם.
24און ער האָט זייער געפרוכפּערט זיין פאָלק,
און זיי געמאַכט שטאַרקער פון זייערע דריקער.
25ער האָט פאַרקערט זייער האַרץ פיינט צו האָבן זיין
פאָלק,
זיך צו קליגן אַקעגן זיינע קנעכט.
26ער האָט געשיקט משה זיין קנעכט,
אַהרֹנען וועמען ער האָט אויסדערוויילט.
27האָבן זיי געמאַכט צווישן זיי די זאַכן פון זיינע צייכנס,
און וואונדער אין לאַנד פון חָם.
28ער האָט אָנגעשיקט פינצטערניש און פינצטער געמאַכט;
און זיי האָבן ניט ווידערשפּעניקט זיין וואָרט.
29ער האָט פאַרקערט זייערע וואַסערן אין בלוט,
און האָט געטייט זייערע פיש.
30זייער לאַנד האָט געווידמענט פרעש,
ביז אין די קאַמערן פון זייערע מלכים.
31ער האָט געהייסן, און אַ געמיש פליגן איז געקומען,
אומגעציפער אין זייער גאַנצן געמאַרק.
32האָט געגעבן אָנשטאָט זייערע רעגנס האָגל,

אַ פּלאָמפּייער אין זייער לאַנד.
33און ער האָט אַיינגעשלאָגן זייער ווײַנשטאָק און זייער
פייגנבוים,
און אויסגעבראָכן די בוימער פון זייער געמאַרק.
34ער האָט געהייסן, און אַ היישעריק איז געקומען,
און אַ גראָזפרעסער אָוש אָן אַ צאָל;
35און ער האָט אויפגעגעסן יעטוועדער קרײַטאַכץ אין
זייער לאַנד,
און אויפגעגעסן די פרוכט פון זייער ערד.
36און ער האָט געשלאָגן יעטוועדער בכור אין זייער לאַנד,
די ערשטלינגען פון אַל זייער קראַפט.
37און האָט זיי אַרויסגעצויגן מיט זילבער און גאָלד;
און ניט געווען צווישן זיינע שבטים אַ שטרויכלער.
38מִצרַיִם האָט זיך געפרייט מיט זייער אַרויסגיין,
וואָרום זייער שרעק איז געפאַלן אויף זיי.

39ער האָט פאַרשפּרייט אַ וואָלקן צום צודעק,
און אַ פייער צו לייכטן בײַ נאַכט.
40מע האָט פאַרלאַנגט, און ער האָט געבראַכט וואַכטל-
פויגלען,
און מיט ברויט פון הימל פלעגט ער זיי זעטן.
41ער האָט געעפנט אַ פעלז, און וואַסער איז גערונען,
געגאַנגען ווי אַ טייך דורך די טריקענישן.
42וואָרום ער האָט געדאַכט אָן זיין הייליקן צוזאָג
צו אַברהם זיין קנעכט.
43און ער האָט אַרויסגעצויגן זיין פאָלק מיט פרייד,
מיט געזאַנג זיינע אויסדערוויילטע.
44און ער האָט זיי געגעבן די לענדער פון די פעלקער,

און די מי פון די אומות האָבן זיי גע׳רשעט;
45 כּדי זיי זאָלן האַלטן זיינע געזעצן,
און זיינע לערנונגען זאָלן זיי היטן.
הַלְלוּיָהּ.

קו

1 הַלְלוּיָהּ.
גיט אַ דאַנק צו גאָט, וואָרום ער איז גוט,
וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד.
2 ווער קען אויסרעדן די גבורות פון גאָט?
מאַכן הערן זיין גאַנצן לויב?
3 ווויל צו די וואָס היטן גערעכטיקייט,
צו דעם וואָס טוט רעכט אין יעטוועדער צייט.
4 געדענק מיך, גאָט, ווען דו באַווייליקסט דיין פאָלק,
דערמאָן מיך אין דיין הילף;
5 כּדי איך זאָל זען דאָס גוטס פון דיינע אויסדערוויילטע,
זיך פרייען אין דער פרייד פון דיין פאָלק,
זיך רימען אין איינעם מיט דיין אַרב.

6 מיר האָבן געזינדיקט אַזוי ווי אונדזערע עלטערן,
מיר האָבן פאַרבראָכן, מיר האָבן שלעכטס געטאָן.
7 אונדזערע עלטערן אין מִצְרַיִם האָבן ניט באַטראַכט דיינע וווּנדער,
זיי האָבן ניט געדאַכט אָן דיינע פיל חסדים,
און האָבן ווידערשפּעניקט בײַם ים, בײַם ים־סוף.
8 אָבער ער האָט זיי געהאָלפן פון זיין נאָמען וועגן,
כּדי צו לאָזן וויסן זיין גבורה.
9 און ער האָט אָנגעשריען אויפן ים־סוף, און ער איז געוואָרן טרוקן,

און ער האָט זיי געפירט דורך די תּהומען ווי דורך
אַ סטעפּ.
10און ער האָט זיי געהאָלפן פון דעם שׂונאס האַנט,
און זיי אויסגעלייזט פון דער האַנט פון פיינט.
11און די וואַסערן האָבן צוגעדעקט זייערע דריקער,
ניט אַן איינציקער פון זיי איז געבליבן.
12און זיי האָבן געגלויבט אין זיינע ווערטער,
זיי האָבן געזונגען זיין לויב.

13גיך האָבן זיי פאַרגעסן זיינע טואונגען;
זיי האָבן ניט געהאַרט אויף זיין עצה.
14און זיי האָבן געגלוסט אַ גלוסטונג אין דער מדבר,
און געפּרוווט גאָט אין דער וויסטע.
15און ער האָט זיי געגעבן זייער פאַרלאַנג,
אָבער ער האָט געשיקט אַ דער אין זייער לייב.

16און זיי האָבן זיך מקנא געווען אָן משהן אין לאַגער,
און אָן אַהרן דעם הייליקן פון גאָט.
17האָט די ערד זיך געעפנט, און איינגעשלונגען דתנען,
און צוגעדעקט דאָס געזעמל פון אַבירמען.
18און אַ פייער האָט זיך אָנגעצונדן אין זייער געזעמל,
אַ פלאַם האָט פאַרברענט די רשעים.

19זיי האָבן געמאַכט אַ קאַלב אין חורב,
און זיך געבוקט צו אַ געגאָסענעם געץ.
20און זיי האָבן פאַרביטן זייער כבוד
אויף דער געשטאַלט פון אַן אָקס וואָס עסט גראָז.
21זיי האָבן פאַרגעסן אָן גאָט זייער העלפער,
וואָס האָט געטאָן גרויסע זאַכן אין מִצרַיִם,

22 וונדער אין לאַנד פֿון חָם,
פֿאָרכטיקע זאַכן ביים ים־סוף.
23 און ער האָט געוואָלט זיי פֿאַרטיליגן,
ווען ניט משה זיין אויסדערוויילטער
וואָלט זיך געשטעלט פֿאַר אים אין דעם בראָך,
אָפּצוהאַלטן זיין גרימצאָרן פֿון אומברענגען.

24 און זיי האָבן פֿאַראַכט דאָס גלוסטיקע לאַנד,
ניט געגלויבט אין זיין וואָרט.
25 און זיי האָבן געמורמלט אין זייערע געצעלטן,
ניט צוגעהערט צו דעם קול פֿון גאָט.
26 און ער האָט אויפֿגעהויבן זיין האַנט[a] וועגן זיי,
זיי צו מאַכן פֿאַלן אין דער מדבר,
27 און צעוואַרפֿן זייער זאָמען צווישן די פֿעלקער,
און זיי צעשפּרייטן אין די לענדער.

28 און זיי האָבן זיך באַהעפֿט אָן דעם בעל פֿון פּעור,
און געגעסן שלאַכטאָפּפֿער צו טויטע.
29 און זיי האָבן דערכּעסט מיט זייערע מעשׂים,
און אַ מגפֿה האָט אויסגעבראָכן צווישן זיי.
30 און פּינחס איז אויפֿגעשטאַנען, און האָט אַ משפּט געטאָן,
און די מגפֿה איז פֿאַרהאַלטן געוואָרן.
31 און עס איז אים גערעכנט געוואָרן פֿאַר אַ גערעכטיקייט,
אויף דור־דורות ביז אייביק.

32 און זיי האָבן דערצערנט ביי די וואַסערן פֿון מריבֿה,
און משהן איז געשען בייז פֿון וועגן זיי;
33 וואָרום זיי האָבן פֿאַרביטערט זיין געמיט,
און ער האָט זיך אַרויסגערעדט מיט זיינע ליפּן.
34 זיי האָבן ניט פֿאַרטיליגט די פֿעלקער,

[a] געשוואָרן.

אַזוי ווי גאָט האָט זיי אָנגעזאָגט.
35און זיי האָבן זיך געמישט מיט די פעלקער,
און זיך אָפּגעלערנט זייערע מעשׂים.
36און זיי האָבן געדינט זייערע געצנבילדער,
וואָס זיינען געוואָרן אַ שטרויכלונג פאַר זיי.
37און זיי האָבן געשלאַכט זייערע זין
און זייערע טעכטער צו די שֵדים,
38און האָבן פאַרגאָסן אומשולדיק בלוט,
דאָס בלוט פון זייערע זין און זייערע טעכטער,
וואָס זיי האָבן געשלאַכט צו די געצנבילדער פון כנַעַן;
און דאָס לאַנד איז זינדיק געוואָרן דורך בלוט.
39און זיי זיינען געוואָרן אומריין דורך זייערע מעשׂים,
און פאַרפירט געוואָרן אין זייערע טואונגען.
40און דער צאָרן פון גאָט האָט געגרימט אויף זיין פאָלק,
און ער האָט פאַראומווערדיקט זיין אַרב.
41און ער האָט זיי געגעבן אין דער האַנט פון די פעלקער,
און זייערע שׂונאים האָבן געוועלטיקט איבער זיי.
42און זייערע פיינט האָבן זיי געדריקט,
און זיי זיינען אונטערטעניקט געוואָרן אונטער זייער האַנט.
43פיל מאָל פלעגט ער זיי מציל זיין,
אָבער זיי פלעגן ווידערשפעניקן אין זייער באַראָט,
און זיינען אַראָפּגעקומען דורך זייער זינד.
44און ער האָט צוגעזען זייער נויט,
אַז ער האָט געהערט זייער געשריי.
45און ער האָט זיי געדענקט זיין בונד,
און זיך באַדאַכט לויט זיין גרויס גענאַד.
46און ער האָט זיי געגעבן דערבאַרימונג
ביי אַלע זייערע פאַנגער.

47 העלף אונדז, יהוה אונדזער גאָט,
און זאַמל אונדז אײַין פון די פעלקער,
צו דאַנקען דײַן הײליקן נאָמען,
זיך צו רימען מיט דײַן לויב.
48 געלויבט איז יהוה דער גאָט פון ישׂראל
פון אײביקײט און ביז אײביקײט,
און זאָל דאָס גאַנצע פאָלק זאָגן: אָמן!
הַלְלוּיָה.

פינפטער סֵפֶר.

קז 1 „גיט אַ דאַנק צו גאָט, וואָרום ער איז גוט,
וואָרום אויף אײביק איז זײַן חסד",
2 זאָלן זאָגן די אויסגעלײזטע פון גאָט,
וואָס ער האָט זײ אויסגעלײזט פון דער האַנט פון פײַנט,
3 און פון די לענדער זײ אײַנגעזאַמלט,
פון מזרח און פון מערב,
פון צפון און פון ים.

4 זײ האָבן געבלאָנדזשעט אין מדבר אויף אַ וויסטן וועג
קײן שטאָט פון יִשוב ניט געפונען.
5 הונגעריקע און דאָרשטיקע,
איז זײער זעל געוועז פאַרחלשט אין זײ.
6 האָבן זײ געשריען צו גאָט אין זײער נויט,
און ער האָט זײ מציל געווען פון זײער קלעם.
7 און ער האָט זײ געפירט אויף אַ גלײַכן וועג,
צו קומען צו אַ שטאָט פון יִשוב.
8 זײ דאַרפן דאַנקען גאָט פאַר זײַן חסד,
און פאַר זײַנע וווּנדער צו די מענטשנקינדער.

9 וואָרום ער האָט געזעטיקט די פאַרשמאַכטע זעל,
און די הונגעריקע זעל האָט ער אָנגעפילט מיט גוטס.

10 די וואָס זיינען געזעסן אין פינצטערניש און טויטשאָטן,
געקייט אין פיין און אייזן–
11 ווייל זיי האָבן ווידערשפעניקט די ווערטער פון גאָט,
און די עצה פון דעם אויבערשטן געלעסטערט;
12 און ער האָט אונטערטעניקט מיט לייד זייער האַרץ;
זיי זיינען געשטרויכלט געוואָרן, און ניט געווען קיין
העלפער–
13 האָבן זיי געשריען צו גאָט אין זייער נויט,
און ער האָט זיי געהאָלפן פון זייער קלעם.
14 ער האָט זיי אַרויסגעצויגן פון פינצטערניש און טויטשאָטן,
און זייערע בינדשטריק האָט ער צעריסן.
15 זיי דאַרפן דאַנקען גאָט פאַר זיין חסד,
און פאַר זיינע וואונדער צו די מענטשנקינדער.
16 וואָרום ער האָט צעבראָכן די קופערנע טירן,
און די אייזערנע ריגלען צעהאַקט.

17 נאַרן האָבן פאַר זייער זינדיקן וועג
און פאַר זייערע פאַרברעכן געליטן;
18 זייער זעל האָט זיך געעקלט מיט איטלאַכער שפייז,
און זיי האָבן דערגרייכט ביז די טויערן פון טויט.
19 האָבן זיי געשריען צו גאָט אין זייער נויט,
און ער האָט זיי געהאָלפן פון זייער קלעם.
20 ער האָט געשיקט זיין וואָרט און זיי געהיילט,
און געמאַכט אַנטרינען פון זייערע קברים.
21 זיי דאַרפן דאַנקען גאָט פאַר זיין חסד,
און פאַר זיינע וואונדער צו די מענטשנקינדער.

22 און זיי דאַרפֿן שלאַכטן דאַנקאָפּפּער,
און דערציילן זיינע מעשׂים מיט געזאַנג.

23 די וואָס נידערן אין שיפֿן אויפֿן ים,
די וואָס טוען מסחר אויף גרויסע וואַסערן,
24 זיי האָבן געזען די מעשׂים פֿון גאָט,
און זיינע וווּנדער אויף דער טיפֿעניש.
25 וואָרום ער האָט געהייסן און געמאַכט אויפֿשטיין אַ שטורעמווינט,
וואָס האָט אויפֿגעהויבן זיינע אינדן.
26 זיי זיינען אַרויף ביזן הימל, געניטערט ביז די תּהומען,
זייער זעל איז צעגאַנגען פֿון אַנגסט.
27 זיי האָבן זיך געדרייט און געוואָרפֿן ווי אַ שיכּורער,
און זייער גאַנצע חכמה איז צעמישט געוואָרן.
28 האָבן זיי געשריען צו גאָט אין זייער נויט,
און ער האָט זיי אַרויסגעצויגן פֿון זייער קלעם.
29 ער האָט אַיינגעשטעלט דעם שטורעם אין שטילקייט,
און אַנטשוויגן געוואָרן זיינען די אינדן.
30 און זיי האָבן זיך געפֿרייט וואָס זיי זיינען אַיינגעשטילט,
און ער האָט זיי געפֿירט צו דעם באָרטן פֿון זייער באַגער.
31 זיי דאַרפֿן דאַנקען גאָט פֿאַר זיין חסד,
און פֿאַר זיינע וווּנדער צו די מענטשנקינדער.
32 און זיי דאַרפֿן אים דערהייבן אין דער אַיינזאַמלונג פֿון פֿאָלק,
און אין דער זיצונג פֿון די עלטסטע אים לויבן.

33 ער מאַכט שטראָמען פֿאַר אַ מדבר,
און אויסגאַנגען וואַסער פֿאַר אַ דאָרשטעניש[א];

א וואָרטשפּיל: ומֹצָאֵי מַיִם לְצִמָּאוֹן.

34א פרוכטיק לאַנד פאַר אַ זאַלצוויסטעניש,
פון וועגן דער שלעכטיקייט פון די וווינער אין איר.
35ער מאַכט אַ מדבר פאַר אַ טייך וואַסער,
און אַ טרוקן לאַנד פאַר אויסגאַנגען וואַסער.
36און ער באַזעצט דאָרטן די הונגעריקע,
און זיי שטעלן אויף אַ שטאָט פון יִשוב.
37און זיי פאַרזייען פעלדער, און פלאַנצן וויינגערטנער,
וואָס ברענגען פרוכט צום אײַנקום.
38און ער בענטשט זיי, און זיי מערן זיך זייער,
און ער לאָזט ניט זייערע בהמות זיין ווינציק.
39און אַנדערע ווערן געמינערט און געבויגן,
פון דער דריקעניש פון אומגליק און קומער.
40ער גיסט אויס פאַראַכטונג אויף פירשטן,
און מאַכט זיי בלאָנדזשען אין אַ וויסטע אָן אַ וועג.
41און ער הייבט אויף דעם אביון פון אָרעמקייט,
און מאַכט ווי שאָף זיינע משפחות.
42די רעכטפאַרטיקע זעען און פרייען זיך,
און איטלאַך אומרעכט מאַכט צו זיין מויל.

43ווער עס איז קלוג, זאָל מערקן דאָסדאָזיקע,
און זאָלן זיי באַטראַכטן די חסדים פון גאָט.

קח 1אַ געזאַנג, אַ מִזמור פון דודן.
2פעסט איז מיין האַרץ, גאָט,
איך וועל זינגען און שפּילן,
יאָ, מיט מיין זעלא.
3דערוועק דיך, גיטאַר און האַרף;
לאָמיך אויפוועקן דעם באַגינען.

א אין טעקסט: כְּבוֹדִי.

4איך וועל דיך לויבן, גאָט, צווישן די פעלקער,
און דיך באַזינגען צווישן די אומות.
5וואָרום גרויס איבער די הימלען איז דיין חסד,
און ביז די וואָלקן דיין טריישאַפט.
6דערהייב דיך איבער די הימלען, גאָט,
און איבער דער גאַנצער ערד זאָל זיין דיין כבוד.
7כּדי דיינע באַליבטע זאָלן דערלייזט ווערן,
העלף מיט דיין רעכטער האַנט, און ענטפער מיר.

8גאָט האָט גערעדט אין זיין הייליקייט,
אַז איך וועל דערפרייט ווערן;
איך וועל צעטיילן שכם,
און דעם טאָל סוכּות וועל איך אויסמעסטן.
9מיין איז גלעד, מיין איז מנשה,
און אפרים איז דער קיווער פון מיין קאָפּ;
יהודה איז מיין צעפּטער.
10מואָב איז מיין וואַשטאָפּ,
אויף אֱדום וואַרף איך מיין שוך,
איבער פּלשת טו איך שאַלן.

11ווער ברענגט מיך צו דער באַפעסטיקטער שטאָט,
ווער פירט מיך קיין אֱדום?
12פאַרוואָר, גאָט, האָסט אונדז פאַרלאָזט,
און גייסט ניט אַרויס, גאָט, מיט אונדזערע מחנות.
13גיב אונדז הילף קעגן דעם פיינט,
וואָרום נישטיק איז די ישועה פון אַ מענטשן.
14מיט גאָט וועלן מיר אויפטאָן גבורות,
און ער וועט צעטרעטן אונדזערע פיינט.

קט ¹פֿאַר דעם גרעזאַנגמײַסטער; פֿון דודן אַ מִזמור.
גאָט פֿון מײַן לויב, זאָלסט ניט שווײַגן.
²וואָרום אַ בײז מויל און אַ מויל פֿון באַטרוג
האָבן זײ געעפֿנט אויף מיר;
זײ האָבן גערעדט צו מיר מיט אַ צונג פֿון ליגן.
³און מיט רײד פֿון שׂנאה האָבן זײ מיך אַרומגערינגלט,
און געשטריטן קעגן מיר פֿאַר אומזיסט,
⁴פֿאַר מײַן ליבשאַפֿט פֿײַנטן זײ מיך,
בעת איך בין לויטער געבעט.
⁵און זײ האָבן מיר אָפּגעטאָן אַ רעה פֿאַר אַ טובֿה,
און שׂנאה פֿאַר מײַן ליבשאַפֿט.

⁶זעץ אָן אויף אים אַ רשע,
און אַן אָנקלאָגער זאָל שטײן בײַ זײַן רעכטער זײַט.
⁷אַז ער ווערט געמשפּט, זאָל ער אַרויסגײן שולדיק,
און זײַן תּפֿילה זאָל ווערן צו זינד.
⁸זײַנע טעג זאָלן זײַן ווינציק,
זײַן אָפּגעשפּאָרטס זאָל צונעמען אַן אַנדערער.
⁹זײַנע קינדער זאָלן ווערן יתומים,
און זײַן ווײַב אַן אַלמנה.
¹⁰און וואָגלען זאָלן וואָגלען זײַנע קינדער, און בעטלען,
און זוכן [ברויט] פֿון זײערע חורבות אַרויס.
¹¹פֿאַרנעמען זאָל אַ בעל־חובֿ אַלץ וואָס ער האָט,
און פֿרעמדע זאָלן אַוועקרויבן זײַן מי.
¹²קײנער זאָל ניט נײגן צו אים גענאָד,
און קײנער זאָל ניט לײַטזעליקן זײַנע יתומים.
¹³זײַן נאָכקום זאָל פֿאַרשניטן ווערן;
אין אַנדער דור זאָל זײער נאָמען זײַן אויסגעמעקט.

14 זאָל די זינד פון זײנע פאָטערס דערמאָנט װערן פאַר
גאָט,
און דער חטא פון זײן מוטער זאָל ניט פאַרמעקט װערן;
15 זײ זאָלן זײן אַנטקעגן גאָט תּמיד,
און ער זאָל פאַרשניידן פון דער ערד זײער געדעכעניש.
16 פאַרװאָס ער האָט ניט געדאַכט צו טאָן חסד,
און ער האָט גערודפט דעם אָרעמאַן און דעם אביון,
און דעם װאָס זײן האַרץ איז באַטריבט, צו טײטן.
17 יאָ, ער האָט ליב געהאַט די קללה,
טאָ זאָל זי אים אָנקומען;
און ער האָט ניט געװונטשן קײן ברכה,
טאָ זאָל זי װײט זײן פון אים.
18 און ער האָט אָנגעטאָן די קללה װי זײן קלײד,
טאָ זאָל זי אַרײן װי װאַסער אין זײנע אינגעװײד,
און װי אײל אין זײנע בײנער.
19 זאָל זי אים זײן װי אַ בגד װאָס ער טוט אָן,
און פאַר אַ גאַרטל זאָל ער עס אָנגורטן תּמיד.
20 דאָס זאָל זײן דער לוין פון גאָט צו מײנע שׂונאים,
און צו די װאָס רעדן בײז אַקעגן מײן זעל.
21 און דו גאָט דער האַר, טו מיט מיר פון דײן נאָמען װעגן,
װײל דײן חסד איז גוט, זײ מיר מציל.
22 װאָרום אָרעם און באַדערפטיק בין איך,
און מײן האַרץ איז צעלעכערט אין מיר.
23 אַזױ װי אַ שאָטן װען ער נײגט זיך, פאַרגײ איך,
איך בין אָפּגעטרײסלט געװאָרן װי אַ הײשעריק.
24 מײנע קני שטרויכלען פון פאַסטן,
און מײן לײב איז אָפּגעצערט, אָן פעטקײט.
25 און איך בין געװאָרן צו חרפּה בײ זײ,

אַז זיי זעען מיך, שאָקלען זיי זייער קאָפּ.

26שטיי מיר ביי, יהוה מיין גאָט;
העלף מיך לויט דיין גענאָד.
27און זאָלן זיי וויסן אַז דאָס איז דיין האַנט,
אַז דו, גאָט, האָסט דאָס געטאָן.
28זאָלן זיי שילטן, און דו זאָלסט בענטשן;
אַז זיי שטייען אויף, זאָלן זיי פאַרשעמט ווערן,
און דיין קנעכט זאָל זיך פרייען.
29זאָלן מיינע פיינט זיך באַקליידן מיט שאַנד,
און אָנטאָן ווי אַ מאַנטל זייער בושה.
30איך וועל געבן גרויס דאַנק צו גאָט מיט מיין מויל,
און צווישן פיל מענטשן וועל איך אים לויבן.
31וואָרום ער שטייט ביי דער רעכטער האַנט פון באַדערפטיקן,
צו העלפן פון די וואָס פאַרמשפטן זיין זעל.

קי 1פון דודן אַ מִזמור.
גאָט זאָגט צו מיין האַר:
זיץ ביי מיין רעכטער האַנט,
ביז איך וועל מאַכן דיינע פיינט
פאַר אַ בענקל צו דיינע פיס.
2דעם צעפטער פון דיין מאַכט וועט גאָט אויסשטרעקן פון ציון;
געוועלטיק צווישן דיינע פיינט.
3דיין פאָלק באַט זיך אָן
אין טאָג פון דיין מלחמה;
אין הייליקער שיינקייט,

פון טראַכט פון באַגינען,
קומט דיר דער טוי פון דיין יוגנט.

4 גאָט האָט געשוואָרן, און וועט ניט חרטה האָבן:
ביסט אַ כּהן אויף אייביק,
אויפן שטייגער פון מַלכּי־צֶדֶק[א].
5 גאָט ביי דיין רעכטער האַנט
צעהאַקט מלכים אין טאָג פון זיין צאָרן.
6 ער וועט טאָן אַ משפּט צווישן די פעלקער;
ער פילט אָן מיט טויטע לייבער;
ער צעהאַקט קעפּ אויף אַ ברייטן לאַנד.
7 פון באַך אויפן וועג וועט ער טרינקען;
דרום וועט ער אויפהייבן דעם קאָפּ.

קיא

1 הַלְלוּיָהּ.
א איך וועל לויבן גאָט מיטן גאַנצן האַרצן,
ב אין אַ געזעמל פון רעכטפאַרטיקע און אַן עדה.
ג 2 די ווערק פון גאָט זיינען גרויס,
ד זיי ווערן געפאָרשט פון אַלע וואָס גאַרן זיי.
ה 3 פּראַכט און שיינקייט איז זיין טואונג,
ו און זיין גערעכטיקייט באַשטייט אויף אייביק.
ז 4 ער האָט געמאַכט אַן אָנדענק פאַר זיינע וווּנדער,
ח גאָט איז דערבאַרימדיק און לייטזעליק.
ט 5 ער גיט שפּייז צו די וואָס פאָרכטן אים,
י ער געדענקט אויף אייביק זיין בונד.
כ 6 די שטאַרקייט פון זיינע ווערק האָט ער געוויזן זיין פאָלק,
ל כּדי זיי צו געבן די אַרב פון די פעלקער.

א זע בראשית יד, 18.

מ 7 די ווערק פון זיינע הענט זיינען אמת און גערעכטיקייט,
נ זיכער זיינען אַלע זיינע באַפעלן;
ס 8 אויפגעהאַלטן אויף אייביק און שטענדיק,
ע געמאַכט מיט אמת און יושר.
פ 9 אַן אויסלייזונג האָט ער געשיקט צו זיין פאָלק;
צ ער האָט באַפוילן אויף אייביק זיין בונד;
ק הייליק און פאָרכטיק איז זיין נאָמען.
ר 10 דער אָנהייב פון חכמה איז מורא פאַר גאָט;
ש ווילפאַרשטאַנדיקייט איז ביי אַלע וואָס טוען דאָס.
ת 11 זיין לויב באַשטייט אויף אייביק.

קיב 1 הַלְלוּיָהּ.

א ווויל צו דעם מאַן וואָס האָט מורא פאַר גאָט,
ב וואָס נאָך זיינע געבאָט טוט ער גאַרן זייער.
ג 2 מאַכטיק אין לאַנד וועט זיין זיין זאָמען;
ד דער דור פון די רעכטפאַרטיקע וועט זיין געבענטשט.
ה 3 גוטס און עשירות איז ביי אים אין הויז,
ו און זיין גערעכטיקייט באַשטייט אויף אייביק.
ז 4 ער שיינט פאַר די רעכטפאַרטיקע ווי אַ ליכט אין
דער פינצטער,
ח ער איז לייטזעליק און דערבאַרימדיק און גערעכט.
ט 5 גוט איז דער מאַן וואָס איז לייטזעליק און לייט,
י וואָס פירט זיינע זאַכן מיט גערעכטיקייט.
כ 6 וואָרום ער וועט קיינמאָל ניט אומפאַלן;
ל צו אייביקער געדעכעניש וועט זיין דער צדיק.
מ 7 פאַר אַ בייזער בשורה האָט ער ניט מורא,
נ פעסט איז זיין האַרץ, ער איז בטוח אויף גאָט.
ס 8 זיכער איז זיין האַרץ, ער האָט ניט קיין מורא,

ע ביז ער זעט זיך אָן אויף זיינע פֿיינט.
פ [9]ער טיילט פֿאַנאַנדער, ער גיט די באַדערפֿטיקע,
צ זיין צדקה באַשטייט אויף אייביק;
ק [10]זיין האָרן וועט דערהויבן זיין אין כּבוד.
ר דער רשע וועט זען און זיך ערגערן,
ש זיינע ציין וועט ער קריצן און וועט צעגאַנגען ווערן;
ת [11]דער באַגער פֿון די רשעים וועט אונטערגיין.

קיג [1]הַלְלוּיָהּ.

לויבט איר קנעכט פֿון גאָט,
לויבט דעם נאָמען פֿון גאָט.
[2]זאָל געבענטשט זיין דער נאָמען פֿון גאָט
פֿון אַצונד און ביז אייביק.
[3]פֿון אויפֿגאַנג פֿון דער זון ביז איר אונטערגאַנג
ווערט געלויבט דער נאָמען פֿון גאָט.
[4]גאָט איז דערהויבן איבער אַלע פֿעלקער,
איבער די הימלען איז זיין פּראַכט.
[5]ווער איז ווי יהוה אונדזער גאָט,
וואָס טראָנט אין דער הייך?
[6]וואָס קוקט אַראָפּ טיף
אויף די הימלען און אויף דער ערד.
[7]ער שטעלט אויף פֿון שטויב דעם אָרעמאַן,
פֿון מיסטן דערהייבט ער דעם אביון,
[8]צו זעצן מיט פֿירשטן,
מיט די פֿירשטן פֿון זיין פֿאָלק.
[9]ער מאַכט די עֲקָרה זיצן אין הויז
אַ פֿריילאַכע מוטער פֿון קינדער.
הַלְלוּיָהּ.

קיד 1אַז ישׂראל איז אַרויס פון מִצרַיִם,
דאָס הויז פון יעקב פון אַ ווילדשפּראַכיקן פאָלק,
2איז יהודה געוואָרן פאַר זיין הייליקטום,
ישׂראל זיין געוועלטיקונג.

3דער ים האָט דערזען און איז אַנטלאָפן;
דער יַרדן האָט אָפּגעטראָטן אַהינטער.
4די בערג זיינען געשפּרונגען ווי ווידערס;
די הייכן ווי יונגע שאָף.
5וואָס איז דיר, ים, וואָס דו לויפסט?
דו יַרדן, וואָס דו טרעטסט אָפּ אַהינטער?
6איר בערג, וואָס איר שפּרינגט ווי ווידערס?
איר הייכן, ווי יונגע שאָף?

7פאַר דעם האַר, טו ציטערן, ערד,
פאַר דעם גאָט פון יעקב,
8וואָס פאַרקערט דעם פעלז אין אַ טייך וואַסער,
קיזלשטיין אין אַ וואַסערקוואַל.

קטו 1ניט אונדז, יהוה, ניט אונדז,
נייערט דיין נאָמען גיב כּבוד,
פון וועגן דיין חסד,
פון וועגן דיין טריישאַפט.
2פאַרוואָס זאָלן זאָגן די פעלקער:
וווּ אַקאָרשט איז זייער גאָט?

3אָבער אונדזער גאָט איז אין הימל;
אַלץ וואָס ער באַגערט, טוט ער.
4זייערע געצנבילדער זיינען זילבער און גאָלד,
דאָס ווערק פון אַ מענטשנס הענט.
5זיי האָבן אַ מויל און רעדן ניט,

זיי האָבן אויגן און זעען ניט;
6זיי האָבן אויערן און הערן ניט,
זיי האָבן אַ נאָז און שמעקן ניט;
7הענט ביי זיי, אָבער זיי קענען ניט אָנטאַפּן,
פיס ביי זיי, אָבער זיי גייען ניט;
זיי טוען ניט אַ הויך מיט זייער קעל.
8זאָלן ווערן ווי זיי די וואָס מאַכן זיי,
איטלאַכער וואָס פאַרזיכערט זיך אויף זיי.

9ישׂראל, פאַרזיכער זיך אויף גאָט.
ער איז זייער הילף און זייער שילד.
10הויז פון אַהרן, פאַרזיכערט אײַך אויף גאָט.
ער איז זייער הילף און זייער שילד.
11איר פאָרכטער פון גאָט, פאַרזיכערט אײַך אויף גאָט.
ער איז זייער הילף און זייער שילד.

12גאָט האָט געדאַכט אָן אונדז, ער וועט בענטשן,
ער וועט בענטשן דאָס הויז פון ישׂראל,
ער וועט בענטשן דאָס הויז פון אַהרן.
13ער וועט בענטשן די וואָס פאָרכטן גאָט,
די קליינע אַזוי ווי די גרויסע.
14גאָט וועט אײַך מערן,
אײַך און אײַערע קינדער.
15געבענטשט זאָלט איר זיין פון גאָט,
דער באַשעפער פון הימל און ערד.

16די הימלען זיינען די הימלען פון גאָט,
אָבער די ערד האָט ער געגעבן צו די מענטשנקינדער.
17ניט די טויטע וועלן לויבן יָה,

און ניט די אַלע וואָס נידערן אין שטילן קבר.
18 אָבער מיר וועלן בענטשן יָה,
פון אַצונד און ביז אייביק.
הַלְלוּיָה.

קטז 1 איך גאַר אַז גאָט זאָל צוהערן
מיין קָול, מיינע געבעטן.
2 ווייל ער האָט גענייגט זיין אויער צו מיר,
דרום אין מיינע טעג וועל איך אים רופן.

3 אַרומגערינגלט האָבן מיך די שטריק פון טויט,
און אַנגסטן פון אונטערערד האָבן מיך געטראָפן;
לייד און קומער האָב איך געטראָפן.
4 האָב איך דעם נאָמען פון גאָט גערופן:
איך בעט דיך, גאָט, מאַך אַנטרינען מיין זעל.
5 לייטזעליק איז יהוה און גערעכט,
און אונדזער גאָט איז דערבאַרימדיק.
6 גאָט פאַרהיט די אומגעניטע;
איך בין געווען געפאַלן, און ער האָט מיך געהאָלפן.

7 קער זיך אום, מיין זעל, צו דיין רואיקייט,
וואָרום גאָט האָט דיר גוטס געטאָן.
8 וואָרום האָסט אַרויסגעצויגן מיין זעל פון טויט,
פון טרערן מיין אויג,
מיין פוס פון שטרויכלונג.
9 איך וועל אומגיין פאַר גאָט
אין די לענדער פון די לעבעדיקע.
10 איך האָב געגלויבט, ווען איך האָב גערעדט:
איך בין געבייגט געווען זייער.

11 איך האָב געזאָגט אין מײַן אַנגסט:
אַלע מענטשן זײַנען פאַלש.

12 ווי זאָל איך אָפּצאָלן גאָט
אַלע זײַנע טובֿות צו מיר?
13 דעם כּוס פֿון ישועות וועל איך אויפֿהייבן,
און דעם נאָמען פֿון גאָט וועל איך רופֿן.
14 מײַנע נדרים צו גאָט וועל איך באַצאָלן
אַנטקעגן פֿאַר זײַן גאַנצן פֿאָלק.

15 שווער אין די אויגן פֿון גאָט
איז דער טויט פֿון זײַנע פֿרומע.
16 איך בעט דיך, גאָט, וואָרום איך בין דײַן קנעכט,
איך בין דײַן קנעכט, דער זון פֿון דײַן דינסט;
האָסט לויזגעמאַכט מײַנע בינדשטריק.
17 איך וועל שלאַכטן צו דיר אַ שלאַכטאָפּפֿער פֿון דאַנק,
און דעם נאָמען פֿון גאָט וועל איך רופֿן.
18 מײַנע נדרים צו גאָט וועל איך באַצאָלן
אַנטקעגן פֿאַר זײַן גאַנצן פֿאָלק,
19 אין די הויפֿן פֿון גאָטס הויז,
אין מיטן פֿון דיר, ירושָלַיִם.
הַללויָה.

קיז
1 לויבט גאָט, אַלע פֿעלקער,
גיט אַ שבֿח צו אים, אַלע אומות,
2 וואָרום שטאַרק איז זײַן חסד אויף אונדז,
און די טרײַשאַפֿט פֿון גאָט איז אויף אייביק.
הַללויָה.

קיח 1גיט אַ דאַנק צו גאָט, וואָרום ער איז גוט,
וואָרום אויף אײביק איז זײַן חסד.
2זאָל נון זאָגן ישׂראל:
וואָרום אויף אײביק איז זײַן חסד.
3זאָל נון זאָגן דאָס הויז פֿון אַהרן:
וואָרום אויף אײביק איז זײַן חסד.
4זאָלן נון זאָגן די וואָס פֿאָרכטן גאָט:
וואָרום אויף אײביק איז זײַן חסד.

5פֿון ענגעניש האָב איך גערופֿן גאָט,
האָט ער מיר געענטפֿערט מיט דערברייטערניש גאָט.
6גאָט איז מיט מיר, איך האָב ניט קײן מורא,
וואָס קען אַ מענטש מיר טאָן?
7גאָט איז מיר מײַן העלפֿער,
און איך וועל זען אויף מײַנע שׂונאים.
8בעסער זיך באַשיצן אין גאָט,
אײדער זיך פֿאַרזיכערן אויף אַ מענטשן.
9בעסער זיך באַשיצן אין גאָט,
אײדער זיך פֿאַרזיכערן אויף פֿירשטן.
10אַלע פֿעלקער האָבן מיך אַרומגערינגלט;
מיט דעם נאָמען פֿון גאָט אָבער וועל איך זײ פֿאַרשנײַדן.
11זײ האָבן מיך אַרומגערינגלט, יאָ אַרומגערינגלט האָבן זײ מיך;
מיט דעם נאָמען פֿון גאָט אָבער וועל איך זײ פֿאַרשנײַדן.
12זײ האָבן מיך אַרומגערינגלט ווי בינען;
זײ זײַנען פֿאַרלאָשן געוואָרן ווי פֿײַער פֿון דערנער;
פֿאַרוואָר, מיט דעם נאָמען פֿון גאָט וועל איך זײ פֿאַרשנײַדן.

13שטויסן האָסטו מיך געשטויסן צום פאַלן,
אָבער יָה האָט מיך געהאָלפן.
14מיין שטאַרקייט און געזאַנג איז יָה,
און ער איז מיר געווען אַ ישועה.
15אַ קול פון געזאַנג און ישועה
איז אין די געצעלטן פון די צדיקים;
די רעכטע האַנט פון גאָט טוט גבורות.
16די רעכטע האַנט פון גאָט איז דערהויבן,
די רעכטע האַנט פון גאָט טוט גבורות.
17איך וועל ניט שטאַרבן נאָר לעבן,
און דערציילן די מעשים פון יָה.
18שטראָפן געשטראָפט האָט מיך יָה,
אָבער צום טויט האָט ער מיך ניט געגעבן.
19עפנט מיר די טויערן פון גערעכטיקייט,
איך וועל אַריינגיין אין זיי, איך וועל דאַנקען יָה.
20דאָס איז דער טויער פון גאָט,
די גערעכטע זאָלן אַריינגיין אין אים.
21איך דאַנק דיר, וואָרום האָסט מיר געענטפערט,
און ביסט מיר געווען אַ ישועה.

22דער שטיין וואָס די בוימיינסטער האָבן פאַראַכט,
איז געוואָרן צום הויפטווינקל,
23פון גאָט איז דאָס געשען,
וואונדערלאַך איז עס אין אונדזערע אויגן.
24דאָס איז דער טאָג וואָס גאָט האָט געמאַכט,
לאָמיר לוסטיק זיין און זיך פרייען אין אים.
25איך בעט דיך, גאָט, העלף נון!
איך בעט דיך, גאָט, באַגליק נון!

26 געבענטשט דער וואָס קומט אין נאָמען פון גאָט!
מיר בענטשן אײַך פון גאָטס הויז.

27 יהוה איז גאָט, און ער האָט אונדז דערלויכטן;
פלעכט אַ טאַנץ מיט צווייגן
ביז די הערנער פון מזבח.
28 מײַן גאָט ביסטו: און איך וועל דיר דאַנקען;
מײַן גאָט—וועל איך דיך דערהייבן.
29 גיט אַ דאַנק צו יהוה, וואָרום ער איז גוט,
וואָרום אויף אייביק איז זײַן חסד.

א

קיט 1 ווויל צו די וואָס זייער וועג איז ערלאַך,
וואָס גייען אין דער תּורה פון גאָט.
2 ווויל צו די וואָס היטן זײַנע אָנזאָגן,
וואָס זוכן אים מיטן גאַנצן האַרצן,
3 און זיי טוען ניט קיין אומרעכט,
זיי גייען אין זײַנע וועגן.
4 האָסט געבאָטן דײַנע באַפעלן,
זיי אָפּצוהיטן זייער.
5 הלוואַי זאָלן פעסט זײַן מײַנע וועגן,
צו היטן דײַנע געזעצן.
6 דענסמאָל וועל איך זיך ניט שעמען,
ווען איך קוק אויף אַלע דײַנע געבאָט.
7 איך וועל דיך לויבן מיט רעכטפאַרטיקייט פון האַרצן,
ווען איך לערן דײַנע גערעכטע משפּטים.
8 דײַנע געזעצן וועל איך היטן;
זאָלסט מיך ניט פאַרלאָזן ביז גאָר.

ב

9 מיט וואָס קען אַ יונגער מענטש האַלטן ריין זיין וועג,
צו זיין אָפּגעהיט לויט דיין וואָרט?
10 מיט מיין גאַנצן האַרצן האָב איך דיך געזוכט;
לאָז מיך ניט אַוועקבלאָנדזשען פון דיינע געבאָט.
11 אין מיין האַרצן האָב איך באַהאַלטן דיין וואָרט,
כּדי איך זאָל ניט זינדיקן צו דיר.
12 געלויבט ביסטו, גאָט;
לערן מיך דיינע געזעצן.
13 מיט מיינע ליפּן האָב איך דערציילט
אַלע משפּטים פון דיין מויל.
14 מיט דעם וועג פון דיינע אָנזאָגן האָב איך מיך געפרייט
ווי מיט אַלע עשירות.
15 איך טראַכט אָן דיינע באַפעלן,
און איך קוק אויף דיינע וועגן.
16 מיט דיינע געזעצן קוויק איך מיך,
איך פאַרגעס ניט דיין וואָרט.

ג

17 באַשער דיין קנעכט, איך זאָל לעבן,
און איך וועל היטן דיין וואָרט.
18 אַנטפּלעק מיינע אויגן, איך זאָל זען
די וווּנדער פון דיין תּורה.
19 אַ פרעמדער בין איך אויף דער ערד;
ניט פאַרבאָרג פון מיר דיינע געבאָט.
20 צעבראָכן איז מיין זעל פון גלוסטעניש
נאָך דיינע משפּטים אין יעטוועדער צייט.

21 שרייסט אָן אויף די פאַרשאָלטענע מוטווילִיקע,
וואָס בלאָנדזשען אַוועק פון דיינע געבאָט.
22 קייקל אַראָפּ פון מיר שאַנד און בִזָיון,
וואָרום דיינע אָנזאָגן האָב איך געהיט.
23 הגם האַרן זיצן און רעדן קעגן מיר,
טראַכט דיין קנעכט אָן דיינע געזעצן;
24 יאָ, דיינע אָנזאָגן זיינען מיין קוויקונג,
די עצה־געבער מיינע.

ד

25 באַהעפט צום שטויב איז מיין זעל;
לעב מיך אויף לויט דיין וואָרט.
26 איך האָב דערציילט מיינע וועגן, און דו האָסט מיר
געענטפערט;
לערן מיך דיינע געזעצן.
27 דעם וועג פון דיינע באַפעלן מאַך מיך פאַרשטיין,
און איך וועל רעדן פון דיינע וווּנדער.
28 מיין זעל טרערט פון קומער;
ריכט מיך אויף לויט דיין וואָרט.
29 דעם וועג פון ליגן טו אָפּ פון מיר,
און מיט דיין תּורה לייטזעליק מיך.
30 דעם וועג פון אמת האָב איך אויסגעוויילט,
דיינע משפּטים האָב איך געהאַלטן [פאַר מיר].
31 איך בין באַהעפט אָן דיינע אָנזאָגן;
גאָט, זאָלסט מיך ניט פאַרשעמען.
32 אין דעם וועג פון דיינע געבאָט טו איך לויפן,
וואָרום דו דערברייטערסט מיין האַרץ.

ה

33 לערן מיך, גאָט, דעם וועג פון דיינע געזעצן,
אוּן איך וועל אים היטן ביז לעצט.
34 מאַך מיך פאַרשטיין, כּדי איך זאָל היטן דיין תּורה,
אוּן זי האַלטן מיטן גאַנצן האַרצן.
35 פיר מיך אין דעם שטעג פון דיינע געבאָט,
וואָרום נאָך אים האָב איך געגאַרט.
36 נייג מיין האַרץ צו דיינע אָנזאָגן,
אוּן ניט צו גייציקייט.
37 נעם אַוועק מיינע אויגן פון קוקן אויף נישטיקייט;
אין דיינע וועגן לעב מיך אויף.
38 זיי מקיים צו דיין קנעכט דיין צוזאָג
וואָס צו דיינע פאָרכטער.
39 טו אָפּ מיין שאַנד וואָס איך שרעק מיך דערפאַר,
וואָרום דיינע משפּטים זיינען גוט.
40 זע, איך האָב געשמאַכט נאָך דיינע באַפעלן;
אין דיין גערעכטיקייט לעב מיך אויף.

ו

41 אוּן זאָלן קומען דיינע חסדים אויף מיר, גאָט,
דיין הילף לויט דיין צוזאָג,
42 אַז איך זאָל קענען ענטפערן מיין לעסטערער אַ וואָרט;
וואָרום איך האָב מיך פאַרזיכערט אויף דיין וואָרט.
43 אוּן זאָלסט ניט אָפּרייסן אין גאַנצן פון מיין מויל דאָס
וואָרט פון אמת,
וואָרום אויף דיינע משפּטים האָב איך געהאַרט.
44 אוּן איך וועל תּמיד היטן דיין תּורה,

אויף אייביק און שטענדיק.
45און לאָמיך אומגיין אין דערברייטערניש,
וואָרום דיינע באַפעלן האָב איך געזוכט.
46און איך וועל רעדן פון דיינע אָנזאָגן פאַר מלכים,
און איך וועל מיך ניט שעמען.
47און איך וועל מיך קוויקן מיט דיינע געבאָט
וואָס איך האָב ליב.
48און איך וועל אויפהייבן מיינע הענט צו דיינע געבאָט
וואָס איך האָב ליב,
און איך וועל טראַכטן אָן דיינע געזעצן.

ז

49געדענק דאָס וואָרט צו דיין קנעכט,
ווערליק דו האָסט מיך געמאַכט האָפן.
50דאָס איז מיין טרייסט אין מיין פּיין,
וואָס דיין צוזאָג לעבט מיך אויף.
51די מוטוויליקע האָבן געשפּעט פון מיר זייער—
פון דיין תּורה האָב איך זיך ניט אָפּגענייגט.
52איך האָב געדאַכט, גאָט, אין דיינע משפּטים פון אייביק אָן,
און איך האָב מיך געטרייסט.
53אַ ברענעדיקער צאָרן האָט מיך אָנגענומען,
פון וועגן די רשעים וואָס פאַרלאָזן דיין תּורה.
54געזאַנגען זיינען מיר געווען דיינע געזעצן
אין הויז פון מיין פאַרפרעמדטקייט.
55איך האָב דערמאָנט ביי נאַכט דיין נאָמען, גאָט,
און איך האָב געהיט דיין תּורה.
56דאָס האָב איך געהאַט:
וואָס איך האָב געהאַלטן דיינע באַפעלן.

ח

57 מײַן טײל, גאָט, האָב איך געזאָגט,
איז צו היטן דײַנע װערטער.
58 איך האָב געבעטן בײַ דיר מיטן גאַנצן האַרצן:
לײַטזעליק מיך לױט דײַן צוזאָג.
59 איך האָב באַרעכנט מײַנע װעגן,
און געקערט מײַנע פֿיס צו דײַנע אָנזאָגן.
60 איך האָב זיך געאײַלט און ניט געזאַמט
צו היטן דײַנע געבאָט.
61 די שטריק פֿון די רשעים האָבן מיך אַרומגעקניפּט—
דײַן תּורה האָב איך ניט פֿאַרגעסן.
62 האַלבע נאַכט שטײ איך אױף דיר צו דאַנקען
פֿאַר דײַנע גערעכטע משפּטים.
63 אַ חבר בין איך צו אַלע װאָס פֿאָרכטן דיך,
און צו די װאָס היטן דײַנע באַפֿעלן.
64 דײַן חסד, גאָט, איז פֿול די ערד;
לערן מיך דײַנע געזעצן.

ט

65 האָסט געטאָן גוטס מיט דײַן קנעכט,
גאָט, לױט דײַן װאָרט.
66 װױלפֿאַרשטאַנדיקײט און װיסן לערן מיך,
װאָרום איך גלױב אין דײַנע געבאָט.
67 אײדער איך האָב געליטן פֿלעג איך פֿאַרזען,
אָבער אַצונד טו איך היטן דײַן װאָרט.
68 אַ גוטער ביסטו און אַ באַגיטיקער;
לערן מיך דײַנע געזעצן.

69 די מוטוויליקע האָבן אָנגעשמירט אויף מיר ליגן,
איך היט מיטן גאַנצן האַרצן דײַנע באַפֿעלן.
70 פֿאַרשטאָפּט ווי פֿעטס איז זייער האַרץ;
איך האָב מיך געקוויקט מיט דײַן תּורה.
71 ווויל איז צו מיר וואָס איך בין געפּייניקט געוואָרן,
כּדי איך זאָל לערנען דײַנע געזעצן.
72 מיר איז בעסער די תּורה פֿון דײַן מויל
איידער טויזנטן גאָלד און זילבער.

י

73 דײַנע הענט האָבן מיך געשאַפֿן און מיך געפֿורעמט;
מאַך מיך פֿאַרשטײן, כּדי איך זאָל לערנען דײַנע געבאָט.
74 דײַנע פֿאָרכטער וועלן מיך זען[א] און זיך פֿרייען,
וואָרום אויף דײַן וואָרט האָב איך געהאַרט.
75 איך ווייס, גאָט, אַז גערעכט זײַנען דײַנע משפּטים,
און אויס טרײַשאַפֿט האָסטו מיך געפּייניקט.
76 זאָל זײַן, איך בעט דיך, דײַן חסד מיך צו טרייסטן,
אַזוי ווי דײַן צוזאָג צו דײַן קנעכט.
77 זאָל קומען אויף מיר דײַן דערבאַרימונג, כּדי איך זאָל לעבן,
וואָרום דײַן תּורה איז מײַן קוויקונג.
78 זאָלן פֿאַרשעמט ווערן די מוטוויליקע, ווייל זיי האָבן מיך געקריוודעט אומנישט;
איך וועל טראַכטן אָן דײַנע באַפֿעלן.
79 זאָלן זיך קערן צו מיר די וואָס פֿאָרכטן דיך,
און די וואָס ווייסן דײַנע אָנזאָגן.
80 זאָל מײַן האַרץ זײַן גאַנץ אין דײַנע געזעצן,
כּדי איך זאָל ניט פֿאַרשעמט ווערן.

[א] חאָרטשפּיל: יְרֵאֶיךָ יִרְאוּנִי.

כ

81 מײַן זעל גײט אױס נאָך דײַן הילף,
אױף דײַן װאָרט טו איך האַרן.
82 מײַנע אױגן גײען אױס נאָך דײַן צוזאָג,
אַזױ צו זאָגן: װען װעסטו מיך טרײסטן?
83 הגם איך בין געװאָרן װי אַ לאָגל אין רױך,
האָב איך דײַנע געזעצן ניט פֿאַרגעסן.
84 װי פֿיל זײַנען די טעג פֿון דײַן קנעכט?
װען װעסטו אַ משפּט טאָן אױף מײַנע נאָכיאָגער?
85 די מוטװיליקע האָבן מיר געגראָבן גריבער,
װאָס איז ניט לױט דײַן תּורה.
86 אַלע דײַנע געבאָט זײַנען װאָרהאַפֿטיק;
אומנישט האָבן זײ מיך גערודפֿט; העלף מיך.
87 זײ האָבן מיך שיר פֿאַרלענדט אױף דער ערד,
אָבער איך האָב ניט פֿאַרלאָזן דײַנע באַפֿעלן.
88 לעב מיך אױף לױט דײַן חסד,
און איך װעל היטן דעם אָנזאָג פֿון דײַן מױל.

ל

89 אױף אײביק, גאָט,
באַשטײט דײַן װאָרט אין הימל.
90 אױף דור־דורות איז דײַן טרײשאַפֿט;
האָסט באַפֿעסטיקט די ערד, און זי שטײט.
91 לױט דײַנע געזעצן שטײען זײ הײַנט,
װאָרום אַלע זאַכן זײַנען דײַנע קנעכט.
92 װען ניט דײַן תּורה איז מײַן קװיקונג,
װאָלט איך אונטערגעגאַנגען אין מײַן פּײַן.

93איך װעל אײביק ניט פֿאַרגעסן דײַנע באַפֿעלן,
װאָרום מיט זײ האָסטו מיך אױפֿגעלעבט.
94דײַנער בין איך, העלף מיך,
װאָרום דײַנע באַפֿעלן האָב איך געפֿאָרשט.
95די רשעים האָבן אױסגעקוקט אױף מיר, מיך אונטערצוברענגען;
איך קליג מיך אין דײַנע אָנזאָגן.
96צו יעטװעדער שטרעבונג האָב איך געזען אַן עند—
דײַנע געבאָט זײַנען ברײט ביז גאָר.

מ

97װי ליב איך האָב דײַן תּורה!
אַ גאַנצן טאָג איז זי מײַן טראַכטונג.
98קליגער פֿון מײַנע פֿײַנט מאַכן מיך דײַנע געבאָט,
װאָרום זײ זײַנען אײביק בײַ מיר.
99פֿון אַלע מײַנע לערער בין איך פֿאַרשטאַנדיקער,
װאָרום דײַנע אָנזאָגן זײַנען מײַן טראַכטונג.
100מער פֿון זקנים פֿאַרשטײ איך,
װײַל דײַנע באַפֿעלן האָב איך געהאַלטן.
101פֿון יעטװעדער בײזן װעג פֿאַרמײַד איך מײַנע פֿיס,
כּדי איך זאָל היטן דײַן װאָרט.
102פֿון דײַנע געזעצן האָב איך ניט אָפּגעקערט,
װאָרום דו האָסט מיך געלערנט.
103װי זיס זײַנען דײַנע װערטער צו מײַן גומען,
מער פֿון האָניק פֿאַר מײַן מױל!
104פֿון דײַנע באַפֿעלן װער איך פֿאַרשטאַנדיק,
דרום האָב איך פֿײַנט יעטװעדער װעג פֿון ליגן.

נ

105א ליכט פֿאַר מײַן פֿוס איז דײַן וואָרט,
אוּן אַ ליכטיקייט פֿאַר מײַן שטעג.
106איך האָב געשוואָרן, אוּן האָב מקיים געווען,
צו היטן דײַנע גערעכטע משפּטים.
107איך בין געדריקט ביז גאָר,
גאָט, לעב מיך אויף לויט דײַן וואָרט.
108די פֿרײַגאָבן פֿון מײַן מויל באַווילִיק, איך בעט דיך, גאָט,
אוּן דײַנע משפּטים לערן מיך.
109מײַן נפֿש איז תּמיד אין מײַן האַנט,
אָבער דײַן תּורה האָב איך ניט פֿאַרגעסן.
110די רשעים האָבן מיר אַ פּאַסטקע געשטעלט,
אָבער פֿון דײַנע באַפֿעלן האָב איך ניט אַוועק־
געבלאָנדזשעט.
111איך האָב געמאַכט דײַנע אָנזאָגן פֿאַר מײַן אײביקער
אַרב,
וואָרום זײ זײַנען די פֿרייד פֿון מײַן האַרצן.
112איך האָב גענייגט מײַן האַרץ צו טאָן דײַנע געזעצן
תּמיד ביז לעצט.

ס

113צווייפֿלער האָב איך פֿײַנט,
נאָר דײַן תּורה האָב איך ליב.
114מײַן פֿאַרבאָרגעניש אוּן מײַן שילד ביסטו,
אויף דײַן וואָרט טו איך האַרן.
115קערט אײַך אָפּ פֿון מיר, איר שלעכטסטוער,
כּדי איך זאָל היטן די געבאָט פֿון מײַן גאָט.
116האַלט מיך אויף לויט דײַן צוזאָג, כּדי איך זאָל לעבן,

אוּן לאָז מיך ניט פאַרשעמט ווערן אין מיין האָפענונג.
117לען מיך אונטער, און לאָמיך געהאָלפן ווערן,
און איך וועל מיך תמיד פאַרנעמען מיט דיינע געזעצן.
118פאַראַכטסט אַלע וואָס בלאָנדזשען אַוועק פון דיינע געזעצן,
וואָרום אומזיסט איז זייער אָפּנאַרעניש.
119ווי פסולת שאַפסטו אָפּ אַלע רשעים פון דער ערד,
דרום האָב איך ליב דיינע אָנזאָגן.
120מיין לייב שוידערט פון אַנגסט פאַר דיר,
און פאַר דיינע משפטים האָב איך מורא.

ע

121איך האָב געטאָן רעכט און גערעכטיקייט;
זאָלסט מיך ניט איבערלאָזן צו מיינע דריקער.
122שטעל זיך איין פאַר דיין קנעכט צום גוטן,
אַז מיך זאָלן ניט דריקן די מוטוויליקע.
123מיינע אויגן גייען אויס נאָך דיין הילף,
און נאָך דעם וואָרט פון דיין גערעכטיקייט.
124טו מיט דיין קנעכט לויט דיין חסד,
און דיינע געזעצן לערן מיך.
125דיין קנעכט בין איך; מאַך מיך פאַרשטיין,
כדי איך זאָל וויסן דיינע אָנזאָגן.
126עס איז צייט פאַר גאָט צו טאָן;
זיי האָבן פאַרשטערט דיין תורה.
127פאַרוואָר, איך האָב ליב דיינע געבאָט,
מער פון גאָלד און פון גינגאָלד.
128דרום האַלט איך פאַר ריכטיק אַלע כּלערליי באַפעלן;
יעטוועדער וועג פון ליגן האָב איך פיינט.

פ

129 וואונדערלעך זיינען דיינע אָנזאָגן,
דרום היט זיי מיין זעל.
130 די אַנטפּלעקונג פון דיינע ווערטער מאַכט ליכטיק,
זי מאַכט פאַרשטאַנדיק דעם נאַרן.
131 איך האָב אויפגעשפּאַרט מיין מויל און געלעכצט,
וואָרום נאָך דיינע געבאָט האָב איך געגאַרט.
132 קער זיך צו מיר, און לייטזעליק מיך,
ווי עס איז רעכט צו די וואָס האָבן ליב דיין נאָמען.
133 פעסטיק מיינע טריט מיט דיין וואָרט,
און לאָז ניט געוועלטיקן איבער מיר קיין אומרעכט.
134 לייז מיך אויס פון דער דריקונג פון מענטשן,
כדי איך זאָל היטן דיינע באַפעלן.
135 דערלייכט דיין פּנים אויף דיין קנעכט,
און לערן מיך דיינע געזעצן.
136 בעכן וואַסער האָבן פאַרגאָסן מיינע אויגן,
איבער די וואָס האָבן ניט געהיט דיין תּורה.

צ

137 גערעכט ביסטו, גאָט,
און רעכטפאַרטיק זיינען דיינע משפּטים.
138 האָסט באַפוילן מיט גערעכטיקייט דיינע אָנזאָגן,
און מיט געטריישאַפט ביז גאָר.
139 מיך האָט אומגעבראַכט מיין ערגערניש,
ווייל מיינע פיינט האָבן פאַרגעסן דיינע ווערטער.
140 געלייטערט איז דיין וואָרט ביז גאָר,
און דיין קנעכט האָט עס ליב.
141 קליין בין איך און פאַראַכט —

דײַנע באַפֿעלן האָב איך ניט פֿאַרגעסן.
142 דײַן גערעכטיקײט איז אײביק גערעכט,
און דײַן תּורה איז אמת.
143 נויט און אַנגסט האָבן מיך געטראָפֿן –
דײַנע געבאָטא זײַנען מײַנע קוויקונגען.
144 גערעכט זײַנען דײַנע אָנזאָגן אויף אײביק;
מאַך מיך פֿאַרשטײן, כּדי איך זאָל לעבן.

ק

145 איך האָב גערופֿן מיטן גאַנצן האַרצן;
ענטפֿער מיר, גאָט; דײַנע געזעצן וועל איך האַלטן.
146 איך רוף דיך, העלף מיך,
און איך וועל היטן דײַנע אָנזאָגן.
147 איך האָב מיך געפֿעדערט באַגינען און געשריִען;
אויף דײַן וואָרט האָב איך געהאַרט.
148 מײַנע אויגן זײַנען פֿאַרויסגעלאָפֿן די נאַכטוואַכן,
צו טראַכטן אָן דײַן וואָרט.
149 הער צו מײַן קָול לויט דײַן חסד,
גאָט, לעב מיך אויף אַזוי ווי דײַן שטײגער.
150 עס גענענען די וואָס יאָגן זיך נאָך שענדלאַכקײט;
פֿון דײַן תּורה זײַנען זײ ווײט.
151 דו ביסט נאָנט, גאָט,
און אַלע דײַנע געבאָט זײַנען אמת.
152 פֿון לאַנג אָן האָב איך געוווּסט פֿון דײַנע אָנזאָגן,
אַז דו האָסט זײ אויף אײביק געגרונטפֿעסט.

ר

153 זע מײַן פּײַן, און דערלײז מיך,
וואָרום דײַן תּורה האָב איך ניט פֿאַרגעסן.

א וואָרטשפּיל: צַר וּמָצוֹק מְצָאוּנִי מִצְוֹתֶיךָ.

154 קריג מײַן קריג, און לײז מיך אויס,
לויט דײַן צוזאָג לעב מיך אויף.
155 ווײַט איז פון די רשעים הילף,
ווײַל דײַנע געזעצן זוכן זײ ניט.
156 דײַן דערבאַרימונג איז גרויס, גאָט;
לעב מיך אויף אַזוי ווי דײַן שטײגער.
157 פיל זײַנען מײַנע נאָכיאָגער און מײַנע דריקער—
פון דײַנע אָנזאָגן האָב איך זיך ניט אָפּגענײגט.
158 איך האָב געזען די פעלשער און זיך געקריגט מיט זײ,
וואָס זײ האָבן דײַן וואָרט ניט געהיט.
159 זע אַז דײַנע באַפעלן האָב איך ליב;
גאָט, לעב מיך אויף לויט דײַן חסד.
160 דער עיקר פון דײַן וואָרט איז אמת,
און אויף אײביק איז אַל דײַן גערעכטער משפּט.

ש

161 האַרן האָבן מיך געראָדפט פאַר אומזיסט,
אָבער פאַר דײַנע ווערטער האָט געאַנגסט מײַן האַרץ.
162 איך פרײ זיך איבער דײַן וואָרט,
ווי אײנער וואָס געפינט אַ סך רויב.
163 ליגן האָב איך פײַנט און פאַראומווערדיק,
דײַן תּורה האָב איך ליב.
164 זיבן מאָל אַ טאָג לויב איך דיך
פאַר דײַנע גערעכטע משפּטים.
165 גרויס פריד איז פאַר די ליבהאָבער פון דײַן תּורה,
און ניטאָ פאַר זײ קײן שטרויכלונג.
166 איך האָב אויסגעקוקט אויף דײַן הילף, גאָט,
און דײַנע געבאָט האָב איך געטאָן.

167מיין זעל האָט געהיט דיינע אָנזאָגן,
און איך האָב זיי ליב זייער.
168איך האָב געהיט דיינע באַפעלן און דיינע אָנזאָגן,
וואָרום אַלע מיינע וועגן זיינען פאַר דיר.

ת

169זאָל גענענען מיין געשריי פאַר דיר, גאָט;
מאַך מיך פאַרשטיין, לויט דיין וואָרט.
170זאָל קומען מיין געבעט פאַר דיר;
זיי מיך מציל לויט דיין צוזאָג.
171מיינע ליפּן וועלן שטראָמען מיט לויב,
אַז דו וועסט מיך לערנען דיינע געזעצן.
172מיין צונג וועט זינגען דיין וואָרט,
וואָרום אַלע דיינע געבאָט זיינען גערעכטיקייט.
173זאָל דיין האַנט זיין מיר צו הילף,
וואָרום דיינע באַפעלן האָב איך אויסדערוויילט.
174איך האָב געשמאַכט נאָך דיין ישועה, גאָט,
און דיין תּורה איז מיין קוויקונג.
175זאָל לעבן מיין זעל, און דיך לויבן,
און זאָלן דיינע משפּטים מיך העלפן.
176איך האָב געבלאָנדזשעט ווי אַ פאַרלאָרענע שאָף;
זוך אויף דיין קנעכט, וואָרום דיינע געבאָט האָב איך
ניט פאַרגעסן.

קכ 1אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען.
אין מיין נויט האָב איך גערופן צו גאָט,
און ער האָט מיר געענטפערט.
2גאָט, זיי מציל מיין זעל

פון דער ליפּ פון ליגן, פון דער צונג פון באַטרוג.
3וואָס וועט מען דיר געבן, און וואָס וועט מען דיר צולייגן,
דו צונג פון באַטרוג?
4שאַרפע גיבור־פיילן,
מיט קוילן פון בעזעמבוימלאַך.

5ווי מיר, וואָס איך האַלט זיך אויף אין מֶשֶך,
וואָס איך וווין ביי די געצעלטן פון קֵדָר.
6לאַנג האָט זיך אָנגעוווינט מיין זעל
ביי דעם שׂונא פון שלום.
7איך בין לויטער שלום,
אָבער אַז איך רעד, זיינען זיי פאַר מלחמה.

קכא

1אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען.
איך הייב אויף מיינע אויגן צו די בערג:
פון וואַנען וועט קומען מיין הילף?
2מיין הילף איז פון גאָט,
דער באַשעפער פון הימל און ערד.

3ניט לאָזן וועט ער זיך אויסגליטשן דיין פוס;
ניט שלומערן וועט דיין היטער.
4זע, עס שלומערט ניט און שלאָפט ניט
דער היטער פון ישׂראל.

5גאָט איז דיין היטער,
גאָט איז דיין שאָטן ביי דיין רעכטער האַנט;
6ביי טאָג וועט די זון דיך ניט שלאָגן,
און ניט ביי נאַכט די לבנה.

7גאָט וועט דיך באַהיטן פון אַלעם בייז,
ער וועט באַהיטן דיין זעל.

8גאָט וועט היטן דײַן גײן און דײַן קומען,
פֿון אַצונד און ביז אײביק.

קכב 1אַ געזאַנג פֿון די אַרויפֿגאַנגען; פֿון דודן.
איך פֿרײ זיך אַז מע זאָגט מיר:
לאָמיר גײן אין גאָטס הויז.
2אונדזערע פֿיס שטײען
אין דײַנע טויערן, ירושָלַיִם;
3ירושָלַיִם וואָס איז אויפֿגעבויט
ווי אַ שטאָט וואָס איז זיך באַהעפֿט אין אײנעם;
4וואָס אַהין גײען אַרויף די שבטים,
די שבטים פֿון יָה,
פֿאַר אַן עדות צו ישׂראל,
צו דאַנקען דעם נאָמען פֿון גאָט.
5וואָרום דאָרטן שטײען טראָנען פֿון משפּט,
די טראָנען פֿון דודס הויז.

6בעט פֿאַר דעם שלום פֿון ירושָלַיִם;
זאָלן אין שלווה זײַן אַלע דײַנע ליבהאָבער[א].
7זאָל זײַן שלום אין דײַן מויער,
שלווה אין דײַנע פּאַלאַצן.
8פֿון וועגן מײַנע ברידער און מײַנע חברים
לאָמיך זאָגן: שלום אין דיר!
9פֿון וועגן דעם הויז פֿון יהוה אונדזער גאָט
ווינטש איך דיר גוטס.

קכג 1אַ געזאַנג פֿון די אַרויפֿגאַנגען.
צו דיר הײב איך אויף מײַנע אויגן,
דו וואָס טראָנסט אין די הימלען.

וואָרטשפּיל: שַׁאֲלוּ שְׁלוֹם יְרוּשָׁלָ͏ִם יִשְׁלָיוּ אֹהֲבָיִךְ.

2 זע, ווי די אויגן פון קנעכט
צו דער האַנט פון זייער האַר,
ווי די אויגן פון אַ דינסט
צו דער האַנט פון איר האַרנטע,
אַזוי זיינען אונדזערע אויגן צו יהוה אונדזער גאָט,
ביז ער וועט אונדז לייטזעליקן.

3 לייטזעליק אונדז, גאָט, לייטזעליק אונדז,
וואָרום איבערזאַט זיינען מיר מיט פאַראַכטונג.
4 איבערזאַט איז אונדזער זעל
מיט דעם געשפּעט פון די רואיקע,
מיט דער פאַראַכטונג פון די האָפערדיקע דריקער.

קכד

1 אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען; פון דודן.
ווען ניט גאָט וואָס איז געווען מיט אונדז–
זאָל נון זאָגן ישׂראל–
2 ווען ניט גאָט וואָס איז געווען מיט אונדז,
בעת מענטשן זיינען אויפגעשטאַנען אויף אונדז,
3 דענסמאָל וואָלטן זיי אונדז לעבעדיקערהייט
אַיינגעשלונגען,
ווען זייער צאָרן האָט געגרימט אויף אונדז;
4 דענסמאָל וואָלטן אונדז די וואַסערן פאַרפלייצט,
דער טייך וואָלט אַריבערגעגאַנגען איבער אונדזער זעל;
5 דענסמאָל וואָלטן אַריבער איבער אונדזער זעל
די מוטווילִיקע וואַסערן.

6 געלויבט איז גאָט,
וואָס ער האָט אונדז ניט געגעבן
פאַר רויב צו זייערע ציין.

7אונדזער זעל איז אַנטרונען געוואָרן ווי אַ פֿויגל
פֿון די פֿאַנגערס פּאַסטקע;
די פּאַסטקע איז צעבראָכן געוואָרן,
און מיר זײַנען אַנטרונען געוואָרן.
8אונדזער הילף איז אין נאָמען פֿון גאָט,
דעם באַשעפֿער פֿון הימל און ערד.

קכה 1אַ געזאַנג פֿון די אַרויפֿגאַנגען.
די וואָס פֿאַרזיכערן זיך אויף גאָט
זײַנען אַזוי ווי באַרג צִיון,
וואָס רירט זיך ניט;
אײביק פֿאַרבלײַבט ער.
2ירושלַיִם–אַרום איר זײַנען בערג,
און גאָט איז אַרום זײַן פֿאָלק,
פֿון אַצונד און ביז אײביק.
3וואָרום דער שטעקן פֿון שלעכטיקייט וועט ניט רוען
אויף דעם גורל פֿון די גערעכטע,
כּדי די גערעכטע זאָלן ניט אויסשטרעקן
אין אומגערעכטיקייט זײערע הענט.

4באַגיטיק, גאָט, די גוטע,
און די וואָס זײַנען רעכטפֿאַרטיק אין זײערע הערצער.
5אָבער די וואָס נייגן זיך אויף זײערע קרומע וועגן,
זיי וועט גאָט אַוועקפֿירן מיט די טוער פֿון אומרעכט.
שלום אויף ישׂראל!

קכו 1אַ געזאַנג פֿון די אַרויפֿגאַנגען.
אַז גאָט האָט אומגעקערט די אומקערונג פֿון צִיון,
זײַנען מיר געווען ווי אין חלום.
2דענסמאָל איז פֿול געוואָרן אונדזער מויל מיט געלעכטער,

און אונדזער צונג מיט געזאַנג;
דענסמאָל האָט מען געזאָגט צווישן די פֿעלקער:
גרויס געטאָן האָט גאָט מיט די דאָזיקע.
3גרויס געטאָן האָט גאָט מיט אונדז,
מיר זײַנען דערפֿרייט געוואָרן.

4ריכט אונדז, גאָט, ווידער אויף
ווי שטראָמען אין טרוקענעם לאַנד.
5די וואָס זייען מיט טרערן,
זאָלן שנײַדן מיט געזאַנג.
6גיין גייט און וויינט
דער וואָס טראָגט דעם אויסשיט פֿון זריעה,
אָבער קומען זאָל קומען מיט געזאַנג
דער וואָס טראָגט זײַנע גאַרבן.

קכז 1אַ געזאַנג פֿון די אַרויפֿגאַנגען; פֿון שלמהן.
אַז גאָט בויט ניט אַ הויז,
אומזיסט מיען זיך זײַנע בויערס אויף אים;
אַז גאָט היט ניט אַ שטאָט,
אומזיסט וואַכט דער שומר.
2אומזיסט אײַך, איר וואָס פֿעדערט אײַך אויפֿצושטיין,
וואָס זיצטאויף שפּעט,
וואָס עסט ברויט מיט מאַטערניש;
אַזוי־וואָס גיט ער זײַן באַליבטן אין שלאָף.

3זע, די אַרב פֿון גאָט זײַנען קינדער,
דער שׂכר איז פֿרוכט פֿון לײַב.
4ווי פֿײַלן אין דער האַנט פֿון גיבור,
אַזוי זײַנען קינדער פֿון דער יוגנט.

5 ווײל צו דעם מאַן
וואָס האָט אָנגעפילט זײַן פײַלבײטל מיט זײ!
זײ וועלן ניט פאַרשעמט ווערן,
אַז זײ וועלן רעדן מיט די פײַנט אין טויער.

קכח

1 אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען.
ווײל צו איטלאַכן וואָס פאָרכט גאָט,
וואָס גײט אין זײַנע וועגן.
2 די מי פון דײַנע הענט אַז דו עסט,
ווײל איז צו דיר, און גוט איז צו דיר.
3 דײַן ווײַב ווי אַ פרוכטיקער װײַנשטאָק,
אין די ווינקלען פון דײַן הויז;
דײַנע קינדער ווי אײלבערטפלאַנצן,
רונד אַרום דײַן טיש.
4 יאָ, אָט אַזוי ווערט געבענטשט
דער מאַן וואָס פאָרכט גאָט.
5 גאָט זאָל דיך בענטשן פון ציון,
און זע דאָס גוטס פון ירושָלַיִם
אַלע טעג פון דײַן לעבן;
6 און זע קינדער בײַ דײַנע קינדער.
שלום אויף ישׂראל!

קכט

1 אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען.
פיל האָבן זײ מיך געדריקט פון מײַן יוגנט–
זאָל נון זאָגן ישׂראל–
2 פיל האָבן זײ מיך געדריקט פון מײַן יוגנט,
און האָבן מיך ניט בײַגעקומען.
3 אויף מײַן רוקן האָבן אַקערער געאַקערט,
זײ האָבן לאַנג געמאַכט זײערע בײטן.

4גאָט דער גערעכטער
האָט דורכגעהאַקט די שטריק פון די רשעים.
5זיך שעמען און אָפּטרעטן אַהינטער
װעלן אַלע שׂוֹנאִים פון צִיוֹן.
6זיי װעלן זיין װי גראָז פון דעכער,
װאָס איידער עס איז אַרױס, איז עס פאַרטריקנט;
7װאָס דער שניטער פילט ניט דערמיט זיין האַנט,
און דער גאַרבנבינדער זיין בוזעם;
8און די פאַרבייגייער זאָגן ניט:
גאָטס ברכה אויף אײַך!
מיר בענטשן אײַך אין נאָמען פון גאָט.

קל 1אַ געזאַנג פון די אַרויפגאַנגען.
פון די טיפענישן רוף איך דיך, גאָט.
2גאָט, הער צו מיין קָול;
זאָלן דיינע אויערן זיין פאַרנעמיק
צו דעם קָול פון מיינע געבעטן.

3אַז דו, גאָט, זאָלסט אַכטן אויף זינד,
װער, גאָט, קען באַשטיין?
4װאָרום ביי דיר איז פאַרגעבונג,
דרום װערסטו געפאָרכט.

5איך האָב געהאָפט אויף גאָט, געהאָפט האָט מיין זעל,
און אויף זיין װאָרט האָב איך געהאַרט.
6מיין זעל [קוקט אויס] אויף גאָט
מער װי װעכטער אויפן פרימאָרגן,
װעכטער אויפן פרימאָרגן.

7האַר, ישׂראל, אויף גאָט,

וואָרום בײַ גאָט איז גענאָד,
און בײַ אים איז גרויס אויסלייזונג.
8און ער וועט אויסלייזן ישׂראל
פֿון אַלע זײַנע זינד.

קלא 1אַ געזאַנג פֿון די אַרויפֿגאַנגען; פֿון דודן.
גאָט, ניט האָפֿערדיק איז מײַן האַרץ,
און ניט דערהויבן זײַנען מײַנע אויגן,
און איך בין ניט אומגעגאַנגען מיט זאַכן
צו גרויס און פֿאַרהוילן פֿון מיר.
2פֿאַרוואָר, איך האָב באַרוט און אײַנגעשטילט מײַן זעל
אַזוי ווי אַן אַנטוווינטער בײַ זײַן מוטער;
אַזוי ווי אַן אַנטוווינטער איז בײַ מיר מײַן זעל.

3האַר, ישׂראל, אויף גאָט
פֿון אַצונד און ביז אייביק.

קלב 1אַ געזאַנג פֿון די אַרויפֿגאַנגען.
געדענק, גאָט, דודן
אַל זײַן פּלאָגן זיך.
2ווי ער האָט געשוואָרן צו גאָט,
אַ נדר געטאָן צום מאַכטיקן פֿון יעקב:
3אויב איך וועל קומען אין געצעלט פֿון מײַן הויז,
אויב איך וועל אַרויף אויף דעם בעט פֿון מײַן געלעגער,
4אויב איך וועל געבן שלאָף צו מײַנע אויגן,
צו מײַנע ברעמען שלומער,
5ביז איך וועל געפֿינען אַן אָרט פֿאַר גאָט,
אַ וווינונג פֿאַר דעם מאַכטיקן פֿון יעקב!

6זע, מיר האָבן געהערט אַז עס איז אין אפֿרת,

מיר האָבן עס געפונען אין פעלד פון יַעַר[א].
[7] לאָמיר קומען צו זײַן וווינונג,
לאָמיר זיך בוקן צו זײַן פוסבענקל.
[8] שטיי אויף, גאָט, צו דײַן רו,
דו און דער אָרון פון דײַן שטאַרקייט.
[9] דײַנע כֹּהנים זאָלן זיך אָנקליידן אין גערעכטיקייט,
און דײַנע פרומע זאָלן זינגען.
[10] פון וועגן דוד דײַן קנעכט,
זאָלסטו ניט אָפּשטויסן דעם פּנים פון דײַן געזאַלבטן.

[11] גאָט האָט אמת געשוואָרן צו דודן,
ער וועט זיך ניט אָפּקערן דערפון:
פון דער פרוכט פון דײַן לײַב
וועל איך זעצן אויף דײַן טראָן.
[12] אויב דײַנע זין וועלן היטן מײַן בונד,
און מײַן געזעץ וואָס איך וועל זיי לערנען,
וועלן אויך זייערע זין ביז אייביק
זיצן אויף דײַן טראָן.
[13] וואָרום גאָט האָט אויסדערוויילט צִיוֹן,
זי געגלוסט פאַר זײַן וווינונג:
[14] דאָס איז מײַן רואונג ביז אייביק,
דאָ וועל איך זיצן, ווײַל איך גלוסט זי.
[15] בענטשן וועל איך בענטשן איר שפּײַז,
אירע באַדערפטיקע וועל איך זעטן מיט ברויט.
[16] און אירע כֹּהנים וועל איך אָנקליידן אין הילף,
און זינגען וועלן זינגען אירע פרומע.
[17] דאָרטן וועל איך מאַכן שפּראָצן אַ האָרן פאַר דודן,
איך האָב אָנגעברייט אַ ליכט פאַר מײַן געזאַלבטן.

[א] זע שמואל א׳ ז׳ 2. און דִבְרֵי הַיָמִים א׳ יג, 5.

18 זײַנע פֿײַנט װעל איך אָנקלײדן אין שאַנד,
און אויף אים װעט שײַנען זײַן קרױן.

קלג 1 אַ געזאַנג פֿון די אַרױפֿגאַנגען; פֿון דודן,
זע, װי גוט און װי ליב
איז דאָס זיצן פֿון ברידער בײַנאַנד.
2 אַזױ װי טײַער אײל אױפֿן קאָפּ,
װאָס נידערט אַראָפּ אױף דער באָרד–
אױף דער באָרד פֿון אַהרנען,
װאָס נידערט אױפֿן קאָלנער פֿון זײַנע קלײדער.
3 אַזױ דער חֶרמוֹן־טױ װאָס נידערט
אױף די בערג פֿון צִיוֹן;
װאָרום דאָרטן האָט גאָט באַפֿױלן אַ ברכה,
לעבן ביז אײביק.

קלד 1 אַ געזאַנג פֿון די אַרױפֿגאַנגען.
פֿאַרװאָר, בענטשט גאָט, אַלע קנעכט פֿון גאָט,
װאָס שטײט אין גאָטס הױז אין די נעכט.
2 הײבט אױף אײַערע הענט צום הײליקטום,
און בענטשט גאָט.
3 בענטשן זאָל דיך פֿון צִיוֹן גאָט,
דער באַשעפֿער פֿון הימל און ערד.

קלה 1 הַלְלוּיָה.
לױבט דעם נאָמען פֿון גאָט,
לױבט, איר קנעכט פֿון גאָט,
2 װאָס שטײט אין הױז פֿון יהוה,
אין די הױפֿן פֿון אונדזער גאָטס הױז.
3 לױבט גאָט װאָרום גאָט איז גוט,

זינגט צו זיין נאָמען, וואָרום ער איז ליב.
4וואָרום גאָט האָט אויסדערוויילט פאַר זיך יעקב,
ישׂראל פאַר זיין באַזונדער אייגנס.

5וואָרום איך ווייס אַז יהוה איז גרויס,
און אונדזער האַר איבער אַלע געטער.
6אַלץ וואָס גאָט באַגערט, טוט ער,
אין הימל און אויף דער ערד,
אין די ימען און אַלע תּהומען.
7ער ברענגט אויף וואָלקנס פון עק ערד,
ער מאַכט בליצן צום רעגן,
ער ציט אַרויס פון זיינע שפּייכלערס דעם ווינט.

8[ער איז] דער וואָס האָט געשלאָגן די בכורים פון מִצרַיִם,
פון אַ מענטשן ביז אַ בהמה.
9ער האָט געשיקט צייכנס און וווּנדער צווישן דיר, מִצרַיִם,
אויף פּרעהן און אויף אַלע זיינע קנעכט.

10[ער איז] דער וואָס האָט געשלאָגן פיל פעלקער,
און געהרגעט מאַכטיקע מלכים:
11סיחון דעם מלך פון אֶמוֹרי,
און עוֹג דעם מלך פון בָּשָׁן,
און אַלע קיניגרייכן פון כּנַעַן;
12און געגעבן זייער לאַנד פאַר אַ נחלה,
אַ נחלה פאַר ישׂראל זיין פאָלק.

13גאָט, דיין נאָמען איז אויף אייביק,
גאָט, דיין געדעכעניש איז אויף דור־דורות.
14וואָרום גאָט וועט זיך אָננעמען פאַר זיין פאָלק,
און אויף זיינע קנעכט וועט ער זיך דערבאַרימען.

15די געצנבילדער פון די פעלקער זײַנען זילבער און גאָלד,
דאָס ווערק פון אַ מענטשנס הענט.
16זיי האָבן אַ מויל און רעדן ניט,
זיי האָבן אויגן און זעען ניט;
17זיי האָבן אויערן און הערן ניט;
ניטאָ צומאָל אַן אָטעם אין זייער מויל.
18זאָלן ווערן ווי זיי די וואָס מאַכן זיי,
איטלאַכער וואָס פאַרזיכערט זיך אויף זיי.
19הויז פון ישׂראל, לויבט גאָט;
הויז פון אַהרן, לויבט גאָט;
20הויז פון לֵוִי, לויבט גאָט;
איר גאָטספאָרכטיקע, לויבט גאָט.
21געלויבט איז פון צִיוֹן גאָט,
וואָס רוט אין ירושָלַיִם.
הַלְלוּיָה.

קלו 1גיט אַ דאַנק צו גאָט, וואָרום ער איז גוט,
וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד.
2גיט אַ דאַנק צו גאָט פון די געטער,
וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד.
3גיט אַ דאַנק צום האַר פון די האַרן,
וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד.
4צו דעם וואָס טוט אַליין גרויסע וווּנדער,
וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד.
5צו דעם וואָס האָט געמאַכט די הימלען מיט
פאַרשטאַנדיקייט,
וואָרום אויף אייביק איז זיין חסד.
6צו דעם וואָס האָט אויסגעשפּרייט די ערד איבער די
וואַסערן,

וואָרום אויף אײביק איז זײַן חסד.
7צו דעם וואָס האָט געמאַכט די גרויסע ליכטער,
וואָרום אויף אײביק איז זײַן חסד;
8די זון פֿאַר געוועלטיקונג בײַ טאָג,
וואָרום אויף אײביק איז זײַן חסד;
9די לבנה און שטערן פֿאַר געוועלטיקונגען בײַ נאַכט,
וואָרום אויף אײביק איז זײַן חסד.

10צו דעם וואָס האָט געשלאָגן מִצרַיִם אין זײערע בכורים,
וואָרום אויף אײביק איז זײַן חסד;
11און אַרויסגעצויגן ישׂראל פֿון צווישן זײ,
וואָרום אויף אײביק איז זײַן חסד;
12מיט אַ שטאַרקער האַנט און מיט אַן אויסגעשטרעקטן אָרעם,
וואָרום אויף אײביק איז זײַן חסד.
13צו דעם וואָס האָט צעשניטן דעם ים־סוף אין שטיקער,
וואָרום אויף אײביק איז זײַן חסד;
14און דורכגעפֿירט ישׂראל אין מיטן,
וואָרום אויף אײביק איז זײַן חסד.
15און אַרײַנגעטרײסלט פַּרעהן און זײַן חיל אין ים־סוף,
וואָרום אויף אײביק איז זײַן חסד.

16צו דעם וואָס האָט געפֿירט זײַן פֿאָלק אין מדבר,
וואָרום אויף אײביק איז זײַן חסד.

17צו דעם וואָס האָט געשלאָגן גרויסע מלכים,
וואָרום אויף אײביק איז זײַן חסד;
18און געהרגעט שטאַרקע מלכים,
וואָרום אויף אײביק איז זײַן חסד;

19 סיחון דעם מלך פון אֱמוֹרי,
ווארום אויף אייביק איז זיין חסד;
20 און עוֹג דעם מלך פון בָּשָׁן,
ווארום אויף אייביק איז זיין חסד;
21 און געגעבן זייער לאַנד פאַר אַ נחלה,
ווארום אויף אייביק איז זיין חסד;
22 אַ נחלה פאַר ישׂראל זיין קנעכט,
ווארום אויף אייביק איז זיין חסד.

23 [צו דעם] וואָס האָט אין אונדזער דערנידערונג געדאַכט
אָן אונדז,
ווארום אויף אייביק איז זיין חסד;
24 און אונדז אויסגעלייזט פון אונדזערע דריקער,
ווארום אויף אייביק איז זיין חסד.
25 וואָס גיט ברויט צו יעטוועדער באַשעפעניש,
ווארום אויף אייביק איז זיין חסד.
26 גיט אַ דאַנק צום גאָט פון די הימלען,
ווארום אויף אייביק איז זיין חסד.

קלז

1 ביי די טייכן פון בָּבֶל,
דאָרטן זיינען מיר געזעסן און געוויינט,
אַז מיר האָבן זיך דערמאָנט אָן צִיוֹן.
2 אויף די ווערבעס וואָס אין איר
האָבן מיר אויפגעהאַנגען אונדזערע האַרפן;
3 ווארום דאָרטן האָבן אונדזערע פאַנגער
פאַרלאַנגט פון אונדז ווערטער פון געזאַנג,
און אונדזערע פייניקער, פריילאַכקייט:
זינגט אונדז פון דעם געזאַנג פון צִיוֹן.
4 ווי זאָלן מיר זינגען דאָס געזאַנג פון גאָט
אויף פרעמדער ערד?

5אויב איך וועל דיך פֿאַרגעסן, ירושָלַיִם,
זאָל מײַן רעכטע האַנט זיך פֿאַרגעסן [צו רירן].
6זאָל צוגעקלעפּט ווערן מײַן צונג צו מײַן גומען,
אויב איך וועל דיך ניט געדענקען,
אויב איך וועל ניט דערמאָנען ירושָלַיִם
אויף מײַן העכסטער שׂמחה.

7געדענק, גאָט, די קינדער פֿון אֶדוֹם
דעם טאָג פֿון ירושָלַיִם;
די וואָס האָבן געזאָגט: וואַרפֿט אײַן,
וואַרפֿט אײַן ביז צום גרונט אין איר.
8טאָכטער בָבל, דו אָנגעברייטע צו פֿאַרוויסטונג,
ווויל צו דעם וואָס וועט דיר אָפּצאָלן
דײַן טואונג וואָס דו האָסט אונדז געטאָן;
9ווויל צו דעם וואָס וועט אָננעמען און צעהאַקן
דײַנע קלײנע קינדער אָן פֿעלז.

קלח 1פֿון דודן.
איך וועל דיך לויבן מיט מײַן גאַנצן האַרצן,
פֿאַר די מאַכטיקע וועל איך דיך באַזינגען.
2איך וועל זיך בוקן צו דײַן הײליקן טעמפּל,
און איך וועל לויבן דײַן נאָמען,
פֿאַר דײַן חסד און פֿאַר דײַן טרײַשאַפֿט;
וואָרום איבער אַל דײַן נאָמען
האָסטו געגרײסט דײַן צוזאָג.
3אין טאָג וואָס איך האָב גערופֿן האָסטו מיר געענטפֿערט,
האָסט מיר געמוטיקט מיט שטאַרקײט מײַן זעל.
4לויבן וועלן דיך, גאָט, אַלע מלכים פֿון דער ערד,
וואָרום זײ האָבן געהערט די ווערטער פֿון דײַן מויל.

5 און זיי וועלן זינגען פון די וועגן פון גאָט,
וואָרום גרויס איז דער כּבוד פון גאָט.
6 וואָרום גאָט איז דערהויבן,
אָבער ער זעט דעם נידעריקן,
און ווי הויך ער איז,
ווייס ער פון דעם ווייטן.
7 אַז איך גיי אין דער מיט פון נויט,
לעבסטו מיך אויף;
צו להכעיס מײַנע פֿײַנט שטרעקסטו אויס דײַן האַנט,
און דײַן רעכטע האַנט העלפט מיך.
8 גאָט, פירט אויס פאַר מיר;
גאָט, דײַן חסד איז אויף אייביק;
די ווערק פון דײַנע הענט זאָלסטו ניט פאַרלאָזן.

קלט

1 פאַר דעם געזאַנגמײַסטער; פון דודן אַ מִזמור.
גאָט, דו האָסט מיך אויסגעפאָרשט, און קענסט מיך.
2 דו ווייסט מײַן זיצן און מײַן אויפשטיין,
פאַרשטייסט מײַן טראַכטונג פון דער ווייטן.
3 מײַן גיין און מײַן ליגן זיפסטו דורך,
און אין אַלע מײַנע וועגן ביסטו באַהאַוונט.
4 וואָרום דאָס וואָרט איז נאָך צומאָל ניט אויף מײַן צונג,
ווייסטו עס דאָך, גאָט, שוין אין גאַנצן.
5 הינטן און פאָרנט האָסטו מיך באַלאַגערט,
און אַרויפגעטאָן אויף מיר דײַן האַנט.
6 צו וונדערלאַך איז דאָס פאַר מיר צו פאַרשטיין,
צו הויך, איך קען עס ניט באַנעמען.
7 וווהין זאָל איך אַוועקגיין פון דײַן גייסט?
און וווהין זאָל איך פון דײַן פּנים אַנטלויפן?

8 זאָל איך אַרויפגיין אין הימל, ביסטו דאָרטן,
און זאָל איך מיר אויסבעטן אין אונטערערד, ערשט
ביסט דאָ.
9 זאָל איך נעמען די פליגלען פון באַגינען,
זאָל איך רוען אין עק פון ים,
10 וועט אויך דאָרטן מיך פירן דיין האַנט,
און מיך וועט האַלטן דיין רעכטע.
11 און זאָל איך זאָגן: לויטער פינצטערניש זאָל מיך באַדעקן,
און נאַכט זאָל דאָס ליכט פאַר מיר ווערן,
12 איז אויך פינצטערניש ניט פינצטער פאַר דיר,
און נאַכט טוט אַזוי ווי דער טאָג לייכטן;
אַזוי פינצטערקייט אַזוי ליכטיקייט.

13 וואָרום דו האָסט געשאַפן מיינע נירן,
האָסט מיך געוועבט אין לייב פון מיין מוטער.
14 איך לויב דיך, וואָרום מוראדיק וווּנדערלאַך בין איך
געמאַכט;
וווּנדערלאַך זיינען דיינע ווערק,
און מיין זעל ווייס דאָס ווויל.
15 ניט פאַרהוילן איז געווען מיין געביין פאַר דיר,
ווען איך בין געמאַכט געוואָרן אין פאַרבאָרגעניש,
געשטריקט געוואָרן אין די טיפענישן פון דער ערד.
16 מיין אומגעפורעמט לייב האָבן געזען דיינע אויגן;
יאָ, אין דיין בוך ווערן זיי אַלע אָנגעשריבן,
די טעג ווען מע זאָל באַשאַפן ווערן,
און איינער צווישן זיי איז געווען פאַר אים[א].
17 און ווי האַרב פאַר מיר זיינען דיינע טראַכטונגען, גאָט,
ווי געוואַלטיק איז זייער מספר!

[א] ד.ה. פאַר מיין אומגעפורעמטן לייב.

18 זאָל איך זיי ציילן, זיינען זיי מער פון זאַמד,
זאָל איך דערגיין צום סוף, דאַרף מיין דויער זיין
ווי דיינער.

19 ווען דו, גאָט, וואָלסט טייטן דעם רשע!
און איר בלוטיקע לייט, טוט זיך אָפּ פון מיר!
20 די וואָס רעדן דיך אַרויס מיט אַ בייזער כּוונה,
דיינע פיינט וואָס דערמאָנען [דיך] צום פאַלשן.
21 פאַרוואָר, דיינע פיינט, גאָט, האָב איך פיינט,
און מיט דיינע קעגנשטייער טו איך קריגן.
22 פיינט ביז גאָר האָב איך זיי פיינט,
שׂונאים זיינען זיי ביי מיר.
23 פאָרש מיך, גאָט, און דערקען מיין האַרץ,
פּרוּוו מיך, און וויס מיינע געדאַנקען;
24 און זע אויב אין מיר איז דאָ אַ פאַרדראָסיקער וועג,
און פיר מיך אין דעם אייביקן וועג.

קמ 1 פאַר דעם געזאַנגמייסטער; אַ מִזמור פון דודן.
2 דערלייז מיך יהוה פון דעם שלעכטן מענטשן,
פון דעם רויבמענטשן זאָלסטו מיך באַהיטן;
3 די וואָס טראַכטן בייז אין האַרצן,
אַלע טאָג העצן זיי מלחמות.
4 זיי שאַרפן זייער צונג ווי אַ שלאַנג,
גיפט פון אַן אָטערשלאַנג איז אונטער זייערע ליפּן. סֶלָה.
5 היט מיך, גאָט, פון די הענט פון דעם רשע,
פון דעם רויבמענטשן זאָלסטו מיך באַהיטן;
די וואָס טראַכטן אומצושטויסן מיינע טריט.
6 די האָפערדיקע האָבן מיר אַ פּאַסטקע אונטערגעלייגט,
און שטריק,

זיי האָבן אויסגעשפּרייט אַ נעץ לעבן שטעג,
שטרויכלונגען האָבן זיי מיר געשטעלט. סֶלָה.

7איך זאָג צו יהוה: מיין גאָט ביסט דו;
פאַרנעם, יהוה, דעם קָול פון מיינע געבעטן.
8גאָט דו האַר, די שטאַרקייט פון מיין הילף,
האָסט באַשירעמט מיין קאָפּ אין טאָג פון באַוואָפענונג;
9זאָלסט ניט געבן, גאָט, די באַגערן פון דעם רשע,
זיין כּוונה זאָלסטו ניט לאָזן אויספירן,
אַז זיי זאָלן זיך דערהייבן. סֶלָה.
10דאָס גיפט פון מיינע אַרומרינגלער,
דאָס אומגליק פון זייערע ליפּן זאָל זיי אַליין צודעקן.
11זאָלן פאַלן אויף זיי קוילן,
אין פייער זאָל ער זיי וואַרפן,
אין גריבער, אַז זיי זאָלן ניט אויפשטיין.
12דער צונגמענטש זאָל ניט באַשטיין אויף דער ערד,
דעם בייזן רויבמענטשן, אים זאָל ער יאָגן צו פאַרשטויסונג.
13איך ווייס אַז גאָט וועט טאָן דאָס רעכט פון דעם אָרעמאַן,
די גערעכטיקייט פון די באַדערפטיקע.
14פאַרוואָר, די צדיקים וועלן דאַנקען דיין נאָמען,
די רעכטפאַרטיקע וועלן זיצן פאַר דיין פּנים.

קמא

1אַ מִזמור פון דודן.
גאָט, איך רוף דיך, אַייל צו מיר,
פאַרנעם מיין קָול, אַז איך רוף צו דיר.
2זאָל באַשטיין מיין תּפילה ווי ווייריך פאַר דיר,
די אויפהייבונג פון מיינע הענט ווי דער קרבן פון אָונט.
3מאַך, גאָט, אַ היטונג אויף מיין מויל,
גיב אַכט אויף דער טיר פון מיינע ליפּן.

4 זאָלסט ניט נייגן מיין האַרץ צו אַ בייזער זאַך,
צו טאָן טואונגען אין שלעכטיקייט
מיט לייט וואָס ווערקן אומרעכט;
און לאָמיך ניט עסן פון זייערע זיסע שפּייזן.
5 זאָל מיך שלאָגן דער צדיק אויס גינציקייט, און מיך שטראָפן;
מיין קאָפּ וועט ניט אָפּשטויסן דאָס טייערע אייל–
ווארום תּמיד איז מיין תּפילה אַקעגן זייערע בייזן.
6 זאָלן געשליידערט ווערן אָן אַ פעלז זייערע ריכטער;
און מע זאָל הערן מיינע ווערטער אַז זיי זיינען ליבלאַך.
7 אַזוי ווי ווען מע שפּאַלט און ברעכט אויף די ערד,
זיינען צעשאָטן אונדזערע ביינער ביים מויל פון אונטערערד.

8 ווארום אויף דיר, גאָט דו האַר, זיינען מיינע אויגן;
אין דיר שיץ איך מיך, זאָלסט ניט אויסגיסן מיין זעל.
9 היט מיך פון דער פּאַסטקע וואָס זיי האָבן מיר געשטעלט,
און פון די שטרויכלונגען פון די אומרעכטטוער.
10 זאָלן אַריינפאַלן אין זייערע נעצן די רשעים,
בעת איך אַליין וועל אַריבערגיין.

קמב
1 אַ באַטראַכטונג פון דודן, ווען ער איז געווען אין דער הייל[א]; אַ תּפילה.
2 מיט מיין קול שריי איך צו גאָט,
מיט מיין קול בעט איך צו גאָט.
3 איך גיס אויס פאַר אים מיין קלאָג,
מיין נויט דערצייל איך פאַר אים.
4 ווען מיין געמיט פאַרגייט אין מיר,
דו ווייסט דאָך מיין שטעג–

[א] זע שמואל א׳ כב, 1.

אויף דעם וועג וואָס איך גיי,
האָבן זיי מיר אַ פּאַסטקע באַהאַלטן.
5קוק רעכטס, און זע,
אַז איך האָב ניט קיין באַקענטן;
פֿאַרלאָרן איז אַנטרינונג פֿון מיר,
קיינער פֿרעגט ניט אויף מיין זעל.

6איך שריי צו דיר, גאָט,
איך זאָג: דו ביסט מיין באַשיצונג,
מיין טייל אין דעם לאַנד פֿון די לעבעדיקע.
7פֿאַרנעם מיין געשריי,
וואָרום איך בין געפֿאַלן זייער;
זיי מיך מציל פֿון מיינע נאָכיאָגער,
וואָרום זיי זיינען שטאַרקער פֿון מיר.
8ציִ אַרויס פֿון פֿעסטונג מיין זעל,
צו לויבן דיין נאָמען;
דורך מיר וועלן די צדיקים זיך קריינען,
אַז דו וועסט מיר גוטס טאָן.

קמג 1אַ מִזמור פֿון דודן.

גאָט, הער מיין תּפֿילה, פֿאַרנעם מיינע געבעטן,
אין דיין טריישאַפֿט ענטפֿער מיר, אין דיין גערעכטיקייט.
2און זאָלסט ניט גיין אין משפּט מיט דיין קנעכט,
וואָרום קיין לעבעדיקער קען ניט גערעכט זיין פֿאַר דיר.

3וואָרום דער פֿיינט האָט גערודפֿט מיין זעל,
ער האָט צוגעדריקט צו דער ערד מיין לעבן,
ער האָט מיך אַריינגעזעצט אין פֿינצטערנישן,
ווי געשטאָרבענע פֿון לאַנג אָן.

4 און מיין געמיט פאַרגייט אין מיר,
מיין האַרץ ווערט באַנומען אין מיר.

5 איך האָב זיך דערמאָנט די טעג פון אַמאָל,
איך האָב געטראַכט אָן אַל דיין טואונג;
אָן דעם ווערק פון דיינע הענט טו איך קלערן.
6 איך האָב אויסגעשפּרייט מיינע הענט צו דיר,
מיין זעל ווי אַ פאַרשמאַכט לאַנד צו דיר. סֶלָה.

7 ענטפער מיר גיך, גאָט,
מיין געמיט גייט אויס;
זאָלסט ניט פאַרבאָרגן דיין פּנים פון מיר,
אַזיסט וועל איך געגליכן זיין צו די גענידערטע אין גרוב.
8 לאָז מיך הערן אין פרימאָרגן דיין חסד,
וואָרום אויף דיר האָב איך מיך פאַרזיכערט.
לאָז מיך וויסן דעם וועג וואָס איך זאָל גיין,
וואָרום צו דיר האָב איך אויפגעהויבן מיין זעל.

9 זיי מיך מציל, גאָט, פון מיינע פיינט;
ביי דיר האָב איך מיך פאַרבאָרגן.
10 לערן מיך צו טאָן דיין רָצון,
וואָרום דו ביסט מיין גאָט;
דיין גוטער גייסט זאָל מיך פירן
אויף אַ גלייכן לאַנד.
11 פון דיין נאָמען וועגן, גאָט, זאָלסטו מיך אויפלעבן,
אין דיין גערעכטיקייט זאָלסטו אַרויסציען פון נויט מיין זעל.
12 און אין דיין חסד זאָלסטו פאַרשניידן מיינע פיינט,
און אונטערברענגען אַלע וואָס דריקן מיין זעל,
וואָרום איך בין דיין קנעכט.

קמד [1]פון דודן.
גלויבט איז גאָט מײַן פעלז,
וואָס לערנט מײַנע הענט צו קריג,
מײַנע פינגער צו מלחמה.
[2]מײַן גענאָד און מײַן פעסטונג,
מײַן טורעם און דער וואָס מאַכט מיך אַנטרינען;
מײַן שילד און דער וואָס איך שיץ מיך אין אים,
דער וואָס אונטערטעניקט מײַן פאָלק אונטער מיר.

[3]גאָט, וואָס איז דער מענטש, אַז דו זאָלסט זיך קימערן
אום אים?
און אַ מענטשנקינד, אַז דו זאָלסט אַכטן אויף אים?
[4]אַ מענטש איז געגליכן צו אַ הויך,
זײַנע טעג זײַנען ווי אַ שאָטן וואָס פאַרגייט.
[5]גאָט, נייג דײַנע הימלען און זאָלסט אַראָפּנידערן,
ריר אָן די בערג, און זיי זאָלן רייכערן.
[6]בליץ אַרויס אַ בליץ, און זאָלסט זיי צעשפּרייטן,
שיק דײַנע פײַלן, און פאַרטומל זיי.
[7]שטרעק אויס דײַנע הענט פון דער הייך,
רײַס מיך אַרויס און זיי מיך מציל פון וואַסערן גרויסע,
פון דער האַנט פון פרעמדגעבאָרענע,
[8]וואָס זייער מויל רעדט פאַלשקייט,
און זייער רעכטע האַנט איז אַ רעכטע האַנט פון ליגן.

[9]גאָט, אַ נײַ געזאַנג וועל איך דיר זינגען,
אויף אַ גיטאַר פון צען סטרונעס וועל איך שפּילן צו דיר,
[10]וואָס גיסט הילף צו די מלכים,
וואָס רײַסט אַרויס דוד זײַן קנעכט פון דער בייזער
שווערד.

11רייס מיך אַרויס און זײ מיך מציל פון דער האַנט
פון פרעמדגעבאָרענע,
וואָס זײער מויל רעדט פאַלשקייט,
און זײער רעכטע האַנט איז אַ רעכטע האַנט פון ליגן.

12וואָס אונדזערע זין זיינען
ווי אויפגעוואַקסענע פלאַנצן אין זײער יוגנט;
אונדזערע טעכטער ווי ווינקלזיילן
געשניצט לויט דעם בוי פון אַ טעמפּל;
13אונדזערע שפּייכלערס פול,
אַרויסגעבנדיק אַלערליי מינים;
אונדזערע שאָף אין טויזנטן,
אין צענטויזנטן, אויף אונדזערע פעלדער;
14אונדזערע אָקסן באַלאָדן;
קיין בראָך, און קיין מינערונג,
און קיין ווייגעשריי אין אונדזערע גאַסן—
15וויל צו דעם פאָלק וואָס ביי אים איז אַזוי,
וויל צו דעם פאָלק וואָס יהוה איז זיין גאָט.

קמה 1אַ לויבונג פון דודן.

א איך וועל דיך דערהייבן, מיין גאָט דער קיניג,
און בענטשן דיין נאָמען אייביק און שטענדיק.
ב 2אַלע טאָג וועל איך דיך בענטשן,
און רימען דיין נאָמען אייביק און שטענדיק.
ג 3גרויס איז גאָט און זײער גערימט,
און זיין גרויסקייט איז ניט צו דערפאָרשן.
ד 4אַ דור צו אַ דור וועט לויבן דיינע מעשׂים,
און דיינע גבורות וועלן זיי אָנזאָגן.
ה 5די פּראַכטיקע שיינקייט פון דיין גלאַנץ,

אונ די מעשׂות פונ דיינע װוּנדער װעל איך דערציילן.
ו 6און פון דער שטאַרקייט פון דיינע פאָרכטיקע אויפטוען
װעט מען רעדן,
און דיין גרויסקייט, זי װעל איך פאַרציילן.
ז 7די דערמאָנונג פון דיין גרויס גוטסקייט װעט מען
אַרויסזאָגן,
און דיין גערעכטיקייט װעט מען באַזינגען.
ח 8לייטזעליק און דערבאַרימדיק איז גאָט,
איינגעהאַלטן אין צאָרן און גרויס אין גענאָד.
ט 9גוט איז גאָט צו אַלעמען,
און זיין רחמנות איז אויף אַלע זיינע װערק.
י 10דיך װעלן לויבן, גאָט, אַלע דיינע װערק,
און דיינע פרומע װעלן דיך בענטשן.
כ 11די פּראַכט פון דיין מלוכה װעלן זיי דערציילן,
און פון דיין גבורה װעלן זיי רעדן;
ל 12צו לאָזן װיסן די מענטשנקינדער זיינע גבורות,
און די פּראַכטיקע שיינקייט פון זיין מלוכה.
מ 13דיין מלוכה איז די מלוכה פון אַלע אייביקייטן,
און דיין געװעלטיקונג איז אין אַלע דור־דורות.
ס 14גאָט לענט אונטער אַלע געפאַלענע,
און שטעלט אויף אַלע געבויגענע.
ע 15די אויגן פון אַלעמען קוקן אויס אויף דיר,
און דו גיסט זיי זייער עסן אין זיין צייט.
פ 16עפנסט דיין האַנט,
און זעטיקסט יעטװעדער לעבעדיקן מיט גוטװיליקייט.
צ 17גערעכט איז גאָט אין אַלע זיינע װעגן,
און גענאָדיק אין אַלע זיינע מעשׂים.
ק 18גאָט איז נאָנט צו אַלע װאָס רופן אים,

צו אַלע וואָס רופֿן אים מיט אמת.
ר 19ער טוט דעם רָצון פֿון די וואָס פֿאָרכטן אים,
און זייער געשריי הערט ער צו, און העלפֿט זיי.
ש 20גאָט באַהיט אַלע וואָס האָבן אים ליב,
און אַלע רשעים וועט ער פֿאַרטיליקן.
ת 21דעם לויב פֿון גאָט זאָל רעדן מיין מויל,
און יעטוועדער לַייב זאָל בענטשן זיין הייליקן נאָמען
אייביק און שטענדיק.

קמו 1הַלְלוּיָה.

לויב גאָט, מיין זעל;
2איך וועל לויבן גאָט כּל־זמן איך לעב;
איך וועל זינגען צו מיין גאָט ווי לאַנג איך בין.
3איר זאָלט אַייך ניט פֿאַרזיכערן אויף פֿירשטן,
אויף אַ מענטשנקינד וואָס ניטאָ ביי אים קיין הילף.
4גייט אויס זיין אָטעם, קערט ער זיך אום צו זיין שטויב;
אין יענעם טאָג גייען אונטער זיינע טראַכטונגען.
5וויל צו דעם וואָס דער גאָט פֿון יעקב איז זיין הילף,
וואָס זיין אויסקוק איז אויף יהוה זיין גאָט,
6וואָס האָט געמאַכט דעם הימל און די ערד,
דעם ים, און אַלץ וואָס אין זיי;
דער וואָס היט טריישאַפֿט אויף אייביק;
7וואָס טוט רעכט צו די געדריקטע,
וואָס גיט ברויט צו די הונגעריקע.

8גאָט בינדט אָפּ די געבונדענע,
גאָט מאַכט זעעדיק די בלינדע,
גאָט שטעלט אויף די געבויגענע,
גאָט האָט ליב די גערעכטע.

9 גאָט באַהיט די פרעמדע;
דעם יתום און די אַלמנה ריכט ער אויף,
און דעם וועג פון די רשעים פאַרדרייט ער.
10 יהוה וועט קיניגן אויף אייביק,
דיין גאָט, ציון, אויף דור־דורות.
הַלְלוּיָה.

קמז

1 הַלְלוּיָה;
וואָרום גוט איז זינגען צו אונדזער גאָט,
וואָרום ער איז ליבלאַך;
שיין איז דאָס לויבן.
2 גאָט בויט ירושָלַיִם,
די פאַרשטויסענע פון ישׂראל וועט ער אַיינזאַמלען;
3 דער וואָס היילט די צעבראָכענע הערצער,
און פאַרבינדט זייערע ווונדן.
4 ער ציילט דעם מִספּר פון די שטערן,
זיי אַלע מיט נעמען רופט ער אָן.
5 גרויס איז אונדזער האַר און מאַכטיק אין כּוח,
ניטאָ קיין שיעור צו זיין פאַרשטאַנדיקייט.
6 גאָט ריכט אויף די געדריקטע,
ער דערנידערט די רשעים ביז דער ערד.

7 זינגט צו יהוה מיט דאַנק,
שפּילט צו אונדזער גאָט אויף דער האַרף.
8 דער וואָס באַדעקט דעם הימל מיט וואָלקנס,
וואָס גרייט אָן רעגן פאַר דער ערד,
וואָס באַשפּראָצט די בערג מיט גראָז.
9 ער גיט דער בהמה איר שפּייז,
די קינדער פון ראָב וואָס רופן.
10 ניט די גבורה פון דעם פערד באַגערט ער,

ניט די שענקלען פון דעם מאַן וויל ער.
11 גאָט וויל די וואָס פאָרכטן אים,
די וואָס האַרן אויף זיין חסד.

12 גיט אַ שבח צו יהוה, ירושלים,
לויב דיין גאָט, ציון.
13 וואָרום ער האָט געשטאַרקט די ריגלען פון דיינע טויערן,
ער האָט געבענטשט דיינע קינדער אין דיר;
14 דער וואָס גיט דיין געמאַרק שלום,
דיך זעטיקט מיט פעטס פון ווייץ;
15 דער וואָס שיקט זיין אָנזאָג אויף דער ערד–
אויף גיך לויפט זיין וואָרט;
16 דער וואָס גיט שניי אַזוי ווי וואָל,
פראָסט ווי אַש טוט ער שפרייטן[א].
17 ער וואַרפט זיין אייז אַזוי ווי ברעקלאַך;
פאַר זיין קעלט ווער קען באַשטיין?
18 ער שיקט זיין וואָרט, און מאַכט זיי צעגיין;
ער מאַכט בלאָזן זיין ווינט, רינען וואַסערן.
19 ער זאָגט זיינע ווערטער צו יעקב,
זיינע חוקים און זיינע געזעצן צו ישׂראל.
20 ער האָט אַזוי ניט געטאָן צו קיין פאָלק,
און געזעצן, דערפון ווייסן זיי ניט.
הללויה.

קמח

1 הללויה.
לויבט גאָט, פון די הימלען,
לויבט אים אין די הייכן.
2 לויבט אים, אַלע זיינע מלאָכים;
לויבט אים אַלע זיינע חילות.

א ווערטשפיל: כּפור כּאפר יפזר.

3 לויבט אים, זון און לבנה;
לויבט אים אַלע ליכטיקע שטערן.
4 לויבט אים, די הימלען פון די הימלען,
און די וואַסערן וואָס איבער די הימלען.
5 זאָלן זיי לויבן דעם נאָמען פון גאָט,
וואָרום ער האָט באַפוילן, און זיי זיינען באַשאַפן געוואָרן.
6 און ער האָט זיי אויפגעשטעלט אויף שטענדיק, אויף אייביק;
ער האָט געשטעלט אַ געזעץ וואָס זאָל ניט פאַרגיין.

7 לויבט גאָט, פון דער ערד,
איר ים־חיות און אַלע תְּהוֹמען;
8 פייער און האָגל, שניי און נעבל;
דער שטורעמווינט וואָס טוט זיין וואָרט;
9 בערג, און אַלע הייכן,
פרוכטבוימער און אַלע צעדערן;
10 חיות און אַלע בהמות,
שרצים און געפליגלטע פויגלען;
11 מלכים פון דער ערד און אַלע פעלקער,
האַרן און אַלע ריכטער פון דער ערד;
12 בחורים און אויך יונגפרויען,
זקנים מיט אינגלאַך.
13 זיי זאָלן לויבן דעם נאָמען פון גאָט,
וואָרום זיין נאָמען אַליין איז דערהויבן;
זיין גלאַנץ איבער ערד און הימל.
14 און ער האָט דערהייכט דעם האָרן פון זיין פאָלק–
אַ לויב פאַר אַלע זיינע פרומע,
פאַר די קינדער פון ישׂראל,

דעם פאָלק וואָס איז אים נאָענט.
הַלְלוּיָהּ.

קמט [1]הַלְלוּיָהּ.
זינגט צו גאָט אַ ניי געזאַנג,
זיין לויב אין דער איינזאַמלונג פון די פרומע.
[2]זאָל זיך פרייען ישראל מיט זיין באַשעפער,
די קינדער פון ציון זאָלן לוסטיק זיין מיט זייער מלך.
[3]זאָלן זיי לויבן זיין נאָמען מיט טאַנץ,
מיט פויק און האַרף זאָלן זיי שפּילן צו אים.
[4]וואָרום גאָט באַוויליקט זיין פאָלק,
ער באַשיינט די געדריקטע מיט הילף.

[5]זאָלן די פרומע זיך פרייען אין כבוד,
זאָלן זיי זינגען אויף זייערע געלעגערס.
[6]דערהייבונגען פון גאָט אין זייער קעל,
און אַ צוויישאַרפיקע שווערד אין זייער האַנט,
[7]צו טאָן אַ נקמה אָן די פעלקער,
שטראָפונגען אויף די אומות;
[8]צו שמידן זייערע מלכים אין קייטן,
און זייערע אָנגעזעענע אין אַייזערנע רינגען;
[9]צו טאָן אויף זיי דעם אָנגעשריבענעם משפּט.
שיין וועט דאָס זיין פאַר אַלע זיינע פרומע.
הַלְלוּיָהּ.

קנ [1]הַלְלוּיָהּ.
לויבט גאָט אין זיין הייליקטום,
לויבט אים אין זיין מאַכטיקן הימל.
[2]לויבט אים וועגן זיינע גבורות,

לויבט אים לויט זיין פיל גרויסקייט.
3 לויבט אים מיט בלאָזונג פון שופר,
לויבט אים מיט גיטאַר און האַרף.
4 לויבט אים מיט פויק און טאַנץ,
לויבט אים מיט סטרונעס און פלייט.
5 לויבט אים מיט קלינגעדיקע צימבלען,
לויבט אים מיט הילכיקע צימבלען.
6 אַלץ וואָס אָטעמט זאָל לויבן יָה.
הַלְלוּיָה.

משלי

מִשלֵי

אַרײַנפֿיר	א	1
מוסר־רײד און װאָרנונג ניט פֿאַרפֿירט צו װערן פֿון שלעכטע מענטשן אױפֿן שלעכטן װעג.	א	8
די גרױסע נוצן פֿון חכמה.	ב	1
רוף צו חכמה און גאָטספּאָרכטיקײט. די װערדע און מעלות פֿון חכמה.	ג	1
רוף ניט צו פֿאַרלאָזן די לערנונג פֿון חכמה און רעכט־פֿאַרטיקײט.	ד	1
װאָרנונג ניט פֿאַרפֿירט צו װערן פֿון אַן אױסגעלאַסענער פֿרױ, און די װױלקײט פֿון ערלאַכער ליבשאַפֿט.	ה	1
װאָרנונג ניט צו געבן עָרבֿות פֿאַר אַ צװײטן. קעגן פֿױלקײט, פֿאַלשקײט, שטאָלצקײט, און אַנדערע עבֿירות.	ו	1
װאָרנונג קעגן דער פֿאַרפֿירעניש פֿון דער אױסגעלאַסענער פֿרױ.	ו	19
חכמה רופֿט אין די גאַסן צו זיך, און דערצײלט איר יחוס.	ח	1
די נאַרישקײט רופֿט דעסגלײַכן און פֿאַרפֿירט צום אונטערגאַנג.	ט	13
שפּריכװערטער.	י	1
לערזאַכן און מוסר־שפּרוכן פֿון די חכמים.	כב	17
שפּריכװערטער.	כה	1
די װערטער פֿון אָגור דעם זון פֿון יָקֶה.	ל	1
די װערטער פֿון דעם מלך למואֵל.	לא	1
לױב־געזאַנג צו דער אֵשֶׁת־חיל.	לא	11

מִשְׁלֵי

א 1די שפּריכווערטער פון שלמה דעם זון פון דודן,
דעם מלך פון ישׂראל;
2כּדי צו וויסן חכמה און מוסר,
צו פֿאַרשטיין די ווערטער פון פֿאַרשטאַנדיקייט;
3צו נעמען דעם מוסר פון קלוגשאַפט,
גערעכטיקייט און רעכט און יושר;
4צו געבן די נאַרן געשייטקייט,
דעם יונגן קענשאַפט און געדאַנקען;
5דער חכם זאָל הערן און מערן לערנונג,
און דער פֿאַרשטאַנדיקער זאָל קריגן תּחבולות;
6צו פֿאַרשטיין אַ שפּריכוואָרט און אַ מליצה,
די ווערטער פון די חכמים און זייערע רעטענישן.

7דער אָנהייב פון קענשאַפט איז מורא פֿאַר גאָט,
אָבער די נאַרען פֿאַראַכטן חכמה און מוסר.
8הער צו, מיין זון, דעם מוסר פון דיין פֿאָטער,
און זאָלסט ניט פֿאַרלאָזן די לערע פון דיין מוטער;
9וואָרום אַ קראַנץ פון חן וועלן זיי זיין פֿאַר דיין קאָפּ,
און האַלדזבענדער פֿאַר דיין האַלדז.

10מיין זון, אַז די זינדיקע וועלן דיך אָנרעדן,
זאָלסטו ניט איינווילן.
11אַז זיי וועלן זאָגן: „קום מיט אונדז!
לאָמיר לויערן אויף בלוט,
לאָמיר לאָקערן אויפֿן אומשולדיקן פֿאַר אומזיסט;

12 לאָמיר זיי אײַנשלינגען לעבעדיקערהייט ווי די
אונטערערד,
און גאַנצערהייט ווי די וואָס נידערן אין גרוב;
13 אַלערליי טייערע גוטס וועלן מיר געפינען,
מיר וועלן אָנפילן אונדזער הויז מיט רויב;
14 וואַרף דיין גורל צווישן אונדז,
איין בײַטל וועט זיין בײַ אונדז אַלעמען";
15 זאָלסטו ניט גיין, מיין זון, מיט זיי אין וועג,
פאַרמייד דיין פוס פון זייער שטעג.
16 וואָרום זייערע פיס לויפן צו בייז,
און זיי אײַלן צו פאַרגיסן בלוט.
17 וואָרום אומשולדיק איז אויסגעשפרייט די נעץ,
אין די אויגן פון אַלע געפליגלטע,
18 בעת מע לויערט אויף זייער בלוט,
מע לאָקערט אויף זייערע לעבנס.
19 אַזוי זיינען די וועגן פון איטלאַכן וואָס איז גייציק נאָך
רויב;
עס נעמט אַוועק דאָס לעבן פון דעם וואָס האָט עס.

20 די חכמה שרייט אויף דער גאַס,
אין די מערק לאָזט זי אַרויס איר קָול;
21 אין עק פון רוישיקע גאַסן רופט זי,
בײַ די טויערן־אײַנגאַנגען, אין שטאָט, רעדט זי אירע
רייד:
22 ביז וואַנען, איר פאַרנאַרטע, וועט איר ליב האָבן
נאַרישקייט,
און די שפעטער וועלן זיך גלוסטן געשפעט,
און די נאַרן וועלן פיינט האָבן וויסן?

23קערט אַייך צו מיין מוסר,
אָט וועל איך אויסגיסן מיין גייסט צו אַייך,
איך וועל אַייך מאַכן וויסן מיינע ווערטער.
24ווייל איך האָב גערופן, און איר האָט ניט געוואָלט,
אויסגעשטרעקט מיין האַנט, און קיינער האָט ניט פאַרנומען,
25נאָר איר האָט געמאַכט צו נישט מיין יעטוועדער עצה
און מיין מוסר האָט איר ניט געוואָלט,
26וועל איך אויך לאַכן אויף אַייער בראָך,
איך וועל שפּעטן ווען אַייער שרעק וועט קומען;
27ווען עס קומט ווי אַ געוויטער אַייער שרעק,
און אַייער בראָך וועט ווי אַ שטורעמווינט אָנקומען;
ווען עס קומט אויף אַייך נויט און אַנגסט.
28דענסמאָל וועלן זיי מיך רופן, און איך וועל ניט ענטפערן,
זיי וועלן מיך זוכן, און וועלן מיך ניט געפינען.
29דערפאַר וואָס זיי האָבן פיינט געהאַט וויסן,
און גאָטספאָרכטיקייט ניט אויסגעוויילט;
30ניט אַיינגעוויליקט צו מיין עצה,
פאַראַכט מיין גאַנצן מוסר.
31דרום וועלן זיי עסן פון דער פרוכט פון זייער וועג,
און מיט זייערע עצות זיך זעטן.
32וואָרום די אָפּקערונג פון די פאַרנאַרטע וועט זיי הרגענען,
און די שלווה פון די נאַרן וועט זיי אונטערברענגען.
33אָבער דער וואָס הערט מיר צו וועט וווינען אין זיכערקייט,
און באַרוט זיין פון שרעק פאַר בייז.

ב 1מיין זון, אַז דו וועסט אָננעמען מיינע ווערטער,
און מיינע געבאָט וועסטו באַהאַלטן ביי זיך,
2צוצולייגן צו חכמה דיין אויער,
נייגן דיין האַרץ צו פאַרשטאַנדיקייט;
3נאָר בלויז צום שׂכל וועסטו רופן,
צו פאַרשטאַנדיקייט אויפהייבן דיין קָול;
4אַז דו וועסט זי זוכן ווי זילבער,
און ווי נאָך אוצרות זי פאָרשן;
5דענסמאָל וועסטו פאַרשטיין מורא פאַר יהוה,
און דערקענונג וועסטו געפינען פון גאָט.
6וואָרום יהוה שענקט חכמה,
פון זיין מויל איז וויסן און פאַרשטאַנדיקייט.
7ער באַהאַלט פאַר די רעכפאַרטיקע הילף,
אַ שילד פאַר די וואָס גייען מיט ערלאַכקייט,
8אויפצופּאַסן די שטעגן פון גערעכטיקייט,
און די וועגן פון זיינע פרומע באַהיט ער.
9דענסמאָל וועסטו פאַרשטיין גערעכטיקייט און רעכט
און יושר – יעטוועדער גוטן וועג.
10וואָרום חכמה וועט קומען אין דיין האַרצן,
און וויסן וועט זיין זיס פאַר דיין זעל.
11קלוגשאַפט וועט אויפפּאַסן אויף דיר,
פאַרשטאַנדיקייט וועט דיך באַהיטן;
12דיך מציל צו זיין פון דעם שלעכטן וועג,
פון די לייט וואָס רעדן פאַרקערטקייט;
13וואָס פאַרלאָזן די שטעגן פון רעכטפאַרטיקייט,
צו גיין אין די וועגן פון פינצטערניש.
14וואָס פרייען זיך צו טאָן בייז,

וואָס קווען פון בייזער פאַרקערטקייט;
15 וואָס זייערע וועגן זיינען קרום,
און וואָס זיינען פאַרדרייט אין זייערע גענג.
16 כּדי דיך מציל צו זיין פון דער פרעמדער פרוי,
פון דער אומבאַקאַנטער וואָס מאַכט גלאַט אירע רייד;
17 וואָס פאַרלאָזט דעם האַר פון איר יוגנט,
און דעם בונד פון איר גאָט האָט זי פאַרגעסן;
18 וואָרום איר הויז נידערט צום טויט,
און אירע שטעגן צו די מתים;
19 אַלע וואָס קומען צו איר, קערן זיך ניט אום,
און דערגרייכן ניט די וועגן פון לעבן.
20 כּדי זאָלסט גיין אין דעם וועג פון די גוטע,
און די שטעגן פון די גערעכטע זאָלסטו אָפּהיטן.
21 וואָרום די רעכטפאַרטיקע וועלן באַוווינען דאָס לאַנד,
און די אומשולדיקע וועלן בלייבן דערין.
22 אָבער די רשעים וועלן פאַרשניטן ווערן פון לאַנד,
און די פעלשער וועלן אַרויסגעריסן ווערן פון איר.

ג 1 מיין זון, זאָלסט ניט פאַרגעסן מיין לערנונג,
און מיינע געבאָט זאָל היטן דיין האַרץ.
2 וואָרום אַריכת־ימים און יאָרן פון לעבן
און פריד וועלן זיי דיר צוגעבן.
3 גענאָד און אמת זאָלן דיך ניט פאַרלאָזן,
בינד זיי אַרום דיין האַלדז,
שרייב זיי אָן אויפן טאָוול פון דיין האַרצן,

4 און געפֿין לײַטזעליקײַט און גוטן חן
אין די אויגן פֿון גאָט און פֿון לײַט.

5 פֿאַרזיכער זיך אויף גאָט מיט דײַן גאַנצן האַרצן,
און אויף דײַן פֿאַרשטאַנדיקײַט זאָלסטו זיך ניט
אָנלענען.
6 אין אַלע דײַנע װעגן טו אים קענען,
און ער װעט גלײַך מאַכן דײַנע שטעגן.

7 זאָלסט ניט זײַן אַ חכם אין דײַנע אויגן,
האָב מורא פֿאַר גאָט, און קער זיך אָפּ פֿון בײז.
8 דאָס װעט זײַן אַ הײלונג פֿאַר דײַן נאָפּל,
און אַ זאַפּט פֿאַר דײַנע בײנער.

9 גיב כּבֿוד צו גאָט פֿון דײַן גוטס,
און פֿונעם ערשטן פֿון אַל דײַן תּבֿואה,
10 און דײַנע שפּײַכלערס װעלן פֿול זײַן מיט זעט,
און דײַנע קעלטערס װעלן פּלײַצן מיט װײַן.

11 דעם מוסר פֿון גאָט זאָלסטו, מײַן זון, ניט פֿאַראַכטן,
און זאָלסט ניט פֿאַראומװערדיקן זײַן שטראָף.
12 װאָרום דעם װאָס גאָט האָט ליב, דעם שטראָפֿט ער,
און װי אַ פֿאָטער דעם זון װאָס ער האָט האָלט.

13 װויל צו דעם מענטשן װאָס געפֿינט חכמה,
און דעם מענטשן װאָס קריגט פֿאַרשטאַנדיקײַט.
14 װאָרום איר סחורה איז בעסער װי סחורה פֿון
זילבער,

און מער ווי גינגאָלד איר אײַנקום.
15 זי איז טײַערער פֿון פּערל,
און אַלע דײַנע חפֿצים זײַנען ניט גלײַך צו איר.
16 אַריכת־יָמים איז אין איר רעכטער האַנט,
אין איר לינקער עשירות און כּבֿוד.
17 אירע וועגן זײַנען וועגן פֿון ליבלאַכקײט,
און אַלע אירע שטעגן זײַנען שלום.
18 אַ בוים פֿון לעבן איז זי פֿאַר די וואָס האַלטן זי פֿעסט,
און דער וואָס האַלט זיך אָן איר איז באַגליקט.

19 גאָט האָט מיט חכמה געגרונטפֿעסט די ערד,
ער האָט אויפֿגעשטעלט די הימלען מיט
פֿאַרשטאַנדיקײט.
20 דורך זײַן וויסן האָבן זיך די תּהומען געשפּאָלטן,
און די הימלען טריפֿן טוי.
21 מײַן זון, זאָלן זײ ניט אַוועק פֿון דײַנע אויגן;
היט קלוגשאַפֿט און געשײַטקײט,
22 און זײ וועלן זײַן לעבן פֿאַר דײַן לײַב,
און חן אויף דײַן האַלדז.
23 דענסמאָל וועסטו גײן אין זיכערקײט דײַן וועג,
און וועסט ניט אָפּשלאָגן דײַן פֿוס.
24 אַז דו וועסט זיך לײגן וועסטו ניט אַנגסטן,
און וועסט ליגן, און זיס וועט זײַן דײַן שלאָף.
25 זאָלסט ניט מורא האָבן פֿאַר אַן אומגעריכטן שרעק,
און פֿאַר דער פֿאַרוויסטונג פֿון די רשעים, ווען זי
קומט.
26 וואָרום גאָט וועט זײַן דײַן בטחון,
און וועט היטן דײַן פֿוס פֿון באַצווינגעניש.

27 זאָלסט ניט פֿאַרמײַדן גוטס פֿון דעם וואָס דאַרף עס,
ווען דײַן האַנט האָט בכּוח צו טאָן.
28 זאָלסט ניט זאָגן צו דײַן חבר: „גײ, און קום ווידער,
און מאָרגן וועל איך געבן", ווען דו האָסט בײַ זיך.

29 זאָלסט ניט טראַכטן אַ רעה אויף דײַן חבר,
ווען ער זיצט אין זיכערקייט בײַ דיר.
30 זאָלסט זיך ניט קריגן מיט אַ מענטשן אומזיסט,
אויב ער האָט דיר ניט געטאָן קיין רעה.

31 זאָלסט ניט מקנא זײַן דעם מאַן פֿון אומרעכט,
און זאָלסט ניט אויסוויילן קיינעם פֿון זײַנע וועגן.
32 וואָרום אַן אומווערדיקייט בײַ גאָט איז דער פֿאַרקערטער,
און מיט די רעכטפֿאַרטיקע איז ער פֿאַרטרויט.

33 די קללה פֿון גאָט איז אין הויז פֿון רשע,
און די וווינונג פֿון צדיק בענטשט ער.
34 אויב שפּעטער— מאַכט ער זיי צום געשפּעט,
אָבער די שטילע גיט ער חן.
35 כּבוד אַרבן די חכמים,
און נאַרן קלײַבן אויף שאַנד.

ד 1 הערט צו, קינדער, דעם מוסר פֿון אַ פֿאָטער,
און פֿאַרנעמט, כּדי צו קענען פֿאַרשטאַנדיקייט.
2 וואָרום אַ גוטע לער גיב איך אײַך,
איר זאָלט מײַן תּורה ניט פֿאַרלאָזן.
3 וואָרום איך בין [אויך] געווען אַ זון בײַ מײַן פֿאָטער,

אַ ציטעריקער און אַן איינאיינציקער פאַר מיין
מוטער.
4און ער האָט מיך געלערנט, און מיר געזאָגט:
זאָל דיין האַרץ זיך האַלטן אָן מיינע ווערטער,
היט מיינע געבאָט, און לעב.
5קויף חכמה, קויף פאַרשטאַנדיקייט;
זאָלסט ניט פאַרגעסן, און זיך ניט אָפּנייגן פון די
ווערטער פון מיין מויל.
6זאָלסט זי ניט פאַרלאָזן, און זי וועט דיך באַהיטן,
האָב זי ליב, און זי וועט דיך אויפּפּאַסן.
7דער אָנהייב פון חכמה איז: קויף חכמה,
יאָ, מיט דיין גאַנצן אייגנס קויף פאַרשטאַנדיקייט.
8האַלט זי הויך, און זי וועט דיך דערהייבן;
זי וועט דיר אָנטאָן כבוד, אַז דו וועסט זי האַלדזן.
9זי וועט געבן דיין קאָפּ אַ קראַנץ פון חן,
אַ קרוין פון שיינקייט וועט זי דיר דערלאַנגען.
10הער, מיין זון, און פאַרנעם מיינע ווערטער,
און דיר וועלן געמערט ווערן יאָרן פון לעבן.
11אין דעם וועג פון חכמה האָב איך דיך געלערנט,
דיך געפירט אין די שטעגן פון רעכטפאַרטיקייט.
12אַז דו וועסט גיין, וועט ניט ענג זיין דיין טריט,
און אַז דו וועסט לויפן, וועסטו ניט געשטרויכלט ווערן.
13האַלט זיך אָן מוסר, זאָלסט ניט אָפּלאָזן
היט דאָס אָפּ, וואָרום דאָס איז דיין לעבן.
14אין שטעג פון די רשעים זאָלסטו ניט קומען,
און ניט טרעטן אין וועג פון די שלעכטע.
15מייד אים אויס, זאָלסט אים ניט פאַרבייגיין,
ווייך פון אים, און גיי אַוועק.

16 וואָרום זיי קענען ניט שלאָפֿן ווו זיי טוען ניט שלעכטס,
און זייער שלאָף איז גערויבט ווו זיי מאַכן ניט
שטרויכלען.
17 וואָרום זיי שפּייזן זיך מיט שפּייז פֿון שלעכטס,
און וויין פֿון רויב טרינקען זיי.
18 אָבער דער שטעג פֿון די צדיקים איז ווי דאָס ליכט
פֿון באַגינען,
וואָס ווערט אַלץ ליכטיקער ביז אין רעכטן טאָג.
19 דער וועג פֿון די רשעים איז ווי פֿינצטערניש,
זיי ווייסן ניט אָן וואָס זיי וועלן געשטרויכלט ווערן.

20 מיין זון, פֿאַרנעם מיינע רייד,
נייג צו דיין אויער צו מיינע ווערטער.
21 זאָלן זיי זיך ניט אָפּטאָן פֿון דיינע אויגן;
היט זיי אין דיין האַרצן.
22 וואָרום זיי זיינען לעבן פֿאַר די וואָס געפֿינען זיי,
און אַ היילונג פֿאַר זייער גאַנצן לייב.
23 מער פֿון יעטוועדער היטונג פּאַס אויף דיין האַרץ,
וואָרום פֿון אים זיינען די אַרויסגאַנגען פֿון לעבן.
24 טו אָפּ פֿון דיר אַ קרום מויל,
און פֿאַרקערטע ליפּן דערווייטער פֿון דיר.
25 דיינע אויגן זאָלן קוקן אַנטקעגן,
און דיינע ברעמען זאָלן בליקן גלייך פֿאַר דיר.
26 האַלט גלייך דעם שטעג פֿון דיינע פֿיס,
און אַלע דיינע וועגן זאָלן זיין ריכטיק.
27 זאָלסט זיך ניט נייגן רעכטס אָדער לינקס,
טו אָפּ דיין פֿוס פֿון שלעכטס.

ה [1]מײַן זון, פֿאַרנעם מײַן חכמה,
נײג דײַן אויער צו מײַן פֿאַרשטאַנדיקײט,
[2]כּדי זאָלסט אָפּהיטן געשײַטקײט,
און דײַנע ליפּן זאָלן אויפֿפּאַסן קענשאַפֿט.
[3]וואָרום האָניקזאַפֿט טריפֿן די ליפּן פֿון דער פֿרעמדער,
און גלאַטער פֿון בוימל איז איר גומען.
[4]אָבער איר סוף איז ביטער ווי ווערמוט,
שאַרף ווי אַ צווײשנײדיקע שווערד.
[5]אירע פֿיס נידערן צום טויט,
אין אונטערערד שפּאַרן אָן אירע פֿיס.
[6]כּדי זי זאָל ניט גײן דעם גלײַכן וועג פֿון לעבן,
וואָגלען אירע שטעגן, זי ווײס ניט וווהין.
[7]און אַצונד, קינדער, הערט מיר צו,
און איר זאָלט ניט אָפּקערן פֿון די ווערטער פֿון
מײַן מויל.
[8]דערווײַטער פֿון איר דײַן וועג,
און זאָלסט ניט גענענען צום אײַנגאַנג פֿון איר הויז,
[9]כּדי זאָלסט ניט געבן צו אַנדערע דײַן פֿרישקײט,
און דײַנע יאָרן צו אַן אַכזר;
[10]כּדי פֿרעמדע זאָלן זיך ניט זעטן מיט דײַן קראַפֿט,
און דײַן מי זאָל ניט אָנקומען אין אַ הויז פֿון אַ ווילד-
פֿרעמדן;
[11]און וועסט ברומען אין דײַן סוף,
ווען דײַן לײַב און דײַן פֿלײש וועט זײַן פֿאַרלענדט,
[12]און וועסט זאָגן: ווי האָב איך פֿײַנט געהאַט מוסר,
און שטראָף האָט פֿאַראַכט מײַן האַרץ;
[13]און איך האָב ניט צוגעהערט דעם קול פֿון מײַנע
וועגווײַזער,

אונ צו מײנע לערער ניט צוגענײגט מײן אויער!
14איך בין שיר ניט געװאָרן אַלדאָס בײז
אין דער אײַנזאַמלונג און עדה.

15טרינק װאַסער פון דײַן גרוב,
און לויפיקס פון דײַן ברונעם.
16דײַנע קװאַלן װעלן זיך צעשפּרײטן דערויסן,
אין די גאַסן—די בעכן װאַסער.
17דיר אַלײן װעלן זײ געהערן,
און ניט צו פרעמדע מיט דיר.
18זאָל דײַן קװאַל זײַן געבענטשט,
און פרײ זיך מיט דער װײַב פון דײַן יוגנט.
19די ליבלאַכע הינדין, און די חֵנעװדיקע הירשין,
אירע בריסט זאָלן דיך זעטן אין אַלע צײַטן,
און צו איר ליבשאַפט זאָלסטו זײַן איבערגעגעבן תמיד.
20און נאָכװאָס, מײַן זון, זאָלסטו זיך אָפּגעבן מיט אַ
פרעמדער,
און אַרומנעמען דעם בוזעם פון אַן אַנדערער?
21װאָרום פאַר גאָטס אויגן זײַנען די װעגן פון אַ מענטשן,
און אַלע זײַנע שטעגן לײגט ער אויס.
22זײַנע אײגענע זינד באַצװינגען דעם רשע,
און אין די שטריק פון זײַן חטא װערט ער פאַרהאַלטן.
23ער שטאַרבט אָן מוסר,
און דורך זײַן גרויס נאַרישקײט װערט ער
פאַרבלאָנדזשעט.

ו 1מײַן זון, אויב דו ביסט עָרֵב געװען פאַר דײַן חבר,
געגעבן דײַן האַנט פאַר אַ פרעמדן,

2בּיסטו געכאַפּט אין די ווערטער פון דיין מויל,
בּיסטו געפאַנגען אין די ווערטער פון דיין מויל.
3טו דאָס דען, מיין זון, און ווער ניצול,
אַז דו בּיסט אַריינגעפאַלן אין דיין חברס האַנט:
גיי, וואַרף זיך אַנידער, און שטייצו צו דיין חבר.
4זאָלסט ניט געבן קיין שלאָף צו דיינע אויגן,
און קיין שלומער צו דיינע בּרעמען.
5זיי דיך מציל ווי אַ הירש אויס דער האַנט,
און ווי אַ פויגל פון פאַנגערס האַנט.

6גיי צו דער מוראַשקע, דו פוילער,
זע אירע וועגן, און ווער קלוג;
7הגם זי האָט ניט קיין פירער,
קיין אויפזעער און קיין געוועלטיקער,
8גרייט זי אָן אום זומער איר בּרויט,
האָט זי אָנגעקליבּן אין שניטצייט איר שפּייז.
9בּיז וואַנען, דו פוילער, וועסטו ליגן?
ווען וועסטו אויפשטיין פון דיין שלאָף?
10„נאָך אַ בּיסל שלאָף, נאָך אַ בּיסל דרעמלען,
נאָך אַ בּיסל ליגן מיט פאַרלייגטע הענט";
11און קומען ווי אַ גיי־חיל וועט דיין אָרעמקייט,
און דיין נויט ווי אַ געפאַנצערטער מאַן.

12אַ נידערטרעכטיקער מענטש, אַ מאַן פון אומרעכט,
איז דער וואָס גייט אום מיט אַ קרומען מויל,
13וואָס ווינקט מיט זיינע אויגן, וואָס שאַרט מיט זיינע
פיס,
וואָס טייטלט מיט זיינע פינגער.

14 פֿאַרקערטקייט איז אין זײַן האַרצן,
ער טראַכט בייז אין יעטוועדער צײַט,
קריג מאַכט ער אָן.
15 דרום וועט פּלוצלינג קומען זײַן אומגליק,
פּלוצים וועט ער צעבראָכן ווערן אַז קיין היילונג וועט
ניט זײַן.

16 זעקס זײַנען די וואָס גאָט האָט פֿײַנט,
און זיבן די אומווערדיקייט פֿון זײַן זעל:
17 האָפֿערדיקע אויגן, אַ ליגנערישע צונג,
און הענט וואָס פֿאַרגיסן אומשולדיק בלוט;
18 אַ האַרץ וואָס טראַכט מחשבות פֿון אומרעכט;
פֿיס וואָס אײַלן צו לויפֿן צום בייזן;
19 אַ פֿאַלשער עדות וואָס אָטעמט מיט ליגנס,
און דער וואָס מאַכט אָן קריג צווישן ברידער.

20 היט, מײַן זון, דאָס געבאָט פֿון דײַן פֿאָטער,
און זאָלסט ניט פֿאַרלאָזן די לער פֿון דײַן מוטער.
21 בינד זיי אויף דײַן האַרצן תּמיד,
קניפּ זיי אויף דײַן האַלדז.
22 אַז דו וועסט גיין, וועט עס דיך פֿירן,
אַז דו וועסט זיך לייגן, וועט עס דיך היטן,
און אַז דו וועסט זיך אויפֿכאַפּן, וועט עס רעדן צו דיר.
23 וואָרום דאָס געבאָט איז אַ ליכט, און די לערנונג
אַ ליכטיקייט,
און דער וועג פֿון לעבן זײַנען שטראָפֿרייד פֿון מוסר;
24 דיך צו היטן פֿון דער שלעכטער ווײַבספּאַרשוין,
פֿון דער גלאַטער צונג פֿון דער פֿרעמדער.

25 זאָלסט ניט גלוסטן איר שיינקייט אין דיין האַרצן,
און זאָל זי דיך ניט נעמען מיט אירע ברעמען.
26 וואָרום איבער אַ זונה קומט מען ביז אַ לעבל ברויט,
און אַן אשת־איש פֿאַנגט די טײַערסטע זעל.
27 קען אַ מענטש שאַרן קוילן אין זיין בוזעם,
און זיינע בגדים זאָלן זיך ניט אָנצינדן?
28 צי קען אַ מענטש גיין אויף קוילן,
און זיינע פֿיס זאָלן ניט אָנגעברענט ווערן?
29 אַזוי איז דער וואָס קומט צו זיין חברס ווייב,
קיינער וואָס רירט זי אָן, קומט ניט אָפּ גלאַט.
30 מע קען ניט פֿאַראַכטן דעם גנב אַז ער גנבעט,
אָנצופֿילן זיין לייב ווען ער איז הונגעריק.
31 אָבער אַז ער ווערט געפֿונען, באַצאָלט ער זיבן מאָל אַזוי פֿיל;
דעם גאַנצן פֿאַרמעג פֿון זיין הויז מוז ער אַוועקגעבן.
32 דער וואָס איז מזנה מיט אַ פֿרוי, איז אָן שׂכל,
זיך אַליין ברענגט אום דער וואָס טוט דאָס.
33 שלעג און שאַנד וועט ער קריגן,
און זיין חרפּה וועט ניט אָפּגעמעקט ווערן.
34 וואָרום אייפֿערזוכט איז דער גרימצאָרן פֿון אַ מאַן,
און ער וועט ניט שוינען אין טאָג פֿון נקמה.
35 ער וועט ניט אַכטן קיין אויסלייזגעלט,
און ניט באַווילִיקן, ווי דו זאָלסט מערן שוחד.

ז 1 מיין זון, היט מיינע ווערטער,
און מיינע געבאָט זאָלסטו באַהאַלטן ביי דיר.
2 היט מיינע געבאָט, כּדי זאָלסט לעבן,
און מיין לערנונג, ווי דעם שוואַרצאַפּל פֿון דיינע אויגן.

3בינד זײ אָן אויף דײַנע פֿינגער,
שרײַב זײ אָן אויף דעם טאָוול פֿון דײַן האַרצן.
4זאָג צו דער חכמה: דו ביסט מײַן שוועסטער;
און פֿאַרשטאַנדיקײט זאָלסטו רופֿן פֿרײַנט;
5כּדי זײ זאָלן דיך באַהיטן פֿון דער פֿרעמדער פֿרוי,
פֿון דער אומבאַקאַנטער וואָס מאַכט גלאַט אירע
רייד.

6וואָרום דורכן פֿענצטער פֿון מײַן הויז,
דורך מײַן פֿאָרטקע האָב איך אַרויסגעקוקט;
7און איך האָב געזען צווישן די נאַרן,
געמערקט צווישן די יונגעלײַט,
אַ יונג אָן שׂכל,
8ווי ער גײט פֿאַרבײַ אין גאַס לעבן איר ווינקל,
און שפּרײַזט אויפֿן וועג צו איר הויז,
9פֿאַרנאַכט אין אָוונט פֿון טאָג,
אין טיפֿער נאַכט און פֿינצטערניש.
10ערשט אַ פֿרוי קומט אים אַנטקעגן,
מיט דעם אָנטו פֿון אַ זונה, און מיט אַ באַהאַלטענעם
האַרצן.
11רוישיק איז זי און אויסגעלאַסן,
אירע פֿיס רוען ניט אין איר הויז.
12אַ מאָל אין גאַס, אַ מאָל אויף די מערק,
און בײַ אַלע עקן טוט זי לויערן.
13און זי נעמט אים אָן, און זי קושט אים,
זי פֿאַרשײַט איר פּנים און זאָגט צו אים:
14פֿרידאָפּפֿער האָב איך אויף מיר,
הײַנט באַצאָל איך מײַנע נדרים.

15דרום בין איך אַרויס דיר אַנטקעגן,
צו זוכן דיין פּנים, און איך האָב דיך געפֿונען.
16מיט דעקן האָב איך איבערגעדעקט מיין בעט,
מיט געשטרייפּטע געשפּינען פֿון מִצרַיִם.
17איך האָב באַשפּריצט מיין געלעגער
מיט מירע, אַלאָע, און צימערינג.
18קום, לאָמיר זיך זעטן מיט ליבע ביזן פֿרימאָרגן,
לאָמיר זיך קוויקן מיט ליבשאַפֿט.
19וואָרום מיין מאַן איז ניטאָ אין דער היים,
ער איז אַוועק אויף אַ וויטן וועג.
20דאָס בײטל געלט האָט ער מיטגענומען מיט זיך,
אין טאָג פֿון האַלבן חודש וועט ער קומען אַהיים.

21זי ציט אים מיט איר פֿיל איינרעדעניש,
מיט אירע גלאַטע ליפּן פֿאַרפֿירט זי אים.
22ער גייט איר נאָך באַלד,
ווי אַן אָקס וואָס גייט צו דער שחיטה,
און ווי אויף אַ קייט צו דער שטראָף פֿון דעם נאַרן.
23ביז אַ פֿײל שפּאַלט דורך זיין לעבער;
ווי אַ פֿויגל אײלט צו דער נעץ,
און ווייס ניט אַז עס איז אום איר לעבן.

24און אַצונד, קינדער, הערט מיר צו,
און פֿאַרנעמט די ווערטער פֿון מיין מויל.
25זאָל ניט אָפּקערן צו אירע וועגן דיין האַרץ,
זאָלסט ניט פֿאַרבלאָנדזשען אין אירע שטעגן.
26וואָרום אַ סך דערשלאָגענע האָט זי אַוועקגעלייגט,
און פֿיל זיינען אירע דערהרגעטע.

27וועגן צו דער אונטערערד איז איר הויז,
זיי נידערן אין די קאַמערן פֿון טויט.

ח 1פֿאַרוואָר, די חכמה רופֿט,
און פֿאַרשטאַנדיקייט לאָזט אַרויס איר קָול.
2אויפֿן שפּיץ פֿון די הויכע ערטער בײַם וועג,
בײַם צונויפֿקום פֿון שטעגן, האָט זי זיך געשטעלט;
3לעבן די טויערן, בײַם אײַנגאַנג פֿון שטאָט,
בײַם אַרײַנקום אין די טירן שרײַט זי אויס:
4צו אײַך, מענער, רוף איך,
און מײַן קָול איז צו די מענטשנקינדער.
5איר פֿאַרנאַרטע, פֿאַרשטייט קלוגשאַפֿט,
און איר נאַרן, קריגט אַ פֿאַרשטאַנדיק האַרץ!
6הערט צו, וואָרום געהויבנס וועל איך רעדן,
און די עפֿענונג פֿון מײַנע ליפּן וועט זײַן די ריכטיקייט.
7וואָרום מײַן גומען וועט רעדן אמת,
און שלעכטס איז די אומווערדיקייט פֿון מײַנע ליפּן.
8מיט גערעכטיקייט זײַנען אַלע ווערטער פֿון מײַן מויל
ניטאָ אין זיי פֿאַרדרייטס און קרומס.
9זיי אַלע זײַנען קלאָר פֿאַרן פֿאַרשטאַנדיקן,
און רעכטפֿאַרטיק פֿאַר די וואָס געפֿינען קענשאַפֿט.
10נעמט מײַן מוסר, און ניט זילבער,
און קענשאַפֿט אײדער געקליבנסטע גאָלד.
11וואָרום חכמה איז בעסער פֿון פּערל,
און קיין חפֿצים זײַנען ניט גלײַך צו איר.
12איך חכמה וווין מיט געשײַטקייט,
און קענשאַפֿט פֿון אײַנפֿאַלן טו איך געפֿינען.
13מורא פֿאַר גאָט איז פֿײַנט האָבן שלעכטס;

האָפּערדיקייט און גאווה, און דעם וועג פון שלעכטס,
און אַ מויל מיט פאַרקערטקייט האָב איך פיינט.
14איך האָב עצות און בְּרִיָהשאַפט,
איך בין פאַרשטאַנדיקייט, גבורה איז מיין.
15דורך מיר קיניגן מלכים,
און פירשטן מאַכן גערעכטע געזעצן.
16דורך מיר הערשן די הערשער,
און די אַדעללייט—אַלע ריכטער פון דער ערד.
17איך האָב ליב מיינע ליבהאָבער,
און מיינע זוכער געפינען מיך.
18עשירות און כבוד זיינען ביי מיר,
גרויס גוטס און הצלחה.
19מיין פרוכט איז בעסער פון גאָלד און פון גינגאָלד,
און מיין איינקום פון געקליבנסטן זילבער.
20אין דעם וועג פון רעכטפאַרטיקייט גיי איך,
אין די שטעגן פון גערעכטיקייט;
21צו מאַכן אַרבן מיינע ליבהאָבער גוטס,
און זייערע שאַצקאַמערן זאָל איך אָנפילן.

22גאָט האָט מיך באַשאַפן אין אָנהייב פון זיין וועג,
דאָס ערשטע פון זיינע ווערק לאַנג צוריק.
23פון אייביק אָן בין איך געפורעמט,
פון אָנהייב, פון איידער די ערד איז געווען.
24ווען די תְּהוֹמען זיינען נאָך ניט געווען
בין איך געבאָרן געוואָרן,
ווען ניט געווען נאָך קיין קוואַלן
מיט וואַסער באַלאָדן.
25איידער די בערג זיינען אַריינגעזעצט געוואָרן,

פֿאַר די הײכן, בין איך געבאָרן געוואָרן;
26װען ער האָט נאָך ניט געהאַט געמאַכט ערד און
פֿעלדער,
און די ערשטע שטויבן פֿון דער װעלט.
27װען ער האָט צוגעגרײט די הימלען, בין איך געװען
דערבײַ;
װען ער האָט געצײכנט אַ צירקלא אויפֿן געזיכט פֿון
תּהום;
28װען ער האָט באַפֿעסטיקט די װאָלקנס פֿון אויבן,
װען ער האָט באַװעלטיקט די קװאַלן פֿון תּהום,
29װען ער האָט געשטעלט דעם ים זײַן געזעץ,
אַז די װאַסערן זאָלן ניט אַריבערגײן זײַן ראַנד,
װען ער האָט באַשטימט די גרונטפֿעסטן פֿון דער ערד,
30האָב איך זיך דערצויגן בײַ אים;
און איך בין געװען אַ פֿרײד טאָגטעגלאַך,
זיך געשפּילט פֿאַר אים די גאַנצע צײַט;
31זיך געשפּילט אויף זײַן ערדישער װעלט,
און מײַן פֿרײד געהאַט בײַ די מענטשנקינדער.

32און אַצונד, קינדער, הערט מיר צו,
און װויל צו די װאָס היטן מײַנע װעגן.
33הערט צו מוסר, און װערט קלוג,
און איר זאָלט ניט פֿאַרװילדערט װערן.
34װויל צו דעם מענטשן װאָס הערט מיר צו,
צו װאַכן בײַ מײַנע טירן טאָגטעגלאַך,
צו היטן די בײַשטידלען פֿון מײַנע אײַנגאַנגען!
35װאָרום דער װאָס געפֿינט מיך, געפֿינט לעבן,
און קריגט באַװויליקונג פֿון גאָט.

א װאָרטשפּיל: בְּחֻקוֹ חוּג.

36און דער וואָס פאַרפעלט מיך, באַרויבט זיך אַליין,
אַלע וואָס האָבן מיך פיינט האָבן ליב דעם טויט.

ט 1חכמה האָט אויפגעבויט איר הויז,
אויסגעהאַקט אירע זיבן זיילן.
2זי האָט געשאָכטן איר שעכטונג,
געמישט איר וויין, אויך געגרייט איר טיש.
3זי שיקט אירע מיידלאַך, זי רופט
אויף די הויכע ערטער פון שטאָט:
4ווער עס איז אַ נאַר זאָל פאַרקערן אַהער;
ווו איינער אָן שׂכל זאָגט זי צו אים:
5קומט עסט פון מיין ברויט,
און טרינקט פון דעם וויין וואָס איך האָב געמישט.
6פאַרלאָזט נאַרישקייטן, כּדי איר זאָלט לעבן,
און טרעט אין וועג פון פאַרשטאַנדיקייט.—
7דער וואָס מוסרט דעם שפּעטער נעמט זיך שאַנד[א],
און דער וואָס שטראָפט דעם רשע—טאַדל אויף זיך.
8זאָלסט ניט שטראָפן דעם שפּעטער, וואָרום ער וועט
דיך פיינט קריגן,
שטראָף דעם קלוגן[ב], און ער וועט דיך ליב קריגן.
9גיב דעם קלוגן, און ער וועט נאָך קליגער ווערן,
לערן דעם גערעכטן, און ער וועט מערן לערנונג.—
10דער אָנהייב פון חכמה איז מורא פאַר גאָט,
און די דערקענונג פון דעם הייליקן איז
פאַרשטאַנדיקייט.
11וואָרום דורך מיר וועלן געמערט ווערן דיינע טעג,
און יאָרן פון לעבן וועט מען דיר צולייגן.
12אויב דו ביסט קלוג, ביסטו קלוג פאַר זיך,

[א] וואָרטשפּיל: לֵץ לֹקֵחַ לוֹ קָלוֹן. [ב] וואָרטשפּיל: הוֹכַח לְחָכָם.

און ביסטו אַ שפּעטער, וועסטו אַליין ליידן.

13 די ווײַבספּאַרשוין נאַרישקייט ליאַרעמט;
לויטער לײַכטזיניקייט און ווייס גאָרנישט.
14 און זי זיצט ביים אײַנגאַנג פֿון איר הויז,
אויף אַ שטול אויף די הויכע ערטער פֿון שטאָט,
15 צו רופֿן די פֿאַרבייגייער
וואָס גייען אויף זייערע גלײַכע וועגן:
16 ווער עס איז אַ נאַר זאָל פֿאַרקערן אַהער;
און ווו איינער אָן שׂכל זאָגט זי צו אים:
17 געגנבֿעט וואַסער איז זיס,
און פֿאַרבאָרגן ברויט איז געשמאַק.
18 און ער ווייס ניט אַז מתים זיינען דאָרטן,
אין די טיפֿענישן פֿון אונטערערד זיינען אירע געסט.

י 1 די שפּריכווערטער פֿון שלמהן.

אַ זון אַ חכם דערפֿרייט זיין פֿאָטער,
און אַ זון אַ נאַר איז דער קומער פֿון זיין מוטער.

2 אומגערעכטע אוצרות נוצן ניט,
אָבער גערעכטיקייט איז מציל פֿון טויט.

3 גאָט לאָזט ניט פֿאַרהונגערן דעם לײַב פֿון דעם צדיק,
און די גערִיקייט פֿון די רשעים פֿאַרשטויסט ער.

4 אָרעם איז דער וואָס אַרבעט מיט אַן אָפּגעלאָזטער
האַנט,

און די האַנט פון די פלייסיקע ווערט רייך.

5 אַ קלוגער זון זאַמלט אום זומער,
אַ זון אַ טויגעניכטס שלאָפט אין שניטצייט.

6 ברכות אויפן קאָפּ איז דער צדיק;
און דאָס מויל פון די רשעים פאַרשפּרייט אומרעכט.

7 די דערמאָנונג פון צדיק איז אַ בענטשונג,
און דער נאָמען פון די רשעים ווערט פאַרפוילט.

8 דער קלוגהאַרציקער נעמט אָן באַפעלן,
און דער ליפּננאַר ווערט געשטרויכלט.

9 דער וואָס גייט מיט ערלאַכקייט גייט אין זיכערקייט,
און דער וואָס פאַרדרייט זיינע וועגן ווערט
אָנגעלערנט.

10 דער וואָס ווינקט מיטן אויג שאַפט פאַרדראָס,
און דער ליפּנגאַר ווערט געשטרויכלט.

11 דאָס מויל פון דעם צדיק איז אַ קוואַל פון לעבן,
און דאָס מויל פון די רשעים פאַרשפּרייט אומרעכט.

12 שׂנאה וועקט אויף קריג,
און אויף אַלע פאַרברעכן פאַרדעקט ליבשאַפט.

13 אויף די ליפּן פון דעם פאַרשטאַנדיקן געפינט זיך
חכמה,
און אַ רוט פאַרן רוקן פון דעם וואָס אָן שׂכל.

14 חכמים באַהאַלטן די קענשאַפט,
אָבער דאָס מויל פון די נאַרן איז אַ נאָנטער בראָך.

15 דער פאַרמעג פון דעם עושר איז זיין באַפעסטיקטע
שטאָט,
דער בראָך פון די אָרעמע לייט איז זייער דלות.

16 דער לוין פון דעם צדיק איז לעבן,
דער איינקום פון דעם רשע איז זינד.

17 אויפן וועג פון לעבן איז דער וואָס אַכט אויף מוסר,
און דער וואָס פאַרלאָזט שטראָפרייד
פאַרבלאָנדזשעט.

18 דער וואָס פאַרדעקט שׂנאה מיט פאַלשע ליפּן,
און דער וואָס פאַרשפּרייט רכילות, ער איז אַ נאַר.

19 ביי פיל ווערטער קען ניט אויסגעמיטן ווערן זינד,
און דער וואָס קאַרגט זיינע ליפּן איז אַ קלוגער.

20 געקליבנסטע זילבער איז די צונג פון דעם צדיק,
דער שׂכל פון די רשעים איז ווינציק וואָס ווערט.

21די ליפּן פון די צדיקים שפּייזן אַ סך,
אָבער די נאַרן שטאַרבן ווייל זיי פעלט שׂכל.

22די ברכה פון גאָט, זי מאַכט רייך,
מע דאַרף צומאָל ניט צולייגן מי דערביי.

23ווי אַ שפּילכל איז ביים נאַרן טאָן אַ נבֿלה,
און אַ חכמה—ביי אַ מענטשן מיט שׂכל.

24די שרעקעניש פון דעם רשע, זי וועט קומען אויף אים,
און דער באַגער פון די צדיקים וועט מען געבן.

25ווי אַ שטורעם גייט אַריבער, אַזוי איז דער רשע ניטאָ,
אָבער דער צדיק איז אַן אייביקער גרונטפעסט.

26ווי עסיק פאַר די ציין, און ווי רויך פאַר די אויגן,
אַזוי איז דער פוילער פאַר די וואָס שיקן אים.

27מורא פאַר גאָט לייגט צו טעג,
און די יאָרן פון די רשעים ווערן געקירצט.

28די וואַרטעניש פון די צדיקים לאָזט זיך אויס אין פרייד,
און די האָפענונג פון די רשעים וועט אונטערגיין.

29אַ באַשיצונג פאַר ערלאַכקייט איז דער וועג פון גאָט,
אָבער אַ בראָך פאַר די וואָס טוען אומרעכט.

30דער צדיק וועט זיך קיינמאָל ניט אויסגליטשן,

אָבער די רשעים וועלן ניט בלײַבן אין לאַנד.

31 דאָס מויל פון דעם צדיק שפּראָצט מיט חכמה,
און די פאַרקערטע צונג ווערט פאַרשניטן.

32 די ליפּן פון דעם צדיק ווייסן גוטוויליקייט,
און דאָס מויל פון די רשעים—פאַרקערטקייט.

יא 1 פאַלשע וואָגשאָלן זיינען די אומווערדיקייט פון גאָט,
און אַ פול געוויכט איז זיין רָצון.

2 קומט מוטוויליקייט, קומט שאַנד,
אָבער ביי די שטילע איז חכמה.

3 די ערלאַכקייט פון די רעכטפאַרטיקע וועט זיי פירן,
און די פאַרדרייטקייט פון די פעלשער וועט זיי פאַרוויסטן.

4 פאַרמעג נוצט ניט אין טאָג פון צאָרן,
אָבער גערעכטיקייט איז מציל פון טויט.

5 די גערעכטיקייט פון דעם ערלאַכן וועט גלייך מאַכן זיין וועג,
און דורך זיין שלעכטיקייט וועט פאַלן דער שלעכטער.

6 די גערעכטיקייט פון די רעכטפאַרטיקע איז זיי מציל,

און אין זייער גערעכטיקייט ווערן די פֿעלשער באַצוווּנגען.

7 אַז אַ שלעכטער מענטש שטאַרבט, גייט אונטער זיין האָפֿענונג,
און דער אויסקוק פֿון די תּקיפֿים גייט אונטער.

8 דער צדיק ווערט אַרויסגעצויגן פֿון אַ צרה,
און דער רשע קומט אָן אויף זיין אָרט.

9 מיטן מויל וויל דער זינדיקער אומברענגען זיין חבר,
אָבער דורך פֿאַרשטאַנדיקייט ווערן די צדיקים דערלייזט.

10 אַז די צדיקים איז גוט, פֿרייט זיך די שטאָט,
און אַז די רשעים גייען אונטער איז אַ געזאַנג.

11 דורך דער ברכה פֿון די רעכטפֿאַרטיקע ווערט אַ שטאָט דערהויבן,
און דורך דעם מויל פֿון די רשעים ווערט זי צעשטערט.

12 מבֿזה זיין חבר איז דער וואָס אָן שׂכל,
אָבער אַ מענטש מיט פֿאַרשטאַנדיקייט פֿאַרשווייגט.

13 דער רכילות־טרייבער זאָגט אויס אַ סוד,
אָבער דער וואָס האָט אַ טריי געמיט פֿאַרדעקט אַ זאַך.

14אָן אַ פירונג פאַלט אַ פאָלק,
און הילף איז דורך פיל יועצים.

15שלעכט שניידט מען אָפּ אַז מע איז עָרֵב פאַר אַ
פרעמדן,
אָבער דער וואָס האָט פיינט גוטזאָגעניש איז זיכער.

16אַ באַחֵנטע פרוי קריגט כבוד,
און שטאַרקע קריגן עשירות.

17זיך אַליין טוט גוטס דער גענאָדיקער מענטש,
און זיין אייגן לייב פאַראומגליקט דער אַכזר.

18דער רשע פאַרדינט פאַלשן לוין,
אָבער דער וואָס זייט גערעכטיקייט–אמתן שׂכר.

19פעסטע גערעכטיקייט פירט צום לעבן,
און דער וואָס יאָגט זיך נאָך בייז, [יאָגט זיך] נאָך זיין
טויט.

20אַן אומווערדיקייט ביי גאָט זיינען קרומהאַרציקע,
און זיין רָצון, די וואָס זייער וועג איז ערלאַך.

21נאַ דיר מיין האַנט! דעם שלעכטן וועט ניט געשאָנקען
ווערן,
אָבער דער זאָמען פון די צדיקים ווערט אַנטרונען.

22אַ גילדענער נאָזרינג אויפן נאָז פון אַ חזיר,
איז אַ פרוי וואָס איז שיין נאָר אָפּגעטאָן פון שׂכל.

23דער באַגער פון די צדיקים איז רק גוט,
די האָפענונג פון די רשעים איז חוצפּה.

24פאַראַן דער וואָס צעטיילט, און עס קומט נאָך צו,

און דער וואָס קאַרגט מער ווי מע דאַרף, בלויז צו
פאַרמינערונג.

25 אַ פרייגעביקע זעל ווערט פעט,
און דער וואָס זעט אָן, ווערט ער אויך געזעט.

26 דער וואָס האַלט צוריק תּבֿואה, אים שילט דאָס
פֿאָלק,
אָבער אַ ברכה אויפֿן קאָפּ פֿון דעם וואָס
פֿאַרקויפֿט.

27 דער וואָס זוכט גוטס, זוכט גוטוויליקייט,
און דער וואָס איז אויסן בייז, וועט עס אים אָנקומען.

28 דער וואָס פֿאַרזיכערט זיך אויף זיין עשירות, ער
וועט פֿאַלן,
און ווי אַ בלאַט וועלן שפּראָצן די צדיקים.

29 דער וואָס פֿאַראומגליקט זיין הויז, וועט אַרבן ווינט;
און דער נאַר איז אַ קנעכט ביים קלוגהאַרציקן.

30 די פּרוכט פֿון דעם צדיק איז אַ בוים פֿון לעבן,
און די הערצער נעמט איין דער חכם.

31 זע, דער צדיק קריגט באַצאָלט אויף דער ערד,
הײַנט ווי שוין דער רשע און דער זינדיקער!

יב 1 דער וואָס האָט ליב וויסן, האָט ליב מוסר,

אָבער דער פאַרגרעבטער האָט פײַנט שטראָף.

2 דער גוטער קריגט באַוויליקונג פון גאָט,
אָבער דעם מאַן מיט בייזע געדאַנקען פאַרמשפּט ער.

3 קיין מענטש קען ניט באַשטיין דורך שלעכטס,
אָבער דער וואָרצל פון די צדיקים רירט זיך ניט.

4 אַן אשת־חיל איז די קרוין פון איר מאַן,
און ווי אַ פוילונג אין זײַנע ביינער איז אַ טויגעניכטס.

5 די מחשבות פון די צדיקים זײַנען גערעכטיקייט,
די תחבולות פון די רשעים זײַנען באַטרוג.

6 די רייד פון די רשעים זײַנען צו לויערן אויף בלוט,
אָבער דאָס מויל פון די רעכטפאַרטיקע איז
זיי מציל.

7 די רשעים ווערן איבערגעקערט, און זיי זײַנען ניטאָ,
אָבער דאָס הויז פון די צדיקים וועט באַשטיין.

8 ווערליק זײַן שׂכל ווערט אַ מענטש געלויבט,
און דער וואָס האָט אַ פאַרדרייט האַרץ, ווערט צו
שפּאָט.

9 בעסער דער וואָס איז גרינגגעשאַצט און האָט אַ
קנעכט,
איידער דער וואָס שטעלט זיך פאַר אַ נכבד, און
אים פעלט ברויט.

10 דער גערעכטער קימערט זיך אום דעם לעבן פון
זײַן בהמה,
און דאָס האַרץ פון די רשעים איז אומדערבאַרימדיק.

11 דער וואָס באַאַרבעט זיין ערד, האָט ברויט צו זאַט,
און דער וואָס יאָגט זיך נאָך פּוסטע זאַכן, איז אָן שׂכל.

12 דער רשע גלוסט דאָס געפאַנג פון די שלעכטע,
אָבער דער וואָרצל פון די צדיקים ברענגט איין.

13 אין אַ פאַרזע פון די ליפּן איז אַ שטרויכלונג פאַרן
שלעכטן,
אָבער דער צדיק קומט אַרויס פון אַ צרה.

14 פון דער פרוכט פון מענטשנס מויל וועט ער זיך
זעטן מיט גוטס,
און די טואונג פון אַ מענטשנס הענט וועט מען אים
אומקערן.

15 דער וועג פון דעם נאַרן איז גלייך אין זיינע אויגן,
אָבער דער חכם הערט צו אַן עצה.

16 דעם נאַרנס ערגערניש ווערט באַקאַנט אין אייגענעם
טאָג,
אָבער דער קלוגער פאַרדעקט די שאַנד.

17 דער וואָס אָטעמט מיט אמת, וועט דערווייזן די
ריכטיקייט,
אָבער דער פאַלשער עדות איז אַן אָפּנאַר.

18 פאַראַן דער וואָס פּלאַפּלט ווי שטעך פון אַ שווערד,
אָבער די צונג פון די קלוגע איז אַ היילונג.

19 די ליפּ פון אמת וועט באַשטיין אויף אייביק,
אָבער אויף אַ רגע איז די צונג פון ליגן.

20 אָפּגענאַרט ווערט דאָס האַרץ פון די וואָס טראַכטן
בייז,

אָבער בײַ די וואָס באַראָטן פֿריד איז אַ פֿרייד.

21 דעם צדיק וועט ניט אײַנפֿאַלן קײן שום אומרעכט,
אָבער די רשעים זײַנען פֿול מיט בײז.

22 אַן אומווערדיקײט בײַ גאָט זײַנען ליגנערישע ליפּן,
און זײַן רָצון די וואָס באַגײען זיך וואָרהאַפֿטיק.

23 אַ קלוגער מענטש פֿאַרדעקט די קענשאַפֿט,
אָבער דאָס האַרץ פֿון די נאַרן רופֿט אויס די טיפּשות.

24 די האַנט פֿון די פֿלײַסיקע וועט געוועלטיקן,
און די אָפּגעלאָזטע וועט ווערן צו צינז.

25 איז דאָ אַ זאָרג אין עמיצנס האַרצן, זאָל מען זי פֿאַרדריקן,
וואָרום אַ גוט וואָרט מאַכט זי פֿרײלאַך.

26 דער צדיק געפֿינט אויס פֿון זײַן חבֿר,
און דער וועג פֿון די רשעים פֿאַרפֿירט זײ.

27 דער אָפּגעלאָזטער וועט ניט כאַפּן זײַן פֿאַנג,
און דאָס טײַערסטע גוטס פֿון אַ מענטשן איז פֿלײַסיק זײַן.

28 אין דעם שטעג פֿון גערעכטיקײט איז לעבן,
און אויפֿן שליאַך פֿון איר וועג איז ניטאָ קײן טויט.

יג 1 אַ קלוגער זון לאָזט זיך לערנען פֿון פֿאָטער,
אָבער דער שפּעטער וויל ניט הערן אַ בײזער.

2 פֿון דער פּרוכט פֿון זײַן מויל עסט אַ מענטש גוטס,
אָבער דער באַגער פֿון די פֿעלשער איז אומרעכט.

3דער וואָס פּאַסט אויף זיין מויל, פּאַרהיט זיין זעל,
דער וואָס שפּאַרט אויף זיינע ליפּן, אויף אים וועט
זיין אַ בראָך.

4די זעל פון דעם פוילן גאַרט און האָט גאָרנישט,
אָבער די זעל פון די פלייסיקע וועט ווערן פעט.

5דער צדיק האָט פיינט אַ פאַלש וואָרט,
און דער רשע פירט זיך מיאוס און שענדלאַך.

6רעכטפאַרטיקייט פאַרהיט דעם וואָס זיין וועג איז
ערלאַך,
און שלעכטיקייט פאַרדרייט דעם זינדיקן.

7פאַראַן דער וואָס שטעלט זיך רייך און האָט גאָרנישט,
דער וואָס שטעלט זיך אָרעם ביי אַ גרויס פאַרמעג.

8אַן אויסלייז פאַר אַ מענטשנס לעבן איז זיין עשירות,
אָבער דער אָרעמאַן הערט צומאָל ניט קיין
אָנגעשריי.

9די ליכטיקייט פון די צדיקים איז פריילאַך,
אָבער דאָס ליכט פון די רשעים לעשט זיך אויס.

10דורך מוטוויליקייט מאַכט מען בלויז אָן קריג,
אָבער ביי די איבערלייגטע איז חכמה.

11אַ רייכטום פון דער לופט ווערט געמינערט,
אָבער דער וואָס קלייבט ביסלאַכווייז פאַרמערט.

12אַ פאַרצויגענע וואַרטעניש מאַכט קראַנק דאָס האַרץ,
און אַ בוים פון לעבן איז אַ באַגער וואָס קומט אָן.

13 דער וואָס פֿאַראַכט דאָס וואָרט, אים וועט געשען
בייז,
אָבער דער וואָס האָט מורא פֿאַרן געבאָט, ער וועט
באַלוינט ווערן.

14 די לערנונג פֿון דעם חכם איז אַ קוואַל פֿון לעבן,
זיך אָפּצוקערן פֿון די נעצן פֿון טויט.

15 אַ גוטער שׂכל גיט צו חן,
אָבער דער וועג פֿון די פֿעלשער איז האַרט.

16 יעטוועדער קלוגער פּירט זיך מיט פֿאַרשטאַנדיקייט,
אָבער דער נאַר שפּרייט אויס די טיפּשות.

17 אַן אומערלאַכער שליח וועט אַרײַנפֿאַלן אין אַן
אומגליק,
און אַ טרײַער געשיקטער איז אַ היילונג.

18 אָרעמקייט און שאַנד האָט דער וואָס מײַדט אויס
מוסר,
אָבער דער וואָס אַכט אויף שטראָף וועט קריגן כּבוד.

19 אַ געבראָכענע תּאווה איז ווויל פֿאַר דער זעל,
אָבער אַן אומווערדיקייט בײַ די נאַרן איז זיך
אָפּקערן פֿון שלעכטס.

20 דער וואָס גייט אום מיט קלוגע, וועט קלוג ווערן,
און דער וואָס חברט זיך[א] מיט נאַרן, וועט
פֿאַראומגליקט ווערן[א].

21 די זינדיקע יאָגט נאָך דאָס בייז,
און די צדיקים באַצאָלט מען גוטס.

א וואָרטשפּיל: וְרֹעֶה-יֵרוֹעַ.

22דער גוטער לאָזט ירושה פאַר קינדס קינדער,
און באַהאַלטן פאַרן צדיק איז דער פאַרמעג פון
דעם זינדיקן.

23פיל שפּייז ברענגט דער אַקער פון די אָרעמע,
און רייכטום ווערט אָפּגעטאָן דורך אומגערעכטיקייט.

24דער וואָס קאַרגט זיין רוט, האָט פיינט זיין זון,
און דער וואָס האָט אים ליב, שטראָפט אים
באַצייטנס.

25דער צדיק עסט ביז זיין לייב ווערט זאַט,
און דעם בויך פון די רשעים פעלט אויס.

יד 1אַ קלוגע ווייב בויט אויף איר הויז,
און אַ נאַרנטע צעשטערט עס מיט אירע הענט.

2דער וואָס גייט אין זיין רעכטפאַרטיקייט, האָט מורא
פאַר גאָט,
און דער וואָס זיינע וועגן זיינען פאַרדרייט, פאַראַכט
אים.

3אין נאַרנס מויל איז אַ שטעקן פאַר זיין גאַווה,
און די ליפּן פון די קלוגע פאַרהיטן זיי.

4אָן אָקסן איז די קאָריטע ליידיק,
און פיל תבואה איז אין כּוח פון דעם אָקס.

5אַ באַגלויבטער עדות נאַרט ניט אָפּ,
און מיט אָפּנאַרענישן אָטעמט דער פאַלשער עדות.

6דער שפּעטער זוכט חכמה און ניטאָ,
און וויסן איז גרינג דעם פאַרשטאַנדיקן.

7 גײ אַװעק פֿון אַ מענטשן אַ נאַר,
סײדן װילסט ניט קענען פֿאַרשטאַנדיקע ליפּן.

8 די חכמה פֿון דעם קלוגן איז אין באַטראַכטן זײַן װעג,
און די טיפּשות פֿון דעם נאַרן איז אין באַטרוג.

9 בײַ די נאַרן איז זינד אַ פֿירשפּרעכער,
און צװישן די רעכטפֿאַרטיקע–גוטװיליקײט.

10 דאָס האַרץ װײס איר אײגענע ביטערקײט,
און אין איר שׂמחה קען זיך אַ פֿרעמדער ניט מישן.

11 דאָס הױז פֿון די רשעים װערט פֿאַרטיליגט,
און דאָס געצעלט פֿון די רעכטפֿאַרטיקע בליט.

12 פֿאַראַן אַ װעג װאָס איז גלײַך בײַם מענטשן,
און זײַן סוף זײַנען װעגן פֿון טויט.

13 אַפֿילו בײַם לאַכן טוט װײ דאָס האַרץ,
און דער סוף פֿון שׂמחה איז טרויער.

14 פֿון זײַנע װעגן װעט געזעטיקט װערן דער
פֿאַלשהאַרציקער,
און דער גוטער מענטש פֿון װאָס אין אים.

15 אַ נאַר גלויבט אַלצדינג,
אָבער דער קלוגער באַטראַכט זײַן טריט.

16 דער חכם שײַט זיך, און קערט זיך אָפּ פֿון שלעכטס,
און דער נאַר נעמט זיך איבער, און איז זיכער.

17 אַ גיכער כּעסן באַגײט נאַרישקײט,
און אַ מענטש מיט בײזע געדאַנקען װערט פֿאַרהאַסט.

18 לײַכטזיניקע אַרבן נאַרישקײט,

און קלוגע באַקריינען זיך מיט קענשאַפט.

19 די שלעכטע בייגן זיך פאַר די גוטע,
און די רשעים פאַר די טויערן פון צדיק.

20 אַפילו ביי זיין חבר ווערט פאַרהאַסט דער אָרעמאַן,
און די גוטע פריינט פון עושר זיינען פיל.

21 דער וואָס איז מבזה זיין חבר, זינדיקט,
און דער וואָס לייטזעליקט די געדריקטע, אַז וויל
איז צו אים!

22 פאַרוואָר, די וואָס טראַכטן בייז בלאָנדזשען,
און גענאָד און טריישאַפט פאַר די וואָס טראַכטן גוטס.

23 אין יעטוועדער אָנשטרענג איז דאָ אַ נוץ,
אָבער ליפּנגערייד איז בלויז צום שאָדן.

24 אַ קרוין פאַר די חכמים איז זייער עשירות,
די טיפּשות פון די נאַרן בלייבט טיפּשות.

25 אַן אמתער עדות ראַטעוועט נפשות,
אָבער דער וואָס אָטעמט מיט ליגנס איז אַן אָפּנאַר.

26 אין מורא פאַר גאָט איז אַ שטאַרקער ביטחון,
און פאַר די קינדער וועט עס זיין אַ באַשיצונג.

27 מורא פאַר גאָט איז אַ קוואַל פון לעבן,
זיך אָפּצוקערן פון די נעצן פון טויט.

28 אין פיל פאָלק איז די פּראַכט פון דעם מלך,
און אָן פאָלק איז אַ בראָך פאַרן פירשט.

29 דער וואָס איז אײַנגעהאַלטן אין צאָרן האָט גרויס
פאַרשטאַנדיקייט,

און דער וואָס האָט אַ קורץ געמיט, קלײַבט אויף
נאַרישקײַט.

30 אַ געזונט פאַרן לײַב איז אַ געלאַסן האַרץ,
און אַ פוילונג אין די ביינער איז קנאה.

31 דער וואָס דריקט דעם אָרעמאַן, לעסטערט זײַן
באַשעפער,
און דער וואָס דערבאַרימט זיך אויפן אביון, גיט
אים כבוד.

32 אין זײַן אומגליק ווערט געשטויסן דער רשע,
אָבער דער צדיק איז באַשיצט ביז אין זײַן טויט.

33 אין האַרצן פון דעם פאַרשטאַנדיקן רוט די חכמה,
אָבער וואָס אינעווייניק בײַ די נאַרן ווערט באַקאַנט.

34 גערעכטיקייט דערהייבט אַ פאָלק,
און זינד איז די שאַנד פון אומות.

35 דעם מלכס גוטוויליקייט איז צום קלוגן קנעכט,
און זײַן גרימצאָרן וועט זײַן אויפן טויגעניכטס.

טו 1 אַ ווייכער ענטפער האַלט אָפּ צאָרן,
און אַ פאַרדראָסיק וואָרט ברענגט אויף כעס.

2 די צונג פון די קלוגע איז ווילקענעוודיק,
און דאָס מויל פון נאַרן גאַוועט טיפּשות.

3 אין יעטוועדער אָרט זײַנען די אויגן פון גאָט,
זיי זעען די שלעכטע און די גוטע.

4 אַ מילדע צונג איז אַ בוים פון לעבן,
און פאַלשקייט אויף איר איז אַ בראָך פאַרן געמיט.

5 דער נאַר פאַראַכט זיין פאָטערס מוסר,
און דער וואָס אַכט אויף שטראָף איז געשײַט.

6 אין הויז פון דעם צדיק איז גרויס רײַכטום,
און אין אײַנקום פון רשע איז אַ צרה.

7 די ליפּן פון די קלוגע פאַרשפּרייטן קענשאַפט,
און דער שׂכל פון די נאַרן — ניט ריכטיקס.

8 דאָס שלאַכטאָפּפער פון די רשעים איז אַן
אומווערדיקייט ביי גאָט,
און די תּפילה פון רעכטפאַרטיקע איז זיין רָצון.

9 אַן אומווערדיקייט ביי גאָט איז דער וועג פון דעם
רשע,
און דעם וואָס יאָגט זיך נאָך גערעכטיקייט האָט ער
ליב.

10 אַ בייזע שטראָף איז פאַר דעם וואָס פאַרלאָזט דעם
וועג,
דער וואָס האָט פיינט מוסר וועט שטאַרבן.

11 די אונטערערד און דער אָפּגרונט זיינען פאַר גאָט,
הײַנט ווי שוין די הערצער פון די מענטשנקינדער!

12 דער שפּעטער האָט ניט ליב מע זאָל אים שטראָפן,
ער וויל ניט גיין צו די חכמים.

13 אַ פריילעך האַרץ מונטערט אויף דעם פּנים,
און פון האַרצקלעמעניש ווערט דאָס געמיט
דערשלאָגן.

14 דאָס האַרץ פון דעם פאַרשטאַנדיקן זוכט קענשאַפט,
און דאָס מויל פון די נאַרן פּיטערט זיך אויף טיפּשות.

15 אַלע טעג פֿון דעם אָרעמאַן זיינען שלעכטע,
אָבער בײַ דעם וואָס האָט אַ פֿריילאַך האַרץ איז
תּמיד אַ סעודה.

16 בעסער ווינציק מיט גאָטספּאָרכטיקייט,
איידער אַ גרויסער אוצר מיט צעטומלטקייט דערבײַ.

17 בעסער אַ מאָלצײַט פֿון גרינס ווו ליבשאַפֿט איז דאָ,
איידער אַ געשטאָפּטער אָקס מיט שׂנאה דערבײַ.

18 אַ כּעסן מאַכט אָן שטרײַט,
און אַן אײַנגעהאַלטענער אין צאָרן שטילט אײַן קריג.

19 דער וועג פֿון דעם פֿוילן איז ווי פֿאַרצאַמט מיט
דערנער,
אָבער דער שטעג פֿון דעם רעכטפֿאַרטיקן איז
אויסגעגלײַכט.

20 אַ קלוגער זון דערפֿרייט דעם פֿאָטער,
און אַ נאַרישער מענטש איז מבֿזה זײַן מוטער.

21 נאַרישקייט איז אַ פֿרייד בײַ דעם וואָס פֿעלט שׂכל,
אָבער אַ מענטש מיט פֿאַרשטאַנדיקייט גייט גלײַך.

22 אָן באַראָט ווערן טראַכטונגען פֿאַרשטערט,
און דורך פֿיל יועצים קומען זיי צו שטאַנד.

23 אַ מענטש האָט פֿרייד פֿון דעם ענטפֿער פֿון זײַן מויל,
און אַ וואָרט אין דער צײַט – ווי גוט דאָס איז!

24 דער וועג פֿון לעבן איז אַרויפֿצו פֿאַרן קלוגן,
כּדי זיך אָפּצוקערן פֿון דער אונטערערד אונטן.

25 דאָס הויז פֿון די שטאָלצע רײַסט גאָט אויס,

און ער שטעלט אויף דעם גרענעץ פֿון דער אַלמנה.

26 אַן אומווערדיקייט בײַ גאָט זײַנען מחשבות פֿון בײז,
און ריין [בײַ אים] זײַנען ווערטער פֿון ליבלאַכקייט.

27 זיין הויז פֿאַראומגליקט דער וואָס איז גײַציק נאָך געווין,
און דער וואָס האָט פֿײַנט מתּנות וועט לעבן.

28 דאָס האַרץ פֿון דעם צדיק קלערטנאָך צו ענטפֿערן,
און דאָס מויל פֿון רשעים גאָווערט בײזעניש.

29 ווײַט איז גאָט פֿון רשעים,
אָבער די תּפֿילה פֿון די צדיקים הערט ער.

30 אַ ליכט אין די אויגן איז דער וואָס דערפֿרייט דאָס האַרץ,
אַ גוטע בשׂורה מאַכט פֿעט דאָס געביין.

31 דאָס אויער וואָס הערטצו דעם מוסר פֿון לעבן,
וועט צווישן די חכמים רוען.

32 דער וואָס מײַדט אויס מוסר, פֿאַראַכט זײַן זעל,
אָבער דער וואָס הערטצו שטראָף, קריגט שׂכל.

33 מורא פֿאַר גאָט איז די לערנונג פֿון חכמה,
און פֿאַר כּבֿוד קומט ענִיוות.

טז 1 דעם מענטשנס זײַנען די צוגרייטעניש פֿון האַרצן,
אָבער פֿון גאָט איז דער ענטפֿער פֿון דער צונג.

2 אַלע וועגן פֿון אַ מענטשן זײַנען ריין אין זײַנע אויגן,
אָבער גאָט פֿאָרשט די געמיטער.

3 לייג אַרויף דײַנע טואונגען אויף גאָט,

און דײַנע מחשבות װעלן צו שטאַנד קומען.

4 אַלץ האָט גאָט געמאַכט פֿאַר זײַן צװעק,
און אויך דעם רשע פֿאַרן טאָג פֿון בײז.

5 אַן אומװערדיקײט בײַ גאָט איז איטלאַכער װאָס האָט
אַ האָפֿערדיק האַרץ;
נאַ דיר מײַן האַנט! אים װעט ניט געשאָנקן װערן.

6 דורך גענאָד און אמת װערט זינד פֿאַרגעבן,
און דורך מורא פֿאַר גאָט קערט מען זיך אָפּ פֿון
שלעכטס.

7 אַז גאָט באַװיליקט די װעגן פֿון אַ מענטשן,
מאַכט ער אַפֿילו זײַנע פֿײַנט שלום מיט אים.

8 בעסער װיניק דורך גערעכטיקײט,
אײדער פֿיל הכנסות דורך אומרעכט.

9 דעם מענטשנס האַרץ דענקט זײַן װעג,
אָבער גאָט לענקט זײַן טריט.

10 אַ כּישוף איז אויפֿן מלכס ליפּן,
זײַן מויל פֿעלשט ניט בײַם משפּט.

11 ריכטיקע װאָג און װאָגשאָלן זײַנען פֿון גאָט,
זײַן װערק זײַנען אַלע װאָגשטײנער פֿון בײַטל.

12 אַן אומװערדיקײט בײַ מלכים איז טאָן שלעכטס,
װאָרום דורך גערעכטיקײט באַשטײט דער טראָן.

13 דער רָצון פֿון מלכים איז אויפֿריכטיקע ליפּן,
און דעם װאָס רעדט די ריכטיקײט האָבן זײ ליב.

14 דער גרימצאָרן פֿון מלך איז אַ מלאך־המָות,

אָבער אַ קלוגער מאַן שטילט אים אײַן.

15 אין שײַן פון מלכס פּנים איז לעבן,
און זײַן גוטװיליקײט איז װי אַ װאָלקן פון שפּעטרעגן.

16 װי בעסער זיך אײַנצוקויפן חכמה אײדער גאָלד!
און זיך אײַנצוקויפן שׂכל איז בילכער װי זילבער.

17 דער שטעג פון די רעכטפאַרטיקע איז זיך אָפּצוקערן
פון שלעכטס,
דער װאָס היט זײַן זעל, פּאַסט אויף זײַן װעג.

18 פאַר אַ בראָך קומט שטאָלץ,
און פאַר אַן אַנידערפאַל, אַ האָפערדיק געמיט.

19 בעסער אַ נידעריק געמיט צװישן די באַשײדענע,
אײדער טײלן רויב מיט די שטאָלצע.

20 דער װאָס אַכט אויף דעם װאָרט, װעט געפינען
גוטס,
און דער װאָס פאַרזיכערט זיך אויף גאָט, אַז װויל
איז צו אים!

21 מיטן קלוגהאַרציקן טרעפט זיך דער
פאַרשטאַנדיקער,
און זיסקײט פון די ליפּן מערט לערנונג.

22 שׂכל איז אַ קװאַל פון לעבן פאַר דעם װאָס האָט עס,
און נאַרישקײט איז אַ שטראָף פאַר די נאַרן.

23 דאָס האַרץ פון דעם חכם מאַכט קלוג זײַן מויל,
און מערט לערנונג אויף זײַנע ליפּן.

24 האָניקזאַפט זײַנען ליבלאַכע רײד,

זיס פֿאַר דער זעל, און אַ היילונג פֿאַרן געביין.

25פֿאַראַן אַ וועג וואָס איז גלייך ביים מענטשן,
און זיין סוף זיינען וועגן פֿון טויט.

26דער הונגער פֿון אַרבעטער אַרבעט אין אים,
וואָרום זיין מויל טרייבט אים אָן.

27דער נידערטרעכטיקער מענטש גראָבט אויס בייז,
און אויף זיין ליפּ איז ווי אַ בראַנדפֿייער.

28דער מענטש פֿון פֿאַרקערטקייט מאַכט אָן קריג,
און דער אונטערהעצער צעשיידט גוטע פֿריינט.

29דער מאַן פֿון אומרעכט רעדט אָן זיין חבר,
און פֿירט אים אויפֿן ניט גוטן וועג.

30דער וואָס דריקטצו די אויגן, איז דאָס אויסצוקלערן פֿאַרקערטקייט;
דער וואָס בייסט די ליפּן, וויל אויספֿירן שלעכטס.

31אַ שיינע קרוין איז אַ גראָער קאָפּ;
אויפֿן וועג פֿון גערעכטיקייט ווערט זי געפֿונען.

32בעסער אַן איינגעהאַלטענער אין צאָרן איידער אַ גיבור,
און דער וואָס געוועלטיקט איבער זיין געמיט, איידער דער וואָס באַצווינגט אַ שטאָט.

33אין שויס וואַרפֿט מען דעם גורל,
אָבער פֿון גאָט איז זיין יעטוועדער באַשייד.

יז 1בעסער אַ טרוקענער ביסן און שלווה דערביי,
איידער אַ הויז פֿול מיט פֿליישׂ־סעודות און קריג.

2 אַ קלוגער קנעכט געוועלטיקט איבער אַ זון אַ
טויגעניכטס,
און צווישן די ברידער קריגט ער אַ חלק ירושה.

3 אַ טיגל פאַר זילבער, און אַ שמעלצאויוון פאַר גאָלד,
אָבער די הערצער פּרוווט גאָט.

4 דער שלעכטסטוער הערט זיך אײַן צו דער ליפּ
פון אומרעכט,
דער ליגנער האָרכט צו דער צונג פון פאַרברעך.

5 דער וואָס שפּאָט פון אַן אָרעמאַן, לעסטערט זײַן
באַשעפער;
דעם וואָס פרײט זיך אויף אַ בראָך, וועט ניט
געשאָנקען ווערן.

6 די קרוין פון אַלטע לײַט זײַנען קינדסקינדער,
און די צירונג פון קינדער זײַנען זײערע עלטערן.

7 דעם מנוול פּאַסט ניט די שפּראַך פון ברײטקײט,
נאָך ווינציקער דעם נדבן די שפּראַך פון ליגן.

8 אַ חן־דימענט איז שוחד אין די אויגן פון זײַן בעלן;
וווהין נאָר מע קערט זיך דערמיט באַגליקט מען.

9 דער וואָס זוכט ליבשאַפט, פאַרדעקט אויף זינד,
און דער וואָס חזרט איבער גערײד, צעשײדט גוטע
פרײַנט.

10 אַ בײזער ווירקט מער אויפן פאַרשטאַנדיקן,
ווי הונדערט קלעפּ אויפן נאַרן.

11 רק דער ווידערשפּעניקער זוכט בײז,

אָבער אַן אומדערבאַרימדיקער שליח וועט
אָנגעשיקט ווערן אויף אים.

12 בעסער אַ מענטשן זאָל אָנטרעפן אַ בערנטע באַרויבט
פון אירע יונגע,
אַבי ניט אַ נאַר מיט זיין טיפּשות.

13 דער וואָס קערט אום אַ רעה פאַר אַ טובה,
וועט זיך ניט אָפּטאָן בייז פון זיין הויז.

14 ווי מע לאָזט לויז וואַסער איז דער אָנהייב פון
מחלוקת,
דרום, איידער דער קריג ברעכט אויס, לאָז אָפּ.

15 דער וואָס מאַכט גערעכט דעם שולדיקן,
און דער וואָס מאַכט שולדיק דעם גערעכטן,
זיי ביידע זיינען אַן אומווערדיקייט ביי גאָט.

16 וואָס טויג געלט אין דעם נאַרנס האַנט
אויף צו קויפן חכמה, אַז קיין שׂכל איז ניטאָ?

17 אין אַלע צייטן איז אַ חבר אַ גוטער פריינט,
אָבער פאַר אַ צרה איז אַ ברודער געבאָרן.

18 אַ מענטש אָן שׂכל איז דער וואָס גיט אַ האַנט,
וואָס איז עָרֵב אַן עָרבות פאַר זיין חבר.

19 דער וואָס האָט ליב קריג, האָט ליב פאַרברעך,
דער וואָס מאַכט הויך זיין טיר, זוכט אַ בראָך.

20 דער וואָס האָט אַ קרום האַרץ, וועט ניט געפינען
קיין גוטס,
און דער וואָס דרייט מיט דער צונג, וועט אַריינפאַלן
אין בייז.

21דער וואָס געבערט אַ נאַרן, איז דאָס צו זיין קומער,
און דער פאָטער פון דעם נידערטרעכטיקן האָט ניט
קיין נחת.

22אַ פריילאַך האַרץ איז אַ גוטע רפואה,
און אַ דערשלאָגן געמיט טריקנט אויס דאָס געביין.

23דער רשע נעמט אָן שוחד אויסן בוזעם,
צו פאַרדרייען די וועגן פון גערעכטיקייט.

24פאַרן פנים פון פאַרשטאַנדיקן איז די חכמה,
און די אויגן פון דעם נאַרן זיינען אין עק וועלט.

25אַן ערגערניש פאַר זיין פאָטער איז אַ זון אַ נאַר,
און אַ ביטערניש פאַר זיין געווינערן.

26קיין גוטס קומט ניט אַרויס פון שטראָפן אויף דעם
צדיק,
פון שלאָגן אַדללייט פאַר רעכטפאַרטיקייט.

27דער וואָס וויים קענשאַפט, קאַרגט זיינע ווערטער,
אַ מענטש מיט פאַרשטאַנדיקייט איז שפּאָרעוודיק
אין געמיט.

28אַפילו אַ נאַר אַז ער שווייגט ווערט גערעכנט אַ חכם;
דער וואָס מאַכט צו זיינע ליפּן אַ פאַרשטאַנדיקער.

יח 1דער וואָס שיידט זיך אָפּ, איז אויסן זיין ווילן;
ביי יעטוועדער באַראָט וויל ער זיך אַרויסווייזן.

2דער נאַר וויל ניט פאַרשטאַנדיקייט,
נאָר אַז זיין שׂכל זאָל אַנטפּלעקט ווערן.

3אַז דער רשע קומט, קומט אויך פאַראַכטונג,

און מיט שענדלאַכקייט – שפּאָט.

4 טיפֿע וואַסערן זײַנען די ווערטער פֿון אַ מענטשנס מויל,
אַ קוועליקער טײַך איז דער ברונעם פֿון חכמה.

5 קיין גוטס קומט ניט אַרויס פֿון שאַנעווען דעם רשע,
כּדי צו קריוודען דעם גערעכטן בײַם משפּט.

6 די ליפּן פֿון דעם נאַרן קומען מיט קריג,
און זײַן מויל רופֿט צו געשלעג.

7 דאָס מויל פֿון דעם נאַרן איז אַ בראָך פֿאַר אים,
און זײַנע ליפּן זײַנען אַ נעץ פֿאַר זײַן זעל.

8 די ווערטער פֿון דעם אונטערהעצער זײַנען ווי געשמאַקע ביסנס,
און זײ נידערן אין די קאַמערן פֿון לײַב.

9 אויך דער וואָס איז אָפּגעלאָזט אין זײַן אַרבעט,
איז אַ ברודער צו אַ מאַן אַן אויסברענגער.

10 אַ שטאַרקער טורעם איז דער נאָמען פֿון גאָט,
צו אים לויפֿט דער צדיק און ווערט באַשיצט.

11 דער פֿאַרמעג פֿון דעם עושר איז זײַן באַפֿעסטיקטע שטאָט,
און ווי אין אַ הויכער מויער איז ער אין זײַן אײַנבילדעניש.

12 פֿאַר אַ בראָך ווערט האָפֿערדיק דעם מענטשנס האַרץ,
און פֿאַר כּבֿוד קומט ענוות.

13 דער וואָס ענטפֿערט אַ זאַך אײדער ער האָט אויסגעהערט,

איז דאָס פון אים אַ נאַרישקייט און אַ שאַנד.

14אַ מענטשנס געמיט קען אויסהאַלטן זיין קראַנקשאַפט
אָבער אַ דערשלאָגן געמיט ווער קען עס
אַריבערטראָגן?

15דאָס האַרץ פון דעם פאַרשטאַנדיקן קויפט זיך איין
קענשאַפט,
און דאָס אויער פון די קלוגע זוכט קענשאַפט.

16אַ מענטשנס מתנה מאַכט פּאַר אים אַ וואַרע,
און זי ברענגט אים פאַר גרויסע לייט.

17גערעכט איז דער ערשטער אין זיין טענה,
אָבער זיין חבר קומט און פאָרשט אים אויס.

18דער גורל מאַכט אויפהערן קריג,
און צווישן די שטרייטער צעשיידט ער.

19אַ געקריוודעטן ברודער איז [שווערער צו געווינען]
ווי אַ באַפעסטיקטע שטאָט,
און קריג זיינען ווי ריגלען פון אַ פּאַלאַץ.

20פון דער פרוכט פון אַ מענטשנס מויל וועט זיך זעטן
זיין לייב,
פון אַיינקום פון זיינע ליפּן וועט ער זיך זעטן.

21טויט און לעבן זיינען אין דער מאַכט פון דער צונג,
און אירע גוטע פריינט וועלן עסן איר פרוכט.

22דער וואָס האָט געפונען אַ ווייב, האָט געפונען גוטס,
און קריגט באַוויליקונג פון גאָט.

23תּחנונים רעדט דער אָרעמאַן,

אָבער דער עושר ענטפערט עַזות.

24 פֿאַראַן חברים אויף זיך צו פֿאַראומגליקן,[א]
און פֿאַראַן אַ גוטער פֿרײַנט מער צוגעטאָן פֿון אַ
ברודער.

יט 1 בעסער אַן אָרעמאַן וואָס גייט אין זיין ערלאַכקייט,
איידער דער וואָס האָט פֿאַרקרימטע ליפּן, און איז
אַ נאַר.

2 אויך, פֿון זיך אַליין ניט קענען קומט ניט קיין גוטס,
און דער וואָס אײַלט זיך מיט די פֿיס, זינדיקט.

3 אַ מענטשנס נאַרישקייט פֿאַרדרייט זיין וועג,
און אויף גאָט צערנט זיין האַרץ.

4 רײַכטום קריגט צו פֿיל גוטע פֿרײַנט,
און דער אָרעמאַן ווערט צעשיידט פֿון זיין גוטן
פֿרײַנט.

5 אַ פֿאַלשן עדות וועט ניט געשאָנקען ווערן,
און דער וואָס אָטעמט מיט ליגן, וועט ניט אַנטרונען
ווערן.

6 פֿיל זוכן די לײַטזעליקייט פֿון דעם נדבן,
און איטלאַכער איז אַ גוטער פֿרײַנט דעם געבער.

7 אַלע ברידער פֿון דעם אָרעמאַן האָבן אים פֿײַנט,
און ווי שוין דערווײַטערן זיך פֿון אים זיינע גוטע
פֿרײַנט!
דער וואָס יאָגט זיך אַרום מיט ווערטער וועט ער
ביי זיי בלײַבן.

א וואָרטשפּיל: יֵשׁ רֵעִים לְהִתְרוֹעֵעַ.

8 דער וואָס קויפֿט זיך אַיין שׂכל, האָט ליב זיין זעל,
דער וואָס היט פֿאַרשטאַנדיקייט, וועט געפֿינען גוטס.

9 אַ פֿאַלשן עדות וועט ניט געשאָנקען ווערן,
און דער וואָס אָטעמט מיט ליגנס, וועט אונטערגיין.

10 תּענוג פּאַסט ניט פֿאַרן נאַרן,
היינט ווי שוין פֿאַר אַ קנעכט צו געוועלטיקן איבער
האַרן!

11 דער שׂכל פֿון אַ מענטשן איז אַיינצוהאַלטן זיין צאָרן,
און אַ צירונג פֿאַר אים איז צו פֿאַרגעבן זינד.

12 אַ בּרום ווי פֿון אַ יונגן לייב איז דעם מלכס צאָרן.
און ווי טוי אויפֿן גראָז זיין גוטוויליקייט.

13 אַן אומגליק פֿאַר זיין פֿאָטער איז אַ זון אַ נאַר;
און ווי אַ נודנע טריפֿעניש זיינען די קריג פֿון אַ ווייבּ.

14 הויז און גוטס איז אַ ירושה פֿון עלטערן,
אָבער אַ געראָטענע ווייב איז פֿון גאָט.

15 פֿוילקייט וואַרפֿט אָן אַ דרעמל,
און אַן אָפּגעלאָזטער נפֿש וועט הונגערן.

16 דער וואָס היט דאָס געבאָט, היט זיין זעל,
דער וואָס פֿאַרוואָרלאָזט זיינע וועגן, וועט שטאַרבן.

17 דער וואָס שיינקט דעם אָרעמאַן, אַנטלייט גאָט,
און זיין טובֿה וועט ער אים אומקערן.

18 שטראָף דיין זון, ווען עס איז נאָך דאָ אַ האָפֿענונג,
אָבער זאָלסט זיך ניט אָנלייגן אים אומצוברענגען.

19 אַ גרויסער כּעסן מוז ליידן די שטראָף,

וואָרום אַז דו ווילסט אים אַוועקרייסן, מאַכסטו נאָך ערגער.

20 הער צו אַן עצה, און נעם אָן מוסר,
כּדי דו זאָלסט קלוג זיין אין דיין סוף.

21 פיל מחשבות זיינען אין מענטשנס האַרצן,
אָבער גאָטס באַראָט, ער וועט באַשטיין.

22 די תאווה פון אַ מענטשן איז זיין שאַנד;
און בעסער אַן אָרעמאַן איידער אַ כּזבן.

23 מורא פאַר גאָט פירט צום לעבן,
און מע בלייבט זאַט, און ווערט ניט געשטראָפט מיט קיין בייז.

24 אַז דער פוילער שטעקט אַריין זיין האַנט אין שיסל,
וויל ער זי צומאָל ניט צוטראָגן צו זיין מויל.

25 שלאָגסטו דעם שפעטער, ווערט דער נאַר געשייט,
און מוסרט מען דעם פאַרשטאַנדיקן, לערנט ער וויסן.

26 אַ זון וואָס ברענגט שאַנד און חרפּה,
פאַרוויסט זיין פאָטער, פאַרטרייבט זיין מוטער.

27 הער אויף, מיין זון, – אויב דו ווילסט פאָלגן מוסר –
צו וויכן פון די ווערטער פון קענשאַפט.

28 גערעכטיקייט שפּאָט פון דעם נידערטרעכטיקן עדות,
און פאַלשקייט צעמישט דאָס מויל פון די רשעים.

29 אָנגעברייט פֿאַר די שפּעטער זיינען שטראָפֿן,
און קלעפּ פֿאַרן רוקן פֿון די נאַרן.

כ 1 אַ שפּעטער איז דער וויין, אַ ליאַרעמער דער טראַנק,
און איטלאַכער וואָס גיט זיך אָפּ דערמיט איז ניט
קיין חכם.

2 אַ ברום ווי פֿון אַ יונגן לייב איז דעם מלכס אֵימָה,
דער וואָס דערצערנט אים פֿאַרזינדיקט זיין לעבן.

3 אַ כּבוד פֿאַר אַ מענטשן איז זיך אָפּצוהאַלטן פֿון קריג,
אָבער איטלאַכער נאַר ברעכט אַרויס.

4 דער פֿוילער אַקערט ניט אוםווינטער,
און אין שניטצייט בעטלט ער, און האָט גאָרנישט.

5 אַ טיפֿער וואַסער איז דער מיין אין אַ מענטשנס
האַרץ,
אָבער אַ מענטש מיט פֿאַרשטאַנדיקייט שעפּט אים
אַרויס.

6 דאָס רוב מענטשן רופֿן אויס איטלאַכער זיין
גינציקייט,
אָבער אַ געטרייען מענטשן ווער קען געפֿינען?

7 אין זיין ערלאַכקייט גייט דער צדיק;
אַז וויל צו זיינע קינדער נאָך אים!

8 דער מלך וואָס זיצט אויפֿן טראָן פֿון משפּט,
זיפּט דורך מיט זיינע אויגן אַלדאָס בייז.

9 ווער קען זאָגן: איך האָב געלייטערט מיין האַרץ,
איך בין ריין פֿון מיינע זינד?

10 צווייערליי וואָגשטיינער, צווייערליי מאָסן,
זיי ביידע זיינען אַן אומווערדיקייט ביי גאָט.

11 שוין אַ אינגל ווערט דערקענט אין זיינע מעשׂים,
אויב ריין און אויב רעכטפאַרטיק איז זיין טאָן.

12 דאָס אויער וואָס הערט, און דאָס אויג וואָס זעט,
זיי ביידע האָט גאָט געמאַכט.

13 זאָלסט ניט ליב האָבן שלאָף, כדי זאָלסט ניט
פאַראָרעמט ווערן,
האַלט דיינע אויגן אָפן, וועסטו האָבן ברויט צו זאַט.

14 „שלעכט! שלעכט"! זאָגט דער קונה,
און גייט ער אַוועק, דענסמאָל באַרימט ער זיך.

15 פאַראַן גאָלד און פערל אַ סך,
אָבער די טייערסטע צירונג זיינען ליפּן מיט
קענשאַפט.

16 נעם צו זיין בגד, אויב ער איז עָרֵב געווען פאַר אַן
אַנדערן,
און נעם זיין מַשכּון פאַר דער פרעמדער.

17 זיס איז דעם מענטשן ברויט פון פאַלשקייט,
אָבער דערנאָך ווערט זיין מויל פול מיט זשוויר.

18 געדאַנקען קומען צו שטאַנד דורך אַן עצה,
און מיט תחבולות פיר מלחמה.

19 אַ רכילות־טרייבער אַנטפּלעקט אַ סוד,
און מיט דעם וואָס האָט אָפענע ליפּן זאָלסטו זיך ניט
מישן.

20 דער וואָס שילט זיין פֿאָטער און זיין מוטער,
וועט זיין ליכט פֿאַרלאָשן ווערן אין שטאָקפֿינצטער.

21 אַ נחלה וואָס קומט אָן גיך אין אָנהייב,
וועט איר סוף זיין ניט געבענטשט.

22 זאָלסט ניט זאָגן: איך וועל אָפּצאָלן שלעכטס;
האָף צו גאָט, און ער וועט דיך העלפֿן.

23 אַן אומווערדיקייט ביי גאָט איז צווייערליי וואָג־
שטיינער,
און פֿון פֿאַלשע וואָגשאָלן קומט ניט קיין גוטס.

24 פֿון גאָט זיינען דעם מענטשנס טריט,
און וואָס פֿאַרשטייט דער מענטש זיין וועג?

25 אַ שטרויכלונג פֿאַר אַ מענטשן איז זיך אַרויסצורעדן:
הייליק!
און נאָכן נדר איבערצוקלערן.

26 אַ קלוגער מלך ווינטשופֿלט די רשעים,
און ער קערט אויף זיי דעם דרעשראָד.

27 אַ ליכט פֿון גאָט איז דעם מענטשנס נשמה,
עס זוכט דורך אַלע קאַמערן פֿון לייב.

28 גענאָד און אמת באַהיטן דעם מלך,
און ער האַלט אויף מיט גענאָד זיין טראָן.

29 די צירונג פֿון יונגעלייט איז זייער כּוח,
און די שיינקייט פֿון זקנים איז אַ גראָער קאָפּ.

30 וווּנדיקע בײלן זיינען אַ לייטערונג פֿון בייז,
דעסגלייכן שלעק אינעווייניק אין לייב.

כא [1]בעכן וואַסער איז דעם מלכס האַרץ אין גאָטס האַנט,
ווהין נאָר ער וויל, נייגט ער עס.

[2]יעטוועדער וועג פון מענטשן איז גלייך אין זיינע אויגן,
אָבער גאָט פאָרשט די הערצער.

[3]טאָן גערעכטיקייט און רעכט
איז בילכער ביי גאָט ווי אַ שלאַכטאָפּפער.

[4]האָפערדיקע אויגן און אַ שטאָלץ האַרץ
איז דער זינדיקער אַקער פון די רשעים.

[5]די געדאַנקען פון פלייסיקן פירן רק צו שפע,
און איטלאַכער וואָס איז אַיליק–רק צו פאַרמינערונג.

[6]אוצרות געמאַכט דורך אַ פאַלשער צונג זיינען
אַוועקגעבלאָזענער הויך,
די וואָס [זוכן זיי] זוכן דעם טויט.

[7]דער רויב פון די רשעים שלעפּט זיי אַוועק,
ווייל זיי ווילן ניט טאָן קיין גערעכטיקייט.

[8]פאַרקערט איז דעם מענטשנס וועג און פרעמד,
אָבער דער ריינער, זיין טאָן איז רעכטפאַרטיק.

[9]בעסער וווינען אויף אַ ווינקל דאַך,
איידער אין איין הויז מיט אַ ווייב אַ קריגערן.

[10]די זעל פון דעם רשע גלוסט בייז,
זיין חבר ווערט ניט געלייטזעליקט אין זיינע אויגן.

[11]אַז מע שטראָפט דעם שפעטער, ווערט דער נאַר
קלוג;
און אַז מע לערנט דעם קלוגן, קריגט ער קענשאַפט.

12 אַז דער צדיק האָט אײַנזעעניש מיטן רשעס הויז,
פֿאַרפֿירט ער די רשעים צום בײזן.

13 דער וואָס פֿאַרשטאָפּט זײַן אויער פֿאַר דעם
אָרעמאַנס געשריי,
וועט ער אויך רופֿן, און ניט געענטפֿערט ווערן.

14 אַ מתּנה פֿאַרבאָרגענערהייט פֿאַרבייגט דעם כּעס,
און שוחד אין בוזעם, דעם שטאַרקסטן גרימצאָרן.

15 אַ פֿרייד פֿאַרן צדיק איז טאָן גערעכטיקייט,
און אַ שרעק פֿאַר די וואָס טוען אומרעכט.

16 אַ מענטש וואָס בלאָנדזשעט פֿון דעם וועג פֿון
קלוגשאַפֿט,
וועט רוען אין דעם געזעמל פֿון מתים.

17 דער וואָס האָט ליב ווױלטאָג, ווערט אַן אָרעמאַן,
דער וואָס האָט ליב וויין און אייל, ווערט ניט רייך.

18 אַן אויסלייז פֿאַר דעם צדיק איז דער רשע,
און אַנשטאָט די רעכטפֿאַרטיקע קומט דער
פֿעלשער.

19 בעסער צו וווינען אין אַ מדבר־לאַנד,
איידער מיט אַ ווייב אַ קריגערן אין ערגערניש.

20 אַ גלוסטיקער אוצר און אייל איז אין דער וווינונג
פֿון דעם חכם,
אָבער דער נאַרישער מענטש שלינגט עס אײַן.

21 דער וואָס יאָגט זיך נאָך גערעכטיקייט[א] און גענאָד,
געפֿינט לעבן, הצלחה[א], און כּבוד.

[א] וואָרטשפּיל: צְדָקָה, אין צוויי באַטייטן.

22 דער חכם קומט אויף אַ שטאָט פון גיבורים,
און מאַכט נידערן איר זיכערע פעסטונג.

23 דער וואָס היט זיין מויל און זיין צונג,
היט פון צרות זיין זעל.

24 דער מוטוויליקער בעל־גאווה, זיין נאָמען איז שפּעטער—
דער וואָס פירט זיך מיט מוטוויליקער חוצפּה.

25 די תאַווה פון דעם פוילן טייט אים אַוועק,
ווייל זיינע הענט ווילן ניט אַרבעטן.

26 אַ גאַנצן טאָג באַגערט דער געריקער,
אָבער דער צדיק גיט און הערט ניט אויף.

27 דאָס שלאַכטאָפּפער פון די רשעים איז אַן אומווערדיקייט,
היינט ווי נאָך אַז מע ברענגט עס מיט אַ בייזער מחשבה!

28 אַ פאַלשער עדות ווערט צעמישט,
אָבער דער מענטש וואָס האָט געהערט, רעדט מיט פעסטקייט.

29 דער שלעכטער מענטש גייט מיט אַ פאַרשייט פּנים,
אָבער דער רעכטפאַרטיקער, ער פאַסט אויף זיין וועג.

30 ניטאָ קיין חכמה און קיין פאַרשטאַנדיקייט
און קיין עצה אַקעגן גאָט.

31 דער פערד ווערט צוגעגרייט פאַר דעם טאָג פון מלחמה,

אָבער די ישועה איז פון גאָט.

כב 1אַ נאָמען איז בעסער פון גרויס עשירות,
אַ גוטער חן, פון זילבער און פון גאָלד.

2רײַך און אָרעם שטויסן זיך אָן אײנאַנדער,
אָבער זיי בײדן האָט גאָט באַשאַפן.

3דער קלוגער זעט, און פאַרבאָרגט זיך,
און די נאַרן גײען װײַטער, און װערן געשטראָפט.

4דער לוין פון ענִיוות – פון מורא פאַר גאָט,
איז עשירות, און כבוד, און לעבן.

5דערנער און נעצן זײַנען אויפן װעג פון דעם קרומען,
דער װאָס היט זײַן זעל, זאָל זיך דערװײַטערן פון זיי.

6געװײן דעם אינגל אויף זײַן װעג;
אַפילו אַז ער װעט אַלט װערן, װעט ער זיך ניט
אָפּקערן דערפון.

7דער עושר געװעלטיקט איבער די אָרעמע,
און דער לײַער איז אַ קנעכט בײַם מַלוֶה.

8דער װאָס זײט אומרעכט װעט שנײדן אומגליק,
און די רוט פון זײַן חוצפה װעט פאַרלענדט װערן.

9דער װאָס האָט אַ גוט אויג, ער װערט געבענטשט,
װײַל ער גיט פון זײַן ברויט דעם אָרעמאַן.

10טרײַב אַרויס דעם שפּעטער, און קריג װעט אַװעק,
און שטרײַט און שאַנד װעלן אויפהערן.

11דער װאָס האָט ליב רײַנהאַרציקײט,

וואָס האָט חן אויף די ליפּן, איז דער מלך זיין חבר.

12 די אויגן פון גאָט היטן דעם פאַרשטאַנדיקן,
און ער פאַרדרייט די רייד פון דעם פעלשער.

13 דער פוילער זאָגט: אַ לייב איז דערויסן,
איך וועל אין גאַס געהרגעט ווערן.

14 אַ טיפע גרוב איז דאָס מויל פון פרעמדע פרויען,
דער פאַרשאָלטענער פון גאָט פאַלט אַריין אַהין.

15 נאַרישקייט איז איינגעבונדן ביי דעם אינגל אין האַרצן,
די שטראָפרוט וועט זי דערווייטערן פון אים.

16 מע רויבט דעם אָרעמאַן, און ביי אים מערט זיך,
מע גיט דעם עושר, און עס ווערט בלויז געמינערט.

17 נייג צו דיין אויער, און הער די ווערטער פון די חכמים,
און דיין האַרץ זאָלסטו צולייגן צו מיין קענשאַפט.
18 וואָרום ווויל וועט זיין, אַז דו וועסט זיי היטן אין דיין לייב,
אַז זיי וועלן אַלע זיין אָנגעברייט אויף דיינע ליפּן.
19 כדי דיין ביטחון זאָל זיין אויף גאָט,
האָב איך עס היינט דיך געמאַכט וויסן, יאָ דיך.
20 פאַרוואָר, איך האָב דיר אויפגעשריבן געהויבענע ווערטער,
מיט עצות און קענשאַפט.
21 כדי דיך צו מאַכן וויסן די ריכטיקע ווערטער פון אמת,
כדי זאָלסט ענטפערן אמתע ווערטער די וואָס האָבן דיך געשיקט.

22 זאָלסט ניט באַגזלען דעם שוואַכן, ווייל ער איז
שוואַך,
און ניט דריקן דעם אָרעמאַן אין טויער.
23 וואָרום גאָט וועט זיך אָננעמען זייער קריג;
און רויבן זייערע רויבער דאָס לעבן.

24 זאָלסט זיך ניט חברן מיט אַ צאָרנדיקן מענטשן,
און מיט אַ כּעסן זאָלסטו ניט צונויפקומען;
25 טאָמער וועסטו לערנען זיינע וועגן,
און וועסט נעמען אַ שטרויכלונג פאַר דיין זעל.

26 זאָלסט ניט זיין פון די וואָס גיבן אַ האַנט,
פון די וואָס זיינען עָרֵב פאַר חובות.
27 אַז דו וועסט ניט האָבן צו באַצאָלן,
נאָך וואָס זאָל מען צונעמען דיין געלעגער פון אונטער
דיר?

28 זאָלסט ניט איבעררוקן דעם גרענעץ פון פאַרצייטן,
וואָס דיינע עלטערן האָבן געמאַכט.

29 זעסטו אַ מענטשן פלינק אין זיין אַרבעט,
וועט ער שטיין פאַר מלכים;
ער וועט ניט שטיין פאַר נידעריקע.

כג 1 אַז דו זעצסט זיך עסן מיט אַ געוועלטיקער,
זאָלסטו גוט פאַרשטיין וועמען דו האָסט פאַר דיר;
2 וואָרום דו שטעקסט זיך אַריין אַ מעסער אין דער
קעל,
אויב דו ביסט אַ מענטש אַ פרעסער.

3זאָלסט ניט גאַרן נאָך זיינע מאַכלים,
וואָרום דאָס איז פֿאַלשע שפּייז.

4זאָלסט זיך ניט מאַטערן צו ווערן רייך;
פֿון זינען שלאָג עס דיר אַרויס.
5הייבסט אויף דיינע אויגן דערויף, און שוין איז עס ניטאָ;
וואָרום מאַכן פֿליגלען מאַכט עס זיך,
ווי אַן אָדלער וואָס פֿליט צום הימל.

6זאָלסט ניט עסן דאָס ברויט פֿון דעם וואָס האָט אַ בייז אויג,
און זאָלסט ניט גאַרן נאָך זיינע מאַכלים;
7וואָרום עס איז אַזוי ווי ער וואָלט אויסרעכענען ביי זיך;
„עס און טרינק!‟ זאָגט ער צו דיר,
אָבער זיין האַרץ איז ניט מיט דיר.
8דיין ביסן וואָס דו האָסט אויפֿגעגעסן, וועסטו אויסברעכן,
און האָסט אומזיסט אויסגעבראַכט דיינע זיסע רייד.

9אין די אויערן פֿון דעם נאַרן זאָלסטו ניט רעדן,
וואָרום ער וועט פֿאַראַכטן דעם שׂכל פֿון דיינע ווערטער.

10זאָלסט ניט איבעררוקן דעם גרענעץ פֿון פֿאַרצייטן,
און אין די פֿעלדער פֿון יתומים זאָלסטו ניט אַריינגיין;
11וואָרום זייער אויסלייזער איז שטאַרק,
ער וועט זיך אָננעמען זייער קריג אַקעגן דיר.

12 לייג צו דיין האַרץ צו מוסר,
און דיינע אויערן צו ווערטער פון פאַרשטאַנדיקייט.

13 זאָלסט ניט פאַרמיידן שטראָף פון דעם אינגל;
אַז דו וועסט אים שלאָגן מיט דער רוט, וועט ער ניט
שטאַרבן.
14 דו וועסט אים שלאָגן מיט דער רוט,
און וועסט מציל זיין זיין זעל פון דער אונטערערד.

15 מיין זון, אַז דיין האַרץ וועט זיין קלוג,
וועט אויך מיין האַרץ זיך פרייען.
16 און מיינע נירן וועלן אָנקווועלן,
אַז דיינע ליפּן וועלן רעדן די ריכטיקייט.

17 זאָל דיין האַרץ ניט מקנא זיין די זינדיקע,
נאָר בלויז די גאָטספאָרכטיקע אַ גאַנצן טאָג.
18 וואָרום פאַרוואָר, עס איז דאָ אַ לעצט,
און דיין האָפענונג וועט ניט פאַרשניטן ווערן.

19 הער צו, זון מיינער, און ווער קלוג,
און פיר אויפן וועג דיין האַרץ.
20 זאָלסט ניט זיין פון די וואָס זויפן וויין,
פון די וואָס פרעסן זיך אָן מיט פלייש;
21 וואָרום אַ פרעסער און אַ זויפער ווערט פאַראָרעמט.
און שמאַטעס קליידט אָן שלעפעריי.
22 הער צו דיין פאָטער וואָס האָט דיך געבאָרן,
און זאָלסט ניט פאַראַכטן דיין מוטער אַז זי איז אַלט.
23 קויף אמת און זאָלסט עס ניט פאַרקויפן —
חכמה, און מוסר, און פאַרשטאַנדיקייט.
24 קווועלן קווועלט אָן דער פאָטער פון דעם צדיק,

און דער וואָס האָט געבאָרן אַ חכם פרייט זיך מיט
אים.
25זאָל זיך פרייען דיין פאָטער און דיין מוטער,
און זאָל קוועלן דיין געווינערן.

26גיב מיר, מיין זון, דיין האַרץ,
און דיינע אויגן זאָלן היטן מיינע וועגן.
27וואָרום אַ טיפער גראָבן איז אַ זונה,
און אַן ענגע גרוב איז די פרעמדע.
28דערצו לויערט זי ווי אַ רויבער,
און מערט פעלשער צווישן די מענטשן.

29ביי וועמען איז אָי? ביי וועמען איז ווײַ?
ביי וועמען קריג? ביי וועמען קלאָג?
ביי וועמען אומזיסטיקע ווונדן?
ביי וועמען רויטע אויגן?
30ביי די וואָס שפעטיקן זיך ביים וויין,
ביי די וואָס קומען פאַרזוכן דעם מישטראַנק.
31זאָלסט ניט קוקן אויפן וויין ווי ער רויטלט זיך,
ווי ער שפיגלט אין כּוס זיין פאַרב,
ווי ער גליטשט זיך גלאַטיק אַראָפּ.
32אין זיין סוף וועט ער ווי אַ שלאַנג אײַנבייסן,
און ווי אַ נאָטער וועט ער פאַרגיפטן.
33דיינע אויגן וועלן זען פרעמדע זאַכן,
און דיין האַרץ וועט רעדן פאַרקערטקייט;
34און וועסט זיין ווי איינער וואָס ליגט אין מיטן ים,
אָדער ווי איינער וואָס ליגט אויף אַ שפּיץ מאַסט.
35„זיי האָבן מיך געשלאָגן, און מיך האָט ניט וויי געטאָן,
זיי האָבן מיך צעקלאַפּט, און איך האָב ניט געשפּירט;

ווען ניכטער איך זיך אויס, וועל איך עס נאָך ווידער
זוכן".

כד [1]זאָלסט ניט זיין מקנא בייזע לייט,
און זאָלסט ניט גאַרן צו זיין מיט זיי,
[2]וואָרום פאַרוויסטונג טראַכט זייער האַרץ,
און אומגליק רעדן זייערע ליפּן.

[3]מיט חכמה ווערט אַ הויז געבויט,
און מיט פאַרשטאַנדיקייט ווערט עס באַפעסטיקט;
[4]און דורך קענשאַפט ווערן די קאַמערן אָנגעפילט
מיט אַלערליי טייערן און ליבלאַכן גוטס.

[5]אַ קלוגער מאַן איז אין מאַכט,
און אַ מענטש מיט קענשאַפט האָט אַ שטאַרקע גבורה;
[6]וואָרום מיט תּחבולות מוסטו אָנפירן דיין מלחמה,
און הילף קומט דורך פיל יועצים.

[7]צו הויך פאַר דעם נאַרן איז חכמה,
אין טויער עפנט ער ניט זיין מויל.

[8]דער וואָס קלערט צו טאָן שלעכטס,
אים וועט מען נאָכרופן בייזוויליקער מענטש.

[9]די טראַכטעניש פון דעם נאַרן איז זינד,
און אַן אומווערדיקייט ביי מענטשן איז דער שפּעטער.

[10]לאָזסטו זיך אָפּ אין טאָג פון נויט,
איז דיין כּוח אַ קנאַפּער.

[11]זיי מציל די וואָס ווערן גענומען צום טויט,
און די אָנגעבראַכטע צום הרגען, אויב דו קענסט
אָפּהאַלטן.

12אַז דו וועסט זאָגן: „מיר האָבן דאָך דערפֿון ניט געוווּסט"—
פֿאַרוואָר, דער פֿאָרשער פֿון די הערצער ער וועט מערקן,
און דער היטער פֿון דײַן זעל, ער וועט וויסן,
און וועט אומקערן איטלאַכן לויט זײַנע מעשׂים.

13עס, מײַן זון, האָניק, ווײַל עס איז גוט,
און האָניקזאַפֿט וואָס איז זיס פֿאַר דײַן גומען;
14אַזוי, זײַ וויסן, איז חכמה פֿאַר דײַן זעל,
אַז דו האָסט זי געפֿונען וועט זײַן אַ [גוטע] לעצט,
און דײַן האָפֿענונג וועט ניט פֿאַרשניטן ווערן.

15זאָלסט ניט לויערן, רשע, אויף דער וווינונג פֿון דעם צדיק,
זאָלסט ניט פֿאַרוויסטן זײַן הויעראָרט;
16וואָרום זיבן מאָל פֿאַלט דער צדיק, און שטייט אויף,
און די רשעים ווערן געשטרויכלט אין אומגליק.

17אַז דײַן שׂונא פֿאַלט, זאָלסטו זיך ניט פֿרייען,
און אַז ער ווערט געשטרויכלט, זאָל ניט אָנקווועלן דײַן האַרץ;
18וואָרום גאָט וועט זען, און עס וועט שלעכט זײַן אין זײַנע אויגן,
און ער וועט אָפּקערן פֿון אים זײַן צאָרן.

19זאָלסט זיך ניט ערגערן וועגן די שלעכטסטווער,
זאָלסט ניט מקנא זײַן די רשעים;
20וואָרום דער שלעכטער וועט ניט האָבן קיין לעצט,
דאָס ליכט פֿון די רשעים וועט אויסגעלאָשן ווערן.

21האָב מורא פֿאַר גאָט, מײַן זון, און פֿאַרן מלך,

מיט איבעראַנדערשער זאָלסטו זיך ניט מישן;
22 וואָרום פּלוצלינג וועט קומען זייער בראָך,
און ווער ווייס דאָס אומגליק פון זיי ביידן[א]?

23 אויך די דאָזיקע זיינען פון די חכמים.

פון שאַנעווען אין אַ משפּט קומט ניט אַרויס קיין גוטס.

24 דער וואָס זאָגט צום שולדיקן: „דו ביסט גערעכט",
שילטן אים פעלקער, פלוכן אים אומות.
25 אָבער די וואָס משפּטן ריכטיק, זיי איז וואויל,
און אויף זיי קומט אַ ברכה פון גוטס.

26 די ליפּן דאַרף מען קושן
דעם וואָס ענטפערט די ריכטיקע רייד.

27 פאַרריכט דערויסן דיין אַרבעט,
און גרייט עס דיר צו אויפן פעלד,
דערנאָך זאָלסטו בויען דיין הויז.

28 זאָלסט ניט זיין אַן עדות אַקעגן דיין חבר אָן אַ
פאַרוואָס,
און נאַרן מיט דיינע ליפּן.
29 זאָלסט ניט זאָגן: „ווי ער האָט מיר געטאָן, אַזוי וועל
איך אים טאָן;
איך וועל דעם מענטשן אומקערן לויט זיין טאָן".

30 פאַרביי אַ פעלד פון אַ פוילן מאַן בין איך פאַרביי־
געגאַנגען,
און פאַרביי אַ וויינגאָרטן פון אַ מענטשן אָן שׂכל;
31 ערשט עס איז אין גאַנצן געווען פאַרוואַקסן מיט
דערנער,

א ד. ה. די וואָס שטעלן זיך קעגן גאָט און די וואָס שטעלן זיך קעגן מלך.

זיין אויבערפלעך איז געווען באַדעקט מיט ווילדע
געוועקסן,
און זיין שטיינערנער צאַם איז געווען איינגעפאַלן.
32איך האָב געקוקט, און מיר אַריינגענומען אין האַרצן,
איך האָב געזען, און גענומען אַ מוסר.
33„נאָך אַ ביסל שלאָף, נאָך אַ ביסל דרעמלען,
נאָך אַ ביסל ליגן מיט פאַרלייגטע הענט"—
34און קומען ווי אַ גיי־חיל וועט דיין אָרעמקייט,
און דיין נויט ווי אַ געפּאַנצערטער מאַן.

כה 1אויך דיזאָזיקע זיינען שפּריכווערטער פון שלמהן,
וואָס די לייט פון חִזקִיָה דעם מלך פון יהודה האָבן
איבערגעשריבן.

2דער כּבוד פון גאָט איז פאַרבאָרגן אַ זאַך,
און דער כּבוד פון מלכים איז אויספאָרשן אַ זאַך.

3דער הימל אין הייך, און די ערד אין טיפקייט,
און דאָס האַרץ פון מלכים, איז ניט צו דערפאָרשן.

4נעם אַרויס די פּסולת פון זילבער,
און ביים שמעלצער קומט אַרויס אַ כּלי;
5נעם אַוועק דעם רשע פון פאַרן מלך,
און זיין טראָן וועט שטיין פעסט אויף גערעכטיקייט.

6זאָלסט זיך ניט שיינדלען פאַרן מלך,
און אין דעם אָרט פון גרויסע לייט זאָלסטו ניט שטיין.
7וואָרום בעסער מע זאָל דיר זאָגן: „קום אַרויף אַהער!"
איידער מע זאָל דיך דערנידערן פאַר דעם פירשט,
ווי דיינע אויגן האָבן געזען.

8זאָלסט ניט אַרויסגיין האַסטיק זיך קריגן,

װאָרום װאָס װעסטו טאָן צום סוף דערפֿון,
אַז דײַן חבר װעט דיך מאַכן צו שאַנד?
9 קריג זיך דײַן קריג מיט דײַן חבר,
אָבער אַ פֿרעמדנס סוד זאָלסטו ניט אַנטפּלעקן;
10 כּדי דער צוהערער זאָל דיך ניט זידלען,
װאָרום דײַן רכילות קען ניט צוריקגענומען װערן.

11 גילדערנע עפּל אין זילבערנע פּוץ־כּלים,
איז אַ װאָרט גערעדט צו דער זאַך.

12 אַ גילדערנער אױרינג און אַ צירונג פֿון גינגאָלד
איז אַ קלוגער מוסר־זאָגער פֿאַרן אױער פֿון הערער.

13 װי שנײַיקע קעלט אין טאָג פֿון שניט,
איז אַ באַגלױבטער שליח פֿאַר די װאָס שיקן אים;
װאָרום ער דערקװיקט די זעל פֿון זײַן האַר.

14 װאָלקנס און װינט אָן רעגן,
איז אַ מענטש װאָס רימט זיך מיט אַ פֿאַלשער מתּנה[א].

15 מיט אײַנגעהאַלטנקײט װערט איבערגערעדט דער פֿירשט,
און אַ װײכע צונג צעברעכט אַ בײן.

16 האָסטו געפֿונען האָניק, עס פֿיל עס איז גענוג פֿאַר דיר,
כּדי זאָלסט זיך ניט איבערזעטן דערמיט, און עס אױסברעכן.

17 מאַך דײַן פֿוס זעלטן אין הױז פֿון דײַן חבר,
כּדי ער זאָל ניט זאַט װערן מיט דיר, און דיך פֿײַנט קריגן.

[א] ד. ה. מיט אַ מתּנה װאָס ער גיט ניט.

18 אַ ברעכשטאַנג און אַ שווערד און אַ שאַרפֿע פֿײַל
איז אַ מענטש וואָס זאָגט פֿאַלשע עדות אויף זײַן חבר.

19 אַ צעבראָכענער צאָן און אַן אויסגעלונקטער פֿוס
איז די פֿאַרזיכערונג פֿון דעם פֿעלשער אין טאָג פֿון
נויט.

20 ווי דער וואָס טוט אויס דעם בגד אין אַ קאַלטן טאָג,
ווי עסיק אויף לויגזאַלץ,
אַזוי דער וואָס זינגט לידער
פֿאַר אַן אומעטיקן האַרצן.

21 אַז דײַן שׂונא איז הונגעריק, גיב אים עסן ברויט,
און אַז ער איז דאָרשטיק, גיב אים טרינקען וואַסער;
22 וואָרום קוילן שיטסטו אים אויפֿן קאָפּ,
און גאָט וועט דיר באַצאָלן.

23 צפֿון־ווינט ברענגט רעגן,
און אַ פֿאַרשטעלטע צונג פֿאַרדראָסיקע פּנימער.

24 בעסער וווינען אויף אַ ווינקל דאַך,
אײדער אין איין הויז מיט אַ ווײַב אַ קריגערן.

25 קאַלטע וואַסער פֿאַר אַ פֿאַרשמאַכטער זעל,
אַזוי איז אַ גוטע בשׂורה פֿון אַ ווײַטן לאַנד.

26 אַ קויטיקער קוואַל, און אַ דומפּיקער ברונעם
איז אַ צדיק וואָס בײגט זיך פֿאַרן רשע.

27 צו פֿיל האָניק עסן איז ניט גוט;
און כּבוד הײסט פֿאַרשטײן דעם אײגענעם כּבוד.

28 אַן אײַנגעבראָכענע שטאָט אָן אַ מויער

איז אַ מענטש וואָס ניטאָ קיין אָפּהאַלט פֿאַר זיין
גײַסט.

כו
1 ווי שניי אום זומער, און ווי רעגן אין שניט,
אַזוי פּאַסט ניט פֿאַרן נאַרן כּבוד.
2 ווי אַ שפּערל וואָס וואַנדערט, ווי אַ שוואַלב וואָס
פֿליט,
אַזוי וועט אַן אומזיסטע קללה אָנקומען אויף זיך
אַליין.
3 אַ בײַטש פֿאַרן פֿערד, אַ צאַם פֿאַרן אייזל,
און אַ רוט פֿאַרן רוקן פֿון דעם נאַרן.
4 זאָלסט ניט ענטפֿערן דעם נאַרן אַזוי ווי זיין
נאַרישקייט,
כּדי דו אויך זאָלסט ניט ווערן גלייך צו אים.
5 ענטפֿער דעם נאַרן וועדליק זיין נאַרישקייט,
כּדי ער זאָל ניט זיין אַ חכם אין זיינע אויגן.
6 די פֿיס האַקט זיך אָפּ, מיט ערגערניש טרינקט זיך אָן,
דער וואָס שיקט זאַכן דורך דער האַנט פֿון אַ נאַרן.
7 די פֿיס באָמבלען זיך בײַם הינקעדיקן,
און אַ משל אין מויל פֿון אַ נאַרן.
8 ווי אַ קליין אֶבן־טוב אויף אַ הויפֿן שטיינער,
אַזוי אַז מע גיט כּבוד אַ נאַרן.
9 אַ דאָרן וואָס קומט אין דער האַנט פֿון אַ שיכּורן,
אַזוי איז אַ משל אין מויל פֿון אַ נאַרן.
10 דער שטאַרקער קען אַלצדינג אויפֿטאָן,

אָבער דער וואָס וויל אײַנהאַלטן אַ נאַרן, וויל
אײַנהאַלטן אַ פלײַצונג.

11 ווי אַ הונט וואָס קערט זיך אום צו זײַן מײַקאַכץ,
חוזרט איבער דער נאַר זײַן טיפּשות.

12 זעסטו אַ מענטשן וואָס איז אַ חכם אין זײַנע אויגן,
איז דאָ מער האָפענונג פאַר אַ נאַרן ווי פאַר אים.

13 דער פוילער זאָגט: אַ ווילד לײב איז אין וועג,
אַ לײב איז אין די גאַסן.

14 די טיר דרייט זיך שוין אויף איר אַנגל,
און דער פוילער איז נאָך אויף זײַן בעט.

15 אַז דער פוילער שטעקט אַרײַן זײַן האַנט אין שיסל,
איז ער צו מיד זי צוצוטראָגן צו זײַן מויל.

16 דער פוילער איז קליגער אין זײַנע אויגן
פון זיבען געשײַטע ענטפערער.

17 ווי דער וואָס נעמט אָן אַ הונט פאַר די אויערן,
איז אַ פאַרבײַגײער וואָס היצט זיך[א] איבער אַ קריג
וואָס ניט זײַנס.

18 ווי אַ משוגענער וואָס וואַרפט
ברענעדיקע שײַטן, פײַלן, און טויט,
19 אַזוי איז דער מענטש וואָס נאַרט אָפּ זײַן **חבר**,
און זאָגט: איך שטיף דאָך בלויז.

20 אָן האָלץ פאַרלעשט זיך דאָס פײַער,
און אָן אַן אונטערהעצער הערט אויף קריג.

21 קוילן פאַר זשאַר, און האָלץ פאַר פײַער,

[א] וואָרטשפּיל: עֹבֵר מִתְעַבֵּר.

און אַ מענטש אַ קריגער אויף אָנצוצינדן אַ שטרייט.

22 די ווערטער פון דעם אונטערהעצער זײַנען ווי געשמאַקע ביסנס,
און זיי נידערן אין די קאַמערן פון לײַב.

23 פּסולתדיק זילבער באַצויגן אויף ליים,
זײַנען הייסע ליפּן און אַ בייז האַרץ.

24 מיט זײַן ליפּ פֿאַרשטעלט זיך דער שׂונא,
אָבער אין זיך גרייט ער צו באַטרוג.

25 אַז ער מאַכט לײַטזעליק זײַן קול, זאָלסטו אים ניט גלויבן,
וואָרום זיבן אומווערדיקייטן זײַנען אין זײַן האַרצן.

26 מעג זיך פֿאַרדעקן זײַן שׂנאה מיט אָפּנאַרעניש,
ווערט אַנטפּלעקט ווערן זײַן בייז פֿאַר אַן עולם.

27 דער וואָס גראָבט אַ גרוב, וועט אין איר אַרײַנפֿאַלן,
און דער וואָס קײַקלט אַ שטיין, וועט ער זיך אומקערן צו אים.

28 דער דערשלאָגענער האָט פֿײַנט אַ פֿאַלשע צונג,
אָבער געפֿאַלנקייט מאַכט אַ גלאַט מויל.

כז 1 זאָלסט זיך ניט רימען מיט דעם מאָרגעדיקן טאָג,
וואָרום דו ווייסט ניט וואָס דער טאָג וועט געבערן.

2 זאָל דיך לויבן אַן אַנדערער, און ניט דײַן מויל,
אַ פֿרעמדער, און ניט דײַנע ליפּן.

3 שווער איז שטיין, און אַ משׂא איז זאַמד,
אָבער דער כּעס פֿון אַ נאַרן איז שווערער פֿון זיי ביידן.

4 אומדערבאַרימדיק איז גרימצאָרן, און אַ פלייצונג
איז כּעס,
אָבער ווער קען באַשטיין פאַר קנאה?
5 בעסער אַן אָפענער פאָרוווּרף
איידער פאַרבאָרגענע ליבשאַפט.
6 גינציק זיינען די ווונדן פון אַ גוטן פריינט,
און צו לאַסט זיינען די קושן פון אַ שׂונא.
7 אַ זאַטע זעל טרעט אויף האָניקזאַפט,
און אַ הונגעריקער זעל איז איטלאַך ביטערס זיס.
8 ווי אַ פויגל פאַרוואָגלט פון איר נעסט,
אַזוי איז אַ מענטש פאַרוואָגלט פון זיין היים.
9 אייל און ווייִרויך דערפרייט דאָס האַרץ,
דעסגלייכן די זיסקייט פון אַ חבר דורך אַ האַרציקע
עצה.

10 דיין גוטן פריינט, און דיין פאָטערס גוטן פריינט
זאָלסטו ניט פאַרלאָזן;
און זאָלסט ניט קומען אין דיין ברודערס הויז אין
טאָג פון דיין בראָך;
בעסער אַ נאָענטער שכן איידער אַ ווייטער ברודער.

11 זיי קלוג, מיין זון, און דערפריי מיין האַרץ,
און איך וועל קענען ענטפערן דעם וואָס לעסטערט
מיך.

12 דער קלוגער זעט דאָס בייז, פאַרבאָרגט ער זיך,
די נאַרן גייען ווייטער, ווערן זיי געשטראָפט.

13 נעם צו זיין בגד אויב ער איז עָרֵב געווען פאַר אַן
אַנדערן,

און נעם זײַן מַשכּון פֿאַר דער פֿרעמדער.

14 דער וואָס בענטשט זײַן גוטן פֿרײַנט אויף אַ הויכן קול פֿרי באַגינען,
וועט עס אים ווי אַ קללה גערעכנט ווערן.

15 אַ נודנע טריפֿעניש אין אַ רעגנדיקן טאָג,
און אַ ווײַב אַ קריגערן, זײַנען גלײַך.
16 דער וואָס באַהאַלט זי, באַהאַלט ווינט,
און דאָס אײל פֿון זײַן רעכטער האַנט שרײַט אויס.

17 אײַזן שלײַפֿט מען מיט אײַזן,
און אײן מענטש שלײַפֿט דעם שאַרף פֿון דעם אַנדערן.

18 דער וואָס היט דעם פֿײַגנבוים, וועט עסן זײַן פּרוכט,
און דער וואָס פּאַסט אויף זײַן האַר, וועט האָבן כּבֿוד.

19 ווי אין וואַסער איז אַ פּנים קעגן אַ פּנים,
אַזוי איז דאָס האַרץ פֿון אַ מענטשן צו אַ מענטשן.

20 די אונטערערד און דער אָפּגרונט ווערן ניט זאַט,
און די אויגן פֿון דעם מענטשן ווערן ניט זאַט.

21 אַ טיגל פֿאַר זילבער, און אַ שמעלצאויוון פֿאַר גאָלד,
און אַ מענטש לויט זײַן לויב.

22 ווען דו זאָלסט שטויסן דעם נאַרן אין אַ שטײסל מיט אַ מערזער צווישן גרײַץ,
וועט זיך ניט אָפּטאָן פֿון אים זײַן נאַרישקײט.

23 קענען זאָלסטו קענען דאָס אויסזען פֿון דײַנע שאָף,
גיב אַכטונג אויף די סטאַדעס;

24 וואָרום ניט אויף אייביק איז רײַכטום,
און איז דען אַ קרוין אויף דור־דורות?
25 די היי איז אָפּגעשניטן, און פרישע גראָז באַווייזט זיך,
און אײַנגעזאַמלט זײַנען די קרײַטאַכער פון די
בערג,
26 וועלן די שעפּסן זײַן פאַר דײַן קליידונג,
און צו באַצאָלן פאַר אַ פעלד די בעק;
27 און גענוג ציגנמילך וועט זײַן פאַר דײַן שפּײַז —
פאַר דעם שפּײַז פון דײַן הויזגעזינט,
און דערנערונג פאַר דײַנע דינסטמיידלאַך.

כח 1 דער רשע לויפט ווען קיינער יאָגט ניט,
אָבער די צדיקים זײַנען זיכער ווי אַ יונגער לייב.
2 דורך דעם פאַרברעך פון אַ לאַנד זײַנען פיל אירע
האַרן,
אָבער דורך אַ פאַרשטאַנדיקן מאַן וואָס ווייס, האַלט
אָן לאַנג דער באַשטאַנד.

3 אַן אָרעמאַן וואָס דריקט די שוואַכע,
איז אַ שלאַקסרעגן וואָס לאָזט אָן ברויט.

4 די וואָס פאַרלאָזן די תּורה, לויבן די רשעים,
אָבער די וואָס היטן די תּורה, קריגן זיך מיט זיי.

5 שלעכטע מענטשן פאַרשטייען ניט גערעכטיקייט,
אָבער די וואָס זוכן גאָט, פאַרשטייען אַלץ.

6 בעסער אַן אָרעמאַן וואָס גייט מיט זײַן ערלאַכקייט,
איידער דער וואָס זײַנע וועגן זײַנען קרום, און ער איז
אַן עושר.

7 אַ פֿאַרשטאַנדיקער זון היט די לערנונג,
אָבער דער וואָס חברט זיך מיט פֿרעסערס,
פֿאַרשעמט זײַן פֿאָטער.

8 דער וואָס מערט זײַן פֿאַרמעג דורך צינזן און מערונג,
זאַמלט עס פֿאַר דעם וואָס וועט שענקען צו אָרעמע.

9 דער וואָס קערט אָפּ זײַן אויער פֿון צו הערן די
לערנונג,
איז אַפֿילו זײַן תּפֿילה אַן אומווערדיקייט.

10 דער וואָס פֿאַרפֿירט די רעכטפֿאַרטיקע אויף אַ
שלעכטן וועג,
וועט ער אַרײַנפֿאַלן אין זײַן אייגענער גרוב,
און די ערלאַכע וועלן אַרבן גוטס.

11 דער רײַכער מאַן איז אַ חכם אין זײַנע אויגן,
אָבער דער קלוגער אָרעמאַן פֿאָרשט אים דורך.

12 אַז צדיקים פֿרייען זיך איז אַ גרויסע גדולה,
אָבער אַז רשעים קומען אויף, מוז מען זוכן אַ
מענטשן.

13 דער וואָס פֿאַרדעקט זײַנע זינד, וועט ניט באַגליקן,
אָבער דער וואָס איז זיך מודה און פֿאַרלאָזט זיי,
וועט דערבאַרימט ווערן.

14 וויל צו דעם מענטשן וואָס פֿאָרכט תּמיד,
און דער וואָס מאַכט האַרט זײַן האַרץ וועט
אַרײַנפֿאַלן אין בײז.

15 אַ ברומיקער לײב, און אַ הונגעריקער בער,

איז אַ רשע וואָס געוועלטיקט איבער אָרעם
פאָלק.

16 אַ פירשט פעליק אין שׂכל איז גרויס אין רויבערייען;
און דער וואָס האָט פײַנט אומערלאַכן געווין איז
מַאֲריך־יָמים.

17 אַ מענטש וואָס האָט אויף זיך דאָס בלוט פון אַ נפש,
וועט לויפן ביזן גרוב, מע וועט אים ניט בײַשטיין.

18 דער וואָס גייט ערלאַך וועט געהאָלפן ווערן,
און דער וואָס זײַנע וועגן זײַנען קרום, וועט פאַלן
מיט איין מאָל.

19 דער וואָס באַאַרבעט זײַן ערד וועט האָבן ברויט
צו זאַט,
און דער וואָס יאָגט זיך נאָך פּוסטע זאַכן וועט זאַט
זײַן מיט דלות.

20 אַן ערלאַכער מענטש קריגט פיל ברכות,
אָבער דער וואָס וויל גיך רײַך ווערן וועט ניט
אָפּקומען גלאַט.

21 פון שאַנעווען קומט ניט אַרויס קיין גוטס,
אָבער אום אַ שטיקל ברויט פאַרזינדיקט זיך דער
מענטש.

22 פאַרהאַוועט נאָך רײַכטום איז אַ מענטש אַ ניט
פאַרגינער,
און ער ווייס ניט אַז די נויט וועט קומען אויף אים.

23 דער וואָס שטראָפט עמיצן, וועט שפּעטער געפינען
מער חן

ווי דער וואָס האָט אַ גלאַטע צונג.

24 דער וואָס באַגזלט זיין פאָטער און זיין מוטער,
און זאָגט: „עס איז ניט קיין פאַרברעך",
ער איז אַ חבר צו אַ מענטשן אַן אומברענגער.

25 דער וואָס האָט אַ פאַרלאַנגערישע זעל, מאַכט אָן קריג,
אָבער דער וואָס פאַרזיכערט זיך אויף גאָט, ווערט געזעטיקט.

26 דער וואָס איז בטוח אין זיין האַרצן, ער איז אַ נאַר,
און דער וואָס גייט מיט חכמה, וועט אַנטרונען ווערן.

27 דעם וואָס גיט דעם אָרעמאַן וועט ניט פעלן,
אָבער דער וואָס פאַרהוילט זיינע אויגן, וועט קריגן פיל קללות.

28 אַז די רשעים שטייען אויף, באַהאַלטן זיך די מענטשן,
און אַז זיי גייען אונטער, מערן זיך די צדיקים.

כט 1 אַ מענטש אַ געמוסרטער וואָס מאַכט האַרט זיין נאַקן,
וועט פלוצלינג צעבראָכן ווערן אַז קיין היילונג וועט ניט זיין.

2 אַז די צדיקים מערן זיך, פרייט זיך דאָס פאָלק,
אָבער אַז דער רשע געוועלטיקט, זיפצט דאָס פאָלק.

3 אַ מענטש וואָס האָט ליב חכמה, דערפרייט זיין פאָטער,
אָבער דער וואָס חברט זיך מיט זונות, ברענגט אויס דעם פאַרמעג.

4 אַ מלך האַלט אויף מיט גערעכטיקייט דאָס לאַנד,

און דער בעלן אויף מתּנות צעשטערט עס.

5 דער מענטש וואָס חנפעט זײַן חבר,
שפּרייט אויס אַ נעץ פֿאַר זײַנע טריט.

6 אין דעם פֿאַרברעך פֿון דעם שלעכטן מענטשן איז
אַ שטרויכלונג,
אָבער דער צדיק זינגט און איז פֿריילאַך.

7 דער צדיק ווייס דאָס רעכט פֿון די אָרעמע,
דער רשע קימערט זיך ניט צו וויסן.

8 לייט פֿון שפּאָט בלאָזנאויף די שטאָט,
אָבער קלוגע האַלטן אָפּ דעם צאָרן.

9 אַז אַ קלוגער מענטש טענהט מיט אַ נאַרן,
סײַ ער בייזערט זיך, סײַ ער שמייכלט, האָט ער ניט
קיין נחת.

10 בלוטיקע לייט האָבן פֿײַנט דעם אומשולדיקן,
אָבער די רעכטפֿאַרטיקע גאַרן נאָך אים.

11 זײַן גאַנץ געמיט לאָזט אַרויס דער נאַר,
אָבער דער חכם האַלט עס צוריק.

12 אַ געוועלטיקער וואס האָרכט צו גערייד פֿון ליגן,
זײַנען אַלע זײַנע משרתים רשעים.

13 דער אָרעמאַן און דער דריקער שטויסן זיך אָן
איינאַנדער,
אָבער דער דערלײַכטער פֿון בײדענס אויגן איז גאָט.

14 אַ מלך וואָס משפּט מיט אמת די אָרעמע,
וועט זײַן טראָן באַשטיין שטענדיק.

15די רוט און מוסר גיבן חכמה,
און אַ לויזגעלאָזט אינגל ברענגט שאַנד זיין מוטער.

16אַז די רשעים מערן זיך, מערט זיך פאַרברעך,
אָבער די צדיקים וועלן זען זייער מפּלה.

17שטראָף דיין זון, און ער וועט דיר אָנטאָן נחת,
און געבן תּענוג צו דיין זעל.

18אָן אַ זעאונג ווערט דאָס פאָלק פאַרווילדערט,
און דער וואָס היט די תּורה, אַז וויל איז צו אים!

19מיט ווערטער קען אַ קנעכט ניט אויסגעמוסרט ווערן,
וואָרום ער מעג פאַרשטיין, אָבער פאָלגן וועט ער ניט.

20זעסטו אַ מענטשן האַסטיק מיט זיינע ווערטער,
איז דאָ מער האָפענונג פאַר אַ נאַרן ווי פאַר אים.

21דער וואָס פאַרצערטלט פון יוגנט זיין קנעכט,
וועט ער צום סוף ווערן אַן אויבערהאַר.

22אַ צאָרנדיקער מענטש מאַכט אָן קריג,
און אַ כּעסן באַגייט פיל פאַרברעכן.

23די גאַווה פון אַ מענטשן דערנידערט אים,
און דער וואָס איז שפל אין געמיט וועט קריגן כּבוד.

24דער וואָס טיילט זיך מיט אַ גנב, איז אַ שׂונא זיך אַליין:
ער הערט די קללה, און זאָגט ניט אויס.

25מורא פאַר אַ מענטשן לייגט אַ שטרויכלונג,
אָבער דער וואָס פאַרזיכערט זיך אויף גאָט, ווערט
באַשיצט.

26 פיל זוכן דעם פּנים פון דעם געוועלטיקער,
אָבער פון גאָט איז דעם מענטשנס משפּט.
27 אַן אומווערדיקייט ביי די צדיקים איז דער מאַן פון
אומרעכט,
און אַן אומווערדיקייט ביי די רשעים, דער וואָס זיין
וועג איז גלייך.

ל 1 די ווערטער פון אָגור דעם זון פון יָקֶהן; אַ מוסר.
דער מאַן האָט געזאָגט צו איתיאֵלן,
צו איתיאֵלן און אוּכָלן:
2 פאַרוואָר, איך בין פאַרגרעבטער פון איטלאַכן,
און איך האָב ניט קיין פאַרשטאַנדיקייט פון אַ מענטשן,
3 און איך האָב ניט געלערנט קיין חכמה,
אַז דערקענונג פון הייליקן זאָל איך וויסן.
4 ווער איז אַרויף אויפן הימל, און אַראָפּגענידערט?
ווער האָט געזאַמלט דעם ווינט אין זיינע פויסטן?
ווער האָט איינגעבונדן די וואַסערן אין אַ טוך?
ווער האָט אויפגעשטעלט אַלע עקן פון דער ערד?
וואָס איז זיין נאָמען?
און וואָס איז דער נאָמען פון זיין זון, אויב דו ווייסט?

5 איטלאַך וואָרט פון גאָט איז געלייטערט;
ער איז אַ שילד פאַר די וואָס שיצן זיך אין אים.
6 זאָלסט ניט צולייגן צו זיינע ווערטער,
כּדי ער זאָל דיך ניט פאַרהאַלטן, און וועסט בלייבן
אַ ליגנער.

7 צוויי זאַכן בעט איך ביי דיר,

זאָלסט זיי ניט פאַרמיידן פון מיר איידער איך
שטאַרב:
[8]פאַלשקייט און ווערטער פון ליגן דערווייטער פון
מיר;
ניט אָרעמקייט און ניט עשירות זאָלסטו מיר געבן,
שפּייז מיך מיט ברויט פאַר מיין אויסקומעניש;
[9]כּדי איך זאָל ניט ווערן צו זאַט,
און לייקענען, און זאָגן: ווער איז גאָט?
און כּדי איך זאָל ניט ווערן צו אָרעם,
און גנבען, און אָנרירן דעם נאָמען פון מיין גאָט.

[10]זאָלסט ניט פאַרמסרן אַ קנעכט פאַר זיין האַר,
וואָרום ער וועט דיך שילטן, און וועסט זיך
פאַרשולדיקן.

[11]פאַראַן אַ דור וואָס שילט זיין פאָטער,
און בענטשט ניט זיין מוטער.
[12]פאַראַן אַ דור ריין אין זיינע אויגן,
און פון זיין קויט ניט אָפּגעוואַשן.
[13]פאַראַן אַ דור– ווי הויך זיינען זיינע אויגן!
און זיינע ברעמען ווי אויפגעהויבן!
[14]פאַראַן אַ דור וואָס זיינע ציין זיינען שווערדן,
און זיינע באַקציינער, מעסערס,
צו פאַרצערן די אָרעמע אויסן לאַנד,
און די אביונים פון צווישן מענטשן.

[15]פון עֲלוּקָהן: פאַראַן צוויי טעכטער: „גיב! גיב!"
פאַראַן דריי וואָס ווערן ניט זאַט,
פיר וואָס זאָגן ניט „גענוג":

16 די אונטערערד, די מאַכט פון דער פרוי,
די ערד וואָס ווערט ניט זאַט מיט וואַסער,
און דאָס פייער וואָס זאָגט ניט „גענוג".

17 דאָס אויג וואָס שפּאָט פון אַ פאָטער,
און פאַראַכט צו געהאָרכן אַ מוטער,
זאָלן עס אויספּיקן די ראָבן פון טאָל,
און זאָלן עס אויפעסן די קינדער פון אָדלער.

18 פאַראַן דריי וואָס זיינען פאַרהוילן פון מיר,
יאָ, פיר וואָס איך פאַרשטיי זיי ניט:
19 דער וועג פון אָדלער אין הימל,
דער וועג פון דער שלאַנג אויף אַ פעלז,
דער וועג פון אַ שיף אין מיטן ים,
און דער וועג פון אַ מאַן מיט אַ יונגפרוי.

20 אַזוי איז דער שטייגער פון אַ פרוי אַ נואפטע:
זי עסט און ווישט אָפּ איר מויל,
און זאָגט: איך האָב ניט געטאָן קיין בייז.

21 אונטער דרייען ציטערט די ערד,
יאָ, אונטער פירן קען זי ניט אויסהאַלטן:
22 אונטער אַ קנעכט, אַז ער ווערט אַ מלך,
און אַ מנוול, אַז ער האָט ברויט צו זאַט;
23 אונטער אַ מיאוסער, אַז זי קריגט אַ מאַן,
און אַ דינסט, אַז זי ירשעט איר האַרנטע.

24 פיר זיינען די קלענסטע אויף דער ערד,
און זיי זיינען די קליגסטע חכמים:
25 די מוראַזשקעס זיינען אַ פאָלק ניט שטאַרק,
און זיי גרייטן אָן אום זומער זייער שפּייז;

26 די קיניגלס זיינען אַ פאָלק ניט מאַכטיק,
און זיי מאַכן אין פעלז זייער הויז;
27 ניטאָ קיין מלך ביי די היישעריקן,
און זיי גייען אַרויס אין מחנות אַלע;
28 די שפין קענסטו מיט די הענט אָננעמען,
און זי איז אין קיניגלאַכע פּאַלאַצן.

29 דריי האָבן אַ שיינעם טראָט,
יאָ, פיר גייען שיין:
30 דער לייב, דער שטאַרקסטער צווישן די חיות,
וואָס קערט זיך ניט אָפּ פאַר קיינעם;
31 דער יאַכטהונט, און דער באָק;
און דער מלך, וואָס ניטאָ קעגן אים קיין באַשטאַנד.

32 אויב דו האָסט זיך פאַרמיאוסט דורך איבערנעמען זיך,
איז, אויב דו ביסט איבערלייגט, טו די האַנט אויפן
מויל.
33 וואָרום דריקן מילך ברענגט אַרויס פּוטער,
און דריקן די נאָז ברענגט אַרויס בלוט,
און דריקן צאָרן ברענגט אַרויס קריג.

לא 1 די ווערטער פון מלך למואל, אַ מוסר וואָס זיין
מוטער האָט אים געלערנט.
2 ניין, מיין זון! און ניין, זון פון מיין לייב,
און ניין, זון פון מיינע נדרים;
3 זאָלסט ניט אַוועקגעבן אויף ווייבער דיין כוח,
און דיינע וועגן אויף וואָס ברענגט אום מלכים.
4 ניט פאַר מלכים, למואל,
ניט פאַר מלכים איז טרינקען וויין,

און ווי פאַר פירשטן געטראַנק!
5 כּדי זיי זאָלן ניט טרינקען און פאַרגעסן דאָס געזעץ,
און פאַרדרייען דעם משפּט פון אַלע געדריקטע.
6 גיט געטראַנק צום פאַרלאָרענעם,
און וויין צו די פאַרביטערטע אין געמיט.
7 זאָל ער טרינקען און פאַרגעסן זיין אָרעמקייט,
און זיין מאַטערניש מער ניט געדענקען.
8 עפן דיין מויל פאַר דעם שטומען,
פאַר דעם רעכט פון אַלע פאַרגייִקע.
9 עפן דיין מויל, משפּט מיט גערעכטיקייט,
און טו רעכט דעם אָרעמאַן און דעם אביון.

א 10 אַן אֵשֶׁת־חיל ווער קען געפינען?
און העכער פון פערל איז איר ווערט.
ב 11 דאָס האַרץ פון איר מאַן פאַרזיכערט זיך אויף איר,
און אים פעלט ניט קיין אײַנקום.
ג 12 זי טוט אים גוטס און ניט שלעכטס,
אַלע טעג פון איר לעבן.
ד 13 זי זוכט אויף וואָל און פלאַקס,
און אַרבעט מיט אירע ווילִיקע הענט.
ה 14 זי איז אַזוי ווי די האַנדלשיפן,
פון דער ווייטן ברענגט זי איר ברויט.
ו 15 און זי שטייט אויף ווען נאָך נאַכט,
און גרייט צו שפּייז פאַר איר הויזגעזינט,
און די אויסקומעניש פאַר אירע דינסטמיידלאַך.
ז 16 זי פאַרטראַכט אַ פעלד, און קויפט עס,
פון דער פרוכט פון אירע הענט פלאַנצט זי אַ
ווייַנגאָרטן.

ח 17זי גורט אָן מיט קראַפט אירע לענדן,
אין זי שטאַרקט אירע אָרעמס.
ט 18זי מערקט אַז איר פאַרדינסט איז גוט,
ניט פאַרלאָשן ביי נאַכט ווערט איר ליכט.
י 19אירע הענט לייגט זי צום שפּינראָד,
און אירע האַנטפלעכן האַלטן דעם שפּינדל.
כ 20איר האַנטפלעך שפּרייט זי אויס צום אָרעמאַן,
און אירע הענט שטרעקט זי אויס צום אביון.
ל 21זי האָט ניט מורא ווען איר הויזגעזינט פאַר שניי,
וואָרום איר גאַנץ הויזגעזינט איז אָנגעטאָן אין
רויטגעוואַנט.
מ 22דעקן מאַכט זי זיך,
פיינליינען און פורפל איז איר מלבוש.
נ 23באַקאַנט אין די טויערן איז איר מאַן
ווען ער זיצט מיט די עלטסטע פון לאַנד.
ס 24אַ ליינענטוך מאַכט זי און פאַרקויפט,
און גאַרטלען שטעלט זי צו דעם האַנדלסמאַן.
ע 25שטאַרקייט און שיינקייט איז איר מלבוש,
און זי לאַכט פון שפּעטערדיקן טאָג.
פ 26איר מויל עפנט זי מיט חכמה,
און די לערנונג פון גענאָד איז אויף איר צונג.
צ 27זי קוקט נאָך דעם גאַנג פון איר הויז,
און זי עסט ניט דאָס ברויט פון פוילקייט.
ק 28אירע קינדער שטייען אויף און לויבן זי,
איר מאַן – און ער רימט זי:
ר 29„פיל טעכטער האָבן אויפגעטאָן בריהשאַפט,
אָבער דו שטייגסט זיי אַלע אַריבער".

ש 30 חן איז אַן אָפּנאַר, און שיינקייט איז נישטיק,
אַ גאָטספּאָרכטיקע ווײַב, זי זאָל געריִמט ווערן.
ת 31 גיט איר פֿון דער פּרוכט פֿון אירע הענט,
און זאָלן אירע מעשׂים זי רימען אין די טויערן.

איוב

אִיוֹב

אִיוֹבס גליק און רײַכקײט און די אומגליקן וואָס קומען אויף אים.	א	1
אִיוֹב שילט זײַן טאָג.	ג	1
אֶלִיפַז דער תֵּימָני ענטפערט אים.	ד	1
אִיוֹבס ענטפער.	ו	1
בִּלְדַד דער שוּחי ענטפערט אִיוֹבן.	ח	1
אִיוֹבס ענטפער.	ט	1
צוֹפַר דער נַעֲמָתי ענטפערט אִיוֹבן.	יא	1
אִיוֹבס ענטפער.	יב	1
אֶלִיפַז דער תֵּימָני ענטפערט אִיוֹבן.	טו	1
אִיוֹבס ענטפער.	טז	1
בִּלְדַד דער שוּחי ענטפערט אִיוֹבן.	יח	1
אִיוֹבס ענטפער.	יט	1
צוֹפַר דער נַעֲמָתי ענטפערט אִיוֹבן.	כ	1
אִיוֹבס ענטפער.	כא	1
אֶלִיפַז דער תֵּימָני ענטפערט אִיוֹבן.	כב	1
אִיוֹבס ענטפער.	כג	1
בִּלְדַד דער שוּחי ענטפערט אִיוֹבן.	כה	1
אִיוֹבס ענטפער.	כו	1
אֶלִיהוּ דער זון פון בָּרַכְאֵלן ענטפערט אִיוֹבן.	לב	1
גאָט ענטפערט אִיוֹבן פון שטורעם.	לח	1
אִיוֹב פאַרענטפערט זיך פאַר גאָט.	מב	1
אִיוֹב קומט צוריק צו זײַן גליק און זײַן גדולה.	מב	7

איוב

א 1עס איז געווען אַ מאַן אין לאַנד עוץ וואָס זיין נאָמען איז
געווען איוב; און דערדאָזיקער מאַן איז געווען ערלאַך
און רעכטפאַרטיק, און גאָטספאָרכטיק, און אָפּגעקערט
פון שלעכטס. 2און עס זיינען געבאָרן געוואָרן ביי אים
זיבן זין און דריי טעכטער. 3און זיין אייגנס איז געווען זיבן
טויזנט שאָף, און דריי טויזנט קעמלען, און פינף הונדערט
געשפּאַן רינדער, און פינף הונדערט אייזעלינס, און זייער
אַ סך קנעכט; און דערדאָזיקער מאַן איז געווען גרעסער פון
אַלע קינדער פון מזרח.
4און זיינע זין פלעגן גיין און מאַכן אַ מאָלצייט ביי
איטלאַכן אין הויז אין זיין טאָג, און זיי פלעגן שיקן און רופן
זייערע דריי שוועסטער, צו עסן און צו טרינקען מיט זיי.
5און עס איז געווען, אַז ווי די טעג פון דעם מאָלצייט האָבן זיך
אַרומגעדרייט, אַזוי האָט איוב געשיקט און האָט זיי
געהייליקט, און ער פלעגט זיך פעדערן אין דער פרי, און
אויפברענגען בראַנדאָפּפער לויט דער צאָל פון זיי אַלעמען,
וואָרום איוב האָט געזאָגט: אפשר האָבן מיינע קינדער
געזינדיקט, און זיי האָבן געלעסטערט גאָט אין זייער
האַרצן. אַזוי פלעגט איוב טאָן אַלע מאָל.
6און עס איז געווען דער טאָג, ווען די זין פון גאָט[א] זיינען
געקומען זיך שטעלן פאַר גאָט, און אויך דער שׂטן איז
געקומען צווישן זיי. 7האָט גאָט געזאָגט צום שׂטן: פון וואַנען
קומסטו? האָט דער שׂטן געענטפערט גאָט, און האָט געזאָגט:
פון וואַנדערן איבער דער ערד און פון אַרומגיין אויף איר.

[א] מלאָכים.

[8]האָט גאָט געזאָגט צום שׂטן: האָסטו אַכט געטאָן אויף מײַן
קנעכט איוֹבן, אַז עס איז ניטאָ אַזאַ ווי ער אויף דער ערד,
אַ מאַן ערלאַך און רעכטפאַרטיק, גאָטספאָרכטיק און
אָפּגעקערט פון שלעכטס? [9]האָט דער שׂטן געענטפערט
גאָט, און האָט געזאָגט: איז דען אומזיסט איוב גאָטס־
פאָרכטיק? [10]האָסטו ניט אַרומגעצאַמט אים און זײַן
הויזגעזינט און אַלץ וואָס איז זײַנס רונד אַרום? די אַרבעט
פון זײַנע הענט האָסטו געבענטשט, און זײַן אייגנס איז
פאַרשפּרייט איבערן לאַנד. [11]אָבער שטרעק אַקאָרשט
אויס דײַן האַנט, און ריר אָן עפּעס וואָס איז זײַנס, אויב ער
וועט ניט אין דײַן פּנים דיך לעסטערן. [12]האָט גאָט געזאָגט
צום שׂטן: אָט איז אַלץ וואָס איז זײַנס אין דײַן האַנט, נאָר
אויף אים זאָלסטו ניט אויסשטרעקן דײַן האַנט.
איז דער שׂטן אַרויסגעגאַנגען פון פאַר גאָט.
[13]און עס איז געווען איין טאָג, ווי זײַנע זין און זײַנע
טעכטער עסן און טרינקען ווײַן אין הויז פון זייער עלטסטן
ברודער, [14]אַזוי איז אַ שליח געקומען צו איוֹבן, און האָט
געזאָגט: די רינדער האָבן געאַקערט, און די אייזעלינס
האָבן זיך געפּיטערט לעבן זיי, [15]זײַנען באַפאַלן שבֿאָער,
און האָבן זיי צוגענומען, און די יונגען האָבן זיי דערשלאָגן
מיטן שאַרף פון שווערד, און נאָר איך אַליין בין אַנטרונען
געוואָרן דיר אָנצוזאָגן. [16]ווי דער רעדט נאָך, אַזוי איז
אָנגעקומען אַן אַנדערער, און האָט געזאָגט: אַ פײַער פון
גאָט איז אַראָפּגעפאַלן פון הימל, און האָט אָנגעצונדן די
שאָף און די יונגען, און האָט זיי פאַרצערט, און נאָר איך
אַליין בין אַנטרונען געוואָרן דיר אָנצוזאָגן. [17]ווי דער
רעדט נאָך, אַזוי איז אָנגעקומען אַן אַנדערער, און האָט
געזאָגט: כּשׂדים האָבן געמאַכט דרײַ מחנות, און זײַנען

אָנגעפאַלן אויף די קעמלען, און האָבן זיי צוגענומען, און די
יונגען האָבן זיי דערשלאָגן מיטן שאַרף פון שווערד, און נאָר
איך אַליין בין אַנטרונען געוואָרן דיר אָנצוזאָגן. 18ווי דער
רעדט נאָך, אַזוי איז אָנגעקומען אַן אַנדערער, און האָט
געזאָגט: דיינע זין און דיינע טעכטער האָבן געגעסן און
געטרונקען וויין אין הויז פון זייער עלטסטן ברודער,
19ערשט אַ גרויסער ווינט איז אָנגעקומען פון דער זייט פון
מדבר, און האָט אָנגעכאַפּט די פיר ווינקלען פון הויז, און
עס איז אַיינגעפאַלן אויף די יונגעלייט, און זיי זיינען
געשטאָרבן, און נאָר איך אַליין בין אַנטרונען געוואָרן דיר
אָנצוזאָגן.
20איז איוב אויפגעשטאַנען, און האָט צעריסן זיין מאַנטל,
און האָט אָפּגעשאָרן זיין קאָפּ, און איז געפאַלן אויף דער
ערד, און האָט זיך געבוקט. 21און ער האָט געזאָגט:

נאַקעט בין איך אַרויסגעגאַנגען פון מיין מוטערס לייב,
און נאַקעט וועל איך זיך אומקערן אַהין;
גאָט האָט געגעבן, און גאָט האָט צוגענומען,
געלויבט זאָל זיין דער נאָמען פון גאָט.

22ביי אַלעם דעם האָט איוב ניט געזינדיקט, און ניט
געגעבן קיין לעסטערונג צו גאָט.

ב 1און עס איז געווען דער טאָג ווען די זין פון גאָט[א] זיינען
געקומען זיך שטעלן פאַר גאָט, און אויך דער שטן איז
געקומען צווישן זיי, זיך צו שטעלן פאַר גאָט. 2האָט גאָט
געזאָגט צום שטן: פון וואַנען קומסטו? האָט דער שטן
געענטפערט גאָט, און האָט געזאָגט: פון וואַנדערן איבער
דער ערד און פון אַרומגיין אויף איר. 3האָט גאָט געזאָגט
צום שטן: האָסטו אַכט געטאָן אויף מיין קנעכט איובן, אַז

[א] מלאָכים.

עס איז ניטאָ אַזאַ ווי ער אויף דער ערד, אַ מאַן ערלעך און
רעכטפאַרטיק, גאָטספאָרכטיק, און אָפּגעקערט פון
שלעכטס? און ער האַלט זיך נאָך אַלץ בײַ זײַן פרומקייט;
און דו האָסט מיך אָנגערעדט אויף אים, אים אומצוברענגען
אומזיסט. 4האָט דער שׂטן געענטפערט גאָט, און האָט
געזאָגט: הויט פאַר הויט, און אַלץ וואָס אַ מענטש האָט,
וועט ער אַוועקגעבן פאַר זײַן נפש. 5אָבער שטרעק אַקאָרשט
אויס דײַן האַנט, און ריר אָן זײַן ביין און זײַן פלייש, אויב ער
וועט ניט אין דײַן פּנים דיך לעסטערן. 6האָט גאָט געזאָגט
צום שׂטן: אָט איז ער אין דײַן האַנט, נאָר זײַן נפש היט.
7איז דער שׂטן אַרויסגעגאַנגען פון פאַר גאָט, און ער האָט
געפּלאָגט איובן מיט אַ בייזן אויסשלאָג פון זײַן פוסטריט ביז
זײַן שאַרבן. 8האָט ער זיך גענומען אַ שערבל זיך צו קראַצן
דערמיט; און ער איז געזעסן אין אַש. 9האָט זײַן ווײַב צו
אים געזאָגט: האַלטסט זיך נאָך אַלץ בײַ דײַן פרומקייט?
לעסטער גאָט, און שטאַרב. 10האָט ער צו איר געזאָגט:
אַזוי ווי עס רעדט איינע פון די נידערטרעכטיקע רעדסטו.
זאָלן מיר דאָס גוטע יאָ אָננעמען פון גאָט, און דאָס שלעכטע
זאָלן מיר ניט אָננעמען? בײַ אַלעם דעם האָט איוב ניט
געזינדיקט מיט זײַנע ליפּן.
11און איובס דרײַ גוטע פרײַנט האָבן געהערט פון
אַלדעמדאָזיקן בייז וואָס איז געקומען אויף אים, און זיי
זײַנען געקומען איטלאַכער פון זײַן אָרט, אֶליפַז דער תֵּימָני,
און בִּלְדַד דער שוּחִי, און צוֹפַר דער נַעֲמָתִי; און זיי האָבן
אָפּגערעדט אין איינעם צו גיין אים באַדויערן און אים
טרייסטן. 12און אַז זיי האָבן אויפגעהויבן זייערע אויגן פון
דער ווײַטן, האָבן זיי אים ניט דערקענט, און זיי האָבן
אויפגעהויבן זייער קול און האָבן געוויינט; און זיי האָבן

איטלאַכער צעריסן זיין מאַנטל, און געוואָרפן שטויב איבער
זייערע קעפּ צום הימל. 13און זיי זיינען געזעסן מיט אים
אויף דער ערד זיבן טעג און זיבן נעכט, און קיינער האָט
ניט גערעדט צו אים אַ וואָרט, וואָרום זיי האָבן געזען אַז
דער ווייטאָק איז זייער גרויס.

ג 1דערנאָך האָט איוב געעפנט זיין מויל, און האָט
געשאָלטן זיין טאָג. 2און איוב האָט זיך אָפּגערופן, און
האָט געזאָגט:
3אונטערגיין זאָל דער טאָג
וואָס איך בין אין אים געבאָרן געוואָרן,
און די נאַכט וואָס האָט אָנגעזאָגט:
אַ אינגל איז אַנטפאַנגען געוואָרן.
4יענער טאָג זאָל זיין חושך,
ניט פרעגן זאָל אויף אים גאָט פון אויבן,
און ניט שיינען זאָל אויף אים אַ ליכטיקייט.
5צונעמען פאַר זיך זאָלן אים חושך און טויטשאָטן,
אַ וואָלקעניש זאָל רוען אויף אים,
כמאַרעס פון טאָג זאָלן אים שרעקן.
6יענע נאַכט, אַ שטאָקפינצטערניש זאָל זי נעמען,
זי זאָל זיך ניט פרייען אין די טעג פון יאָר,
אין דער צאָל פון חדשים זאָל זי ניט אַריינגיין.
7אָט יענע נאַכט זאָל זיין וויסט,
ניט קומען אין איר זאָל אַ געזאַנג.
8פלוכן זאָלן זי די וואָס שילטן דעם טאָג,
די וואָס זיינען גרייט דעם לויתן אויפצוּוועקן.
9פינצטער זאָלן ווערן אירע אָוונטשטערן,
זי זאָל האָפן אויף ליכט, און ניטאָ,

און ניט אָנזען די ברעמען פון פרימאָרגן.
10 ווײַל זי האָט ניט פאַרשלאָסן די טירן פון מײַן
מוטערלײַב,
און פאַרבאָרגן מאַטערניש פון מײַנע אויגן.

11 פאַרוואָס בין איך ניט פון טראַכט געשטאָרבן?
אַרויס פון לײַב און פאַרגאַנגען?
12 אַלמאַי האָבן מיך קני צוגענומען?
און נאָכוואָס בריסט, איך זאָל זויגן?
13 וואָרום איך וואָלט אַצונד געלעגן און געווען שטיל,
איך וואָלט געשלאָפן, איך וואָלט רו געהאַט
דענסמאָל;
14 מיט מלכים און יוֹעֲצים פון דער ערד,
וואָס פאַרבויען וויסטענישן פאַר זיך;
15 אָדער מיט שָׂרוֹת וואָס האָבן גאָלד,
וואָס פילן זײַערע הײַזער מיט זילבער.
16 אָדער איך וואָלט גאָר ניט געווען, ווי אַ
באַהאַלטענער מַפּיל,
ווי קינדער וואָס האָבן דעם שײַן ניט געזען.
17 דאָרט הערן אויף די רשעים צו רודערן,
און דאָרט רוען די מידע אָן כּוח.
18 אין אײנעם באַרוט זײַנען די געפאַנגענע,
זײ הערן ניט דעם קָול פון אַ דריקער.
19 קלײן און גרויס איז דאָרטן,
און דער קנעכט איז פרײַ פון זײַן האַר.

20 פאַרוואָס גיט ער ליכט דעם וואָס מאַטערט זיך,
און לעבן די פאַרביטערטע אין געמיט?

21די וואָס האַרן אויפן טויט, און ער קומט ניט,
און זיי אַקערן נאָך אים מער ווי נאָך אוצרות;
22די וואָס וואָלטן זיך פרייען מיט שׂמחה,
וואָס וואָלטן קוועלן, אַז זיי וואָלטן געפינען דעם קבר;
23צו דעם מאַן וואָס זיין וועג איז פאַרבאָרגן,
און גאָט האָט פאַרצאַמט פאַר אים?
24וואָרום גלייך ווי מיין ברויט קומט מיין זיפצן,
און אַזוי ווי וואַסער גיסן זיך מיינע געשרייען.
25וואָרום די אַנגסט וואָס איך האָב געאַנגסט איז מיר אָנגעקומען,
און וואָס איך האָב געפאָרכט איז מיר געשען.
26איך האָב קיין שלווה און קיין רו און קיין מנוחה ניט,
און ציטערניש איז געקומען.

ד 1האָט געענטפערט אֶליפַז דער תּימָני, און האָט געזאָגט:
2אַז מע פּרוּווט אַ וואָרט צו דיר וועט דיך פאַרדריסן?
אָבער ווער קען זיך איינהאַלטן פון רייד?
3זע, האָסט געלערנט פילן,
און שלאַפע הענט פלעגסטו שטאַרקן.
4דעם געשטרויכלטן פלעגן אויפשטעלן דיינע רייד,
און געבייגטע קני פלעגסטו פעסטיקן.
5אָבער אַצונד קומט עס צו דיר, ווערסטו אָפּהענטיק,
עס רירט דיך אָן, און ווערסט דערשראָקן.
6איז ניט דיין גאָטספאָרכטיקייט דיין ביטחון,
דיין האָפענונג די ערלאַכקייט פון דיינע וועגן?
7דערמאָן זיך נאָר, ווער איז אומשולדיק אונטערגעגאַנגען?

אונ ווו זיינען רעכטפאַרטיקע פאַרטיליגט געוואָרן?
8 ווערליק איך האָב געזען, איז די וואָס אַקערן אומרעכט,
און זייען אומגליק, זיי שניידן עס.
9 פון דעם הויך פון גאָט גייען זיי אונטער,
און פון דעם אָטעם פון זיין צאָרן ווערן זיי פאַרלענדט.
10 אַ געבריל פון לייב, אַ קול פון ווילדלייב—
אָבער די ציין פון די יונגלייבן ווערן צעבראָכן;
11 דער אַלטער לייב גייט אויס אָן שפּייז,
און די קינדער פון דער לייבנטע ווערן צעשפּרייט.

12 און צו מיר פלעגט אַ וואָרט זיך פאַרגנבען,
און מיין אויער האָט פאַרנומען אַ קווינט דערפון.
13 אין געדאַנקען, פון זעאונגען פון דער נאַכט,
ווען אַ טיפער שלאָף פאַלט אויף מענטשן,
14 האָט מיך אַ פּחד געטראָפן און אַ ציטערניש,
און האָט אַלע מיינע ביינער צעשוידערט.
15 און אַ גייסט פלעגט פאַר מיין פּנים אַריבער;
קאַפּויר שטעלן פלעגט עס די האָר פון מיין לייב.
16 ער פלעגט שטיין, אָבער איך פלעג ניט דערקענען זיין אָנבליק;
אַ געשטאַלט איז געווען פאַר מיינע אויגן;
אַ שטילקייט און אַ שטים פלעג איך הערן:
17 קען אַ מענטש פאַר גאָט זיין גערעכט?
צי קען פאַר זיין באַשעפער ריין זיין אַ מאַן?
18 זע, אין זיינע קנעכט גלויבט ער ניט,
און אין זיינע מלאָכים מערקט ער אַ פאַרזע,

19 היינט ווי שוין די ווערעם אין הייזער פון ליים,
וואָס זייער גרונט איז אין שטויב?
מע צעדריקט זיי גלייך ווי אַ מאָיל.
20 צווישן מאָרגן און אָוונט ווערן זיי צעשטויסן,
אומגעמערקט גייען זיי אונטער אויף אייביק.
21 פאַרוואָר, אָפּגעריסן ווערט זייער געצעלטשטריק
ביי זיי,
זיי שטאַרבן, און אָן חכמה.

ה 1 רוף אַקאָרשט, איז דאָ ווער זאָל דיר ענטפערן?
און צו וועמען פון די הייליקע וועסטו זיך קערן?
2 וואָרום דעם נאַרן הרגעט דער כּעס,
און דעם ניט קלוגן טייט די קנאה.
3 זע איך אַ נאַרן איינגעוואָרצלט,
רוף איך תּיכּף זיין וווינונג פאַרשאָלטן.
4 זיינע קינדער וועלן וויט זיין פון הילף,
און זיי וועלן צעדריקט ווערן אין טויער,
און קיינער וועט ניט מציל זיין.
5 וואָרום זיין שניט וועט דער הונגעריקער אויפעסן,
און ביז פון די דערנער וועט ער עס אַוועקנעמען;
און איינשלינגען וועט די נעץ זייער פאַרמעג.
6 פאַרוואָר, ניט פון שטויב קומט אַרויס אומגליק,
און ניט פון דער ערד שפּראָצט מאַטערניש.
7 נייערט דער מענטש איז צו מאַטערניש געבאָרן;
נאָר היצקעפּ פליען אין דער הייך.
8 אָבער איך וואָלט געזוכט גאָט,
און צו גאָט וואָלט איך געשטעלט מיין טענה;
9 דער וואָס טוט גרויסע זאַכן ניט צו דערפאָרשן,

וונדער אַזש אָן אַ צאָל;
10דער וואָס גיט רעגן אויפן געזיכט פון דער ערד,
און שיקט וואַסער אויפן געזיכט פון די פעלדער;
11ער שטעלט די נידעריקע אין דער הייך,
און די פינצטערע ווערן דערהויבן דורך הילף.
12ער פאַרשטערט די מחשבות פון די ליסטיקע,
אַז זייערע הענט זאָלן ניט אויפטאָן מַמָשות.
13ער פאַנגט קלוגע אין זייער ליסטיקייט,
און די עצה פון די פאַרשפּיצטע ווערט צעטומלט.
14בײ טאָג באַגעגענען זיי פינצטערניש,
און אַזוי ווי בײ נאַכט טאַפּן זיי אין מיטן טאָג.
15און ער העלפט פון דער שווערד–פון זייער מויל,
און פון דעם שטאַרקנס האַנט דעם אביון.
16און דער אָרעמאַן קריגט האָפענונג,
און אומגערעכטיקייט מאַכט צו איר מויל.

17זע, ווויל איז דעם מענטשן וואָס גאָט שטראָפט אים,
און דעם מוסר פון אַלמאַכטיקן זאָלסטו ניט
פאַראַכטן.
18וואָרום ער מאַכט ווי טאָן, און ער פאַרבינדט,
ער פאַרווונדט, און זיינע הענט היילן אויס.
19אין זעקס צרות וועט ער דיך מציל זיין,
און אין זיבן וועט דיך ניט אָנרירן קיין בייז.
20אין הונגער וועט ער דיך אויסלייזן פון טויט,
און אין מלחמה פון דער מאַכט פון שווערד.
21פאַר דער רוט פון דער צונג וועסטו זיין פאַרבאָרגן,
און וועסט ניט מורא האָבן פאַר פאַרוויסטונג, אַז זי
קומט.

22פון פאַרוויסטונג און פון הונגער וועסטו לאַכן,
און פאַר די חיות פון דער ערד וועסטו ניט מורא האָבן.
23וואָרום מיט די שטיינער פון פעלד וועט זיין דיין בונד,
און די חיה פון פעלד וועט זיין שלום מיט דיר.
24און וועסט וויסן אַז דיין געצעלט איז בשלום;
און וועסט נאָכזוכן דיין וווינונג, און ביי דיר וועט ניט פעלן.
25און וועסט וויסן אַז דיין זאָמען וועט זיין פיל,
און דיינע שפּראָצונגען ווי גראָז פון דער ערד.
26וועסט קומען אין פולער עלטער צום קבר,
ווי אַ סטויג קומט אַריין אין זיין צייט.
27זע, דאָס האָבן מיר אויסגעפאָרשט, אַזוי איז דאָס,
הער עס צו, און דו מערק דיר.

ו 1האָט געענטפערט איוב, און האָט געזאָגט:
2ווען געוויגן זאָל געוויגן ווערן מיין כעס,
און מיין בראָך וואָלט מען נעמען אויפן וואָגשאָל באַגלייך!
3וואָרום שווערער פון דעם זאַמד פון ימען וואָלט עס זיין אַצונד;
דרום זיינען מיינע ווערטער צעמישט.
4וואָרום אין מיר זיינען די פיילן פון אַלמאַכטיקן,
וואָס זייער גיפט טרינקט מיין געמיט;
שרעקענישן פון גאָט שטעלן זיך אויס קעגן מיר.
5שרייט דען אַ וואַלדאייזל אויף גראָז?
צי מרוקעט אַן אָקס אויף זיין פוטער?
6ווערט אומבאַטעמטס געגעסן אָן זאַלץ?

צי איז דאָ אַ טעם אין זאַפט פון אַלטיי?
7וואָס מיין זעל האָט ניט געוואָלט אָנרירן,
דאָס זיינען די צושפּייזן פון מיין ברויט.

8הלוואַי קומט אָן מיין פאַרלאַנג,
און מיין האָפענונג גיט גאָט!
9און גאָט וויליקט איין און צעדריקט מיך,
לאָזט לויז זיין האַנט און דערענדיקט מיך!
10וואָלט דאָס נאָך געווען מיין נחמה,
און איך וואָלט געטאַנצט אין יסורים;
זאָל ער זיין אומדערבאַרימדיק:
הגם איך האָב ניט געלייקנט
אָן די ווערטער פון הייליקן.

11וואָס איז מיין כּוח, אַז איך זאָל האָפן?
און וואָס מיין סוף, אַז איך זאָל איינהאַלטן מיין
גערמיט?
12איז דער כּוח פון שטיינער מיין כּוח?
איז מיין לייב פון קופּער?
13איז דען פאַר מיר קיין הילף ניטאָ,
און אַן עצה איז פאַרשטויסן פון מיר?
14דעם וואָס גייט איין קומט רחמנות פון זיין חבר,
אַפילו ער פאַרלאָזט די מורא פאַרן אַלמאַכטיקן.
15מיינע ברידער האָבן געפעלשט ווי אַ טייך,
ווי דער שטראָם פון טייכן וואָס גייען אַוועק,
16וואָס זיינען טונקל פון אייז–
אויף זיי באַהאַלט זיך דער שניי.
17בעת זיי ווערן צעוואַרעמט, ווערן זיי פאַרשוווּנדן,

ווי עס ווערט הייס, צעגייען זיי פון זייער אָרט.
18עס דרייען זיך די וועגן פון זייער וואַנדער,
זיי פאַרגייען אין נישט און ווערן פאַרלאָרן.
19די קאַראַוואַנען פון תֵּימאָ האָבן אויסגעקוקט,
די גיי־מחנות פון שבאָ האָבן געהאָפט אויף זיי,
20אָבער זיי האָבן זיך געשעמט וואָס זיי האָבן זיך
פאַרזיכערט,
זיי זיינען אָנגעקומען ביז אַהין און אין שאַנד געבליבן.
21פאַרוואָר, אַצונד זייט איר מיט אים,
איר האָט דערזען דעם בראָך, און זיך דערשראָקן.
22האָב איך דען געזאָגט: גיט מיר וואָס,
און פון אייער פאַרמעג שענקט פאַר מיר?
23אָדער: מאַכט מיך אַנטרינען פון שׂונאס האַנט,
און פון דער האַנט פון געוואַלטטוער זאָלט איר מיך
אויסלייזן?

24לערנט מיך, און איך וועל שווייגן,
און וואָס איך האָב פאַרזען, גיט מיר צו פאַרשטיין.
25ווי שטאַרק זיינען ריכטיקע ווערטער!
אָבער וואָס באַווייזט דאָס באַווייזן פון אייך?
26רעכנט איר ווערטער פאַר אַ באַווייז,
און פאַר ווינט די רייד פון פאַרצווייפלטן?
27אַפילו אויף אַ יתום וואָלט איר גורל וואַרפן,
און איר וואָלט גראָבן אויף אייער חבר.
28און אַצונד באַווייליקט, קערט אייך צו מיר;
און צי וועל איך אייך אין פּנים ליגן זאָגן?
29קערט אייך אום, איך בעט אייך, זאָל קיין עוולה ניט
געשען;

יאָ, קערט אַייך ווידער אום, איך בין גערעכט דערין.
30 איז אין מיין צונג דאָ אומרעכט?
ציי שפּירט ניט מיין גומען פאַרברעכן?

ז 1 פאַרוואָר, דינסטצייט האָט דער מענטש
אויף דער ערד,
און ווי טעג פון אַ געדונגענעם זיינען זיינע טעג.
2 ווי אַ קנעכט וואָס שמאַכט נאָך שאָטן,
און ווי אַ געדונגענער וואָס האַרט אויף זיין לוין,
3 אַזוי האָב איך מיר צוגעטיילט געקריגן חדשים פון
אומגליק,
און נעכט פון מאַטערניש האָט מען מיר צוגעציילט.
4 אַז איך לייג זיך, זאָג איך: ווען וועל איך אויפשטיין?
און די נאַכט ציט זיך, און איך ווער זאַט מיט וואַרפעניש
ביזן פרימאָרגן.
5 מיין לייב איז באַקליידט מיט ווערעם און שטיקער
ערד,
מיין הויט פּלאַצט און ווערט צעקראָכן.
6 מיינע טעג זיינען פלינקער פון אַ וועבשיפל,
און ווערן פאַרלענדט אָן אַ האָפענונג.
7 געדענק, אַז אַ הויך איז מיין לעבן,
מיין אויג וועט ניט אָנזען מער גוטס.
8 מיך וועט מער ניט אָנקוקן דאָס אויג פון מיין זעער,
דיינע אויגן זיינען אויף מיר, און שוין בין איך ניטאָ.
9 פאַרלענדט ווערט אַ וואָלקן און פאַרגייט,
אַזוי דער וואָס נידערט אין אונטערערד, וועט
ניט אַרויפקומען.
10 ער וועט זיך מער ניט אומקערן אין זיין הויז,

און זיין אָרט וועט אים מער ניט קענען.

11 דרומעך וועל איך ניט פאַרמיידן מיין מויל,
איך וועל רעדן אין דער קלעמעניש פון מיין געמיט,
איך וועל קלאָגן אין דער ביטערקייט פון מיין זעל.
12 בין איך אַ ים, אָדער אַ ים־חיה,
וואָס דו שטעלסט אַ וואַך איבער מיר?
13 אַז איך זאָג: מיין בעט וועט מיך טרייסטן,
מיין געלעגער וועט מיטטראָגן מיין קלאָג,
14 שרעקסטו מיך מיט חלומות,
און מיט זעאונגען גרוילסטו מיך.
15 און מיין זעל וויל בעסער דערוואַרגעניש,
טויט, איידער דידאָזיקע ביינער מיינע.
16 מיר איז נמאס; איך וועל אייביק ניט לעבן,
לאָז אָפּ פון מיר, וואָרום אַ הויך זיינען מיינע טעג.
17 וואָס איז דער מענטש, אַז דו זאָלסט אים גרייסן,
און אַז דו זאָלסט לייגן אויף אים דיין האַרץ,
18 און אים דערמאָנען אַלע פרימאָרגן,
אַלע רגע אים פּרוּוון?
19 ווי לאַנג וועסטו זיך ניט אָפּקערן פון מיר?
מיך ניט אָפּלאָזן ביז איך שלינג אַראָפּ מיין שפּייאַכץ?
20 אַז איך זינדיק, וואָס טו איך דיר, היטער פון דעם מענטשן?
פאַרוואָס האָסטו מיך געמאַכט פאַר דיין צילברעט,
אַז איך בין געוואָרן זיך אַליין צו לאַסט?
21 און וואָס פאַרגיסטו ניט מיין פאַרברעך,
און טוסט ניט אָפּ מיין זינד?
וואָרום אַצונד וועל איך ליגן אין שטויב,

און וועסט מיך זוכן, און איך וועל ניט זיין.

ח 1האָט געענטפערט בִלדַד דער שוחי, און האָט
געזאָגט:
2ביז וואַנען וועסטו רעדן דאָסדאָזיקע,
און ווי אַ שטאַרקער ווינט וועלן זיין די ווערטער פון
דיין מויל?
3וועט דען גאָט פאַרדרייען דעם משפט?
און וועט דער אַלמאַכטיקער פאַרדרייען די גע־
רעכטיקייט?
4אַז דיינע קינדער האָבן געזינדיקט צו אים,
האָט ער זיי אַוועקגעשיקט פאַר זייער פאַרברעך.
5אַז דו וואָלסט זוכן גאָט,
און צום אַלמאַכטיקן בעטן,
6אַז דו וואָלסט זיין ריין און רעכטפאַרטיק,
וואָלט ער אַצונד זיך דערוועקן פאַר דיר,
און גאַנץ מאַכן דיין גערעכטע וווינונג.
7און אויב דיין אָנהייב וועט זיין קליין,
וועט דיין סוף זיין זייער גרויס.

8וואָרום פרעג אַקאָרשט דעם פריערדיקן דור,
און מערק וואָס זייערע עלטערן האָבן אויסגעפאָרשט–
9וואָרום מיר זיינען פון נעכטן, און ווייסן גאָרנישט,
ווייל אַ שאָטן זיינען אונדזערע טעג אויף דער ערד–
10פאַרוואָר, זיי וועלן דיך לערנען, זיי וועלן דיר זאָגן,
און פון זייער האַרצן אַרויסברענגען ווערטער.
11קען אויסוואַקסן ראָר אָן אַ זומפּ?
קען גרויס ווערן טייכגראָז אָן וואַסער?

12נאָך איז עס אין זיין גרינקייט, ניט אָפּגעשניטן,
און ווי גאָרע היי ווערט עס פאַרטריקנט.
13אַזוי זיינען די וועגן פון אַלע גאָטפאַרגעסער,
און די האָפענונג פון דעם זינדיקן גייט אונטער.
14וואָרום זומערפאָדים איז זיין פאַרזיכערונג,
און שפינוועבס זיין ביטחון.
15ער לענט זיך אָן אויף זיין הויז, אָבער עס האָט ניט קיין באַשטאַנד,
ער האַלט זיך דעראָן, אָבער עס בלייבט ניט שטיין.
16זאַפטיק איז ער פאַר דער זון,
און איבער זיין גאָרטן גייט אַרויס זיין שפּראָץ.
17אין אַ הויפן פלעכטן זיך זיינע וואָרצלען,
צווישן שטיינער רייסט ער זיך דורך.
18אָבער פאַרטיליגט מען אים פון זיין אָרט,
פאַרלייקנט ער אים: איך האָב דיך ניט געזען.
19אָט דאָס איז די פרייד פון זיין וועג,
און פון דער ערד שפּראָצט אַן אַנדערער אַרויס.
20זע, גאָט פאַראַכט ניט דעם אומשולדיקן,
און וועט ניט אויפהאַלטן די האַנט פון דעם שלעכטסטוער;
21ביז ער וועט אָנפילן מיט געלעכטער דיין מויל,
און דיינע ליפּן מיט שאַלונג.
22דיינע שׂונאים וועלן זיך אָנקליידן מיט שאַנד,
און דאָס געצעלט פון די רשעים וועט מער ניט זיין.

ט 1האָט געענטפערט איוב, און האָט געזאָגט:
2אמת, איך ווייס אַז אַזוי איז עס;
און ווי קען אַ מענטש גערעכט זיין קעגן גאָט?

3 אַז ער זאָל װעלן זיך קריגן מיט אים,
װאָלט ער אים ניט געקענט ענטפערן אײנס פון טױזנט.
4 קלוג אין האַרצן, און שטאַרק אין כּוח—
װער קען זיך עַקשנען קעגן אים און אַרױס גאַנץ?
5 דער װאָס רוקט איבער בערג, און זײ מערקן ניט,
װען ער קערט זײ איבער אין זײן צאָרן.
6 דער װאָס טרײסלט אױף די ערד פון איר אָרט,
אַז אירע זײלן ציטערן.
7 דער װאָס הײסט דער זון, און זי שײנט ניט,
און די שטערן פאַרחתמעט ער.
8 ער האָט אױסגעשפּרײט די הימלען אַלײן,
און ער טרעט אױף די הײכן פון ים.
9 ער האָט געמאַכט דעם בערשטערן,
דעם אָריאָן און דעם זיבנשטערן,
און די קאַמערן פון דָרום.
10 ער טוט גרױסע זאַכן אַזש ניט צו דערפאָרשן,
און װוּנדער אַזש אָן אַ צאָל.
11 אָט גײט ער מיר פאַרבײ, און איך זע ניט,
און ער ציט דורך, און איך מערק אים ניט.
12 אָט כאַפּט ער אַװעק – װער קען אים אָפּהאַלטן?
װער קען אים זאָגן: װאָס טוסטו?
13 גאָט קערט ניט אָפּ זײן צאָרן;
אונטער אים האָבן זיך געבױגן די העלפער פון רַהב.
14 הײנט װי שױן קען איך אים ענטפערן,
קלײבן מײנע װערטער קעגן אים?
15 װאָס אַפילו איך זאָל גערעכט זײן, קען איך ניט
ענטפערן;
בעטן מוז איך זיך בײ דעם װאָס משפּט מיך.

16אַפילו איך זאָל רופן און ער זאָל ענטפערן,
וואָלט איך ניט גלויבן אַז ער האָט פאַרנומען מיין
קול.
17ער וואָס צערייבט מיך מיט שטורעמווינט,
און מערט מיינע ווונדן אומזיסט.
18ער לאָזט מיך מיין אָטעם ניט אָפּציען,
נייערט ער זעטיקט מיך מיט ביטערנישן.
19אויב אין כּוח, איז ער מאַכטיקער,
און אויב אויף אַ משפּט: „ווער קען מיך לאָדן?"
20אַפילו איך זאָל זיין גערעכט, וועט מיין מויל מיך
פאַרשולדיקן;
איך מעג זיין אומשולדיק, וועט ער מיך מאַכן פאַר
קרום.

21איך בין אומשולדיק;
מיך אַרט ניט מיין נפש,
מיר איז נמאס מיין לעבן.
22עס איז אַלץ איינס, דרום זאָג איך:
דעם אומשולדיקן אַזוי ווי דעם רשע פאַרלענדט ער.
23ווען די רוט טייט פּלוצלינג,
שפּאָט ער אויף דעם גוֹססן פון די אומשולדיקע.
24די ערד איז איבערגעגעבן אין דער האַנט פון רשע;
דעם פּנים פון אירע ריכטער פאַרדעקט ער;
אויב ניט, ווער דען איז דאָס?
25און מיינע טעג זיינען פלינקער פון אַ לויפער;
זיי זיינען אַנטלאָפן, ניט אָנגעזען גוטס.
26זיי זיינען אַוועק גלייך ווי ראָרשיפן,
ווי אַן אָדלער וואָס שוועבט אויפן עסן.

27 אַז איך זאָג, איך וועל פאַרגעסן מיין קלאָג,
אַוועקוואַרפן מיין אומעטיק פּנים, און זיך
אויפמונטערן,
28 שרעק איך זיך פאַר אַלע מיינע ווייטאָקן,
איך ווייס אַז דו וועסט מיר ניט שענקען.
29 שולדיק מוז איך בלייבן,
טאָ נאָכוואָס זאָל איך מיך מיען אומנישט?
30 אַז איך וואָלט זיך געוואַשן מיט שנייוואַסער,
און גערייניקט מיט לויג מיינע הענט,
31 וועסטו דענסמאָל אין אַ גראָבן מיך אַיינטונקען,
אַז מיינע קליידער וועלן זיך עקלען מיט מיר.
32 וואָרום ניט אַ מענטש ווי איך איז ער, איך זאָל אים
ענטפערן,
מיר זאָלן אין איינעם צום משפּט גיין.
33 ניטאָ צווישן אונדז קיין אַנטשיידער,
וואָס זאָל לייגן זיין האַנט אויף אונדז ביידן.
34 זאָל ער אָפּטאָן פון מיר זיין רוט,
און זיין אימה זאָל מיך ניט שרעקן,
35 וועל איך רעדן, און ניט מורא האָבן פאַר אים;
וואָרום בין איך דען ניט פעסט ביי זיך?

י 1 מיר אַליין עקלט מיין לעבן;
איך וועל פון מיר לויז לאָזן מיין קלאָג,
איך וועל רעדן אין דער ביטערקייט פון מיין זעל.
2 איך וועל זאָגן צו גאָט: זאָלסט מיך ניט שולדיק מאַכן;
לאָז מיך וויסן פאַרוואָס דו קריגסט זיך מיט מיר.
3 איז דיר גוט אַז דו דריקסט,
אַז דו פאַראַכטסט די מי פון דיינע הענט,

אונ דעם באַראָט פון די רשעים באַשײַנסטו?
4זײַנען אויגן פון פלײש בײַ דיר?
צי זעסטו ווי אַ מענטש זעט?
5זײַנען ווי די טעג פון אַ מענטשן דײַנע טעג,
צי דײַנע יאָרן ווי די טעג פון אַ מאַן?
6אַז דו זוכסט מײַן זינד,
און פאָרשסט מײַן חטא,
7הגם דו ווייסט אַז איך בין ניט שולדיק,
נאָר ניטאָ ווער זאָל מציל זײַן פון דײַן האַנט.
8דײַנע הענט האָבן מיך געפורעמט און געמאַכט
מיט אַלעם מיטאַנאַנדער, פון דעסטוועגן ברענגסטו
מיך אום.
9געדענק פאָרט, אַז ווי לײם האָסטו מיך געמאַכט,
און צו שטויב וועסטו מיך אומקערן.
10פאַרוואָר, ווי מילך האָסטו מיך אויסגעגאָסן,
און ווי קעז האָסטו מיך פאַרגליווערט.
11מיט הויט און פלײש האָסטו מיך באַקלײדט,
און מיט בײנער און אָדערן געפלאָכטן.
12לעבן און גענאָד האָסטו מיר באַשערט,
און דײַן אָבאַכט האָט אָפּגעהיט מײַן גײַסט.
13אָבער דאָס האָסטו באַהאַלטן אין דײַן האַרצן,
איך ווייס אַז דאָס האָסטו געהאַט אין זינען:
14אַז איך זינדיק, וועסטו מיך היטן,
און פון מײַן חטא מיך ניט רײן מאַכן.
15אַז איך בין שולדיק, איז ווײ צו מיר,
און בין איך גערעכט, קען איך ניט אויפהייבן דעם
קאָפּ,
זאַט מיט שאַנד, און זעענדיק מײַן פּײַן.

16און הייבט ער זיך אויף, יאָגסטו מיך ווי אַ לייב;
און אַלץ ווידער באַווייסטו זיך משונה קעגן מיר.
17באַנייסט דיינע עדות קעגן מיר,
און מערסט דיין כּעס אויף מיר;
געביטן נאָכאַנאַנד ווערט דער חיל קעגן מיר.

18און נאָכוואָס האָסטו מיך פון טראַכט אַרויסגעצויגן?
איך וואָלט פאַרגאַנגען, און אַן אויג וואָלט מיך ניט
אָנגעזען.
19ווי ניט געווען וואָלט איך געווען;
פון מוטערלייב וואָלט איך צום קבר געבראַכט
געוואָרן.
20מיינע טעג זיינען דאָך ווינציק, טאָ הער אויף,
און טו זיך אָפּ פון מיר, איך זאָל זיך אויפמונטערן
אַ ביסל,
21איידער איך גיי אַוועק זיך ניט אומצוקערן,
אין אַ לאַנד פון חושך און טויטשאָטן,
22אַ לאַנד טונקל ווי די פינצטערניש אַליין,
טויטשאָטן אָן אָרדענונג,
וווּ אַפילו אַז עס שיינט, איז ווי פינצטערניש.

יא 1האָט געענטפערט צופֿר דער נעמתי, און האָט
געזאָגט:
2זאָל דער פילריידעוודיקער בלייבן ניט געענטפערט?
און צי זאָל דער ליפּנמענטש בלייבן גערעכט?
3דיינע פּלוידערייען מאַכן מענטשן שווייגן,
און דו שפּאָטסט, און קיינער האַלט ניט פּאָר.
4און דו זאָגסט: לויטער איז מיין לערנונג,

אונ ריין בין איך אין דיינע אויגן.
5אָבער הלוואַי רעדט גאָט,
און עפנט זיינע ליפּן מיט דיר,
6און דערציילט דיר די פֿאַרבאָרגענישן פֿון קלוגשאַפֿט,
ווי פּילפּאַכיק די חכמה איז,
און וואָלסט וויסן אַז גאָט מאָנט פֿון דיר
ווינציקער ווי דיין זינד.
7ווילסטו די דערפֿאָרשונג פֿון גאָט געפֿינען?
צי דעם ציל פֿון אַלמאַכטיקן געפֿינען?
8עס איז הויך ווי די הימלען, וואָס קענסטו אויפֿטאָן?
טיפֿער פֿון אונטערערד, וואָס קענסטו וויסן?
9לענגער פֿון דער ערד איז די מאָס דערפֿון,
און ברייטער פֿון ים.
10אַז ער גייט פֿאַרביי און פֿאַרשליסט,
אָדער ער זאַמלט איין, ווער קען אים אָפּהאַלטן?
11וואָרום ער ווייס די פֿאַלשע לייט,
און ער זעט דאָס אומרעכט, אָן צומאָל אַ קוק טאָן.
12אָבער דער פּוסטער מענטש וועט קריגן שׂכלא,
ווען אַ יונגער וואַלדאייזל וועט איבערגעבאָרן ווערן
אין אַ מענטשן.

13אַז דו וועסט צוקערן דיין האַרץ,
און אויסשפּרייטן צו אים דיינע הענט—
14אויב אומרעכט איז אין דיין האַנט, דערווייטער עס,
און זאָלסט ניט לאָזן רוען אין דיינע געצעלטן אַן עוולה—
15דענסמאָל וועסטו אויפֿהייבן דיין פּנים אָן אַ פֿלעק,
און וועסט פֿעסט זיין, און ניט מורא האָבן.
16וואָרום די מאַטערניש וועסטו פֿאַרגעסן;

א וואָרטשפּיל: נָבוּב יִלָּבֵב.

ווי וואַסער וואָס איז אַוועק וועסטו עס דערמאָנען.
17 און העלער ווי מיטן טאָג וועט אויפשטיין דיין לעבן,
די פינצטערניש וועט ווי דער מאָרגן ווערן.
18 און וועסט זיין זיכער, ווייל האָפענונג איז דאָ,
און וועסט זיך אַרומקוקן, און ליגן אין זיכערקייט.
19 און וועסט הויערן, און קיינער וועט ניט שרעקן,
און פיל וועלן זוכן דיין לייטזעליקייט.
20 אָבער די אויגן פון די רשעים וועלן אויסגיין,
און אַנטרינונג וועט זיין פאַרלאָרן פון זיי,
און זייער האָפענונג–אַן אויסהויכעניש פון דער נשמה.

יב 1 האָט געענטפערט איוב, און האָט געזאָגט:
2 אמת יאָ, איר זייט די לייט,
און מיט אַייך וועט אָפּשטאַרבן די חכמה!
3 איך האָב אויך פאַרשטאַנדיקייט אַזוי ווי איר,
איך פאַל ניט אַראָפּ קעגן אַייך;
און ביי וועמען איז אַזויוואָס ניטאָ?
4 אַ געלעכטער ביים חבר בין איך געוואָרן–
דער וואָס האָט גערופן צו גאָט, און ער האָט אים געענטפערט;
אַ געלעכטער – דער גערעכטער, דער פרומער.
5 דעם אומגליקלאַכן קומט פאַראַכטונג,
וועדליק די געדאַנקען פון דעם גליקלאַכן,
אַ שטויס – די וואָס זייער פוס גליטשט זיך אויס.
6 בשלווה זיינען די געצעלטן פון די רויבער,
און אין זיכערקייט די וואָס דערצערענען גאָט,
דער וואָס ברענגט זיין גאָט אין זיין פויסט.

7אָבער פֿרעג אַקאָרשט די בהמות, און זיי וועלן דיך
לערנען,
און דעם פֿויגל פֿון הימל, און ער וועט דיר זאָגן;
8אָדער רעד צו דער ערד, און זי וועט דיך לערנען,
און דיר וועלן דערציילן די פֿישן פֿון ים.
9ווער צווישן אַלע דאָזיקע ווייס ניט,
אַז די האַנט פֿון גאָט האָט דאָס געמאַכט?
10אַז אין זיין האַנט איז די זעל פֿון יעטוועדער
לעבעדיקן,
און דער גייסט פֿון יעטוועדער מענטשנס לייב.—
11דאַרף ניט דאָס אויער פּרוּוון ווערטער,
אַזוי ווי דער גומען פֿאַרזוכט זיין שפּייז?
12איז ביי גרייזן די חכמה,
און אין אַריכות־יָמים פֿאַרשטאַנדיקייט?—
13ביי אים איז חכמה און גבורה,
ער האָט עצות און פֿאַרשטאַנדיקייט.
14זע, ער צעשטערט, און עס ווערט ניט אָפּגעבויט,
ער פֿאַרשליסט אַ מענטשן, און עס ווערט ניט געעפֿנט.
15זע, ער פֿאַרהאַלט וואַסערן, און זיי ווערן
אויסגעטריקנט,
און ער שיקט זיי אַרויס, און זיי קערן איבער די ערד.
16ביי אים איז מאַכט און קלוגשאַפֿט,
זיינער איז אי דער פֿאַרפֿירטער אי דער פֿאַרפֿירער.
17ער מאַכט אומגיין די יוֹעצים באַנומענע,
און די ריכטער באַנאַרישט ער.
18די געבונדענע פֿון די מלכים מאַכט ער לויז,
און אויף זייערע לענדן בינדט ער אַ שטריקגאַרטל.
19ער מאַכט אומגיין די כּהנים באַנומענע,

און די מאַכטיקע פֿאַרדרייט ער.
20ער נעמט אָפּ דעם לשון בײַ די באַרײַדעוודיקע,
און דעם שׂכל פֿון די זקנים נעמט ער אַוועק.
21ער גיסט פֿאַראַכטונג אויף פֿירשטן,
און דעם אָנגורט פֿון די שטאַרקע מאַכט ער לויז.
22ער אַנטפּלעקט טיפֿענישן פֿון דער פֿינצטער,
און ברענגט אַרויס אין ליכט דעם שאָטן פֿון טויט.
23ער דערהייכט די פֿעלקער, און ברענגט זיי אונטער,
ער שפּרייט אויס די פֿעלקער, און פֿירט זיי אַוועק.
24ער טוט אָפּ דעם שׂכל פֿון די הויפּטלייט פֿון דעם פֿאָלק פֿון לאַנד,
און מאַכט זיי בלאָנדזשען אין אַ וויסטעניש אָן אַ וועג.
25זיי טאַפּן אין חושך אָן ליכט,
און ער מאַכט זיי וואַקלען ווי אַ שיכּורער.

יג 1זע, אַלץ האָט געזען מײַן אויג,
מײַן אויער האָט געהערט און זיך געמערקט.
2ווי איר ווייסט, ווייס איך אויך,
איך פֿאַל ניט אַראָפּ קעגן אײַך.
3אָבער איך וויל צום אַלמאַכטיקן רעדן,
און טענהן צו גאָט וויל איך.
4איר אָבער זייט שמירער פֿון ליגן,
נישטיקע רופֿאים זייט איר אַלע.
5הלוואַי וואָלט איר שווײַגן געשוויגן,
וואָלט דאָס פֿון אײַך אַ חכמה געווען.
6הערט אַקאָרשט מײַן טענה,
און די קריג פֿון מײַנע ליפּן פֿאַרנעמט.

7 ווילט איר פאַר גאָט רעדן אומרעכט,
און פאַר אים רעדן באַטרוג?
8 ווילט איר זיין פנים שאַנעווען,
צי ווילט איר פאַר גאָט זיך קריגן?
9 וועט גוט זיין אַז ער וועט אײַך אויספאָרשן?
צי ווי מע נאַרט אַ מענטשן וועט איר אים אָפּנאַרן?
10 שטראָפן וועט ער אײַך שטראָפן,
אויב איר וועט אין פאַרבאָרגעניש שאַנעווען.
11 פאַרוואָר, זיין גרויסקייט וועט אײַך דערשרעקן,
און זיין פחד וועט פאַלן אויף אײַך.
12 אײַערע בײַשפּילן זיינען געגליכן צו אַש,
צו הויפנס ליים אײַערע [רייד] הויפנס.

13 לאָזט מיך אָפּ, און איך וועל רעדן,
און זאָל קומען אויף מיר וואָס וויל.
14 מעג זיין וואָס, איך וועל נעמען מיין פלייש אין מיינע
ציין,
און מיין לעבן וועל איך אײַנשטעלן אין מיין האַנט.
15 אָט וועט ער מיך טייטן—איך ריכט זיך אויף אים—
אָבער מיינע וועגן וועל איך אויפווייזן פאַר אים.
16 שוין דאָס וועט מיר זיין אַ הילף,
וואָס פאַר אים קען קיין פאַלשער ניט קומען.
17 הערן הערט־צו מיין וואָרט,
און מיין אַרויסזאָג מיט אײַערע אויערן.
18 אָט, איך בעט אײַך, לייג איך פאָר דעם משפט;
איך ווייס אַז איך וועל זיין גערעכט.
19 ווער איז דער וואָס קען קריגן מיט מיר?
וואָרום דענסמאָל וואָלט איך שווייגן און פאַרגיין.

20 נאָר צוויי זאַכן זאָלסטו ניט טאָן מיט מיר,
דענסמאָל וועל איך פֿאַר דיין פּנים זיך ניט
פֿאַרבאָרגן:
21 דיין האַנט דערווייטער פֿון מיר,
און דיין אימה זאָל מיך ניט שרעקן.
22 און רוף, און איך וועל דיר ענטפֿערן,
צי איך וועל רעדן, און ענטפֿער דו מיר.
23 וויפֿיל האָב איך זינד און חטאים?
מיין פֿאַרברעך און מיין חטא לאָז מיך וויסן.
24 פֿאַרוואָס פֿאַרבאָרגסטו דיין פּנים,
און רעכנסט מיך פֿאַר אַ שׂונא צו דיר?
25 צי אַ געטריבן בלאַטווילסטו איינשרעקן,
און אַ פֿאַרטריקנטן שטרוי ווילסטו נאָכיאָגן?
26 וואָס דו שרייבסט מיר אָן ביטערנישן,
און מאַכסט מיך ירשען די זינד פֿון מיין יוגנט;
27 און טוסט אַריין אין אַ קלאָץ מיינע פֿיס,
און היטסט אַלע מיינע שטעגן;
אַרום מיינע פֿוסטריט גריבלסטו זיך.
28 און איך[א] בין ווי אַ לאָגל וואָס צעקריכט,
ווי אַ בגד וואָס מאָיל האָט אים צעפֿרעסן.

יד 1 דער מענטש, געבאָרן פֿון אַ פֿרוי,
האָט קורצע טעג און זאַט פֿאַרדראָס.
2 ווי אַ בלום קומט ער אַרויס און ווערט פֿאַרשניטן,
און ער אַנטלויפֿט ווי אַ שאָטן און באַשטייט ניט.
3 און אויף אַזעלכן האַלטסטו אָפֿן דיינע אויגן?
און מיך ווילסטו ברענגען צום משפּט מיט דיר?
4 ווער קען מאַכן ריין פֿון אומריין?

[א] אין טעקסט: וְהוּא, און ער.

קיין איינער ניט.
5אויב זיינע טעג זיינען צוגעשניטן,
די צאָל פון זיינע חדשים איז ביי דיר,
גרענעצן האָסטו אים געמאַכט וואָס ער קען ניט
אַריבער,
6קער זיך אָפּ פון אים, כּדי ער זאָל האָבן רו,
ביז ער וועט דערפילן ווי אַ געדונגענער זיין טאָג.

7וואָרום פאַר אַ בוים איז דאָ אַ האָפענונג;
אַז ער ווערט אָפּגעשניטן, באַנייט ער זיך ווידער,
און זיין שפּראָץ הערט ניט אויף.
8אַז אַלט אין דער ערד ווערט זיין וואָרצל,
און אין שטויב שטאַרבט אָפּ זיין שטאַם,
9פון ריח פון וואַסער בליט ער אויף,
און לאָזט ריטלאַך אַרויס ווי אַ פלאַנצונג.
10אָבער אַ מאַן שטאַרבט און פאַלט אַוועק,
און פאַרגאַנגען דער מענטש, און ווו איז ער?
11וואַסערן גייען אַוועק פון ים,
און אַ טייך ווערט אויסגעטריקנט און טרוקן;
12און דער מענטש לייגט זיך און שטייט ניט אויף;
ביז קיין הימל וועט ניט זיין וועלן זיי זיך ניט אויפכאַפּן,
און ניט אויפוואַכן פון זייער שלאָף.
13ווען דו וואָלסט מיך אין אונטערערד באַהאַלטן,
מיך פאַרבאָרגן ביז דיין צאָרן וועט אָפּגיין,
מיר שטעלן אַ צייט, און זיך דערמאָנען אָן מיר!—
14אַז אַ מענטש שטאַרבט, וועט ער דען לעבעדיק ווערן?—
אַלע טעג פון מיין דינסטצייט וואָלט איך געהאַרט
ביז מיין אורלויב וועט קומען.

15 וואָלסט גערופֿן, און איך וואָלט דיר געענטפֿערט,
ווען דו וואָלסט געגלוסט צו דעם ווערק פֿון דײַנע
הענט.
16 אָבער אַצונד ציילסטו מײַנע טריט,
וואַרטסט צומאָל ניט אויף מײַן חטא.
17 פֿאַרחתמעט אין אַ בײַטל איז מײַן פֿאַרברעך,
און דו לייגסט נאָך צו צו מײַן זינד.
18 יאָ פֿאַרוואָר, אַ געפֿאַלענער באַרג צעברעקלט זיך,
און אַ פֿעלז ווערט פֿאַררוקט פֿון זײַן אָרט;
19 וואַסער צערײַבט שטיינער,
אירע פֿלייצונגען שווענקען אַוועק דעם שטויב פֿון
דער ערד;
אַזוי ברענגסטו אונטער די האָפֿענונג פֿון דעם מענטשן.
20 שטאַרקסט אים אייביק איבער, און ער פֿאַרגייט,
פֿאַרענדערסט זײַן פּנים, און שיקסט אים אַוועק.
21 זײַנע קינדער האָבן כּבֿוד, און ער ווייס ניט,
און זיי ווערן צו קליין, און ער מערקט זיי ניט.
22 נאָר זײַן פֿלייש ווייטאָקט אויף אים,
און זײַן זעל טרויערט אויף אים.

טו 1 האָט געענטפֿערט אֶליפַֿז דער תֵּימָני, און האָט
געזאָגט:
2 וועט אַ חכם ענטפֿערן מיט קענשאַפֿט פֿון לופֿט,
און אָנפֿילן מיט מזרח־ווינט זײַן בויך?
3 טענהן רייד וואָס טויגן ניט,
און ווערטער וואָס מע ברענגט קיין נוץ ניט מיט זיי?
4 אויך פֿאַרשטערסטו די גאָטספֿאָרכטיקייט,
און מינערסט די פֿרומקייט פֿאַר גאָט.

5וואָרום דײַן זינד לערנט דײַן מויל,
און קלײַבסט אויס די צונג פון די ליסטיקע.
6דײַן אײגן מויל מאַכט דיך שולדיק, און ניט איך,
און דײַנע ליפּן זאָגן עדות קעגן דיר.

7ביסטו דער ערשטער מענטש געבאָרן געוואָרן?
אָדער ביסטו פאַר די בערג באַשאַפן געוואָרן?
8האָסטו דעם סוד פון גאָט אײַנגעהערט,
און אַוועקגענומען צו זיך די חכמה?
9וואָס אַזוינס ווײסטו, וואָס מיר ווײסן ניט?
פאַרשטײסטו, וואָס בײַ אונדז איז ניטאָ?
10אי אַ גראָער קאָפּ אי אַ גרײז איז דאָ צווישן אונדז,
עלטער פון דײַן פאָטער אין טעג.
11זײַנען דיר ווינציק די טרײסטונגען פון גאָט,
און דאָס וואָרט וואָס איז מילד צו דיר?
12וואָס נעמט דיך דײַן האַרץ,
און וואָס ווינקען דײַנע אויגן,
13אַז דו קערסט קעגן גאָט דײַן גײַסט,
און לאָזסט אַרויס רײד פון דײַן מויל?
14וואָס איז אַ מענטש, אַז ער זאָל זײַן רײן?
און קען דען גערעכט זײַן אַ געבאָרענער פון אַ פרוי?
15זע, אין זײַנע הײליקע גלויבט ער ניט,
און די הימלען זײַנען ניט רײן אין זײַנע אויגן,
16הײנט ווי שוין דער אומווערדיקער און פאַרדאָרבענער,
דער מענטש, וואָס טרינקט אומרעכט ווי וואַסער?

17איך וועל דיר באַשײדן, הער מיר צו,
און וואָס איך האָב געזען וועל איך דערצײלן;

18וואָס די חכמים גיבן איבער—
און פֿאַרהוילן ניט— פֿון זייערע עלטערן,
19וואָס צו זיי אַליין איז געגעבן געוואָרן דאָס לאַנד,
און קיין פֿרעמדער איז ניט דורכגעגאַנגען צווישן זיי.
20אַלע זיינע טעג איז אין ציטערניש דער רשע,
און געציילטע יאָרן זיינען אָנגעברייט דעם געוואַלט־
טוער.
21אַ קול פֿון אַנגסטן איז אין זיינע אויערן:
אין מיטן שלום וועט קומען אַ פֿאַרוויסטער אויף אים.
22ער גלויבט ניט זיך אויסצודרייען פֿון פֿינצטערניש,
און ער איז אויסגעקליבן פֿאַרן שווערד.
23ער וואָגלט אום נאָך ברויט: ווו איז עס?
ער ווייס אַז לעבן אים איז אָנגעברייט דער טאָג פֿון
פֿינצטערניש.
24אים שרעקן אַנגסט און דריקעניש,
זיי כאַפּן אים אָן ווי אַ מלך אָנגעברייט צום קריג.
25ווייל ער האָט אויסגעשטרעקט קעגן גאָט זיין האַנט,
און קעגן אַלמאַכטיקן זיך געשטאַרקט;
26געלאָפֿן קעגן אים מיט אַ [שטאָלצן] האַלדז,
מיט די דיקע רוקנס פֿון זיינע שילדן.
27ווייל ער האָט באַדעקט זיין פּנים מיט זיין פֿעטס,
און אָנגעלייגט פֿלאָסטן אויפֿן לענד;
28און ער האָט באַוווינט פֿאַרוויסטע שטעט,
הייזער וואָס מע זיצט ניט אין זיי,
וואָס זיינען געוועזן אָנגעברייט אויף הויפֿנס.
29ער וועט ניט רייך זיין, און ניט באַשטיין וועט זיין
פֿאַרמעג,
און ניט נייגן וועט זיך צו דער ערד זייער תבואה.

30ער וועט זיך ניט אָפּטאָן פֿון פֿינצטערניש;
זײַן שפּראָץ וועט פֿאַרטריקענען אַ פֿלאַם,
און ער וועט אָפּגעטאָן ווערן דורך אַ הויך פֿון
זײַן[א] מויל.
31זאָל ניט טרויען אויף נישט דער פֿאַרנאַרטער,
וואָרום נישט וועט זײַן זײַן אײַנבײַט.
32אײדער זײַן טאָג קומט, וועט עס דערפֿילט ווערן;
און זײַן צווײַג וועט ניט גרין זײַן.
33ער וועט אָפּשאָקלען ווי אַ ווײַנשטאָק זײַן
אומצײַטיקס,
און אַראָפּוואַרפֿן ווי אַן אײלבערטבוים זײַן בליאונג.
34וואָרום דאָס געזעמל פֿון די זינדיקע בלײַבט וויסט,
און אַ פֿײַער פֿאַרצערט די געצעלטן פֿון שוחד.
35זײ טראָגן אומרעכט און געבערן אומגליק,
און זײער לײַב בריײט אָן פֿאַר זיך אָפּנאַרונג.

טז 1האָט געענטפֿערט איוב, און האָט געזאָגט:
2איך האָב געהערט פֿיל אַזוינס;
צרהדיקע טרײסטער זײַט איר אַלע.
3וועט זײַן אַ סוף צו די ווינטיקע רײד?
אָדער וואָס שפּאַרט דיך אַז דו זאָלסט ענטפֿערן?
4איך וואָלט אויך געקענט רעדן ווי איר
אַז איר וואָלט געווען אויף מײַן אָרט;
איך וואָלט געקניפּט ווערטער אויף אײַך,
און געשאָקלט אויף אײַך מײַן קאָפּ.
5איך וואָלט אײַך געשטאַרקט מיט מײַן מויל,
און דער באַדויער פֿון מײַנע ליפּן וואָלט [אײַך]
געלינדערט.

א גאָט.

6אַז סײ איך רעד, ווערט ניט געמינערט מײן װײטאָק,
און סײ איך הער אויף, גײט ער פון מיר ניט אַוועק;
7פאַרוואָר, אַצונד האָט ער מיך פאַרמאַטערט;
האָסט צעגרוילט מײן גאַנצע געזעלנשאַפט.
8און האָסט מיך צעקנײטשט—
צום עדות איז עס געוואָרן;
און מײן מאָגערקײט שטײט אויף קעגן מיר,
מיר אין פּנים קלאָגט זי אָן.
9זײן צאָרן האָט פאַרצוקט מיט פײנטשאַפט,
ער האָט געקריצט אויף מיר מיט זײנע צײן;
מײן שׂונא שלײפט זײנע אויגן אויף מיר.
10מע שפּאַרט אויף דאָס מויל אויף מיר,
מיט שאַנד פּאַטשט מען מײנע באַקן;
אין אײנעם קלײבן זײ זיך אויף מיר.
11גאָט ענטפערט מיך איבער צום פאַרברעכער,
און אין די הענט פון רשעים וואַרפט ער מיך.
12רואיק בין איך געווען, און ער האָט מיך צעברעקלט,
און מיך אָנגענומען בײם געניק, און מיך צעפּיצלט;
און ער האָט מיך אויפגעשטעלט פאַר זײן צילברעט.
13מיך רינגלען אַרום זײנע שיסער,
ער שפּאַלט מײנע נירן, און דערבאַרימט ניט,
ער גיסט אויס צו דער ערד מײן גאַל.
14ער צעברעכט מיך אַ בראָך אויף אַ בראָך,
ער לויפט קעגן מיר ווי אַ קריגסמאַן.
15זאַק האָב איך אויפגענײט אויף מײן הויט,
און געוועלגערט אין אַש מײן האָרן.
16מײן פּנים איז רויט פון געוויין,
און אויף מײנע ברעמען איז שאָטן פון טויט,

17 פאַר קיין אומרעכט ניט אין מיינע הענט,
בעת מיין תּפילה איז ריין.
18 ערד, זאָלסט ניט צודעקן מיין בלוט,
און זאָל ניט קיין אָרט זיין פאַר מיין געשריי!
19 אַפילו איצט אָט איז אין הימל מיין עדות,
און מיין עדות־זאָגער איז אין דער הייך.
20 מיינע פירשפּרעכער זיינען מיינע געדאַנקען;
צו גאָט טוט טריפן מיין אויג,
21 אַז ער זאָל משפּטן צווישן אַ מאַן מיט גאָט,
ווי צווישן אַ מענטשנקינד און זיין חבר.
22 וואָרום די געציילטע יאָרן גייען,
און איך וועל אַוועק אויף אַ וועג פון וואַנען איך וועל
זיך ניט אומקערן.

יז 1 מיין געמיט איז צעוויטאָקט,
מיינע טעג זיינען פאַרלאָשן,
דער קבר איז פאַר מיר.
2 פאַרוואָר, שפּעטער זיינען מיט מיר,
און אויף זייער ערגערן מוז רוען מיין אויג.
3 קער זיך צו, איך בעט דיך,
זיי עָרֵב פאַר מיר ביי דיר אַליין;
ווער דען זאָל מיר אַ האַנטשלאָג געבן?
4 וואָרום זייער האַרץ האָסטו פאַרבאָרגן פון שׂכל,
צום ריכטיקן טוסטו זיי ניט דערהייבן.
5 דער וואָס מסרט פון חניפה וועגן חברים,
אַזש אויסגיין זאָלן די אויגן פון זיינע קינדער!

6 יאָ, ער האָט מיך געשטעלט פאַר אַ ווערטל ביי לייט,

און צו שפּײַען אין פּנים בין איך געוואָרן.
7און טונקל פון ערגערניש איז מײַן אויג,
און מײַנע גלידער זײַנען ווי אַ שאָטן אַלע.
8די רעכטפאַרטיקע ווערן צעגרוילט דעריבער,
און דער אומשולדיקער ווערט אויפן זינדיקן אויפ־
געבראַכט.
9און דער גערעכטער זאָל אָנהאַלטן זײַן וועג,
און דער וואָס האָט ריינע הענט זאָל מערן
שטאַרקייט!
10איר אַלע אָבער קומט אַקאָרשט ווידער אַהער,
און איך וועל ניט געפינען אַ קלוגן צווישן אײַך.
11מײַנע טעג זײַנען פאַרגאַנגען,
מײַנע געדאַנקען זײַנען צעריסן –
די טראַכטענישן פון מײַן האַרצן.
12נאַכט פאַר טאָג מאַכן זיי:
„נאָנט איז דאָס ליכט ווײַל עס איז פינצטער".
13אַז איך ריכט זיך אויף דער אונטערערד ווי
מײַן הײם,
אין פינצטערניש בעט איך אויס מײַן געלעגער,
14צום קבר רוף איך: „ביסט מײַן פאָטער!"
„מײַן מוטער און מײַן שוועסטער" צום וואָרעם,
15הײַנט וווּ דען איז מײַן האָפענונג?
יאָ, מײַן האָפענונג ווער וועט זי אָנזען?
16צו די ריגלען פון אונטערערד וועט זי נידערן,
ווען אין אײנעם אין שטויב וועלן מיר רוען.

יח 1האָט געענטפערט בּלדד דער שוחי, און האָט
געזאָגט:

2 ביז וואַנען וועט איר מאַכן געיעגן אויף ווערטער?
באַטראַכט, און דערנאָך וועלן מיר רעדן.
3 פאַרוואָס ווערן מיר גערעכנט ווי בהמות,
געהאַלטן פאַר פאַרשטאָפּט אין אײַערע אויגן?
4 דו וואָס פאַרצוקסט זיך אַליין אין דיין צאָרן,
זאָל פון דיינעטוועגן פאַרלאָזט ווערן די ערד,
און אַ פעלז אַוועקגערוקט ווערן פון זיין אָרט?

5 יאָ, דאָס ליכט פון די רשעים וועט פאַרלאָשן ווערן,
און ניט שיינען וועט דער פונק פון זיין פייער.
6 די ליכטיקייט וועט פינצטער ווערן אין זיין געצעלט,
און זיין ליכט וועט פאַרלאָשן ווערן איבער אים.
7 די שפּרייזן פון זיין מאַכט וועלן געענגט ווערן,
און אים וועט אַנידערוואַרפן זיין אייגענע עצה.
8 וואָרום ער ווערט געטריבן פון זיינע פיס אין דער נעץ,
און אויף אַ פאַסטקע גייט ער אום.
9 כאַפּן פאַרן טריט וועט אַ פאַנגנעץ,
פעסט וועט אים האַלטן דער קנופּ.
10 באַהאַלטן אין דער ערד איז אַ שטריק פאַר אים,
און אַ כאַפּשטייג פאַר אים איז אויפן שטעג.
11 רונד אַרום גרוילן אים שרעקענישן,
און זיי יאָגן אים אויף זיינע טריט.
12 הונגעריק וועט זיין זיין אומגליק,
און דער בראָך איז אָנגעברייט בײַ זיין זייט.
13 אויפעסן וועט די גלידער פון זיין לייב,
אויפעסן וועט זיינע גלידער דער בכור פון טויט.
14 אויסגעריסן וועט ווערן פון זיין געצעלט זיין
פאַרזיכערונג,

און עס וועט אים מאַכן שפּרייזן צו דעם מלך פון
שרעקעניש.
15 רוען וועט אין זיין געצעלט ניט זיין האָב;
אויף זיין וווינונג וועט אויסגעשפּרייט ווערן שוועבל.
16 פון אונטן וועלן טריקענען זיינע וואָרצלען,
און פון אויבן וועט פאַרוועלקט ווערן זיין צווייג.
17 זיין זכר גייט אונטער פון דער ערד,
און ער האָט ניט קיין נאָמען דערויסן.
18 מע וועט אים שטויסן פון ליכט אין פינצטערניש,
און פון דער וועלט וועט מען אים פאַרוואָגלען.
19 ער האָט ניט קיין קינד און קיין אייניקל צווישן זיין
פאָלק,
און קיין איבערבלייב אין זיינע וווינונגען.
20 איבער זיין [שטראָף]טאָג ווערן צעגרוילט די שפּע־
טערדיקע,
און די פריערדיקע נעמט אָן אַ שוידער.
21 יאָ, דאָס זיינען די וווינונגען פון דעם פאַרברעכער,
און דאָס איז דער אָרט פון דעם וואָס ווייס ניט פון
גאָט.

יט 1 האָט געענטפערט איוב, און האָט געזאָגט:
2 ביז וואַנען וועט איר באַטריבן מיין זעל,
און מיך צעדריקן מיט ווערטער?
3 שוין צען מאָל אַז איר באַליידיקט מיך,
איר שעמט אייך ניט מיך צו פּייניקן.
4 און אַז איך האָב שוין יאָ פאַרזען,
וועט ביי מיר דאָך בלייבן מיין פאַרזע.
5 אויב איר ווילט אין דער אמת זיך גרייסן קעגן מיר,

און מיר פאַרוואָרפֿן מײַן שאַנד,
6טאָ ווייסט אַז גאָט האָט מיך געקריוודעט,
און זײַן נעץ אַרומגעלייגט אַרום מיר.
7אָט שריי איך געוואַלט, און ווער ניט געענטפערט,
איך רוף, און ניטאָ קיין גערעכטיקייט.
8מײַן וועג האָט ער פאַרצאַמט, אַז איך קען ניט דורכגיין,
און אויף מײַנע שטעגן האָט ער אַ פינצטערניש אַרויפגעטאָן.
9מײַן כבוד האָט ער אויסגעטאָן פון מיר,
און אַראָפּגענומען די קרוין פון מײַן קאָפּ.
10ער צעשטויסט מיך רונד אַרום, אַז איך פאַרגיי,
און ער האָט אויסגעריסן ווי אַ בוים מײַן האָפענונג.
11און ער האָט אָנגעצונדן זײַן צאָרן אויף מיר,
און ער רעכנט מיך פאַר זײַנעם אַ שׂונא.
12אין אײנעם קומען [אויף מיר] זײַנע מחנות,
און זיי טרעטן אויס זייער וועג קעגן מיר,
און זיי לאַגערן אַרום מײַן געצעלט.
13מײַנע ברידער האָט ער דערווײַטערט פון מיר,
און מײַנע באַקענטע זײַנען אין גאַנצן פאַרפרעמדט פון מיר.
14מײַנע קרובים האַלטן זיך צוריק,
און מײַנע גוטע פרײַנט האָבן מיך פאַרגעסן.
15מײַנע הויזווײַנער און מײַנע דינסטן רעכענען מיך פאַר אַ פרעמדן,
אַן אומבאַקענטער בין איך געוואָרן אין זייערע אויגן.
16איך רוף מײַן קנעכט, און ער ענטפערט ניט,
איך בעט זיך בײַ אים מיטן מויל.
17מײַן אָטעם איז צווידער מײַן ווײַב,

און איך פֿאַרעקל די קינדער פֿון מיין לייב.
18 אַפֿילו אינגלאַך פֿאַראַכטן מיך,
איך שטעל זיך, און זיי רעדן מיר אַקעגן.
19 מיך פֿאַראומווערדיקן אַלע מיינע פֿאַרטרויטע,
און די וואָס איך האָב ליב, קערן זיך קעגן מיר.
20 צו מיין הויט און צו מיין פֿלייש איז צוגעקלעפּט מיין געביין,
און איך בין אַרויס מיט די יאַסלעס פֿון מיינע ציין.

21 דערבאַרימט אייך אויף מיר,
דערבאַרימט אייך אויף מיר, איר חברים מיינע,
וואָרום די האַנט פֿון גאָט האָט מיך געטראָפֿן.
22 פֿאַרוואָס רודפֿט איר מיך אַזוי ווי גאָט,
און קענט זיך ניט אָנזעטן מיט מיין פֿלייש?
23 הלוואַי ווערן נאָר אויפֿגעשריבן מיינע ווערטער!
הלוואַי ווערן זיי אין אַ בוך פֿאַרצייכנט!
24 מיט אַן אייזערנער פּען און בליי
אויף אייביק אין פֿעלז איינגעהאַקט!
25 וואָרום איך ווייס, מיין אויסלייזער לעבט,
און שפּעטער וועט ער אויפֿשטיין אויף דער ערד.
26 אָבער אונטער מיין הויט איז דאָס איינגעקלאַפּט,
און אין מיין פֿלייש איז עס: איך וויל זען גאָט!
27 אַז איך אַליין זאָל זען פֿאַר מיר,
און מיינע אויגן זאָלן אָנקוקן, און ניט קיין אַנדערער —
גייען אויס[א] מיינע נירן אין מיין לייב.
28 ווען איר זאָגט: „ווי וועלן מיר אים רודפֿן!"
אַזוי ווי דער וואָרצל פֿון דער זאַך וואָלט זיך געפֿונען אין מיר,

[א] וואָרטשפּיל: כָּלוּ כִלְיֹתַי.

29האָט מורא פֿאַר דער שווערד,
וואָרום מיט גרימצאָרן זײַנען די שטראָפֿן פֿון דער
שווערד;
דרום זאָלט איר וויסן אַז אַ משפּט איז פֿאַראַן.

כ 1האָט געענטפֿערט צופֿר דער נַעֲמָתי, און האָט
געזאָגט:
2דרום ענטפֿערן מיר מײַנע געדאַנקען—
פֿון וועגן וואָס איך שפּיר אין מיר:
3דעם פֿאָרוואורף פֿון מײַן שאַנד האָב איך געהערט,
און אַ גײַסט פֿון מײַן פֿאַרשטאַנד ענטפֿערט מיר.

4ווייסטו דאָס וואָס איז פֿון אײביק אָן,
פֿון זינט דער מענטש איז געמאַכט אויף דער ערד?
5אַז דאָס געזאַנג פֿון רשעים איז אויף קורצן,
און די שׂמחה פֿון זינדיקן אויף אַ רגע?
6ווען ביזן הימל זאָל אַרויפֿגיין זײַן הײך,
און זײַן קאָפּ זאָל ביזן וואָלקן דערגרייכן,
7וועט ער ווי זײַן אייגן קויט אויף אײביק אונטערגיין;
זײַנע זעער וועלן זאָגן: ווו איז ער?
8ווי אַ חלום וועט ער אַוועקפֿליען, און מע וועט אים
ניט געפֿינען,
און ער וועט פֿאַריאָגט ווערן ווי אַ זעאונג פֿון דער
נאַכט.
9דאָס אויג האָט אים אָנגעקוקט, און ניט מער;
און מער וועט אים ניט אָנזען זײַן אָרט.
10זײַנע קינדער וועלן פֿאַרגיטיקן די אָרעמע,
יאָ, זײַנע אייגענע הענט וועלן צוריקגעבן זײַן גוטס.

11זײַנע בײנער זײַנען פֿול מיט זײַן יוגנט,
אָבער מיט אים אין שטויב װעט זי זיך לײגן.
12הגם זיס איז דאָס בײז אין זײַן מויל,
ער באַהאַלט עס אונטער זײַן צונג,
13ער שױנט עס, און לאָזט עס ניט אָפּ,
און האַלט עס צו אויף זײַן גומען,
14װערט זײַן שפּײַז פֿאַרקערט אין זײַנע אינגעװײד,
גאַל פֿון שלאַנגען איז אינעװײניק בײ אים.
15פֿאַרמעג האָט ער אײַנגעשלונגען, און װעט עס אויסברעכן,
פֿון זײַן בויך װעט עס גאָט אַרויסטרײַבן.
16גיפֿט פֿון שלאַנגען פֿלעגט ער זויגן,
װעט די צונג פֿון אַ נאָטער אים הרגען.
17ער װעט ניט אָנזען די בעכן,
די טײַכנשטראָמען פֿון האָניק און שמאַנט.
18ער גיט צוריק זײַן מי, און װעט עס ניט אַראָפּשלינגען,
װי שטאַרק זײַן פֿאַרמעג, װעט ער זיך דערמיט ניט אָנפֿרײען.
19װײַל ער האָט צעדריקט, הפקר געלאָזט די אָרעמע,
געגזלט אַ הויז װאָס ער האָט ניט געבויט.
20װײַל ער האָט ניט געװוּסט קײן רו אין זײַן לײַב,
װעט ער מיט זײַן שאַץ ניט אַנטרונען װערן.
21ניטאָ קײן איבערבלײַב פֿון זײַן פֿרעסערײַ,
דרום װעט זײַן גוטס ניט געװערן.
22װען זײַן קראָפּ איז פֿול, װעט אים ענג װערן,
װו אַ האַנט פֿון אַן אומגליקלעכן, װעט קומען אויף אים.
23ער װעט האַלטן בײ אָנפֿילן זײַן בויך,
װעט [גאָט] אָנשיקן אויף אים זײַן גרימצאָרן,

און מאַכן רעגענען אויף אים מיט זיין שפּייז.
24ער וועט אַנטלויפן פון אַן אײַזערנעם וואָפן,
וועט אים דורכלעכערן אַ קופּערנער בויגן.
25ער טוט אַ צי, און עס קומט אַרויס פון לײַב,
יאָ, די בליציקע פייל גייט אַרויס פון זיין גאַל;
אימות זיינען אויף אים.
26גאָרע פינצטערניש איז באַהאַלטן פאַר זיינע אוצרות,
אים וועט פאַרצערן אַ פייער פון קיינעם ניט
אויפגעבלאָזן;
עס וועט אָפּעסן דעם איבערבלייב אין זיין געצעלט.
27די הימלען אַנטפּלעקן זיין זינד,
און די ערד שטעלט זיך אויף קעגן אים.
28אַוועק וועט דער אײַנקום פון זיין הויז,
עס ווערט צערונען אין טאָג פון זיין צאָרן.
29דאָס איז דער חלק פון דעם שלעכטן מענטשן פון
גאָט,
און זיין באַשערטע ירושה פון גאָט.

כא

1האָט געענטפערט איוב, און האָט געזאָגט:
2הערן הערט־צו מיין וואָרט,
און זאָל דאָס זיין אײַערע טרייסטונגען.
3לאָזט מיך אַז איך זאָל רעדן;
און נאָך מיין רעדן וועסטו אָפּלאַכן.
4איז קעגן אַ מענטשן מיין קלאָג?
און פאַרוואָס זאָל ניט קורץ ווערן מיין געמיט?
5קערט זיך צו מיר, און ווערט באַנומען,
און טוט אַרויף די האַנט אויפן מויל.
6אַז ווי איך דערמאָן זיך אַזוי ווער איך דערשראָקן,

און מײַן לײַב נעמט אָן אַ שוידער.

7פֿאַרוואָס לעבן די רשעים,
עלטערן זיך, און זײַנען שטאַרק אין קראַפֿט?
8זײער זאָמען שטײט פֿעסט פֿאַר זײער פּנים בײַ זײ,
און זײערע שפּראָצן פֿאַר זײערע אויגן.
9זײערע הײַזער זײַנען בשלום, אָן אַנגסט,
און די רוט פֿון גאָט איז ניט אויף זײ.
10זײַן אָקס באַפֿרוכפּערט און פֿאַרפֿעלט ניט,
זײַן קו קעלבט זיך און פֿאַרוואַרפֿט ניט.
11זײ שיקן אַרויס ווי שאָף זײער יונגוואַרג,
און זײערע קינדער טאַנצן אַרום.
12זײ זינגען מיט פּויק און האַרף,
און פֿרײען זיך צום קול פֿון דער פֿלײט.
13זײ פֿאַרברענגען אין גוטס זײערע טעג,
און רואיק נידערן זײ אין אונטערערד.
14און זײ זאָגן צו גאָט: קער זיך אָפּ פֿון אונדז,
און מיר ווילן ניט וויסן פֿון דײַנע וועגן.
15וואָס איז דער אַלמאַכטיקער, אַז מיר זאָלן אים דינען?
און וואָס וועלן מיר נוצן, אַז מיר וועלן בעטן צו
אים?–
16זײער גוטס איז דאָך ניט אין זײער האַנט;
דער באַראָט פֿון די רשעים איז ווײַט פֿון מיר.

17ווי אָפֿט איז דאָס אַז דאָס ליכט פֿון רשעים זאָל
פֿאַרלאָשן ווערן,
און עס זאָל קומען אויף זײ אַ בראָך?
ער זאָל זײ אויסטײלן יסורים אין זײַן צאָרן?

18זיי זאָלן ווערן ווי שטרוי פאַרן ווינט,
און ווי שפּריי וואָס דער שטורעם גנבעט אים אַוועק?
19„גאָט באַהאַלט זיין אומרעכט פאַר זיינע קינדער"—
זאָל ער אים אַליין באַצאָלן אַז ער זאָל וויסן.
20זאָלן זיינע אויגן זען זיין אומגליק,
און פון אַלמאַכטיקנס גרימצאָרן זאָל ער טרינקען.
21וואָרום וואָס קימערט אים זיין הויזגעזינט נאָך אים,
ווען די צאָל פון זיינע חדשים איז געענדיקט?

22קען מען גאָט לערנען פאַרשטאַנדיקייט,
אַז ער משפּט די העכסטע?
23דער שטאַרבט אין זיין רעכטער שטאַרקייט,
אין גאַנצן רואיק און בשלווה;
24זיינע עמערס זיינען פול מיט מילך,
און דער מאַרך פון זיינע ביינער איז געזעפּטיקט.
25און דער שטאַרבט אין אַ ביטער געמיט,
און האָט ניט פאַרזוכט קיין גוטס.
26אין איינעם אין שטויב ליגן זיי,
און ווערעם דעקן זיי צו.

27איך ווייס דאָך אייערע מחשבות,
און ווי איר קליגט זיך מיט געוואַלט אַקעגן מיר,
28אַז איר זאָגט: „ווו איז דאָס הויז פון דעם שׂררה?
און ווו דאָס געצעלט פון דעם רשעס וווינונג?"
29האָט איר ניט געפרעגט ביי די וועגפאָרער?
איר וועט דאָך ניט פאַרלייקענען זייערע באַווייזן,
30אַז אין דעם טאָג פון בראָך ווערט געשוינט דער שלעכטער,

אין דעם טאָג ווען שטראָפן ווערן געבראַכט.
31ווער זאָגט אים אין פּנים זיין וועג?
און וואָס ער האָט געטאָן ווער באַצאָלט אים?
32וואָרום ער ווערט געבראַכט צו קבורה,
און אויפן בערגל פּאַסט מען אויף.
33זיס זיינען אים די שטיקער ערד פון טאָל,
און נאָך אים ציען זיך אַלע מענטשן,
און אים פאַרויס אָן אַ צאָל.
34און ווי ווילט איר מיך טרייסטן מיט גאָרנישט,
אַז אײַערע תּשובֿות בלייבן אָן אָפּנאַר?

כב 1האָט געענטפערט אֶליפַז דער תֵּימָני, און האָט געזאָגט:
2ברענגט דען דער מענטש אַ נוץ גאָט?
נייערט זיך אַליין ברענגט אַ נוץ דער פאַר־שטאַנדיקער.
3האָט דער אַלמאַכטיקער אַ טובה אַז דו ביסט אַ צדיק?
אָדער אַ געווין אַז דו ביסט ערלאַך אין דיינע וועגן?
4צי וועגן דיין גאָטספאָרכטיקייט שטראָפט ער דיך,
און גייט צום משפּט מיט דיר?
5איז ניט דיין שלעכטיקייט גרויס,
און אָן אַ שיעור דיינע זינד?
6וואָרום פלעגסט נעמען אַ משכּון ביי דיינע ברידער אומזיסט,
און די בגדים פון די נאַקעטע פלעגסטו אויסטאָן.
7אַ טרונק וואַסער דעם פאַרשמאַכטן פלעגסטו ניט געבן,

און פון דעם הונגעריקן פלעגסטו פאַרמײַדן ברויט.
8„יאָ, דעם מאַן מיטן אָרעם, אים געהערט די ערד,
און דער אָנגעזעענער, ער מעג וווינען אויף איר".
9אַלמנות האָסטו אַוועקגעשיקט מיט ליידיקן,
און די אָרעמס פון יתומים פלעגן צעדריקט ווערן.
10דרום זײַנען נעצן רונד אַרום דיר,
און דיך שרעקט אַ פּלוצימדיקער פּחד,
11אָדער אַ פינצטערניש, אַז דו קענסט ניט זען,
און אַ פלײַצונג וואַסער פאַרדעקט דיך.
12פאַרוואָר, גאָט איז אין דער הייך פון די הימלען,
און זע, די העכסטע שטערן ווי דערהויבן זיי זײַנען;
13און דו זאָגסט: „וואָס ווייס גאָט?
צי קען ער דורכן נעבל משפטן?
14וואָלקנס זײַנען אים אַ פאַרבאָרגעניש, און ער זעט ניט,
און איבער דעם צירקל פון הימל גייט ער אום".
15ווילסטו אָנהאַלטן דעם אַלטן וועג,
וואָס די לײַט פון אומרעכט האָבן געטראָטן?
16די וואָס זײַנען אײַנגעגאַנגען פאַר דער צײַט,
וואָס זייער גרונטפעסט איז ווי אַ טײַך צערונען געוואָרן;
17די וואָס האָבן געזאָגט צו גאָט: קער זיך אָפּ פון אונדז!
און וואָס קען זיי טאָן דער אַלמאַכטיקער?
18בעת ער האָט אָנגעפילט זייערע הײַזער מיט גוטס—
יאָ, די טראַכטונג פון די רשעים איז ווײַט פון מיר.—
19די גערעכטע האָבן געזען, און זיך געפרייט,
און דער אומשולדיקער האָט געשפּעט פון זיי:
20פאַרוואָר, פאַרטיליגט געוואָרן איז זייער באַשטאַנד,

און זייער שֶׁפע האָט פֿאַרצערט דאָס פֿייער.

21באַקען זיך נאָר מיט אים, און זײַ אין פֿריד–
דורך דעם וועט דיר אָנקומען גוטס.
22נעם נאָר צו לערנונג פֿון זײַן מויל,
און טו אַרײַן זײַנע ווערטער אין דײַן האַרצן.
23אַז דו וועסט זיך אומקערן צום אַלמאַכטיקן וועסטו
אויפֿגעריכט ווערן–
אַז דו וועסט דערווײַטערן אומרעכט פֿון דײַנע
געצעלטן.
24און וואַרף אין שטויב דאָס גאָלדאַרץ[א],
און צווישן געשטיין[א] פֿון די טאָלן דאָס אופֿיר־גאָלד;
25און דער אַלמאַכטיקער זאָל זײַן דײַן גאָלדאַרץ,
און קרוועס זילבער בײַ דיר.
26וואָרום דענסמאָל וועסטו מיטן אַלמאַכטיקן זיך
קוויקן,
און וועסט אויפֿהייבן צו גאָט דײַן פּנים.
27וועסט בעטן צו אים, און ער וועט דיך צוהערן,
און דײַנע נדרים וועסטו באַצאָלן.
28און וועסט באַשליסן אַ זאַך, און זי וועט דיר צו שטאַנד
קומען,
און אויף דײַנע וועגן וועט שײַנען אַ ליכטיקייט.
29אַז מע האָט דיך דערנידערט, האָסטו געזאָלט זאָגן:
עס איז אַ דערהייבונג;
וואָרום ער העלפֿט
דעם וואָס האַלט נידעריק די אויגן.
30ווי אַן אומשולדיקן מאַכט ער אַנטרינען,

א וואָרטשפּיל: בֶּצֶר – וּבְצוּר.

און װעסט אַנטרונען װערן דורך דער רײנקײט פֿון
דײַנע הענט.

כג [1]האָט געענטפֿערט איוב, און האָט געזאָגט:
[2]הײַנט אױך איז ביטער מײַן קלאָג,
מײַן האַנט איז שװער פֿון װעגן מײַן זיפֿצן.
[3]הלװאַי װײס איך װוּ איך געפֿין אים,
װי איך קום צו זײַן אָרט!
[4]איך װאָלט פֿאָרגעלײגט פֿאַר אים דעם משפּט,
און מײַן מױל װאָלט איך אָנגעפֿילט מיט טענות.
[5]איך װאָלט װיסן װאָס ער װאָלט מיר ענטפֿערן,
און פֿאַרשטײן װאָס ער װאָלט מיר זאָגן.
[6]װאָלט ער מיט גרױס כּוח געקריגט מיט מיר?
נײן; נײערט אַכט געטאָן װאָלט ער אױף מיר.
[7]דענסמאָל װאָלט דער רעכטפֿאַרטיקער געטענהט
מיט אים,
און איך װאָלט אױף אײביק אַנטרונען פֿון מײַן
ריכטער.

[8]זע, איך גײ פֿאַרױס, און ער איז ניטאָ,
און אַהינטער, און איך מערק אים ניט;
[9]לינקס אַז ער איז פֿאַרטאָן, זע איך ניט,
ער פֿאַרדרײט זיך רעכטס, און איך מערק ניט.

[10]אָבער ער װײס דעם װעג װאָס בײַ מיר,
ער האָט מיך געפּרוּװט, איך בין װי גאָלד אַרױס.
[11]אָן זײַן טריט האָט זיך געהאַלטן מײַן פֿוס,
זײַן װעג האָב איך געהיט, און זיך ניט אָפּגענײגט.

12 ווי אַ געבאָט פון זיינע ליפּן, האָב איך זיך ניט
אָפּגעקערט;
מער ווי מיין אויסקומעניש האָב איך געהיט די
ווערטער פון זיין מויל.
13 אָבער ער האַלט זיך ביי איינס, און ווער קען אים
אָפּהאַלטן?
און זיין זעל באַגערט, און ער טוט.
14 יאָ, ער וועט אויספירן וואָס מיר איז באַשערט,
און פיל אַזוינס איז נאָך דאָ ביי אים.
15 דרום בין איך דערשראָקן פאַר אים;
איך באַטראַכט, און האָב מורא פאַר אים.
16 און גאָט האָט שלאַף געמאַכט מיין האַרץ,
און דער אַלמאַכטיקער האָט מיך איינגעשראָקן.
17 וואָרום איך בין ניט פאַרמיטן געוואָרן פון דעם
חושך,
און פאַר מיין פּנים האָט פאַרדעקט אַ פינצטערניש.

כד 1 פאַרוואָס זיינען ניט אָפּגעלייגט פון אַלמאַכטיקן
באַשטימטע צייטן,
און די וואָס קענען אים זעען ניט זיינע טעג?
2 גרענעצן פאַררוקט מען,
אַ סטאַדע גזלט מען און מע פיטערט.
3 דעם אייזל פון יתומים פירט מען אַוועק,
מע נעמט אין משכון דעם אָקס פון דער אַלמנה.
4 מע שטויסט אַראָפּ אביונים פון וועג,
באַהאַלטן מוזן זיך אַלע אָרעמע פון לאַנד.
5 זע, ווי ווילדע אייזלען אין מדבר,
גייען זיי אַרויס צו זייער אַרבעט, זוכנדיק שפּייז;

די סטעפּ גיט אים ברויט פאַר די קינדער.
6אויפן פעלד שניידן זיי זיין פוטער,
און דעם ווייַנגאָרטן פון רשע קלייַבן זיי אָפּ.
7נאַקעט נעכטיקן זיי, אָן אַ מלבוש,
און אָן אַ צודעק פון קעלט.
8פון דעם רעגנגוס פון די בערג ווערן זיי דורכגענעצט,
און אָן אַ שיצונג טוליען זיי זיך צום פעלז.

9מע רויבט פון דער ברוסט דעם יתום,
און בײַם אָרעמאַן נעמט מען אַ משכּון.
10נאַקעט גייען זיי, אָן אַ מלבוש,
און הונגעריקע טראָגן זיי דעם גאַרב.
11צווישן די מויערן פון יענע פּרעסן זיי אייל;
קעלטערס טרעטן זיי און זיינען דאָרשטיק.
12פון שטאָט קרעכצן די מענטשן,
און די זעל פון גוססע שרייט,
און גאָט מאַכט ניט קיין פאָרוואורף.

13זיי זיינען ווידערשפּעניקער אָן ליכט,
זיי קענען ניט זיינע וועגן,
און ווײַלן ניט אויף זיינע שטעגן.
14מיטן שיין שטייט אויף דער מערדער,
צו טייטן דעם אָרעמאַן און דעם אביון;
און בײַ נאַכט איז ער ווי אַ גנב.
15און דאָס אויג פון נואף וואַרט אויף פאַרנאַכט,
אַזוי צו זאָגן: מיך וועט ניט אָנזען אַן אויג;
און אַ צודעק אויפן פּנים טוט ער אָן.
16זיי גראָבן אונטער אין דער פינצטער הייזער,

בײַ טאָג פֿאַרשליסן זײ זיך אײַן;
זײ װײסן ניט פֿון ליכטיקײט,
17װאָרום בײַ זײ אַלעמען איז טויטשאָטן פֿרימאָרגן,
װײל זײ זײנען באַקענט מיט די שרעקענישן פֿון
טויטשאָטן.

18ער גײט לײכט* אַװעק אויפֿן װאַסער;
פֿאַרשאָלטן איז* זײער חלק אויף דער ערד;
ער פֿאַרקערט ניט אויפֿן װעג פֿון װײַנגערטנער.
19טריקעניש און היץ רויבן אַװעק שנײװאַסער;
די אונטערערד – די װאָס האָבן געזינדיקט.
20דער טראַכט פֿאַרגעסט אָן אים,
דער װאָרעם לאָבט זיך מיט אים,
ער װערט מער ניט געדאַכט;
און צעבראָכן װי אַ האָלץ װערט אומגערעכטיקײט.

21ער חברט זיך מיט דער עקרה װאָס געבערט ניט;
און די אַלמנה באַגיטיקט ער ניט.
22און ער שלעפּט אַראָפּ די מאַכטיקע מיט זײן כּוח;
ער שטײט אויף, און מע איז ניט זיכער מיטן לעבן.

23[גאָט] לאָזט אים אין זיכערקײט, ער זאָל זיך
אָנלענען,
אָבער זײנע אויגן זײנען אויף זײערע װעגן.
24זײ װערן דערהויבן אַ װײַלע, און שוין זײנען זײ ניטאָ;
יאָ, זײ װערן דערנידערט, װי אַלע װערן זײ
אײַנגעזאַמלט,
און װי אַ שפּיץ זאַנג װערן זײ אָפּגעשניטן.

25און אויב ניט אַזױ, דען, װער װיל מיר אָפּלײקענען,

* װאָרטשפּיל: ‏קל – תְּקֻלַּל.

און מאַכן צו נישט מײַן וואָרט?

כה ¹האָט געענטפערט בּלדד דער שוחי, און
האָט געזאָגט:
²געוועלטיקייט און פּאָרכטיקייט זײַנען בײַ אים;
ער שאַפט שלום אין זײַנע הייכן.
³איז דאָ אַ צאָל צו זײַנע מחנות?
און אויף וועמען גייט ניט אויף זײַן ליכט?
⁴היינט ווי קען אַ מענטש גערעכט זײַן קעגן גאָט?
און ווי קען ריין זײַן אַ געבּאָרענער פון אַ פרוי?
⁵זע, אַזש די לבנה איז ניט העל,
און די שטערן זײַנען ניט ריין אין זײַנע אויגן,
⁶היינט ווי שוין אַ מענטש אַ וואָרעם,
און אַ מענטשנקינד אַ מילבּ?

כו ¹האָט געענטפערט איוב, און האָט געזאָגט:
²ווי האָסטו געהאָלפן דעם וואָס אָן כּוח!
בײַגעשטאַנען דעם אָרעם אָן מאַכט!
³ווי האָסטו געעצהט דעם וואָס אָן חכמה,
און קלוגשאַפט אַ סך געלאָזט וויסן!
⁴מיט וועמעס הילף האָסטו געזאָגט די ווערטער?
און וועמעס אָטעם איז אַרויסגעגאַנגען פון דיר?

⁵די מתים ציטערן,
די וואַסערן פון אונטן מיט זייערע באַוווינער.
⁶נאַקעט איז די אונטערערד פאַר אים,
און אָן אַ צודעק איז דער אָפּגרונט.
⁷ער שפּרייט אויס דעם צפון איבער דעם תּוהו,

ער הענגט אויף די ערד אויף גאָרנישט.
8ער בינדט איין די וואַסערן אין זיינע כמאַרעס,
און ניט צעפּלאַצט ווערט דער וואָלקן אונטער זיי.
9ער פאַרדעקט דעם פּנים פונעם טראָן,
ער פאַרשפּרייט זיין וואָלקן איבער אים.
10ער האָט געצירקלט אַ גרענעץ אויפן וואַסער,
ביז צום סוף פון ליכט און פינצטערניש.
11די זיילן פון הימל טרייסלען זיך,
און ווערן צעטומלט פון זיין אָנגעשריי.
12מיט זיין כּוח צערודערט ער דעם ים,
און מיט זיין פאַרשטאַנדיקייט צעהאַקט ער רַהַב.
13דורך זיין אָטעם ווערט לויטער דער הימל;
זיין האַנט האָט דערשלאָגן די לויפיקע שלאַנג.
14זע, דאָס זיינען טייל פון זיינע וועגן;
און וואָס פאַר אַ קליין מורמל הערן מיר פון אים!
אָבער דעם דונער פון זיינע גבורות ווער קען
פאַרשטיין?

כז 1און איוב האָט ווידער אויפגעהויבן זיין גערייד, און
האָט געזאָגט:
2אַזוי ווי עס לעבט גאָט וואָס האָט צוגענומען מיין
רעכט,
און דער אַלמאַכטיקער וואָס האָט פאַרביטערט
מיין זעל,
3אַז אויב כּל־זמן מיין אָטעם איז אין מיר,
און דער הויך פון גאָט אין מיין נאָז,
4אויב מיינע ליפּן וועלן רעדן אומרעכט,
און אויב מיין צונג וועט אַרויסלאָזן באַטרוג!

5חלילה מיר, אַז איך זאָל אײַך געבן גערעכט!
ביז איך װעל אויסגיין װעל איך ניט לאָזן אָפּנעמען
מײַן ערלאַכקייט פון מיר.
6אָן מײַן גערעכטיקייט האַלט איך זיך און װעל זי ניט
אָפּלאָזן;
מײַן האַרץ האָט פון מײַן לעבטאָג אָן מיר ניט
פאָרװאָרפן.

7זאָל װערן פון מײַן פײַנט װי פון רשע,
און פון מײַן קעגנשטייער װי פון דעם פאַרברעכער!
8װאָרום װאָס איז די האָפענונג פון דעם זינדיקן, אַז
ער האַװעט,
אויב גאָט נעמט אַװעק זײַן זעל?
9װעט גאָט הערן זײַן געשריי,
אַז אויף אים װעט קומען אַ צרה?
10צי קען ער זיך קװיקן מיטן אַלמאַכטיקן,
רופן צו גאָט אין יעטװעדער צײַט?
11איך װעל אײַך לערנען װעגן דער האַנט פון גאָט,
װאָס איז בײַם אַלמאַכטיקן װעל איך ניט פאַרהוילן.
12אָט האָט איר אַלע געזען,
און פאַרװאָס דען פּלוידערט איר נישטיקס?
13דאָס איז דער חלק פון דעם שלעכטן מענטשן בײַ גאָט,
און די אַרב װאָס די געװאַלטטוער קריגן פון אַל־
מאַכטיקן.
14אויב זײַנע קינדער מערן זיך, איז דאָס פאַרן שװערד,
און זײַנע שפּראָצן װעלן ניט האָבן ברויט צו זאַט.
15די װאָס בלײַבן פון אים װעלן פון פּעסט באַגראָבן
װערן,

און זײַנע אַלמנות װעלן צומאָל ניט באַװײנען.
16אַז ער זאָל אָנזאַמלען װי שטויב זילבער,
און װי לײם אָנגרײטן מלבושים,
17װעט ער אָנגרײטן, און דער גערעכטער װעט אָנטאָן,
און מיטן זילבער װעלן די אומשולדיקע זיך טײלן.
18ער בויט װי אַ מאָיל זײַן הויז,
און װי אַ בײדל װאָס דער װעכטער מאַכט.
19ער לײגט זיך אַן עושר, און שױן איז ניטאָ װאָס אויפצוקלײַבן,
ער עפנט זײַנע אויגן, און עס איז ניטאָ.
20װי װאַסערן יאָגן אים אָן שרעקענישן,
איבער נאַכט גנבעט אים אַװעק אַ שטורעם.
21דער מזרח־װינט הײבט אים אויף, אַז ער מוז גײן,
און ער שטורעמט אים אַװעק פון זײַן אָרט.
22און ער שלײדערט אויף אים און דערבאַרימט זיך ניט;
לויפנדיק װאָלט ער אַנטלאָפן פון זײַן האַנט.
23מע פּאַטשט איבער אים די הענט,
און מע שמוצערט אויף אים פון זײַן אָרט.

כח 1יאָ, פֿאַראַן אַ גרעבערײַ פֿאַר זילבער,
און אַן אָרט װוּ גאָלד טוט מען לײַטערן.
2אײַזן װערט פון דער ערד גענומען,
און פון שטײן שמעלצט מען קופּער.
3[דער מענטש] מאַכט אַ סוף צו פינצטערניש,
און ביז יעטװעדער עק פאָרשט ער אויס
שטײנער פון פינצטערניש און טױטשאָטן.
4ער ברעכט אַ שאַכט װײַט פון אַ באַװוינער;
פאַרגעסן פון אַ [פאַרבײַגײערס] פוס;

אָפּגעצערט, ווײַט פון מענטשן וואַנדערן זיי.
5די ערד, פון איר קומט אַרויס ברויט,
אָבער אונטער איר איז איבערגעקערט ווי פון פֿײַער.
6דער אָרט פון סאַפּיר זײַנען אירע שטײנער,
און שטויבן פון גאָלד זײַנען דערין.
7דעם שטעג, אים ווײס ניט קיין רויבפויגל,
און ניט אָנגעקוקט האָט אים דאָס אויג פון אַ פאַלק.
8ניט באַטרעטן האָבן אים חיות שטאָלצע,
ניט געשפּרייזט האָט אויף אים דער לײב.
9צום קיזלשטײן שטרעקט ער אויס זײַן האַנט,
ער קערט אום פון וואָרצל די בערג.
10אין פעלזן האַקט ער גראָבנס,
און אַלדאָס טײַערסטע קוקט אָן זײַן אויג.
11פלוסן פאַרבינדט ער ניט צו רינען,
און פאַרבאָרגנס ברענגט ער אַרויס אין ליכט.

12אָבער די חכמה פון וואַנען קען געפונען ווערן,
און וווּ איז דער אָרט פון פאַרשטאַנדיקייט?
13קיין מענטש ווײס ניט איר ווערדע,
און זי געפינט זיך ניט אין לאַנד פון די לעבעדיקע.
14דער תּהום זאָגט: ניט אין מיר;
און דער ים זאָגט: ניט בײַ מיר.
15פאַר איר קען ניט געגעבן ווערן פײַנגאָלד,
און זילבער קען ניט געוווגן ווערן פאַר איר מקח.
16זי קען ניט אָפּגעשאַצט ווערן מיט אופיר־גאָלד,
מיט טײַערן אָניקל און סאַפּירשטײן.
17גאָלד און גלאָז זײַנען ניט איר גלײַכן,
און כּלים פון גינגאָלד איר אויסבײַט.

18אֲבָנים־טוֹבות און קריסטאָל דאַרפֿן ניט דערמאָנט
ווערן,
און מער פֿון קאַרעלן איז דער באַטרעף פֿון חכמה.
19טאָפּאַז פֿון כּוש איז ניט איר גלייכן,
מיט ריינעם גאָלד קען זי ניט אָפּגעשאַצט ווערן.

20טאָ פֿון וואַנען קומט די חכמה?
און ווו איז דער אָרט פֿון פֿאַרשטאַנדיקייט?
21אַז זי איז פֿאַרהוילן פֿון די אויגן פֿון יעטוועדער
לעבעדיקן,
און פֿון פֿויגל פֿון הימל איז זי פֿאַרבאָרגן.
22אונטערגאַנג און טויט זאָגן:
מיט אונדזערע אויערן האָבן מיר געהערט איר
הערונג.
23גאָט פֿאַרשטייט איר וועג,
און ער ווייס איר אָרט.
24וואָרום ער קוקט ביז די עקן ערד,
אונטערן גאַנצן הימל זעט ער.
25ווען ער האָט געמאַכט פֿאַרן ווינט אַ וואָג,
און וואַסערן מאַרקירט מיט אַ מאָס,
26ווען ער האָט געמאַכט פֿאַרן רעגן אַ געזעץ,
און אַ וועג פֿאַרן דונערגעוויטער,
27דענסמאָל האָט ער זי געזען און זי באַרעכנט,
זי אויפֿגעשטעלט און אויך זי אויסגעפֿאָרשט.
28און ער האָט געזאָגט צום מענטשן:
זע, מוֹרא פֿאַר גאָט דאָס איז חכמה,
און זיך אָפּקערן פֿון שלעכטס איז פֿאַרשטאַנדיקייט.

כט 1און איוב האָט ווידער אויפגעהויבן זיין גערייד,
און האָט געזאָגט:
2ווער מאַכט מיך אַזוי ווי אין די חדשים פון אַמאָל,
ווי אין די טעג וואָס גאָט האָט מיך אָפּגעהיט!
3ווען זיין ליכט האָט געשיינט איבער מיין קאָפּ,
ווען פאַר זיין שיין פלעג איך גיין אין דער פינצטער.
4אַזוי ווי איך בין געווען אין די טעג פון מיין יוגנט,
ווען די פאַרטרויטקייט פון גאָט איז געווען אויף מיין
געצעלט;
5ווען דער אַלמאַכטיקער איז נאָך געווען מיט מיר;
רונד אַרום מיר מיינע קינדער.
6ווען מיינע טריט האָבן זיך געבאָדן אין שמאַנט,
און דער פעלז האָט געגאָסן ביי מיר בעכן מיט אייל.
7אַז איך בין אַרויסגעגאַנגען צום טויער אין שטאָט,
אויפגעשטעלט אין מאַרק מיין זיץ,
8האָבן יונגעלייט געזען און זיך באַהאַלטן,
און גרייזן האָבן זיך אויפגעהויבן און געשטאַנען.
9האַרן האָבן זיך איינגעהאַלטן פון ווערטער,
און די האַנט פלעגן זיי אַרויפטאָן אויף זייער מויל.
10דער קול פון גרויסע לייט האָט זיך באַהאַלטן,
און זייער צונג האָט זיך צוגעקלעפּט צו זייער גומען.
11וואָרום ווו אַן אויער האָט געהערט, האָט מיך
געלויבט,
און ווו אַן אויג האָט געזען, האָט מיר צוגעשטימט.
12ווייל איך פלעג ראַטעווען דעם אָרעמאַן וואָס האָט
געשריען,
און דעם יתום וואָס האָט ניט קיין העלפער.
13די ברכה פון דעם אומגליקלאַכן פלעגט קומען אויף מיר,

און דאָס האַרץ פֿון דער אַלמנה פֿלעג איך
דערפֿרייען.
14איך האָב אָנגעטאָן רעכטפֿאַרטיקייט, און זי האָט
מיך אָנגעטאָן,
ווי אַ מאַנטל און אַ הויב איז געווען מײַן גערעכטיקייט.
15אויגן בין איך געווען פֿאַרן בלינדן,
און פֿיס פֿאַרן הינקעדיקן בין איך געווען.
16איך בין געווען אַ פֿאָטער פֿאַר די באַדערפֿטיקע,
און דעם משפּט פֿון דעם וואָס איך האָב ניט געקענט,
פֿלעג איך אויספֿאָרשן.
17און איך האָב צעבראָכן די באַקציין פֿון דעם
פֿאַרברעכער,
און פֿון זײַנע ציינער אַרויסגעוואָרפֿן דעם רויב.
18און איך האָב געזאָגט: בײַ מײַן נעסט וועל איך
פֿאַרגיין,
און ווי דער פֿעניקספֿויגל וועל איך מערן טעג.
19מײַן וואָרצל וועט זײַן אָפֿן צום וואַסער,
און דער טוי וועט נעכטיקן אויף מײַן צווײַג.
20מײַן כּבֿוד וועט בלײַבן פֿריש בײַ מיר,
און מײַן בויגן וועט אין מײַן האַנט זיך באַנײַען.

21צו מיר האָט מען זיך צוגעהערט און געוואַרט,
און מע פֿלעגט האַרן אויף מײַן עצה.
22נאָך מײַן זאָג פֿלעגט מען מער ניט רעדן,
און אויף זיי פֿלעגט טריפֿן מײַן וואָרט.
23און זיי האָבן געוואַרט ווי אויף רעגן אויף מיר,
און אויפֿגעשפּאַרט זייער מויל ווי אויף שפּעטרעגן.

24אַז איך פלעג לאַכן צו זיי, פלעגט זיך זיי ניט גלויבן;
און דאָס ליכט פון מיין פּנים פלעגן זיי ניט מינערן.
25איך פלעג אויסקלייבן זייער וועג,
און פלעג זיצן אויבנאָן,
און רוען ווי אַ מלך צווישן חיל,
ווי דער וואָס טוט טרויערער טרייסטן.

ל 1און אַצונד לאַכן פון מיר אינגערע פון מיר אין טעג,
וואָס איך האָב מיך געמיאוסט צו שטעלן זייערע פאָטערס
מיט די הינט פון מיינע שאָף—
2יאָ, צו וואָס מיר דער כּוח פון זייערע הענט?
זייער פרישקייט איז געווען פאַרלאָרן—
3די וואָס זיינען פון נויט און הונגער אײַנגעדאַרט,
וואָס נאָגן די טריקעניש אין פינצטערער וויסטקייט און וויסטעניש.
4די וואָס רייסן זאַלצקרייטאַכץ מיט ווערמוט,
און וואָרצל פון בעזעמבוימלאַך זיך אָנצוואַרעמען.
5פון צווישן מענטשן ווערן זיי פאַרטריבן,
מע שרייט אויף זיי ווי אויף אַ גנב.
6אין מוראדיקע טאָלן מוזן זיי וווינען,
אין לעכער פון דער ערד און פעלזן.
7צווישן די בוימלאַך ברומען זיי,
אונטער אַ דאָרן זיינען זיי צונויפגענורעט.
8געמיינע יונגען און יונגען אָן אַ נאָמען,
וואָס זיינען אויסגעשטויסן פון לאַנד.

9און אַצונד בין איך זייער לידל געוואָרן,

און איך בין פֿאַר אַ ווערטל בײַ זײ.
10זײ פֿאַראומווערדיקן מיך, זײ דערווײַטערן זיך פֿון מיר,
און זײ האַלטן זיך ניט אָפּ מיר אין פּנים צו שפּײַען.
11וואָרום מײַן בויגנשטריק האָט ער לויז געמאַכט און
מיך געבויגן,
און זײ וואַרפֿן אַראָפּ די צאַם פֿאַר מיר.
12אויף רעכטס שטעלט זיך אויף דאָס יונגוואַרג;
זײ שטויסן מײַנע פֿיס,
און טרעטן אויס קעגן מיר זײערע וועגן פֿון אומגליק.
13זײ האָבן צעריסן מײַן שטעג,
זײ העלפֿן מײַן בראָך;
קײן העלפֿער זאָל זײ ניט זײַן!
14ווי אַ ברײטער וואַסערבראָך קומען זײ,
מיט שטורעם קײקלען זײ זיך אַרויף.
15שרעקענישן זײַנען געקערט קעגן מיר,
זײ יאָגן ווי אַ ווינט מײַן גדולה,
און ווי אַ וואָלקן איז אַוועק מײַן הילף.
16און אַצונד צעגיסט זיך אין מיר מײַן זעל,
טעג פֿון פּײַן האָבן מיך אָנגענומען.
17די נאַכט בויערט מײַנע בײנער פֿון מיר,
און מײַנע אָדערן ליגן ניט אײַן.
18פֿון גרויס שטאַרקײט [פֿון מײַן קרענק] איז מײַן מלבוש
פֿאַרביטן;
ווי דער קאָלנער פֿון מײַן העמד גורט זי מיך אַרום.
19ער האָט מיך געוואָרפֿן אין קויט,
און איך בין געגליכן צו שטויב און אַש.
20איך שרײַ צו דיר, און דו ענטפֿערסט מיר ניט,
איך שטײ, און דו קוקסט מיך אָן.

21 ביסט פאַרקערט געוואָרן אין אַן אַכזר צו מיר,
מיט דער מאַכט פון דיין האַנט פיינטסטו מיך.
22 הייבסט מיך אויף אויפן ווינט, מאַכסט מיך רייטן דערויף,
און מאַכסט צעגיין מיין קראַפט.
23 יאָ, איך ווייס, וועסט צום טויט מיך ברענגען,
און צום זאַמלהויז פון אַלע לעבעדיקע.
24 אָבער שטרעקט מען ניט אויס די האַנט פון אַ חורבה,
טאָמער ווען דערין זיין אַ הילף פאַרן בראָך?
25 צי האָב איך ניט געוויינט פאַרן שווער געדריקטן?
מיין זעל האָט דאָך געקומערט פאַרן אביון.
26 אָבער איך האָב געהאָפט אויף גוטס,
און שלעכטס איז געקומען;
און איך האָב געהאַרט אויף ליכט,
און פינצטערניש איז געקומען.
27 מיינע אינגעווייד קאָכן און רוען ניט;
טעג פון פּיין זיינען געקומען אויף מיר.
28 פינצטער גיי איך אום, אָן זון;
איך שטיי אויף אין אַ געזעמל און שריי.
29 איך בין געוואָרן אַ ברודער צו שאַקאַלן,
און אַ חבר צו שטרויספויגלען.
30 מיין הויט איז שוואַרץ געוואָרן אויף מיר,
און מיין געביין איז צעברענט פון היץ[א].
31 און געוואָרן צו טרויער איז מיין האַרף,
און מיין פלייט צו אַ קול פון געוויין.

לא 1 אַ בונד האָב איך געשלאָסן מיט מיינע אויגן;
און וואָס זאָל איך קוקן אויף אַ יונגפרוי?
2 וואָרום וואָס איז דער חלק פון גאָט פון אויבן,

א וואָרטשפּיל: חָרָה מִנִּי חֹרֶב.

און די אַרב פון אַלמאַכטיקן פון דער הייך?
3 אויב ניט אַ בראָך פאַרן פאַרברעכער,
און אומגליק פאַר די טוער פון אומרעכט?
4 זעט ער דען ניט אַלע מיינע וועגן,
און ציילט אַלע מיינע טריט?

5 אויב איך בין אומגעגאַנגען מיט ליגן,
און געאײַלט צו באַטרוג האָט מיין פוס –
6 זאָל ער מיך וועגן אויף ריכטיקע וואָגשאָלן,
און גאָט וועט וויסן מיין אומשולד –
7 אויב מיין טריט האָט זיך אָפּגענייגט פון וועג,
און נאָך מיינע אויגן איז געגאַנגען מיין האַרץ,
און אין מיינע הענט האָט זיך אָנגעקלעפּט אַ פלעק,
8 זאָל איך זייען, און אַן אַנדערער זאָל עסן,
און מיינע שפּראָצונגען זאָלן אויסגעוואָרצלט ווערן.

9 אויב מיין האַרץ איז פאַרפירט געוואָרן נאָך אַ פרוי,
און איך האָב געלויערט ביי דער טיר פון מיין חבר,
10 זאָל מאָלן פאַר אַן אַנדערן מיין ווייב,
און אַנדערע זאָלן קניען איבער איר.
11 וואָרום דאָס איז אַ שענדלאַכקייט,
און דאָס איז אַ זינד צום פאַרמשפּטן.
12 וואָרום דאָס איז אַ פייער וואָס פאַרצערט ביז אונטערגאַנג,
און מיין גאַנצע תבואה וואָלט עס אויסגעוואָרצלט.

13 אויב איך פלעג פאַראַכטן דאָס רעכט פון מיין קנעכט און מיין דינסט

אין זייער קריג מיט מיר –
14וואָס וואָלט איך דען געטאָן, אַז גאָט זאָל אויפשטיין?
און אַז ער וואָלט געמאָנט, וואָס וואָלט איך אים געענטפערט?
15האָט ניט דער וואָס האָט מיך אין מוטערלייב באַשאַפן, אים באַשאַפן?
און דער אייגענער אים אין טראַכט געפורעמט?

16אויב איך פלעג פאַרמיידן דעם פאַרלאַנג פון די אָרעמע,
און די אויגן פון דער אַלמנה לאָזן אויסגיין;
17אָדער איך פלעג עסן מיין ביסן אַליין,
און דער יתום האָט דערפון ניט געגעסן –
18ניין, פון מיין יוגנט אָן איז ער אויפגעוואַקסן ביי מיר ווי ביי אַ פאָטער,
און פון מיין מוטערלייב אָן פלעג איך זי פירן.

19אויב איך פלעג צוזען אַן אומגליקלאַכן אָן אַ מלבוש,
און אָן אַ צודעק דעם אביון;
20אויב זיינע לענדן האָבן מיך ניט געבענטשט,
ווייל מיטן אָפּשער פון מיינע שאָף פלעגט ער זיך דערוואַרעמען;
21אויב איך האָב געהויבן אויף אַ יתום מיין האַנט,
ווייל איך פלעג זען מיינע העלפער אין טויער,
22זאָל מיין אַקסל פון זיין נאַקן אַראָפּפאַלן,
און מיין אָרעם זאָל פון געלענק אויסגעבראָכן ווערן.
23וואָרום דער בראָך פון גאָט איז געווען מיין שרעק,

און פון וועגן זיין גרויסקייט פלעג איך זיך ניט
דערוועגן.

24אויב איך האָב געמאַכט גאָלד מיין האָפענונג,
און אויף גינגאָלד געזאָגט „מיין ביטחון";
25אויב איך פלעג זיך פרייען ווייל מיין פאַרמעג איז גרויס,
און ווייל מיין האַנט האָט דערגרייכט אַ סך;
26אויב איך פלעג צוקוקן די זון ווי זי שיינט,
אָדער די לבנה פּראַכטיק גייענדיק,
27און מיין האַרץ איז פאַרפירט געוואָרן אין
פאַרבאָרגעניש,
און מיין מויל האָט געקושט מיין האַנט;
28וואָלט דאָס אויך געווען אַ זינד צום פאַרמשפּטן,
וואָרום איך וואָלט געלייקנט אָן גאָט אין דער הייך.

29אויב איך פלעג זיך פרייען אויף דעם בראָך פון
מיין שונא,
און בין געווען אויפגעראַמט אַז אים האָט געטראָפן בייז–
30אַז איך האָב צומאָל ניט געלאָזט מיין גומען זינדיקן,
צו בעטן אַ קללה אויף זיין לעבן –
31אויב די מענטשן פון מיין געצעלט האָבן ניט געזאָגט:
ווער קען ווייזן איינעם וואָס האָט זיך ניט אָנגעזעט
מיט פלייש ביי אים?–
32אויף דער גאַס פלעגט ניט נעכטיקן אַ פרעמדער,
מיינע טירן צום וועג פלעג איך עפענען–
33אויב איך האָב פאַרדעקט ווי אַ געוויינטלאַכער
מענטש מיינע פאַרברעכן,
צו באַהאַלטן אין מיין בוזעם מיין זינד,

34 ווײַל איך פֿלעג מורא האָבן פֿאַרן גרױסן המון,
און די פֿאַראַכטונג פֿון משפּחות פֿלעגט מיך שרעקן,
און איך האָב געשוויגן און בין פֿון טיר ניט אַרויס.

35 הלוואַי קריג איך ער זאָל מיר צוהערן!
אָט איז מײַן אונטערשריפֿט, זאָל דער אַלמאַכטיקער
מיר ענטפֿערן,
און אַ געשריפֿץ זאָל אָנשרײַבן מײַן בעל־דין.
36 פֿאַרוואָר, איך וועל עס אויף מײַן אַקסל טראָגן!
איך וועל עס מיר אָנבינדן אַזוי ווי אַ קרוין.
37 די צאָל פֿון מײַנע טריט וועל איך אים דערצײלן;
אַזוי ווי אַ פֿירשט וועל איך צו אים גענענען.

38 אויב מײַן ערד שרײַט אויס קעגן מיר,
און אַלע אירע בײטן וויינען;
39 אויב איר קראַפֿט האָב איך געגעסן אָן געלט,
און די נשמה פֿון אירע אַרבעטער געלאָזט אויסהויכן,
40 זאָל אָנשטאָט ווײץ אויפֿגיין אַ דאָרן.
און אָנשטאָט גערשט ווילדגעוועקס.

געענדיקט די ווערטער פֿון איובן.

לב 1 און דידאָזיקע דרײַ מענער האָבן אויפֿגעהערט
ענטפֿערן איובן, ווײַל ער איז געווען גערעכט אין
זײַנע אויגן.
2 האָט געגרימט דער צאָרן פֿון אֶליהוא דעם זון פֿון
בַּרכאֵל דעם בוזי פֿון דער משפּחה רָם; אויף איובן האָט
געגרימט זײַן צאָרן פֿאַרוואָס ער מאַכט זיך גערעכטער
פֿון גאָט, 3 און אויף זײַנע דרײַ גוטע פֿרײַנט האָט געגרימט

זיין צאָרן פאַרוואָס זיי האָבן ניט געפונען אַן ענטפער, פון
דעסטוועגן האָבן זיי באַשולדיקט איובן. 4און אֶליהוא האָט
אָפּגעוואַרט מיט רייד אַקעגן איובן, ווייל זיי זיינען געווען
עלטער פון אים אין טעג. 5אָבער אַז אֶליהוא האָט געזען
אַז קיין ענטפער איז ניטאָ אין מויל פון די דריי מענער האָט
געגרימט זיין צאָרן.

6און אֶליהוא דער זון פון בַּרַכאֵל דעם בוזי האָט זיך
אָפּגערופן און האָט געזאָגט:

אינגער בין איך [פון אַייך] אין טעג,
און איר זייט גרייזן,
דרום האָב איך מיך געשֵייט און מורא געהאַט
אַייך אַרויסזאָגן מיין געדאַנק.
7איך האָב געזאָגט: טעג זאָלן רעדן,
און פיל יאָרן זאָלן מאַכן וויסן חכמה.
8אָבער עס איז דער גייסט אין מענטשן,
און דער אָטעם פון אַלמאַכטיקן וואָס מאַכט זיי
פאַרשטאַנדיק.
9ניט די גרויסע זיינען חכמים,
און ניט די זקנים פאַרשטייען וואָס איז גערעכט.
10דרום זאָג איך: הער מיר צו,
לאָמיך אויך אַרויסזאָגן מיין געדאַנק.

11זעט, איך האָב אָפּגעוואַרט אויף אַייערע רייד,
איך האָב צוגעהערכט צו אַייערע חכמות,
בעת איר האָט געזוכט ווערטער.
12אָבער איך האָב זיך צוגעקוקט צו אַייך,
ערשט ניטאָ ווער זאָל באַווייזן איובן,
ווער זאָל ענטפערן זיינע ווערטער, פון אַייך.

13אפשר וועט איר זאָגן: מיר האָבן אָנגעטראָפן חכמה,
גאָט קען אים אָפּשלאָגן, ניט אַ מענטש;
14אָבער ניט ער האָט אָנגעריכט צו מיר די ווערטער,
און ניט מיט אײַערע רייד וועל איך אים ענטפערן.

15זיי זײַנען דערשראָקן, זיי ענטפערן מער ניט,
אָפּגענומען זײַנען די ווערטער פון זיי.
16און איך זאָל וואַרטן, ווײַל זיי רעדן ניט,
ווײַל זיי שטייען און ענטפערן מער ניט?
17איך אויך וועל ענטפערן מײַן חלק,
איך אויך וועל אַרויסזאָגן מײַן געדאַנק.
18וואָרום איך בין פול מיט ווערטער,
מיך דריקט דער גייסט פון מײַן לײַב.
19זע, מײַן לײַב איז ווי ווײַן וואָס איז ניט געעפנט,
ווי נײַע לאָגלען ווערט ער צעפּלאַצט.
20איך וועל רעדן, און מיר וועט פרײַער ווערן,
איך וועל עפענען מײַנע ליפּן און ענטפערן.
21לאָמיך נאָר ניט שוינען קיין מאַנס פּנים,
און קיין מענטשן ניט חנפענען.
22וואָרום איך ווייס ניט ווי צו חנפענען;
באַלד וואָלט מיך אַוועקגענומען מײַן באַשעפער.

לג 1אָבער הער אַקאָרשט, איוב, מײַנע רייד,
און אַלע מײַנע ווערטער פאַרנעם.
2זע נאָר, איך האָב געעפנט מײַן מויל,
מײַן צונג רעדט אין מײַן גומען.
3אויפריכטיק פון מײַן האַרצן זײַנען מײַנע ווערטער,
און וואָס מײַנע ליפּן ווייסן, זאָגן זיי קלאָר.

4 דער גייסט פון גאָט האָט מיך געמאַכט,
און דער אָטעם פון אַלמאַכטיקן האַלט מיך ביים לעבן.
5 אויב דו קענסט, ענטפער מיר,
ברייט דיך אָן קעגן מיר, שטעל זיך אַוועק.
6 זע, איך בין אַזוי ווי דו ביי גאָט,
איך אויך בין פון ליים געפורעמט געוואָרן.
7 זע, מיין אימה שרעקט דיך ניט,
און מיין לאַסט דריקט ניט אויף דיר.

8 יאָ, האָסט געזאָגט אין מיינע אויערן,
און דעם קול פון די ווערטער האָב איך געהערט:
9 ריין בין איך, אָן אַ פאַרברעך,
לויטער בין איך, און האָב ניט קיין זינד;
10 זע, בלבולים געפינט ער אויף מיר,
ער רעכנט מיך פאַר זיין שונא;
11 ער טוט אַריין אין אַ קלאָץ מיינע פיס,
ער היט אַלע מיינע שטעגן.

12 אָט אין דעם ביסטו ניט גערעכט, וועל איך דיר ענטפערן,
וואָרום גאָט איז גרעסער פון מענטשן.
13 פאַרוואָס קריגסטו זיך מיט אים,
וואָס ער פאַרענטפערט ניט אַלע זיינע מעשים?
14 וואָרום אויף איין שטייגער רעדט גאָט,
און אויף צוויי, הגם מע מערקט עס ניט.
15 אין אַ חלום, אַ זעאונג פון דער נאַכט,
ווען אַ טיפער שלאָף פאַלט אויף מענטשן,

אין שלומער אויפן געלעגער,
16 דענסמאָל אַנטפּלעקט ער דעם אויער פון מענטשן,
און פאַרחתמעט מיט אַ מוסר צו זיי,
17 כּדי דער מענטש זאָל אַוועקוואַרפן זיין טאָן;
און ער באַשירעמט פון האָפערדיקייט דעם מאַן.
18 ער פאַרמיידט זיין זעל פון גרוב,
און זיין לעבן פון אומקומען דורכן שווערד.
19 אָדער ער ווערט געשטראָפט מיט ווייטאָק אויף זיין געלעגער,
און אַלע זיינע ביינער ווערן שטייף.
20 און זיין לעבן מאַכט אים זיך עקלען מיט ברויט,
און זיין זעל מיטן גלוסטיקסטן מאכל.
21 אָפּגעצערט ווערט זיין פלייש פון פּנים,
און אַיינגעדאַרט זיינע ביינער, ניט אָנצוקוקן.
22 און זיין זעל גענענט צו דער גרוב,
און זיין לעבן צו די טייטער.
23 אויב עס איז דאָ פאַר אים אַ מלאך,
אַ מֵליץ־יושר איינער פון טויזנט,
צו זאָגן אויפן מענטשן זיין רעכטפאַרטיקייט,
24 לייטזעליקט ער אים, און זאָגט:
לייז אים אויס פון נידערן אין גרוב;
איך האָב געפונען אַן אויסלייז.
25 זיין לייב ווערט פרישער ווי אינגלווייז,
ער קערט זיך אום צו די טעג פון זיין יוגנט.
26 ער בעט צו גאָט, און ער באַווייליקט אים,
און ער זעט זיין פּנים מיט לייטזעליקייט,
און קערט אום דעם מענטשן זיין גערעכטיקייט.
27 ער קומט פאַר מענטשן און זאָגט:

איך האָב געזינדיקט, און וואָס איז רעכט האָב איך
פאַרדרייט,
און עס האָט מיר ניט געלוינט.
28אַזוי לייזט ער אויס זיין זעל פון גיין אין גרוב,
און זיין לעבן זעט די ליכטיקייט.

29זע, דאָס אַלץ טוט גאָט,
צוויי מאָל, דריי מאָל, מיט אַ מענטשן,
30כדי אומצוקערן זיין זעל פון גרוב,
דערלוכטן צו ווערן אין ליכט פון לעבן.

31פאַרנעם, איוב, הער מיר צו;
שווייג, און איך וועל רעדן.
32אויב דו האָסט ווערטער, ענטפער מיר,
רעד, וואָרום איך וויל דיך גערעכט מאַכן.
33אויב ניט, הער דו מיר צו;
שווייג, און איך וועל דיך לערנען חכמה.

לד 1און אֶליהוא האָט זיך אָפּגערופן און האָט געזאָגט:
2הערט, חכמים, מיינע ווערטער,
און איר קענער, לייגט צו דאָס אויער צו מיר.
3וואָרום דאָס אויער דאַרף פּרוּוון ווערטער,
אַזוי ווי דער גומען פאַרזוכט עסן.
4לאָמיר אונדז אויסוויילן דאָס גערעכטע,
לאָמיר געוואָר ווערן צווישן אונדז וואָס איז גוט.
5וואָרום איוב זאָגט: איך בין גערעכט,
נאָר גאָט האָט אָפּגעטאָן מיין רעכט;

6בײַ מײַן גערעכטיקײט װער איך געהאַלטן פֿאַר אַ
ליגנער,
מסוכּן איז מײַן װוּנד, אָן אַ פֿאַרברעך.
7װאָסער מענטש װי איוב
טרינקט געשפּעט אַזױ װי װאַסער,
8און פֿירט זיך אין חבֿרותא מיט טוער פֿון אומרעכט,
און גײט אום מיט שלעכטע לײַט?
9װאָרום ער זאָגט: דעם מענטשן קומט גאָרניט אַרױס
װען ער זוכט װױלגעפֿעלן גאָט.
10דרום, לײַט מיט פֿאַרשטאַנדיקײט, הערט מיר צו:
װײַט איז גאָט פֿון אומרעכט,
און דער אַלמאַכטיקער פֿון אַן עװלה.
11נאָר די טואונג פֿון מענטשן באַצאָלט ער אים,
און לױט איטלאַכנס װעג שיקט ער אים צו.
12יאָ פֿאַרװאָר, גאָט טוט ניט קײן אומרעכט,
און דער אַלמאַכטיקער פֿאַרדרײט ניט
גערעכטיקײט.
13װער האָט אים באַפֿױלן איבער דער ערד?
און װער האָט געמאַכט די װעלט אין גאַנצן?
14אַז ער זאָל קערן זײַן האַרץ אױף אים,
אַז ער זאָל זײַן הױך און זײַן אָטעם אײַנזאַמלען צו זיך,
15װאָלט פֿאַרגײן יעטװעדער לײַב אין אײנעם,
און דער מענטש װאָלט צו שטױב זיך אומקערן.

16און אױב דו האָס פֿאַרשטאַנדיקײט, הער דאָס צו;
פֿאַרנעם דעם קָול פֿון מײַנע װערטער.
17צי קען גאָר אַ פֿײַנט פֿון גערעכטיקײט הערשן?
אָדער װילסטו דעם מאַכטיקן גערעכטן באַשולדיקן?–

18קען מען זאָגן צו אַ מלך „נידערטרעכטיקער"?
„רשע" צו פירשטן?—
19דעם וואָס שאַנעוועט ניט דעם פּנים פון האַרן,
און אַכט ניט אויפן רײַכן מער ווי אויפן אָרעמאַן,
ווײַל דאָס ווערק פון זײַנע הענט זײַנען זיי אַלע.
20אין אַ רגע שטאַרבן זיי, אין האַלבע נאַכט;
לײַט ווערן צעטרײַסלט און פאַרגייען,
און מע טוט אָפּ דעם מאַכטיקן ווי ניט מיט דער האַנט.

21וואָרום זײַנע אויגן זײַנען אויף די וועגן פון דעם מענטשן,
און אַלע זײַנע טריט זעט ער.
22ניטאָ קיין פינצטערניש און קיין טויטשאָטן,
פאַר די טוער פון אומרעכט זיך דאָרטן צו פאַרבאָרגן.
23וואָרום ער מאַכט ניט דעם מענטשן אַ צײַט,
צו קומען פאַר גאָט צום משפּט.
24ער צעברעכט מאַכטיקע אָן אַן אויספאָרשונג,
און שטעלט אויף אַנדערע אָנשטאָט זיי.
25פאַרוואָר, ער קען זייערע מעשׂים,
דרום מאַכט ער אַן איבערקער איבער נאַכט, און זיי ווערן צעדריקט.
26ווײַל זיי זײַנען רשעים, שלאָגט ער זיי,
אין אַן אָרט וווּ מע זעט.
27דערפאַר וואָס זיי האָבן זיך אָפּגעקערט פון אים,
און אויף אַלע זײַנע וועגן ניט געאַכט.
28זיי האָבן געמאַכט קומען צו אים דאָס געשריי פון דעם אָרעמאַן,

און דאָס געשריי פון די געדריקטע פּלעגט ער הערן.–
29אָבער אַז ער שווייגט, ווער קען אים באַשולדיקן?
און פאַרבאָרגט ער דעם פּנים, ווער קען אים וועלן
זען?
סיי ביי אַ פאָלק סיי ביי אַ מענטשן אַלץ איינס.–
30כּדי דער זינדיקער מענטש זאָל ניט קיניגן,
כּדי קיין שטרויכלונגען זאָלן ניט זיין פאַרן פאָלק.

31וואָרום האָט ער* דען צו גאָט געזאָגט:
„איך האָב געליטן, איך וועל מער ניט שלעכטס טאָן;
32איך זע ניט, לערן דו מיך;
אויב איך האָב געטאָן אומרעכט, וועל איך מער
ניט טאָן"?
33זאָל ער פאַרגעלטן אַזוי ווי דיר קומט אויס:
„אויב דיר געפעלט ניט, טאָ קלייב דו אויס, און ניט
איך"?
און וואָס ווייסטו צו רעדן?
34לייט מיט פאַרשטאַנדיקייט וועלן מיר זאָגן,
און דער קלוגער מאַן וואָס וועט מיר צוהערן:
35איוב רעדט אָן אַ זינען,
און זיינע רייד זיינען אָן שׂכל.
36איך ווינטש איוב זאָל אייביק געפּרוווט ווערן,
פאַר ענטפערן אַזוי ווי זינדיקע לייט.
37וואָרום ער לייגט נאָך צו ווידערשפּעניקייט צו זיין
חטא;
ער פּאַטשט זיינע הענט צווישן אונדז,
און מערט זיינע רייד קעגן גאָט.

* דער זינדיקער וועמען גאָט האָט געשטראָפט.

לה 1און אֶליהוא האָט זיך אָפּגערופן און האָט געזאָגט:
2רעכנסטו דאָס פֿאַר רעכט,
אַז דו זאָגסט: איך בין גערעכטער פֿון גאָט?
3ווען דו זאָגסט: וואָס קומט דיר אַרויס?
„וואָסער נוץ האָב איך דערפֿון מער ווי פֿון מײַן זינדיקן?"
4וועל איך דיר ענטפֿערן ווערטער,
און דײַנע חברים מיט דיר.
5לוג צו די הימלען, און זע,
און קוק אויף די וואָלקנס וואָס זײַנען הויך איבער דיר.
6אַז דו זינדיקסט, וואָס ווירקסטו אויף אים?
און זײַנען פֿיל דײַנע פֿאַרברעכן, וואָס טוסטו אים?
7אַז דו ביסט גערעכט, וואָס גיסטו אים?
אָדער וואָס נעמט ער פֿון דײַן האַנט?
8אַ מאַן ווי דו גייט אָן דײַן שלעכטיקייט,
און אַ מענטשנקינד דײַן גערעכטיקייט.

9פֿון וועגן די פֿיל רויבערייען שרייט מען,
מע קלאָגט זיך וועגן דעם אָרעם פֿון די שטאַרקע,
10און מע זאָגט ניט: ווו איז גאָט מײַן באַשעפֿער,
וואָס גיט געזאַנגען אין דער נאַכט;
11וואָס לערנט אונדז מער פֿון בהמות פֿון דער ערד,
און מאַכט אונדז קליגער פֿון פֿויגל פֿון הימל?
12„אָן שרייט מען, און ער ענטפֿערט ניט,
וועגן דער האָפֿערדיקייט פֿון די רשעים".
13אָבער פֿאַלש איז, אַז גאָט הערט ניט צו,
און דער אַלמאַכטיקער קוקט עס ניט אָן.

14הגם דו זאָגסט, דו קענסט אים ניט זען,
איז דער משפט פאַר אים, און דאַרפסט האַרן אויף
אים.
15און אַצונד, האָט דען פאַר גאָרנישט געשטראָפט זיין
צאָרן?
און ווייס ער ניט וויל פון דער מוטוויליקייט?
16אָבער איוב עפנט מיט נאַרישקייט זיין מויל,
אָן פאַרשטאַנדיקייט מערט ער ווערטער.

לו 1און אֶליהוא האָט ווייטער געזאָגט:
2וואַרט מיר אַ ווײַלע, און איך וועל דיר זאָגן,
וואָרום פאַראַן נאָך ווערטער וועגן גאָט.
3איך וועל אויפהייבן מיין געדאַנק ווייט אַהין,
און מיין באַשעפער וועל איך געבן גערעכטיקייט.
4וואָרום פאַרוואָר, ניט פאַלש זיינען מיינע ווערטער;
אויפריכטיק אין געדאַנקען בין איך צו דיר.
5זע, גאָט איז מאַכטיק, אָבער ער פאַראַכט קיינעם ניט;
ער איז מאַכטיק אין כּוח פון פאַרשטאַנדיקייט.
6ער לאָזט ניט דעם רשע בלייבן לעבן,
און גיט די אָרעמע זייער רעכט.
7ער נעמט ניט אַראָפּ זיינע אויגן פון דעם צדיק;
און מיט מלכים אויפן טראָן זעצט ער זיי אויף אייביק,
און זיי ווערן דערהייכט.
8און אויב זיי זיינען געשמידט אין קייטן,
באַצוונגען אין שטריק פון פּיין,
9רעדט ער זיי אויס זייער טואונג,
און זייערע פאַרברעכן ווען זיי שטאַרקן זיך.
10ער אַנטפּלעקט זייער אויער פאַר מוסר,

און הייסט, אַז זיי זאָלן זיך אומקערן פון אומרעכט.
11אויב זיי הערן, און דינען,
ענדיקן זיי זייערע טעג אין גוטס,
און זייערע יאָרן אין נחת.
12און אויב זיי הערן ניט, קומען זיי אום דורכן שווערד,
און פאַרגייען אָן פאַרשטאַנדיקייט.
13אָבער די זינדיקע אין האַרצן לייגן אָן צאָרן;
זיי שרייען ניט [צו אים] ווען ער בינדט זיי.
14אין יוגנט שטאַרבט זייער זעל,
און זייער לעבן– ווי די שאַנדיונגען.
15ער ראַטעוועטא דעם געדריקטן דורך זיין געדריקטקייט,
און אַנטפּלעקט דורך דער נויטא זייער אויער.
16און אויך דיך וואָלט ער אַרויסגעצויגן פון דער קלעם,
אין דערברייטערניש ווו קיין ענגשאַפט איז ניטאָ;
און דאָס געדעק פון דיין טיש וואָלט פול זיין מיט פעטקייט.
17ווייל אָבער ביסט פול מיט דער טענה פון דעם רשע
האַלט דיך דער משפט און די גערעכטיקייט.
18פאַרוואָר, זאָל דיך נאָר דער גרימצאָרן ניט אָנרעדן צו צווייפל,
און זאָל די גרויסע אָפּקומעניש דיך ניט אַראָפּפירן.
19האָט דען אַ ווערדע דיין ניט אײַנגעהאַלטענער געשריי,
און אַלדי שטאַרקע ראַנגלענישן?
20זאָלסט ניט געלוסטן די נאַכט,
ווען פעלקער ווערן פאַרשווונדן אויפן אָרט.
21היט זיך זאָלסט זיך ניט קערן צו אומרעכט,

א ווערטשפּיל: יְחַלֵּץ – בְּלַחַץ.

הגם דו וואָלסט דאָס אויסדערוויילט איידער
פּיין.

22זע, גאָט איז דערהויבן אין זיין שטאַרקייט;
ווער איז אַזאַ לערער ווי ער?
23ווער האָט אים באַפוילן זיין וועג?
און ווער קען זאָגן: דו טוסט אַן עוולה?
24געדענק, אַז דו זאָלסט גרייסן זיין ווערק
וואָס מענטשן האָבן באַזונגען,
25אַלע מענטשנקינדער האָבן עס געזען,
דער מענטש קוקט עס אָן פון דער ווייטן.
26זע, גאָט איז גרויס, און מיר פאַרשטייען ניט,
די צאָל פון זיינע יאָרן איז ניט צו דערפאָרשן.
27וואָרום ער ציט אָפּ די טראָפּנס וואַסער,
זיי זאָלן גייען רעגן פון זיין נעבל;
28ווען די הימלען פליסן,
און טריפן אויף מענטשן אַ סך.
29יאָ, צי פאַרשטייט מען די שפּרייטונגען פון
וואָלקן,
די געפּילדערס פון זיין געצעלט?
30זע, ער שפּרייט אויס דערויף זיין ליכט;
און די וואָרצלען פון ים דעקט ער צו.
31וואָרום דערמיט משפּט ער פעלקער,
גיט ער שפּייז אין שפע.
32ער שפּרייט אויס אויפן הימלוועלב דעם בליץ,
און באַפעלט אים ער זאָל טרעפן.
33עס זאָגט אָן וועגן אים
דער צאָרן, דער כעס פון דעם שטורעם.

לז 1יאָ, דערפֿון ציטערט מײַן האַרץ,
און שפּרינגט אויף פֿון זײַן אָרט.
2הערט, הערט די אומרו פֿון זײַן קָול,
און דעם ברום וואָס גייט אַרויס פֿון זײַן מויל.
3אונטערן גאַנצן הימל לאָזט ער אים לויז,
און זײַן בליץ איז ביז די ברעגן פֿון דער ערד.
4הינטער דעם ברילט אַ קָול;
ער דונערט מיט דעם קָול פֿון זײַן גרויסקייט;
און מע קען זיי[א] ניט אָפּהאַלטן, ווען זײַן קָול ווערט
געהערט.
5גאָט דונערט וווּנדערלאַך מיט זײַן קָול,
ער טוט גרויסע זאַכן און מיר פֿאַרשטייען ניט.
6וואָרום ער זאָגט צום שניי: פֿאַל אויף דער ערד!
דעסגלײַכן צום גוסרעגן,
צום גוס פֿון זײַנע מאַכטיקע רעגנס.
7ער פֿאַרחתמעט די האַנט פֿון יעטווידער מענטשן,
אַז אַלע מענטשן פֿון זײַן באַשאַף זאָלן וויסן.
8און די חיה גייט אַרײַן אין באַהעלטעניש,
און רוט אין אירע נאָרעס.
9פֿון דער קאַמער קומט דער שטורעם,
און פֿון צפֿון־ווינטן די קעלט.
10פֿון דעם אָטעם פֿון גאָט גיט עס אײַז,
און ברייטע וואַסערן ווערן פֿעסט.
11יאָ, ער לאָדט אָן מיט פֿײַכטקייט דעם וואָלקן,
ער שפּרייט פֿאַנאַנדער זײַן בליצכמאַרע.
12און דאָס דרייט זיך רונד אַרום דורך זײַן קירעוועןן,
כּדי זיי זאָלן טאָן אַלץ וואָס ער באַפֿעלט זיי
אויפֿן געזיכט פֿון דער ערדישער וועלט;

[א] די וואָלקן, דאָס געוויטער, דעם רעגן.

13סײ ער שיקט עס פֿאַר אַ שטראָף,
סײ פֿאַר זײַן ערד, סײ פֿאַר גענאָד.

14פֿאַרנעם דאָסדאָזיקע, איוב,
שטײ און באַטראַכט די װוּנדער פֿון גאָט.
15װײסטו װי גאָט לײגט עס אַרויף אויף זײ,
און מאַכט לײַכטן דעם בליץ פֿון זײַן כמאַרע?
16פֿאַרשטײסטו דעם מִשקוֹלֶת פֿונעם װאָלקן,
די װוּנדער פֿון דעם אַלװײסיקן?
17װי אַזוי דײַנע בגדים װערן הײס,
װען די ערד ליגט שטיל פֿון דָרום־װינט?
18קענסטו אויסשפּרײטן די הימלען מיט אים,
פֿעסט װי אַ געגאָסענער שפּיגל?
19מאַך אונדז װיסן װאָס מיר זאָלן זאָגן צו אים;
מיר װײסן קײן לאַד ניט פֿון װעגן דער פֿינצטערניש.
20דאַרף אים דערצײלט װערן אַז איך רעד?
צי דאַרף אַ מענטש אים אויסזאָגן, װען עס איז
פֿאַרהוילן?

21און אָקאָרשט האָט מען ניט געזען אַ העלן שײַן אין
הימל,
איז אַ װינט אַריבער, און האָט אים אויסגעלײטערט.
22פֿון צפֿון קומט אַ גילדערנע ליכטיקײט,
אַ מוֹראדיקער גלאַנץ איז אַרום גאָט.
23דער אַלמאַכטיקער אים קענען מיר ניט אויסגעפֿינען;
ער איז גרויס אין כּוח,
אָבער רעכט און פֿולע גערעכטיקײט
קריװדעט ער ניט.

24דרום פאָרכטן אים[א] די מענטשן;
ער קוקט זיך ניט אום[א] אויף אַלע קלוגהאַרציקע.

לח 1און גאָט האָט געענטפערט איובן פון שטורעם,
און האָט געזאָגט:
2ווער פאַרטונקלט דאָס די כּוונה
מיט ווערטער אָן פאַרשטאַנדיקייט?
3גורט אַקאָרשט אָן ווי אַ מאַן דײַנע לענדן,
און איך וועל דיך פרעגן, און דו מאַך מיך וויסן.
4וווּ ביסטו געווען ווען איך האָב געגרונטפעסט
די ערד;
זאָג, אויב דו ווייסט פאַרשטאַנדיקייט.
5ווער האָט געמאַכט אירע מאָסן, אויב דו ווייסט?
אָדער ווער האָט געצויגן אַ מעסטשנור אויף איר?
6אויף וואָס זײַנען אירע גרונטמויערן אַרויפגעזעצט?
אָדער ווער האָט געלייגט איר ווינקלשטיין?
7ווען די מאָרגנשטערן האָבן אין איינעם געזונגען,
און אַלע זין פון גאָט האָבן געשאַלט.
8און ווער האָט פאַרצאַמט מיט טירן דעם ים,
ווען ער האָט אויסגעבראָכן און איז פון טראַכט
אַרויס?
9ווען איך האָב געמאַכט דעם וואָלקן פאַר זײַן מלבוש,
און דעם נעבל פאַר זײַן וויקלשנור,
10און איך האָב באַשטימט פאַר אים מײַן געזעץ,
און געמאַכט ריגלען און טירן,
11און געזאָגט: ביז אַהער זאָלסטו קומען און ניט ווײַטער,
און דאָ וועט מען פאַרהאַלטן דעם שטאָלץ פון דײַנע
אינדן?

[א] וואָרטשפּיל: יְרֵאוּהוּ – יִרְאֶה.

12האָסטו זינט דײַן לעבטאָג באַפֿוילן דעם פֿרימאָרגן?
אָנגעוויזן דעם באַגינען זײַן אָרט?
13כּדי אָנצונעמען די בּרעגן פֿון דער ערד,
אַז די רשעים זאָלן אַראָפּגעשאָקלט ווערן פֿון איר.
14זי שעמערירט אַזוי ווי זיגלוואַקס,
און עס ליגט אַזוי ווי אַ מלבוש.
15און פֿון די רשעים ווערט פֿאַרמיטן זייער ליכט,
און דער אויפֿגעהויבענער אָרעם ווערט צעבראָכן.

16ביסטו געקומען צו די קוואַלן פֿון ים,
און אויפֿן גרונט פֿון תּהום אומגעגאַנגען?
17זײַנען דיר אַנטפּלעקט געוואָרן די טויערן פֿון טויט,
און האָסטו די טויערן פֿון טויטשאָטן געזען?
18האָסטו איבערגעקוקט ביז די ברייטקייטן פֿון דער
ערד?
זאָג, אויב דו ווייסט דאָס אַלץ.

19אויף וואָסער וועג רוט דאָס ליכט?
און די פֿינצטערניש, ווו איז איר אָרט,
20אַז דו זאָלסט זי נעמען צו איר געמאַרק,
און אַז דו זאָלסט פֿאַרשטיין די שטעגן צו איר הויז?
21דו ווייסט דאָס, וואָרום דו ביסט דענסמאָל שוין
געווען געבאָרן,
און די צאָל פֿון דײַנע טעג איז גרויס!

22ביסטו געקומען צו די אוצרות פֿון שניי,
אָדער האָסטו די אוצרות פֿון האָגל געזען,

23 וואָס איך האָב באַהאַלטן פאַר אַ צייט פון נויט,
פאַרן טאָג פון קריג און מלחמה?

24 אויף וואָסער וועג צעטיילט זיך דאָס ליכט,
צעשפרייט זיך דער מזרח־ווינט איבער דער ערד?
25 ווער האָט דורכגעהאַקט פאַר דער פליצונג אַ
גראָבן,
און אַ וועג פאַרן דונערגעוויטער?
26 צו מאַכן רעגענען אויף אַ לאַנד אָן אַ מענטשן,
אַ מדבר אָן אַ מוטערמענטשן דערין;
27 אָנצוזעטן אַ וויסטקייט און אַ וויסטעניש,
און מאַכן שפּראָצן אַן אויסוואַקס פון גראָז.
28 האָט דער רעגן אַ פאָטער?
אָדער ווער האָט געבאָרן די טראָפּנס טוי?
29 פון וועמעס בויך איז אַרויס דער אײַז?
און דער פראָסט פון הימל, ווער האָט אים געבאָרן?
30 אַזוי ווי שטיין ווערן וואַסערן פאַרגליווערט,
און דער פּנים פון תּהום ווערט פאַרשטאַרט.

31 קענסטו בינדן די קייטן פון זיבנשטערן,
אָדער די שטריק פון אָריאָן לויז מאַכן?
32 קענסטו אַרויסברענגען די מזלות אין זייער צייט,
און דעם בער מיט זיינע קינדער אַרויספירן?
33 ווייסטו די געזעצן פון הימל?
צי מאַכסטו זיין געוועלטיקונג אויף דער ערד?
34 קענסטו אויפהייבן צום וואָלקן דיין קול,
אַז אַ שֶפע פון וואַסער זאָל דיך באַדעקן?
35 קענסטו אַרויסשיקן בליצן, זיי זאָלן גיין,

און זאָגן צו דיר: דאָ זײַנען מיר?

36 ווער האָט אַרײַנגעטאָן אין די נירן חכמה?
אָדער ווער האָט געגעבן דעם גײַסט פאַרשטאַנדיקייט?
37 ווער צײלט איבער די וואָלקנס מיט חכמה?
און די לאָגלען פון הימל ווער גיסט אויס?
38 ווען דער שטויב איז צונויפגעגאָסן ווי גוס,
און די גרודעס זײַנען צוזאַמענגעבאַקן.
39 קענסטו פאַנגען פאַר דער לײבנטע רויב,
און דעם באַגער פון די יונגלײבן אָנפילן,
40 ווען זיי בייגן זיך אין די נאָרעס,
ווען זיי זיצן אין צודעק אויף דער לויער?
41 ווער גרייט אָן דעם ראָב זײַן שפּײַז,
ווען זײַנע קינדער שרייען צו גאָט,
ווען זיי וואַנדערן אום אָן עסן?

לט 1 ווייסטו די צײַט ווען די שטיינציגן געבערן?
גיסטו אַכטונג ווען די הינדינס האָבן ווייען?
2 ציילסטו די חדשים ווען זיי דאַרפן דערפילן,
און ווייסטו די צײַט פון זייער געבערן?
3 זיי קניען, זיי לאָזן דורכברעכן זייערע קינדער,
זיי וואַרפן אַרויס זייערע געבורטן.
4 זייערע יונגע ווערן שטאַרק, זיי וואַקסן אויפן פרייען,
זיי גייען אַוועק, און קערן זיך ניט אום צו זיי.

5 ווער האָט אַרויסגעלאָזט דעם וואַלדאייזל פריי,
און די בינד פון דעם ווילדאייזל ווער האָט לויז געמאַכט,

6וואָס איך האָב געמאַכט דעם מדבר פאַר זיין הויז,
און זאַלציק לאַנד פאַר זיינע וווינונגען?
7ער לאַכט פון דעם טומל פון שטאָט,
ער הערט ניט קיין טרייבערס געשרייען.
8די נישטערונג פון די בערג איז זיין פיטערונג,
און איטלאַך גראָז זוכט ער נאָך.

9וועט דער ווילדער וועלן דיר דינען?
צי וועט ער נעכטיקן ביי דיין קאָריטע?
10קענסטו צובינדן דעם ווילדער מיט זיין שטריק צו
דער בייט?
צי וועט ער בראָנעווען די טאָלן הינטער דיר?
11קענסטו זיך פאַרזיכערן אויף אים, וויל זיין כוח
איז גרויס,
און איבערלאָזן אויף אים דיין מי?
12קענסטו אים אָנטרויען, אַז ער וועט אָפּברענגען דיין
זאָמען,
און איינזאַמלען [די תבואה פון] דיין שייער?

13דער פליגל פון שטרויספויגל קלאַפּט לוסטיק—
צי איז דאָס דער פלעדער און פעדער פון שטאָרך?
14פאַרוואָר, זי לאָזט איבער צו דער ערד אירע אייער,
און אין שטויב לאָזט זי זיי אויסברייען.
15און זי פאַרגעסט אַז אַ פוס קען זיי צעקוועטשן,
און אַ חיה פון פעלד קען זיי צעטרעטן.
16זי איז האַרט צו אירע קינדער ווי צו ניט אירע;
אומנישט מעג זיין איר מי, זי איז אָן אַנגסט,
17וואָרום גאָט האָט זי געמינערט פון חכמה,

און איר ניט אײַנגעטײלט מיט שׂכל.
18אַצונד הײבט זי די פליגלען אין דער הײך[א],
זי לאַכט פון פערד און פון זײַן רײַטער.

19גיסטו דעם פערד גבורה?
באַקלײדסטו זײַן האַלדז מיט שטורעם?
20מאַכסטו אים שפּרינגען װי אַ הײשעריק?
דער הילך פון זײַן הירזשען איז אַן אימה.
21ער גראַבלט אין טאָל, און פרײט זיך מיטן כּוח,
ער גײט אַרויס דעם װאָפן אַנטקעגן.
22ער לאַכט פון אַנגסט, און װערט ניט דערשראָקן;
און ער קערט ניט צוריק פאַר אַ שװערד.
23לעבן אים קלינגט דער פײַלבײטל,
דער פלאַמיקער שפּיז און די פּיקע.
24מיט רעש און רוגזה שלינגט ער די ערד;
און קען ניט אײַנשטײן בײַם קָול פון אַ שופר.
25װי נאָר אַ שופר, זאָגט ער: אַהאַ!
און פון װײַטן דערשמעקט ער מלחמה,
דעם דונער פון די הױפּטלײַט און די שאַלונג.

26דורך דײַן שׂכל פליט דען דער שפּאַרבער,
שפּרײט זײַנע פליגלען קײן דָרום?
27צי אויף דײַן באַפעל הײבט זיך אויף דער אָדלער,
און מאַכט זײַן נעסט אין דער הײך?
28אויף אַ פעלז רוט ער און װײַלט,
אויף אַ שפּיץ פעלז און אַ באַרגפעסטונג.
29פון דאָרטן קוקט ער אויס זײַן עסן,

א װאָרטשפּיל: בַּמָּרוֹם תַּמְרִיא.

פון ווייטן זעען זיינע אויגן.
30און זיינע יונגע זופּן בלוט,
און וווּ דערשלאָגענע דאָרטן איז ער.

מ 1און גאָט האָט געענטפערט איובן, און האָט געזאָגט:
2וויל זיך קריגן מיטן אַלמאַכטיקן דער טאַדלער?
דער וואָס ווִכּוחעט זיך מיט גאָט זאָל עס ענטפערן.

3האָט איוב געענטפערט גאָט און האָט געזאָגט:
4זע, ווינציק וואָס בין איך; וואָס קען איך דיר ענטפערן?
איך טו אַרויף מיין האַנט אויף מיין מויל.
5איין מאָל האָב איך גערעדט, און וועל מער ניט ענטפערן;
יאָ, צוויי מאָל און וועל עס ניט ווידער טאָן.

6האָט גאָט געענטפערט איובן פון שטורעם און האָט געזאָגט:
7גורט אַקאָרשט אָן ווי אַ מאַן דיינע לענדן;
איך וועל דיך פרעגן, און דו מאַך מיך וויסן.
8צי ווילסטו אויך פאַרשטערן מיין משפט?
ווילסטו מיך באַשולדיקן כּדי דו זאָלסט גערעכט זיין?
9אָדער צי האָסטו אַן אָרעם ווי גאָט,
און מיט אַ קָול ווי ער קענסטו דונערן?
10ציר זיך אַקאָרשט אָן מיט שטאָלץ און הויכקייט,
און גלאַנץ און שיינקייט זאָלסטו אָנטאָן.
11פאַרשפּרייט דעם גרים פון דיין צאָרן,
און זע ווו אַ שטאָלצער און דערנידער אים.
12זע ווו אַ שטאָלצער און מאַך אים אונטערטעניק,

אוּן צעטרעט די רשעים אויף זייער אָרט.
[13]באַהאַלט זיי אין שטויב אין איינעם,
זייער פּנים פאַרדעק אין פאַרבאָרגעניש.
[14]אוּן איך אויך וועל דיר מודה זיין,
אַז דיין רעכטע האַנט קען דיר העלפן.

[15]זע נאָר דעם וואַסערפערד וואָס איך האָב געמאַכט לעבן דיר;
גראָז ווי אַ רינד עסט ער.
[16]זע נאָר, זיין כּוח איז אין זיינע לענדן,
אוּן זיין שטאַרקייט אין די פלייִשפעדים פון זיין בויך.
[17]ער שטעלט אויף זיין עק ווי אַ צעדערבוים,
די אָדערן פון זיינע דיכן זיינען ווי צווייגן.
[18]זיינע ביינער זיינען רערן פון קופּער,
זיינע קנאָכנס ווי אײַזערנע שטאַנגען.
[19]ער איז די פער פון גאָטס דרכים,
בלויז זיין באַשעפער קען ברענגען [אויף אים] זיין שווערד.
[20]וואָרום פוטער טראָגן אים די בערג,
וואָס אַלע חיות פון פעלד שפּילן זיך דאָרטן.
[21]אונטער לאָטוסבוימער ליגט ער,
אין פאַרבאָרגעניש פון ראָר אוּן זומפּ.
[22]לאָטוסבוימער[א] באַשירעמען אים מיט זייער שאָטן[א],
אים רינגלען אַרום ווערבעס פון טייך.
[23]זע, דער טייך פלייצט אַריבער, אוּן ער אײַלט זיך ניט,
ער איז זיכער, ווען אַ ירדן שפּאַרט זיך אין זיין מויל.
[24]קען מען פאַר זיינע אויגן אים כאַפּן,

[א] ווערטשפּיל: צֶאֱלִים – צִלְלוֹ.

מיט פּאַסטקעס דורכלעכערן די נאָז?

25קענסטו אַרויסציִען דעם לְוִיָתָן מיט אַ ווענדע,
און מיט אַ שטריק אַראָפּשלעפּן זיין צונג?
26קענסטו אַריינטאָן אַ ראָר אין זיין נאָז,
אָדער מיט אַ דאָרן דורכבויערן זיין קינבאַק?
27וועט ער זיך פיל בעטן ביי דיר?
צי וועט ער רעדן צו דיר ווייך?
28וועט ער שליסן אַ בונד מיט דיר,
זאָלסט אים נעמען פאַר אַן אייביקן קנעכט?
29קענסטו זיך שפּילן מיט אים ווי מיט אַ פויגל,
און אים צובינדן פאַר דיינע מיידלאַך?
30וועלן זיך דינגען שותּפים איבער אים?
וועלן זיי אים צעטיילן צווישן די הענדלער?
31קענסטו אָנפילן מיט שטעכערס זיין פעל,
און מיט פישהאָקן זיין קאָפּ?
32טו אַרויף אויף אים דיין האַנט!
דערמאָן זיך די מלחמה, וועסטו עס מער ניט טאָן.

מא 1זע, די האָפענונג ווערט צום נאַרן;
שוין פון זיין אָנבליק ווערט מען דאָך אַנידער־
געשליידערט.
2ניטאָ דער אַכזר [אויף זיך] וואָס זאָל אים וועלן אויפ־
רייצן;
היינט ווער איז דער וואָס קען זיך שטעלן פאַר מיר?

3ווער עס טרעט אַרויס אַקעגן מיר, דעם באַצאָל איך;
וואָס אונטערן גאַנצן הימל איז מיין.
4זאָל איך אים פאַרשווייגן זיינע פלוידערייען,

און דאָס האָפּערדיקע רעדן, און זײַן שײנעם מַעֲנה־
לָשון?

5א ווער האָט אָפּגעדעקט דעם אויבערשלאַק פֿון
זײַן מלבוש?
צו זײַן טאָפּעלן געביס ווער קען צוקומען?
6 די טירן פֿון זײַן פּנים ווער האָט געעפֿנט?
אַרום זײַנע צײן איז אַן אימה.
7 שטאָלץ זײַנען די פּאַנצערשופּן,
צונויפֿגעשלאָסן ווי מיט אַ זיגל אַ פֿעסטן;
8 אײנע צו דער אַנדערער זײַנען זײ נאָענט,
אַז אַ לופֿט קען ניט דורכגײן צווישן זײ.
9 אײנע צו דער צווײטער איז באַהעפֿט,
זײ האַלטן זיך פֿעסט און צעשײדן זיך ניט.
10 זײַן ניסן שטראַלט אַרויס אַ ליכט,
און זײַנע אויגן זײַנען ווי די ברעמען פֿון פֿרימאָרגן.
11 פֿון זײַן מויל גײען פֿלאַמען,
פֿונקען פֿײַער רײַסן זיך אַרויס.
12 פֿון זײַנע נאָזלעכער גײט אַ רויך,
ווי פֿון אַ קאָכיקן טאָפּ און [ברענעדיקן] ראָר.
13 זײַן אָטעם גליט ווי קוילן,
און אַ פֿלאַקער גײט אַרויס פֿון זײַן מויל.
14 אויף זײַן האַלדז רוט די שטאַרקײט,
און אים פֿאַרויס טאַנצט די אַנגסט.
15 די קנײטשן פֿון זײַן פֿלײש זײַנען באַהעפֿט;
עס איז פֿעסט אויף אים, עס רירט זיך ניט.
16 זײַן האַרץ איז פֿעסט ווי שטײן,

א נעמט ווידער אויף די שילדערונג פֿון לְוִיָתָן.

יאָ, פעסט ווי אַן אונטערשטער מילשטיין.
17פֿאַר זײַן הייב שרעקן זיך די מאַכטיקע,
פֿון צעבראָכנקייט ווערן זיי אויסער זיך.
18וויל מען אים אָנקריגן, קען קיין שווערד ניט באַשטיין,
קיין שפּיז, קיין וואַרפשפּיז, און קיין פֿײַל.
19ער באַטראַכט אײַזן פֿאַר שטרוי,
און קופּער פֿאַר האָלץ פֿאַרפֿוילטן.
20אים פֿאַריאָגט ניט דער זון פֿון בויגן;
פֿאַרקערט אין שפּרײַ ווערן פֿאַר אים שלײַדער־
שטיינער.
21ווי שפּרײַ זײַנען פּלעקער גערעכנט,
און ער לאַכט פֿון רעש פֿון דער פּיקע.
22זײַן אונטערזײַט איז שפּיציקע שאַרבנס;
ער בעט אויס אַ דרעששליטן אויפֿן קויט.
23ער צעקאָכט ווי אַ טאָפּ די טיפֿעניש,
ער מאַכט דעם ים ווי זוד.
24הינטער זיך לאָזט ער אַ ליכטיקן שטעג;
מע מיינט דער תּהום איז גרײַזגראָ.
25ניטאָ אויף דער ערד זײַן גלײַכן,
געמאַכט צו זײַן אָן אַ מורא.
26אויף יעטוועדער העכסטן קוקט ער אַראָפּ,
ער איז דער מלך איבער אַלע שטאָלצע חיות.

מב 1האָט איובֿ געענטפֿערט גאָט און האָט געזאָגט:
2איך ווייס אַז אַלץ קענסטו טאָן,
און קיין טראַכטונג איז ניט פֿאַרמיטן פֿון דיר.
3ווער קען דאָס פֿאַרהוילן די כּוונה אָן פֿאַרשטאַנדיקייט?
דרום זאָג איך אַז איך פֿאַרשטיי ניט;

ווּנדער זיינען דאָס פאַר מיר, און איך ווייס ניט.
4 הער, איך בעט דיך, און איך וועל רעדן;
איך וועל דיך פרעגן, און דו מאַך מיך וויסן.
5 מיט געהער פון אויער האָב איך פון דיר געהערט,
און אַצונד האָט מיין אויג דיך געזען.
6 דרום פאַראַכט איך [מיינע רייד] און האָב חרטה,
אין שטויב און אַש.

7 און עס איז געווען נאָכדעם ווי גאָט האָט גערעדט די־
דאָזיקע ווערטער צו איוֹבן, האָט גאָט געזאָגט צו
אֶליפַז דעם תֵּימָני: מיין צאָרן גרימט אויף דיר און דיינע
צוויי גוטע פריינט, פאַרוואָס איר האָט ניט גערעדט וועגן
מיר אַזוי אויפריכטיק ווי מיין קנעכט איוֹב. 8 און אַצונד
נעמט אַייך זיבן אָקסן און זיבן ווידערס, און גייט צו מיין
קנעכט איוֹבן, און איר זאָלט אויפברענגען אַ בראַנדאָפּפער
פאַר אַייך, און איוֹב מיין קנעכט וועט מתפּלל זיין פאַר אַייך,
וואָרום בלויז זיין פּנים שוין איך, אַייך ניט אָנצוטאָן קיין שאַנד,
ווייל איר האָט ניט גערעדט וועגן מיר אַזוי אויפריכטיק
ווי מיין קנעכט איוֹב.
9 איז אֶליפַז דער תֵּימָני, און בִּלְדַד דער שוּחי, און צוֹפַר
דער נַעֲמָתי, געגאַנגען, און זיי האָבן געטאָן אַזוי ווי גאָט האָט
צו זיי גערעדט; און גאָט האָט געשוינט איוֹבס פּנים.
10 און גאָט האָט אומגעקערט איוֹבס שאָדן, אַז ער האָט
מתפּלל געווען פאַר זיינע גוטע פריינט; און גאָט האָט געמערט
אַלץ וואָס איוֹב האָט געהאַט טאָפּל. 11 און אַלע זיינע ברידער,
און אַלע זיינע שוועסטער, און אַלע זיינע באַקענטע פון
פריער, זיינען געקומען צו אים, און האָבן געגעסן מיט אים
ברויט אין זיין הויז, און זיי האָבן אים באַדויערט, און אים

געטרייסט אויף אַלדעם בייז וואָס גאָט האָט אויף אים
געבראַכט; און זיי האָבן אים געגעבן איטלאַכער אַ קשׂיטָה[א],
און איטלאַכער אַ גילדערנעם נאָזרינג.
12 און גאָט האָט געבענטשט איובס לעצט מער ווי זיין
אָנהייב, און ער האָט געהאַט פערצן טויזנט שאָף, און זעקס
טויזנט קעמלען, און טויזנט געשפּאַן רינדער, און טויזנט
אייזעלינס. 13 און ער האָט געהאַט זיבן זין און דריי
טעכטער. 14 און ער האָט גערופן דעם נאָמען פון איינער
ימימָה[ב], און דעם נאָמען פון דער צווייטער קציעָה[ג], און
דעם נאָמען פון דער דריטער קֶרֶן־הַפּוּך[ד]. 15 און אין
גאַנצן לאַנד האָבן זיך ניט געפונען אַזעלכע שיינע פרויען
ווי איובס טעכטער. און זייער פאָטער האָט זיי געגעבן אַ
נחלה צווישן זייערע ברידער.
16 און איוב האָט געלעבט נאָך דעם הונדערט און פערציק
יאָר; און ער האָט געזען זיינע קינדער און זיינע קינדס־
קינדער, פיר דורות. 17 און איוב איז געשטאָרבן אַלט און
זאַט מיט טעג.

[א] אַ געלטשטיק. [ב] טויב, אָדער טאָג (שיין אָדער ליכטיק ווי דער טאָג). [ג] צימערינג, אָדער קאַניל. [ד] האָרן פון אויגנפאַרב